CHRISTINA COURTENAY

Evantaiul Auriu

EDITURA LIDER INTERNATIONAL

Evantaiul Auriu

Japonia anului 1641. Midori Kumashiro, orfana unui puternic nobil japonez, află că trebuie să părăsească țara natală în mare grabă: mama copilei era englezoaică, creștină, iar Shogunul a decis să-i expulzeze pe toți creștinii din ținutul nipon.

Cu ajutorul fratelui ei vitreg, tânăra se îmbarcă pe o navă olandeză sub conducerea căpitanului Nico Noordholt și navighează spre Amsterdam, de unde speră să ajungă în Anglia, la familia mamei ei. Îmbarcarea nu e lipsită de peripeții, dat fiind faptul că seducătorul căpitan olandez se afla în Nagasaki pentru negoț și ultimul lucru pe care și-l dorește este să ia la bord o tânără femeie, mai ales una răpitor de frumoasă.

Midori, educată în spirit japonez, stăpânind artele războiului și având o voință de fier, izbutește să își încheie cu bine periculoasa călătorie . În timpul lungii traversări a mărilor și oceanelor lumii, între Midori și Nico se înfiripă o legătură puternică. Numai că amândoi sunt împovărați de propriile lor secrete care îi pot oricând preschimba din prieteni apropiați în dușmani…

Editura Lider Internațional
OP 5 CP 15 Sector 4, București

Christina Courtenay

Evantaiul auriu

Desemnat în 2014 cel mai bun roman istoric de dragoste

Traducerea: Diana Morărașu

Editor: Casandra Enescu
Coperta: Flory Preda
Tehnoredactor: Sorin Sava
Corectura: Duşa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COURTENAY CHRISTINA
Evantaiul auriu / Christina Courtenay;
trad.: Diana Morăraşu – Bucureşti: Lider, 2017

ISBN 978-973-629-365-8

1. Diana Morăraşu (trad.)

LIDER INTERNATIONAL

O.P.5 – C.P. 15, Sector 4, Bucureşti

Prolog

27 decembrie 1640

În cea mai friguroasă zi a Anului Dragonului, marele clopot al templului a prins să bată solemn, ţinând ritmul cu paşii grei ai celor îndoliaţi, care îşi croiau cu greu drum prin zăpadă. Ecoul sunetului adânc, vibrant se împrăştia peste dealurile din jur şi chiar dincolo de vale; notele aspre erau mai neînduplecate decât moartea însăşi.

Zăpada, care a căzut atât de neaşteptat noaptea trecută, era moale şi maleabilă, mulându-se după toate contururile, ca şi cum ar fi fost o pavăză împotriva frigului. Siluetele acoperişurilor erau neclare şi se iţeau ici şi colo, laolaltă cu copacii împodobiţi cu omăt alb din spatele lor. Pe acest tărâm nesfârşit al ceţii, suprafeţele sclipitoare răneau ochiul. Era aproape orbitor în intensitatea lui, dar atât de frumos, încât era imposibil să nu-l priveşti. Tot acest întreg crea un efect foarte plăcut care, în alte condiţii, ar fi încântat-o pe Midori Kumashiro. Astăzi însă ea nu simţea nimic, decât golul imens al locului, pentru că mama ei, Hannah, nu-i mai era alături ca să vadă toată această minunăţie împreună cu ea.

Cu capetele plecate în semn de respect, grupul tăcut urma cărarea spre templul cocoţat pe dealul aflat în faţa castelului, unde era aşteptat de călugării budişti şi de preoţi. Vocile lor groase, scăzute, care intonau rugăciuni pentru cea plecată, puteau fi auzite, în ciuda dangătului clopotului. Midori şi-a înăbuşit un suspin. Pentru ea era un sunet straniu, ca şi cum şoaptele sufletelor străbunilor s-ar fi împletit cu glasurile oamenilor pentru a jeli trecerea mamei ei în lumea cealaltă. Cu toate acestea, tristul adevăr era că mama ei nu avea niciun strămoş pe aceste meleaguri şi, în afară de Midori, nimănui nu-i păsa cu adevărat.

Hannah fusese o gai-jin, o venetică dintr-un tărâm atât de îndepărtat, încât lui Midori îi era greu chiar să şi-l imagineze. A venit în Japonia ascunsă printre mărfurile de pe o navă comercială şi, odată ajunsă aici, l-a cunoscut şi s-a îndrăgostit de Taro Kumashiro, tatăl lui Midori, un puternic nobil războinic, un daimyo. Părinţii ei s-au iubit atât de profund încât, în ciuda diferenţelor culturale, au trăit fericiţi împreună până anul trecut, când Taro a fost ucis într-un accident de vânătoare. Din clipa aceea, Midori şi-a dat seama că mama ei nu mai vrea să trăiască.

Ştia că era nedreaptă. Mama a iubit-o foarte mult, dar iubirea aceasta era nimic comparativ cu sentimentele lui Hannah pentru tatăl lui Midori. Cei doi îşi aparţineau unul altuia în viaţă şi întru moarte, era un dat pe care fiica lor ştia că trebuia să îl accepte.

Cortegiul a ajuns la porţile templului şi, când a trecut prin ele, a aruncat o privire înspre călugării care rosteau incantaţii. Au trecut patruzeci de zile de la moartea mamei ei, iar călugării au fost primii care au venit pentru a începe ritualurile marii treceri, dar durerea ei era la fel de intensă. Midori simţea că măruntaiele i se zvârcolesc şi are o gheară în piept, care o împiedică să respire. Ştia că, în timp, totul va fi mai uşor de îndurat, numai că trebuia să treacă acest prag, aici şi acum.

Procesiunea s-a mişcat mai departe, iar Midori a fost împinsă încetişor de la spate, ca şi cum cineva i-ar fi adus aminte că trebuie să meargă înainte, în continuare. I-a urmat pe ceilalţi spre cimitir cu paşi mecanici; dar când a zărit o groapă mică în pământul sfânt, totul i-a zburat brusc din minte. Era locul unde mama ei va odihni acum pentru vecie. Trupul lui Midori era la fel de amorţit ca pământul din jurul lor şi nu a auzit nicio vorbă din câte a rostit preotul.

Pe un pin din apropiere poposise un corb, care urmărea totul în tăcere. Midori şi-a concentrat privirea asupra minunatului său penaj negru, înfoiat ca să facă faţă gerului. O ajuta să îşi ţină durerea în frâu şi, cum a sesizat maniera stoică în care pasărea părea a accepta toate câte erau în jurul ei, şi-a făcut curaj, hotărâtă să îi urmeze exemplul. A reuşit să treacă astfel prin greaua încercare, iar când fratele ei vitreg, Ichiro, i-a atins uşor braţul, ea a sărit în lături şi l-a privit cu ochi rătăciţi.

– E vremea să mergem, i-a şoptit el.

– Să mergem? Da, da, desigur.

A sesizat o scurtă umbră de durere în privirea lui, care a fost repede ascunsă. A înţeles totuşi că nu era chiar atât de singură pe cât îşi închipuise, ceea ce i-a dat curaj. După ce a aruncat o ultimă privire spre mica groapă, atât de nefiresc de neagră pe fundalul alb al zăpezii, s-a întors şi a luat-o după el. Pământul negru se făcea ecoul sentimentelor ei, iar albul zăpezii îi reflecta paloarea, dar Midori refuza să dea frâu liber emoţiilor. Era fiica unui daimyo; va îndura totul cu demnitate.

Şi-a îndreptat umerii şi a coborât dealul cu capul sus; durerea şi-a ferecat-o adânc în sinea ei. Până mai târziu.

Capitolul 1

Septembrie 1641

Nico Noordholt, prim-ofiţer pe *Zwarte Zwaan*, stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă mare de mătase, luptându-se din răsputeri să îşi menţină spatele drept. Oficialii japonezi care şedeau în faţa lui în robe scumpe, din cea mai fină mătase, nu păreau a avea nicio dificultate în a-şi menţine echilibrul. Nico îi invidia, cu atât mai mult cu cât muşchii spatelui începuseră să îi amorţească din cauza efortului. În stânga lui, Corneliszoon, agentul principal al VOC – Compania daneză a Indiilor de Est – în Japonia, nici măcar nu a încercat să îşi menţină poziţia, ci se tot foia şi îndoia de spate. Totuşi, bărbatul din dreapta lui, căpitanul Casper De Leuw, şedea de parcă ar fi avut o vergea de metal înfiptă-n coloană, dar Nico îşi putea da seama cât efort îl costa.

Pe toţi dracii, ar trebui să stea întins în pat!

Înainte de întrevedere, Nico i-a spus superiorului său:

– Nu te simţi bine. Dă-mi voie să mă ocup eu de asta în locul tău, te rog.

– Nu, de data asta nu. Am încredere în tine, dar e responsabilitatea mea şi numai a mea, a bombănit De Leuw, ştergându-şi fruntea îmbrobonată de sudoare cu o batistă mai curând murdară. Trebuie să negociez o încărcătură cât mai bună, acum, că oficialii au acceptat în sfârşit să vină. În plus, în afară de febra asta, nu e nimic în neregulă cu mine.

– Era o minciună, amândoi ştiau asta, dar Nico şi-a ţinut cu înţelepciune gura. Îl cunoştea pe De Leuw de mai bine de zece ani şi ştia că „încăpăţânat” era un epitet care nu îl descria nici măcar pe jumătate. A i te împotrivi însemna a obţine în mod garantat opusul efectului dorit.

Sub pernuţele pe care şedeau, pe podea, erau întinse împletituri strânse din tulpini de orez. Moi şi primăvăratice, emanau o mireasmă ce îi amintea lui Nico de roua proaspătă din zori. Şi-ar fi dorit să se lase pe spate pe aceste minunate covoraşe tatami şi să-şi întindă în voie picioarele lungi, înainte ca genunchii să îi înţepenească definitiv

în nefireasca poziţie în care se afla acum. Dar una ca asta ar fi însemnat să se facă de râs în faţa străinilor. Şi câtă vreme aceştia păreau dispuşi să facă negoţ, în ciuda rezervelor lor faţă de străini, aşa ceva era de neînchipuit. Nu-l putea face pe De Leuw de ruşine.

Ah, so desu ka, demo...

Lui Nico îi plăcea cum sună limba lor, dar discuţia despre afacere părea a dura o veşnicie. Cu toate că translatorul făcea tot ce îi stătea în putinţă, lui Nico îi era greu să sesizeze toate nuanţele conversaţiei şi, în cea mai mare parte a timpului, nu s-a simţit deloc participant activ. Corneliszoon căsca fără să se ascundă; translatorul îi aruncă o privire aspră, pe care el preferă să o ignore. Nico se ruga în gând ca încărcătura să fie negociată cât mai repede, înainte ca oficialii să se simtă ofensaţi de grosolanul lor camarad.

– Trebuie să ne întoarcem cât mai curând la Amsterdam şi este absolut esenţial să aducem bunuri de valoare, i-a spus De Leuw translatorului. Am fi foarte recunoscători pentru ajutorul vostru.

A deţine comanda unei nave VOC era o onoare imensă, iar eşecul nu era o opţiune pentru un bărbat ca De Leuw. Până acum a izbândit de fiecare dată, iar dacă agentul principal va ruina totul cu atitudinea lui lipsită de cavalerism, Nico ştia că acesta nu va fi iertat niciodată. A încercat să îi arunce lui Corneliszoon o privire de avertisment din partea lui De Leuw, dar omul nu era deloc atent.

În timp ce ceilalţi discutau, Nico se uita pe fereastră, la peticul de apă care îl despărţea de oraşul Nagasaki. Sediul companiei olandeze era pe o insulă făcută de mâna omului, numită Dejima, aflată imediat în marginea oraşului; dar străinii nu aveau voie mai departe. Intrarea în această ţară exotică era interzisă, iar Dejima era singurul loc unde li se permitea să negocieze cu japonezii. Era un noroc că nava lor era olandeză, pentru că aceasta era singura naţiune căreia i se permitea să facă negoţ în momentul de faţă. Spaniolii au fost alungaţi cu ani în urmă, englezii au renunţat de bunăvoie, iar Nico a auzit că portughezii au fost alungaţi de japonezi cu numai doi ani în urmă.

„Singura cale de acces pe pământ japonez este o punte îngustă, permanent păzită", i s-a spus la sosire. „Să nu o traversaţi vreodată."

Nico nici măcar nu a încercat, – ştia că ar fi fost o încercare fără rost –, dar a petrecut multe ore cu privirile rătăcite în partea cealaltă. Japonia îl fascina. Era altfel decât toate celelalte locuri pe care le văzuse de-a lungul numeroaselor lui călătorii. Admira ordinea care domnea asupra tuturor aspectelor – fie că era vorba despre negocieri,

gătit sau grădinărit. Japonezii păreau a avea reguli care guvernau toate aspectele vieții și, chiar dacă unele dintre ele acestea puteau părea crude străinilor, cel puțin erau eficiente. Din câte a observa Nico, roțile societății lor se mișcau ca unse.

Portul Nagasaki era înconjurat de dealuri și de o linie costală spectaculoasă. Era foarte frumos și îl măcina faptul că nu putea vedea toate acestea mai îndeaproape. „Am bătut atâta drum numai ca să fiu ținut pe dinafară și abia lăsat să privesc înăuntru." I se părea că irosește o oportunitate grozavă. Oricum, în scurtă vreme vor trebui să lase totul în urmă și să se întoarcă în Olanda și, spera el, cu o încărcătură cât mai valoroasă; la urma urmelor, doar asta conta. Profiturile de pe urma negoțului cu Orientul Îndepărtat puteau fi enorme și meritau pe deplin riscurile interminabilelor călătorii.

– De-ruh-san, Nohduh-san, Kohnehlison-san, spuse translatorul ridicându-se în picioare, semnalând astfel sfârșitul întrevederii. Nico râse în sinea lui de nepriceperea translatorului de a le pronunța numele, dar nu făcu niciun comentariu.

Îl ajută pe De Leuw să se ridice în picioare și îl susținu când căpitanul se clătină imperceptibil. Pielea bărbatului era așa de fierbinte la atingere, încât Nico avu senzația că mâna îi ia foc. La dracu'! Da, într-adevăr, puțină febră... Nico încercă să nu își manifeste îngrijorarea. Numai câteva minute, apoi căpitanul se va putea duce să se întindă.

De Leuw a inspirat adânc și, aparent, destul de anevoie.

– Hai, Ito-san, a spus el cu o plecăciune.

Nico i-a urmat exemplul și l-a înghiontit pe Corneliszoon să facă la fel. Nico și șeful lui s-au străduit să învețe câteva cuvinte și propoziții în japoneză, lucru care nu s-a dovedit a fi prea greu.

– Negustorii olandezi vor fi tratați cu considerație și respect de către oficialii japonezi dacă vor face efortul de a-și înțelege gazdele și obiceiurile lor, le-a spus un șef bătrân de la VOC, înainte de a pleca spre Amsterdam. Iar eu vorbesc din experiență, a adăugat bătrânul, am făcut călătoria asta de două ori.

S-a dovedit a fi un sfat bun.

– Negocierea încheiat, încărcătura gata în una săptămână. Bine? a întrebat translatorul.

Nico își înăbuși un oftat, în timp ce De Leuw încuviință din cap. Deja pierdeau vremea pe aici de destulă vreme, iar echipajul începuse să devină o povară cu permanenta lui cerere de curve și distracție. Cu

toate acestea, nimic bun nu vine din nerăbdare, mai ales când este vorba despre comerț.

– Foarte bine. Mulțumesc. Domo arigato gozaimasu.

Încă o tură de plecăciuni, Nico și De Leuw ceva mai adânc decât japonezii, pentru a le arăta respectul cuvenit. Pe fața străinilor nu se putea citi nimic, dar Nico avu sentimentul clar că gestul lor a fost apreciat.

– Slavă cerului că s-a terminat, spuse el de îndată ce demnitarii ieșiră

Se întoarse spre De Leuw cu un zâmbet pe față, dar zâmbetul îi dispăru când îl văzu pe bătrân că se face alb precum ceara. Cu un țipăt pierit, lui De Leuw i se înmuiară picioarele și fu cât pe ce să se prăbușească la pământ. Nico țâșni, iar grație reflexelor formate în anii îndelungați petrecuți la bordul navelor de transport, reuși să-l prindă înainte să se lovească cu capul în colțul măsuței joase.

– Căpitane!

Îl întinse pe tatami parfumat, îi vârî o pernă sub cap, apoi urlă la Corneliszoon:

– Avem nevoie de un doctor! Fugi!

Agentul principal clipi năuc, de parcă nu și-ar fi dat prea bine seama ce se petrece, dar odată ce izbuti să înregistreze ultimele cuvinte ale lui Nico, încuviință grăbit din cap:

– Trimit imediat după chirurgul de pe navă.

Și se năpusti afară din odaie. Nico îngenunche pe podea lângă căpitan, prietenul și mentorul lui.

– Nu mă părăsi, Casper, șopti el. Suntem împreună în toată povestea asta.

Dar judecând după paloarea nefirească a lui De Leuw, nu va mai zăbovi prea mult în această lume.

***

– Trebuie să te duci și să te întâlnești cu Mijnheer Schuyler.

Vocea răgușită îl trezi pe Nico, iar acesta sări în picioare. Se întinsese lângă perete, alături de salteaua lui De Leuw, și ațipi. În cameră era aproape întuneric și habar nu avea cât timp picotise, trebuie să fi fost cel puțin două ceasuri, dacă nu și mai bine.

– Cum? Casper? Cum te simți?

– Am avut și zile mai bune.

Nico aprinse un felinar şi avu ocazia să se lămurească singur. Trecseră trei zile de la leşinul lui De Leuw iar faţa lui părea a se fi strâns cumva asupra-şi. Acum, culoarea aducea mai curând cu cenuşa, decât cu ceara. Nu era un semn bun.

– Nu vorbi. Trebuie să te odihneşti şi să-ţi păstrezi puterile, dacă vrei să te pui pe picioare.

– Nu, ascultă-mă, te rog. Urmă o pauză, timp în care De Leuw respiră de câteva ori cu mare greutate, apoi continuă: Nu voi reuşi. Trebuie să îl vezi pe Schuyler... ştie... ţi-am lăsat ceva.

Nico prinse mâna lui De Leuw, care era numai piele şi os. Nu mai era fierbinte, ci de o răceală care îl înfioră. Mâna fragilă tremura, iar el o strânse cu putere, de parcă ar fi vrut să îi transmită ceva din forţa lui, deşi ştia că nu avea niciun rost.

– Nu trebuie să vorbeşti aşa. Sigur că ai să te faci bine, spuse el, îmbărbătându-l.

Bătrânul clătină încetişor capul care odihnea pe pernă.

– Nico, să nu ne amăgim. Eşti puternic. Te-am pregătit. Acum trebuie să preiei tu. E rândul tău.

Nico clipi des, simţind o înţepătură neaşteptată în ochi. Nu mai plânsese din copilărie şi nu avea de gând să înceapă acum, dar... La naiba, e atât de nedrept!

L-a cunoscut pe Caspar De Leuw când a intrat ca membru al echipajului pe o navă aflată sub comanda acestuia. La vremea aceea, Nico avea doar şaptesprezece ani şi era novice într-ale vieţii de marinar. Din cine ştie ce motiv, bătrânul a pus ochii pe el şi l-a luat sub aripa lui ocrotitoare, învăţând-l tot ceea ce trebuia să ştie despre navigaţie şi comerţ. Între cei doi s-a format o legătură puternică, iar Casper era tot ceea ce Nico nu avusese niciodată: un fel de figură paternă, mentor şi prieten. De la acea primă călătorie, au navigat mereu împreună, iar Nico ştia că viaţa lui fără Casper va fi foarte goală.

– Nu trebuie să îmi dai nimic, bâigui el. Am adunat destul din afacerile noastre, iar partea mea de profit din această călătorie îmi va asigura traiul ani buni de-acum încolo. În plus, mi-ai dat deja mai mult decât îţi poţi închipui, iar bunurile tale personale ar trebui să revină nepoatelor şi nepoţilor tăi. Ştia că avea mai multe rude şi era sigur că se aşteptau să moştenească totul. Eu voi fi bine.

– Le-am lăsat şi lor ceva. Răsuflarea lui Caspar era şuierătoare, se vedea că suferă. E destul pentru toată lumea. Prea târziu ca să te mai

împotriveşti... testamentul meu e semnat şi parafat.

– Atunci, îţi mulţumesc, şopti Nico. Îţi mulţumesc pentru tot.

Mâna fără vlagă a lui Casper izbuti să o strângă pe cea a lui Nico, iar bătrânul zâmbi.

– Nu, eu îţi mulţumesc. Ai fost fiul pe care nu l-am avut niciodată. Trăieşte-ţi viaţa din plin şi fii fericit! Acum eşti căpitanul lui *Zwarte Zwaan*... ai să mă faci mândru, ştiu.

Nico nu fu în stare decât să încuviinţeze din cap şi să privească cum pieptul lui Caspar se ridică şi coboară încă o dată, înainte de a-şi da ultima suflare. Nimeni, niciodată, nu a mai crezut în el, nu a fost mândru de el, şi era hotărât să îi dovedească lui Caspar că nu s-a înşelat.

– Voi face tot ceea ce ţine de mine. Odihneşte-te în pace, prieten drag.

***

– Chiar nu cred că e înţelept, Midori. Ar trebui să aştepţi până găsesc un oficial pe care să-l pot mitui ca să pot merge cu tine.

Midori se încruntă la fratele ei vitreg, încercând să nu îşi manifeste nerăbdarea. Discutaseră deja despre toate acestea pe îndelete şi credea că au ajuns la o concluzie.

– Ai fost şi tu de acord că ar putea fi prea târziu. Nava străină pleacă în curând, aşa spune informatorul tău. Te rog, Ichiro, lasă-mă să încerc să fac asta în felul meu.

S-au schimbat atât de multe într-un an de zile, încât Midori nici măcar nu voia să se gândească la asta. Trebuia să acţioneze repede, înainte de a fi prea târziu. Nu era vreme nici de discuţii în contradictoriu, nici de regrete.

Stăteau pe pardoseala unui templu mic, din apropierea insulei Dejima, în portul Nagasaki. Mica insulă, ciudat modelată după evantaiul Shogunului, găzduia comercianţi străini; tocmai pe aceştia veniseră să îi vadă. Acum, ei erau singura speranţă a lui Midori. Voia să îşi cumpere un loc pe una dintre navele lor, să ajungă în ţara mamei ei. Nu că şi-ar fi dorit prea mult asta, dar nu avea de ales.

Trebuia să părăsească Japonia.

„Cum s-a ajuns aici?" A alungat acest gând, încercând să se concentreze asupra a ceea ce avea acum de făcut.

Era după asfinţit, iar porţile templului îi fereau de privirile curioşilor, dar în orice clipă putea apărea cineva. Midori se cufundă

mai adânc în întuneric, ascultând zgomotul paşilor. Era o linişte deplină.

– S-ar putea ca străinii să nu vorbească japoneza, şopti ea, şi, cu toate că ai învăţat engleza, nu eşti obişnuit ca mine să vorbeşti limba mamei.

– Şi dacă olandezii ăştia nu te înţeleg nici pe tine? Nu ştim nimic despre limba lor.

În ciuda întunericului, Midori îl văzu pe Ichiro încruntându-se.

– Nu ştiu. Trebuie să sperăm că vor înţelege cât de puţin. Cum altfel să facă negoţ cu englezii?

– E o nebunie să pleci singură. Vei fi printre oameni care nu îţi sunt nici familie, nici egali. În condiţii normale, ar trebui să vin cu tine.

– Da, dar acestea nu sunt condiţii normale, nu?

Midori puse punctul pe i cu delicateţe, dar ferm:

– Voi fi singură şi în timpul călătoriei. Mă pot descurca. Trebuie.

Ichiro mai protestă o vreme împotriva ideii ei de a pleca singură, dar în cele din urmă acceptă că era singura cale. Midori trebuia să înceapă să aibă grijă de ea însăşi la un moment dat, iar acesta era un prilej la fel de bun ca oricare altul.

– Voi rămâne la porţi împreună cu oamenii mei şi, la cel mai mic semn de necaz, strigi după ajutor, ai înţeles? Dacă insula e atât de mică pe cât se spune, ar trebui să te auzim lesne.

– Da, frate.

Era recunoscătoare pentru grija pe care i-o arăta, dar într-un cotlon al minţii ei încolţi gândul că în scurt timp el nu va mai fi în preajmă să o ajute şi să o protejeze.

– Ar trebui să trimit pe cineva cu tine în Anglia, mormăi Ichiro, ca un răspuns la propriile lui gânduri. Uite, Take Satoshi nu ar refuza dacă i-aş cere.

Midori zări privirea îngrozită a servitorului, înainte ca acesta să îşi reia obişnuita expresie impasibilă. Clătină din cap:

– Nu, Ichiro. Are o familie şi, dacă vine cu mine, s-ar putea să nu îi mai vadă niciodată. Nu aş putea face nimănui una ca asta. Nu ar fi drept.

– Foarte bine, facă-se voia ta. Du-te acum şi întoarce-te repede!

Capitolul 2

Pe măsură ce se apropia de enclava străinilor, Midori încerca să își domolească emoțiile. Avea un nod în stomac și transpira puternic înainte de a pune piciorul pe podul îngust. Respiră adânc și își încleștă pumnii vârâți în mânecile largi, strângând mânerul sabiei pe care și-o ascunsese sub haine. Era bine să fii întotdeauna pregătit, iar ea era. Cu acest gând în minte, traversă puntea respirând regulat pentru a-și calma spiritul și a se putea concentra asupra sarcinii care o aștepta.

– Konbanwa, am venit să îl văd pe străinul care conduce acest loc, se adresă ea politicos gărzii de serviciu, înclinându-se respectuos și ascunzându-și privirea sub pălăria din paie. Știa, mai presus de orice, că nu trebuia să își arate ochii care erau mai curând de un verde întunecat, nicidecum căprui. Se îndoia că cineva i-ar fi putut vedea în întuneric, dar mai bine să nu își asume niciun risc.

– Corneliszoon-san sau căpitanul? întrebă bărbatul.

Midori avu o ezitare:

– Al doilea, murmură în cele din urmă.

Dacă exista un căpitan, înseamnă că el conducea nava, iar acela era exact omul cu care trebuia să vorbească.

Privirea insolentă a gărzii a măsurat-o insolent din cap până-n picioare și înapoi, dar ea a așteptat răbdătoare până ce bărbatul a terminat. În mod normal, nu ar fi tolerat niciodată o asemenea evidentă lipsă de respect, dar acum nu-și permitea să fie sensibilă, când soarta ei atârna de un fir de păr.

– Nu cred că ai să ai prea mult noroc cu el îmbrăcată așa. E foarte mofturos cu femeile lui, căpitanul ăsta. La drept vorbind, nu-mi aduc aminte să fi cerut vreuna.

– Femeile lui?

Midori se întreba ce-o fi vrut să zică, dar află curând răspunsul.

– Presupun că ai fost trimisă să îl distrezi –, dat fiind că prostituatele sunt singurele femei care au voie pe insulă –, dar mă îndoiesc că ai să poți înfierbânta pe cineva îmbrăcată în hakama.

Bărbatul chicoti, ca și cum simplul fapt de a se fi gândit la straiul curtezanei era ridicol. Midori nu putu să nu îi dea dreptate.

Deci asta era. Blestemă în gând, dar își reveni repede din șocul neplăcutei vești. Informatorul lui Ichiro le-a spus că, în afară de oficialii care se ocupau de străini și câțiva servitori, pe insulă nu aveau

voie decât femeile. Dar nu le-a spus şi ce fel de femei, nătângul. Cu toate acestea, nu avea nicio importanţă dacă paznicul o credea vreo curtezană, câtă vreme aşa putea vorbi cu căpitanul. Era sigură că acesta va înţelege, odată ce va reuşi să îşi pledeze cauza în faţa lui. Era o problemă cu hainele, într-adevăr, dar intenţionat se îmbrăcase în straie bărbăteşti. Dacă ar fi dat de necaz, avea nevoie de libertate de mişcare ca să se poată apăra cum se cuvine.

– Se pare că în seara asta a cerut ceva diferit, minţi ea. În plus, mă îndoiesc că-i pasă prea mult de haine, doar ceea ce-i sub ele contează cu adevărat, nu?

Adoptă un ton şăgalnic, chicoti încetişor; văzu că pe faţa străjerului se întinde un zâmbet unsuros pe măsură ce îi ascultă spusele.

– Da, presupun că ai dreptate. Foarte bine, poţi să treci. Du-te drept înainte, apoi fă la stânga. E a doua casă de pe partea dreaptă.

Îi făcu semn să treacă, iar Midori se grăbi să iasă din raza lui vizuală.

Când ea intra în curtea micuţă, un servitor japonez tocmai ieşea din casă; îi spuse pe cine dorea să vadă, iar omul făcu o plecăciune.

– Aşteaptă aici cât mă duc eu să văd dacă domnul căpitan te poate primi.

– Mulţumesc.

Midori se uită de jur împrejur prin curte şi strâmbă din nas a dezgust. Din loc în loc fuseseră puse felinare mari, care aruncau o lumină palã asupra locului şi îi dezvăluiau că nu curăţenia era cuvântul de ordine pe aici. Peste tot erau mormane de excremente animale, printre care îşi croiau drum câteva găini, cotcodăcind încetişor. Doi porci se băteau pe conţinutul unei troace; deasupra întregului loc plutea o duhoare pestilenţială. Era departe, foarte departe de pământurile bine întreţinute de la castelul Shiroi, casa ei. Păşind cu grijă printre noroi şi bălegar, Midori se îndreptă spre o bancă micuţă, lipită de peretele casei. După ce se asigură că era curată şi că nu se va rupe sub greutatea ei, se aşeză.

Oftă uşurată. Era o adevărată minune că ajunsese până aici. „Ar trebui să fiu în siguranţă aici, printre străinii ăştia", îşi spuse în sinea ei. La urma urmelor, li se permitea să stea aici din ordinul Shogunului, iar ea era acum una dintre ei. Olandezul trebuia să o ducă în Europa. „Trebuie să îi conving eu cumva". Nu îşi îngădui să se gândească la cei pe care îi lăsa în urmă. Soarta ei era în altă parte.

Midori se uita la porci cu fascinaţie şi dezgust. Erau urâţi, nişte creaturi diforme care păreau a nu mânca altceva decât gunoaie. Midori

nu înţelegea cum de străinii puteau mânca ceva atât de respingător. Samuraii mâncau foarte rar carne. Şi cu toate că Hannah o rugase de câteva ori să încerce, asta în zilele în care mama ei tânjea după mâncarea din ţara ei natală, lui Midori nu i-a plăcut niciodată şi s-a străduit întotdeauna să se ţină departe de astfel de hrană. Acum, când se uita la porcii ăştia, se cutremură amintindu-şi gustul şi textura cărnii lor în gura ei.

Din puţinul pe care-l ştia, străinii erau murdari şi dezgustători şi în obiceiurile lor personale, cu nimic mai presus de animalele pe care le mâncau. Şi totuşi, ea însăşi era pe jumătate străină, prin urmare, cu ce drept îşi permitea să îi critice? Nu îşi trăda mama dacă gândea astfel? Midori se simţi vinovată şi luă hotărârea să nu se pripească în judecată. Dacă le făcea o mare nedreptate rudelor mamei ei? Va trebui să aştepte şi să vadă.

– Pe onoarea mea, asta trebuie să fie ziua mea norocoasă!

Exclamaţia o făcu pe Midori să ridice brusc capul. Era pentru prima dată când auzea limba engleză vorbită de altcineva decât părinţii ei şi Ichiro. Se uita mirată la cei trei bărbaţi care înaintau prin noroi. La început nu îi desluşi prea bine, dar când se apropiară îndeajuns, le-a putut desluşi înfăţişarea la lumina felinarelor.

Înalţi şi păroşi, cu bărbi încâlcite şi haine ciudate care arătau de parcă n-ar mai fi fost spălate de ani de zile, arătau cu totul altfel de toţi oamenii cu care avusese de-a face până atunci. Unul avea nasul nare, poros, ceilalţi doi – lung şi ascuţit. Semănau destul de mult pentru a fi fraţi. Din păcate, toţi trei aveau aceeaşi expresie desfrânată, deloc greu de interpretat. Se ridică şi se pregăti pentru confruntare, vârându-şi mâna dreaptă în mâneca stângă pentru a apuca mânerul sabiei.

– Bună seara, spuse ea, păstrând un ochi vigilent asupra celor trei, în timp ce făcea o plecăciune scurtă, cum îl văzuse pe tatăl ei procedând în faţa unor persoane considerate de rang inferior.

– Bună seara? o maimuţări unul dintre ei, în timp ce ceilalţi izbucneau în hohote. Ai auzit, Barker? Pe legea mea, o curvă care cunoaşte bunele maniere! Pe deasupra, şi în engleză!

Midori se încruntă, întrebându-se ce spusese atât de amuzant. Avea impresia că le dăduse bineţe aşa cum se cuvine, dar, pe de altă parte, nu trăise niciodată în preajma neamului mamei ei, aşa că nu ştia ce considerau ei a fi corect. Fără îndoială, va învăţa toate astea în timp.

– Sunteţi englezi? întrebă ea, gândindu-se că ar fi poate mai bine să le distragă atenţia cu o conversaţie banală, până la sosirea

căpitanului. Dar dacă unul dintre ei era căpitanul? Midori spera să nu fie aşa. Şi continuă: Credeam că aici sunt numai olandezi.

– Lucrăm pentru ei, deşi numai Dumnezeu ştie de ce, răspunse unul dintre bărbaţii cu nasul ascuţit.

– Plătesc mai bine decât ai noştri, de aia! Iar noi avem bani în plus de cheltuit.

Bărbatul cu nas mare şi poros, care părea a se numi Barker, încruntă sugestiv din sprâncene către Midori. Părea atât de tâmp, încât fata trebui să facă un efort ca să nu izbucnească în râs.

– Kimura-san s-a depăşit pe sine de data asta, le spuse camarazilor lui. Fără doar şi poate, ne-a trimis o bucăţică de toată frumuseţea. Arătă cu degetul către Midori: Vino încoace, frumuşico, ia arată-ne nouă ce ştii să faci!

– Sunt aici să îl văd pe căpitan, pe nimeni altcineva.

– Căpitanul Noordholt? Nu, nu se poate, doar n-o să-l lăsăm să ţină numai pentru el o bucăţică aşa de fragedă!

– Sigur că nu, îi ţinură ceilalţi doi isonul. Pe aici târfele sunt împărţite frăţeşte. Nu că el ar participa de obicei, dar acum pricep de ce păstrează pentru el fete de-alde tine.

Se apropiară de Midori, care îi avertiză:

– Să nu îndrăzniţi să vă apropiaţi!

– De ce nu, mă rog? Ai de gând să ne opreşti? Bărbaţii izbucniră din nou în râs, ba unul dintre ei hohotea cu atâta poftă, de se zguduia cu totul.

– Hai, gata cu prostiile astea, făcu Barker, care păşi în faţă şi întinse o mână ca s-o înşface pe Midori de braţ. Se opri brusc când în faţa ochilor îi apăru o sabie încovoiată, foarte ascuţită.

– Am spus... să nu... vă apropiaţi!

Bărbatul se holbă la ea preţ de câteva clipe, apoi se făcu roşu de furie:

– Ce-i asta? Vrei să lupţi cu mine cu sabia? Las' că mai vedem noi, târfă!

Făcu câţiva paşi îndărăt şi scoase propria lui sabie. Era atât de prost lucrată, de o calitate inferioară, încât Midori se întrebă cum de supravieţuise atâta vreme cu aşa o spadă.

Ceilalţi doi bărbaţi se holbau la lupta inedită cu gura căscată de uimire, uitând în zăpăceala lor să sară în ajutorul prietenului. Midori uită imediat de existenţa lor şi se concentră asupra bărbatului din faţa ei. Se năpusti la ea ca un taur furios şi se izbi direct în zidul casei când

ea nu făcu altceva decât să se dea la o parte. A fost mai uşor decât credea să-l lovească în tâmplă cu latul sabiei, dar se vede treaba că avea ţeasta tare, căci lovitura nu a făcut decât să-l înfurie şi mai mult. Întorcându-se mai repede decât l-ar fi crezut în stare, începu să rotească spada deasupra capului în timp ce mormăia nişte înjurături ininteligibile. Apoi a lovit cu putere. Midori a parat, dar a trebuit să îşi adune toată voinţa ca să nu lase să transpară faptul că lovitura aproape i-a smuls braţul din umăr. Scrâşnetul oţelului îi răni urechile şi scutură uşor din cap, încercând să se concentreze.

Cum Barker făcu o fandare stângace spre stânga, ea sări rapid în stânga şi izbuti să îi găurească mâneca hainei. El se redresă şi lovi din nou, dar de astă dată ea îşi învăţase lecţia şi sări din faţa lui, în loc să-i înfrunte din nou lovitura puternică. El o urmări tăind aerul cu spada, iar ea se ferea iar şi iar din calea lui. Acest dans straniu continuă până când răsuflarea bărbatului deveni greoaie şi şuierătoare iar pe faţă îi apărură picături mari de sudoare, ca şi cum nu ar fi fost deloc obişnuit cu astfel de eforturi. Lui Midori îi era greaţă de duhoarea pe care o degaja bărbatul, care era absolut insuportabilă. Hotărî să pună cât mai repede capăt luptei şi să scape cât mai iute de povara acestei prezenţe urât mirositoare.

Dacă nu ar fi fost antrenată să nu îşi arate niciodată emoţiile în timpul unei lupte, ar fi râs din tot sufletul de mutra neîncrezătoare a lui Barker când, după un atac fulgerător la care nu se aştepta, Midori îşi înfipse sabia în braţul lui înarmat. Slobozi un urlet răguşit, se dădu în spate împleticindu-se; camarazii lui erau acolo pentru a-l prinde în braţe.

– M-a tăiat! Mâna mea! Urletul lui răsună în toată curtea, mobilizându-i şi pe ceilalţi doi la acţiune.

– Ce neruşinare!

– Trebuie să-i dăm o lecţie!

Midori îşi încleştă dinţii, pregătindu-se să se ocupe şi de ceilalţi doi bărbaţi; inima ei bubuia de indignare şi de furie. Ei erau cei care aveau nevoie de o lecţie, atât în ceea ce priveşte comportamentul faţă de o doamnă, cât şi lupta cu sabia.

***

Nico stătea pe verandă cu privirile rătăcite de-a lungul golfului şi cu gândul tot la Casper. Trupul neînsufleţit al bătrânului fusese luat ca

să fie pregătit pentru înmormântare şi, deşi Nico veghease ca datinile să fie respectate cum se cuvine, tot avea sentimentul că totul fusese un vis urât.

I- informat pe membri echipajului, pe Corneliszoon, precum şi oficialii japonezi, şi imediat toţi au început să îi spună „căpitan”. I s-a părut incorect acest lucru, dat fiind că titlul îi aparţinuse atâta vreme lui Casper, dar ştia că va trebui să se obişnuiască cu el, şi încă repede. Ca prim ofiţer, coordonase deja echipajul în sarcinile sale cotidiene, dar acum trebuia să se comporte ca un comandant adevărat.

Undeva, pe insulă, răsunau nişte ţipete, dar le ignoră. Marinarii se certau mereu, dar era prea obosit ca să se ocupe acum şi de asta. Oftând, era pe punctul de a intra în odaie pentru a verifica lista cu bunuri ce urmau să fie încărcate dimineaţă pe navă. „Mai bine să-mi păstrez mintea ocupată decât să cad pradă unor gânduri fără noimă”.

În prag, mai că se ciocni de servitorul japonez.

– Doamnă vrea să vadă, spuse acesta, cu o plecăciune politicoasă.

– O doamnă? Nico ştia foarte bine ce voia să spună de fapt bărbatul prin acest eufemism. Îmi pare rău, nu am cerut o femeie. Te rog, ori trimite-o înapoi, ori spune-i să vorbească cu alţi bărbaţi. Făcu un semn din cap, concediindu-şi astfel servitorul. Trebuia să intre în acest rol nou pentru el şi nu avea timp de curve. Nu ar fi făcut decât să-l distragă de la muncă.

Spre surprinderea lui, servitorul nu se clinti.

– Sumimasen, doamna vrea să vadă căpitan. Spus că vrea vorbească cu tine.

Nico suspină din nou. Era uimitor cât de întreprinzătoare puteau fi unele curtezane, ca să nu mai spunem cât de tenace. Cine ştie, dacă nu se ducea să îi spună personal să plece, poate fata se va considera ofensată.

– Foarte bine, am să văd despre ce e vorba. Mulţumesc.

Şi Nico se îndreptă spre curtea interioară a casei. Pe măsură ce se apropia de uşă, auzea tot mai distinct zăngănit de săbii, precum şi voci furioase, care vorbeau în engleză.

– Să-i ia naiba, bombăni. Ce mai fac acum?

Membrii englezi ai echipajului erau o constantă sursă de necazuri şi era obosit să tot aibă de-a face cu ei. Formau un grup extrem de dur, dar nu prea a avut de ales când i-a angajat în timpul unei scurte escale în Batavia, pe insula Java. Marinarii schimbau adesea navele în diverse porturi şi după aceea se trezeau că au nevoie de un vas ca

să ajungă acasă. Din păcate, englezii au fost singurii disponibili când Nico s-a trezit că are nevoie de oameni.

Nico se opri în pragul uşii pe jumătate deschise şi nu-i vezi să creadă ochilor când văzu ce se întâmplă în curte. Categoric, la una ca asta nu se aştepta. John Barker, unul dintre englezi, se sprijinea de perete susţinându-şi braţul drept, care părea a sângera abundent. Din când în când slobozea câte o înjurătură zgomotoasă, neuitând să se şi văicărească, să ştie toată insula cât suferea. În acest răstimp, o tânără japoneză lupta cu doi dintre compatrioţii lui Barker şi, la o primă vedere, nu părea deloc intimidată. Nico rămase locului, încremenit, uitându-se la ea cu o tot mai mare uimire.

– Lua-te-ar ciuma, târfă!

Abe Jessop, prietenul lui Barker, se repezi asupra ei cum pumnul încleştat şi o licărire ucigaşă în priviri. Era clar că furia îi distrusese orice urmă de concentrare, iar când piciorul femeii ţâşni ca din puşcă şi îi aplică o lovitură bine ţintită în stomac, Abe, care nu se aştepta, a căzut greoi la pământ. Celălalt bărbat, vărul lui Abe, Peter, se năpusti la ea din partea cealaltă, agitând un pumnal lung. Nico o văzu pe femeie întorcându-se exact atunci când trebuia, dezarmându-l pe Peter şi crestându-i mâna în câteva locuri. Avea o sabie scurtă, curbată, care licărea la lumina felinarului din apropiere. Nico putea vedea că fusese perfect făurită şi mânuită cu mare îndemânare. Peter nu avea nicio şansă – femeia îl dezarmă cu tot atâta uşurinţă ca şi cum ar fi luat jucăria unui copil.

Abe se adunase de pe jos şi părea hotărât să o atace din nou, dar Nico hotărî că e cazul să intervină. Oricât de îndemânatică ar fi fost, erau totuşi trei bărbaţi care luptau împotriva unei femei. Nu putea permite una ca asta.

– Gata! Ce se întâmplă aici?

Comanda lui scurtă reteză elanul lui Abe şi lui Peter. Se întoarseră către el ca unul, cu o expresie de frustrare şi furie pe chipuri. Nico ar fi izbucnit în râs, dacă nu ar fi fost şi femeia aceea care se întorsese şi îl privea, şi ea. Dintr-odată, Nico uită de tot şi de toate: nu-şi putea lua ochii de la cea mai desăvârşită faţă pe care o văzuse în viaţa lui. Era atât de perfectă, încât preţ de o clipă se întrebă dacă era aievea.

Ochii mari, uşor alungiţi, erau împodobiţi de gene lungi şi străjuiţi de sprâncene perfect arcuite. Un nas mic, uşor cârn, pometi înalţi, o gură de forma şi mărimea ideale, toate încrustate pe o faţă în formă de inimă, cu o piele perfect netedă, ca de porţelan. Chiar dacă era îmbrăcată în straie bărbăteşti, făptura aceea era femeie în toate sensurile

cuvântului. Nişte rotunjimi dulci se întrezăreau prin mătasea robei, iar la spate se observau dungile unor pantalonaşi care numai bărbăteşti nu erau. Părul strălucitor, legat neglijent la spate cu o panglică, îi cădea într-o cascadă de bucle până la genunchi.

Nico făcu un efort ca să închidă gura căscată de uimire:

– Ei? se răsti el. V-aţi înghiţit limba?

Capitolul 3

Midori s-a întors să vadă cine i-a venit în ajutor. Vocea aparţinea unui bărbat mult mai înalt decât ceilalţi, cu umerii largi şi nu foarte neîngrijit. Făcuse până şi efortul de a-şi îmblânzi barba, tăind-o cât mai aproape de piele, iar părul îl purta prins într-o codiţă scurtă la spate, cu un aspect destul de ordonat. Avea o culoare cum Midori nu mai văzuse niciodată, un auriu strălucitor, dar cu o nuanţă arămie, care o duse cu gândul la mama ei.

Barba şi sprâncenele aveau o nuanţă mai închisă şi îi încadrau plăcut faţa colţuroasă. Ochii profunzi, limpezi, un maxilar hotărât şi nasul drept, cu o vagă umflătură exact în mijloc îi confereau caracter. Purta acelaşi tip de pantaloni bufanţi până la genunchi ca şi camarazii lui, în schimb în partea de sus avea o jachetă japoneză curată, strânsă cu o centură. Stătea neclintit, cu picioarele desfăcute şi braţele încrucişate, ţintuindu-i pe ceilalţi bărbaţi cu o privire neînfricată şi cerându-le socoteală pentru ceea ce se petrecea acolo.

– Căpitane Noordholt, domnule, târfa asta a îndrăznit să-l rănească pe Barker la braţ.

– Da, încercam şi noi să ne distrăm puţin cu ea, ca şi cu celelalte, când a înnebunit dintr-odată, s-o fi considerat jignită din cine ştie ce motiv.

– Şi a scos o sabie şi s-a repezit la noi. Uitaţi-vă ce a făcut, domnule.

Barker făcu un adevărat circ pe măsură ce îşi dezvelea rana, nefăcând economie de gemete. Era o rană adâncă, sângera abundent, dar nu putea fi considerată o rană mortală. Midori îi aruncă o privire dezgustată. Ea însăşi nu se mai comportase astfel din vremea copilăriei, iar el era un bărbat în toată firea! „Jalnic"!

– Lăsaţi-ne! porunci căpitanul. Duceţi-vă şi vedeţi de rana lui Barker, să fie îngrijită cum se cuvine.

– Dar căpitane Noordholt, domnule...

– Faceţi cum am spus! îi repezi el. Vorbesc cu voi mai târziu.

Cei trei bombăniră, dar în cele din urmă dispărură din peisaj, lăsând-o pe Midori faţă în faţă cu bărbatul pe care dorise să îl întâlnească. De pe faţa lui dispăru orice urmă de încruntare şi acum o cântărea cu o privire calmă, cu ochii lui de un albastru întunecat atât de asemănători cu ai mamei ei, încât lui Midori i se puse un nod în gât. Făcu o plecăciune, apoi rosti într-o japoneză stâlcită, cu o voce acum blândă şi amabilă:

– Îmi cer scuze, eu sunt căpitan-san. Aţi dorit să vorbiţi cu mine? Vă rog să-mi spuneţi care e problema.

Midori se înclină şi ea – mai adânc decât în faţa celorlalţi –, în semn că apreciază politeţea lui, apoi răspunse în engleză:

– Nu e nicio problemă. Cred că m-au luat drept ceea ce nu sunt.

– Vorbiţi engleza? Sprâncenele lui ţâşniră în sus, iar Midori fu ispitită să râdă din nou. Străinii ăştia erau atât de transparenţi!

– Da, sunt pe jumătate englezoaică.

– Înţeleg. Şi ce vă aduce aici, dacă-mi e permis să întreb?

– Aş vrea să merg în vizită la rudele mele şi mă aflu aici ca să cumpăr un loc pe nava dumneavoastră. Asta în cazul în care vorbesc cu proprietarul lui *Zwarte Zwaan*? Satoshi îi informase despre numele singurei nave străine aflate în acel moment în port, iar Midori spera că îl pronunţase corect.

– Proprietarul, nu, dar da, sunt căpitanul navei. El ezită: Hm, călătoriţi singură?

Când Midori încuviinţă, el se încruntă.

– Poate nu sunteţi la curent, dar trebuie să ştiţi că femeile nu călătoresc de obicei singure, mai ales pe o navă plină de bărbaţi, cu excepţia acelei categorii de femei cu care în mod regretabil aţi fost confundată.

– Honto, neh? Midori analiză repede în gând situaţia. În mod normal, nu ar fi călătorit singură nici măcar prin Japonia, dar în clipa de faţă nu avea de ales. Cu toate că ar fi putut să angajeze un servitor oarecare să o însoţească în călătorie, ar fi fost nedrept, câtă vreme nu intenţiona să se întoarcă. Îi spuse toate astea căpitanului Noordholt.

– Nu intenţionaţi să vă întoarceţi?

– Nu.

– Niciodată? El făcu ochii mari, iar în lumina felinarelor licăriră cu scânteieri de safir. Midori fu prinsă de privelişte, apoi realiză că el o întrebase ceva. Scutură din cap.

El îşi mângâie barba, încercând să proceseze cât mai bine informaţiile primite:

– Dacă-mi permiteţi să vă întreb, rudele dumneavoastră vă aşteaptă?

– Nu, dar nu cred că asta va fi o problemă. Am o scrisoare pentru ele.

– Hm, hm. Ei bine, doamnă...?

– Midori. Numele meu este Midori. Ea îşi spuse că e mai bine să nu amintească numele clanului tatălui ei, pentru orice eventualitate. Prenumele ar trebui să fie suficient pentru moment.

Midori trase concluzia că el ştia că numele ei însemna „verde" în japoneză şi că văzuse culoarea ochilor ei la lumina lampadarelor, dar nu înţelese întrebarea lui ciudată. Se încruntă:

– Nu, nimănui nu-i erau pe plac, cu excepţia părinţilor mei. Şi a lui Ichiro, desigur. Apoi se opri, realizând că a spus deja prea multe: Dar ce-are a face asta cu discuţia noastră?

– Oh, nimic, nimic, îmi cer scuze, nu trebuia să amintesc despre asta.

Midori începuse să îşi piardă răbdarea şi nu avea niciun chef să vorbească despre culoarea ochilor ei.

– Ei bine, mă lăsaţi să călătoresc la bordul navei dumneavoastră? întrebă.

– Nu, mă tem că nu vă pot ajuta. Ar fi o nebunie să vă permit să călătoriţi la bordul unei nave cu un echipaj de o sută douăzeci de bărbaţi. Şi ridică din umeri, în semn de neputinţă.

– De ce? Nu voi avea de-a face cu niciunul dintre ei. Vă voi plăti pentru o cabină privată.

Se încruntă din nou la ea:

– Doamnă Midori, păreţi o persoană cu uzul raţiunii. Sunt sigur că puteţi înţelege că aţi reprezenta o mare ispită pentru ei.

– Pot să mă apăr. Nu v-am dovedit deja?

– Da, poate, împotriva a trei bărbaţi, şi încă a trei dintre cei mai neîndemânatici. Dar cu ceilalţi o sută ce faceţi? Iar uşile cabinelor sunt mai curând şubrede.

– Sunt sigură că ei nu... toţi... deodată...? Midori încercă să nu se lase intimidată de imaginea ce i se înfiripa în minte.

– Sunteţi sigură?

Expresia ghiduşă de pe faţa căpitanului Noordholt – care îşi îndreptase în jos, spre ea, nasul băgăcios – o irită pe Midori. Îşi spuse

că e doar încăpăţânat şi încearcă să o determine să renunţe la călătorie. Îşi încleştă pumnii pe sub mânecile lungi, încercând să se adune. O doamnă japoneză nu îşi pierde niciodată cumpătul şi nu avea de gând să permită străinului ăsta enervant să o provoace.

– Poate vă subestimaţi farmecele, domniţă Midori, adăugă el pe un ton şăgalnic, enervând-o şi mai tare.

– Nu sunteţi destul de bărbat pentru a vă asigura deplina ascultare din partea echipajului? îl provocă ea.

O privi descumpănit:

– Ba da, sigur că da, dar a-i ispiti cu o femeie apetisantă nu e o provocare firească la bordul unei nave. Ar trebui să fiu nebun să fac una ca asta şi chiar nu am nevoie de alte complicaţii în această călătorie. Am preluat recent funcţia de căpitan, aşa că e foarte important ca totul să fie în bună regulă.

„Apetisantă?" Midori fu cât pe ce să ridice tonul, dar se stăpâni în ultima clipă.

– Dacă vreţi să ştiţi, nu am întâlnit niciun bărbat care să fie ispitit de ceea ce dumneavoastră numiţi farmecele mele. Nu a pus la socoteală episodul cu cei trei englezi, căci ei au crezut-o o femeie uşoară, aşa că atitudinea lor era cumva de înţeles. Continuă: Dacă oamenii dumneavoastră sunt atât de disperaţi, ar trebui să le mai aduceţi câteva femei.

– În numele cerului, femeie, ţi-ai pierdut minţile? Am destule probleme cu asigurarea hranei adecvate pentru întregul echipaj în timpul unei călătorii aşa de lungi. Şi nu am nevoie să le ofer pretexte ca să se ia la gâlceavă ori de câte ori se iveşte ocazia. Pe legea mea, ar izbucni o revoltă înainte de a apuca să străbatem o sută de leghe! Clătină vehement din cap la un asemenea gând.

Midori păşi mai aproape de el:

– Ei bine, nu-mi pasă cum rezolvaţi treburile la bordul navei. Nu ştiu decât că trebuie să navighez cu dumneavoastră şi dispun de suficient argint ca să-mi plătesc drumul. Dacă rămân aici, mor. E cât se poate de simplu.

***

– Cum adică muriţi?

Nico se uită încruntat la ea, încercând să înţeleagă ce a vrut femeia să spună.

Midori îi întoarse o privire furioasă.

– Nu aţi auzit? Shogunul a hotărât să scape de străini şi de creştini. Vom fi deportaţi cu toţii, chiar şi cei ca mine, numai pe jumătate gai-jin. Nu am altă opţiune decât să plec, nu vedeţi?

Nico auzise nişe zvonuri vagi despre acest subiect, dar nu le dăduse atenţie. Corneliszoon l-a asigurat că toţi cei de pe insulă erau în siguranţă, căci aveau permisiunea de a face negoţ şi, în plus, nu urmau să stea prea mult. Aşa că problema nu l-a interesat.

– Sunt sigur că trebuie să existe şi alte opţiuni pentru dumneavoastră! Mi s-a spus că e o comunitate japoneză creştină înfloritoare pe insulele Filipine. Nu aţi putea merge acolo? sugeră el. În primul rând e mai aproape şi apoi, aţi putea naviga pe o navă japoneză.

Era o propunere rezonabilă, dar se pare că nu era pe placul doamnei.

– Nu vreau să merg acolo. Vreau să merg în Anglia.

Nico oftă adânc. Nu îi plăcea să se certe cu femeile; logica lor era total diferită de a lui. Totuşi, de astă dată trebuia să rămână ferm pe poziţii.

– Dar nu cu mine. Îmi pare rău, dar asta e situaţia.

Deşi nu a ridicat vocea, tonul lui avea o nuanţă cumva metalică, ce trebuia să o avertizeze pe Midori că nu era dispus să cedeze. Folosise adesea acest ton cu echipajul de pe *Zwarte Zwaan* şi de obicei obţinea supunerea imediată.

Ea îl fulgeră din priviri, răsuflă adânc şi îl întrebă cu un ton brusc îmblânzit:

– Aţi auzit cumva vreodată despre ninja?

– Cred că da. Asasini profesionişti sau, în fine, ceva de genul ăsta? Ce-i cu ei? Nico simţi că se enervează tot mai tare. „Ce mai vrea acum fata asta?"

– Întâmplător, fratele meu ştie foarte bine unde îi poate găsi; iar ei sunt dispuşi să facă orice pentru un preţ. Spre deosebire de alte persoane.

El îşi încrucişă din nou braţele la piept, fixând-o cu o privire uimită.

– Unde vreţi să ajungeţi cu discuţia asta, doamnă Midori? o întrebă, cu toate că putea ghici şi singur foarte bine. Mă aşteaptă şi alte îndatoriri.

– Ah, da, fireşte. Aşteptaţi o târfă. Îmi pare rău că vă răpesc timpul preţios, dar...

– Nu aşteptam nicio curvă, şuieră el printre dinţii încleştaţi, nedorind să îi permită să vadă cât a reuşit să îl enerveze. Şi, oricum, acesta nu e un cuvânt adecvat pentru o femeie respectabilă. Părinţii voştri ar fi trebuit să vă înveţe asta.

– Serios? Ce ciudat? Şi atunci cum ar trebui să le spun?

– În niciun fel! Dacă sunteţi o doamnă, nu vorbiţi deloc despre astfel de femei. Acum putem trece la subiect? Nico îşi pierduse răbdarea.

– Subiectul, domnule căpitan Noordholt, e următorul. Dacă nu vă răzgândiţi şi nu mă lăsaţi să urc la bordul navei dumneavoastră, s-ar putea să nu apucaţi să navigaţi nici dumneavoastră. Ninja sunt recunoscuţi ca fiind rapizi şi mortali şi sunt antrenaţi să nu dea niciodată greş în misiunile lor.

El se apropie şi o ţintui din priviri.

– Mă ameninţaţi?

Cum era cu un cap mai înalt decât ea şi aproape de două ori mai lat, ar fi trebuit ca acest pas al lui să o facă să dea înapoi, dar ea nu păru deloc intimidată. Se uită în sus la el cu cel mai mare calm şi rosti cu cea mai nevinovată expresie:

– Nu aş numi-o chiar aşa. Doar vă informez care pot fi consecinţele dacă persistaţi în refuzul dumneavoastră.

El rămase tăcut câteva clipe – parcă nevenindu-i să creadă că mâna asta de femeie îndrăznise să îi dea un ultimatum –, apoi realiză absurditatea situaţiei şi râse scurt:

– Şi ce mă opreşte să vă ucid chiar aici, chiar acum, sau să vă iau prizonieră?

– Fratele meu aşteaptă să mă întorc cât mai repede. Dacă nu mă întorc, va veni să mă caute.

– Atunci îl voi aştepta pregătit, alături de oamenii mei.

Midori scutură din cap:

– Nu ar veni să vă atace deschis, va folosi mai curând viclenia, pufni ea. Nu e deloc prost! În plus, nu cred că va fi necesar.

Înainte ca Nico să apuce să facă şi altceva decât să caşte nişte ochi mari, surprinşi, se trezi întins pe jos, în praf, cât era de mare. Midori stătea deasupra, cu un cuţit foarte ascuţit la gâtul lui, în timp ce el gâfâia, încercând să îşi recapete răsuflarea. Se holbă la ea, în stare de şoc:

– Ce naiba...? Cum ai...?

Îl inundă un val de furie, dar reuşi să îşi păstreze cumpătul. Situaţia asta friza absurdul. Era de-a dreptul ridicol.

***

A fost aproape ireal de uşor, dar Midori ştia că l-a luat prin surprindere numai pentru că nu se aştepta să fie atacat de o femeie. La urma urmelor, era un bărbat înalt şi robust, în comparaţie cu el ea era atât de mărunţică, aşa că el îşi lăsase garda jos. Midori nu a făcut altceva decât să îşi încolăcească piciorul drept prin spatele piciorului lui stâng şi să împingă cu putere, apoi să sară rapid deasupra lui şi să-i pună cuţitul la gât. De data asta norocul a fost de partea ei, dar ştia că bărbatul nu va permite niciodată să se întâmple una ca asta. Ar fi bine să profite cât mai repede de această victorie a ei.

Conversaţia nu a decurs conform planului, aşa că Midori ştia că trebuia să facă ceva drastic. Nu putea da greş. A se prezenta în faţa lui Ichiro fără acceptul căpitanului de a naviga la bordul navei lui însemna o pierdere a respectului acestuia. Trebuia să demonstreze fratelui ei că era în stare să se descurce singură. Cu o hotărâre reînnoită, strânse mânerul pumnalului şi respiră adânc, încercând să se calmeze. Nu avea rost să se coboare la nivelul acestui barbar; trebuia să rămână calmă şi rezonabilă. Încetul cu încetul, simţi cum reintră în starea de armonie lăuntrică.

Pe chipul căpitanului s-au perindat rapid câteva expresii: uimire, furie şi, cine ştie, o urmă de admiraţie. Midori aştepta în tăcere, cu lama pumnalului lipită de gâtul lui. Putea vedea cum luptă cu el însuşi şi, cu toate că următoarele lui cuvinte dovedeau că nu era pregătit să cedeze în mod graţios, măcar nu era bădăran.

– Nu mergem în Anglia, aşa că de la Amsterdam va trebui să îţi cumperi un bilet încotro vrei să te îndrepţi, bombăni el. Singură.

– Ei bine, presupun că trebuie să existe nave care navighează spre Londra. Nu e atât de departe, nu-i aşa? Midori nu avea habar dacă aşa era sau nu, dar hotărî să rişte. De fapt, nu la Londra voia să ajungă, dar ştia că acesta era capitala Angliei, aşa că era sigură că, odată ajunsă aici, va izbuti să ajungă cumva la destinaţia dorită.

– Londra? Sprâncenele lui se înălţară şi mai mult. Acolo locuiesc rudele tale?

– Da, cred că în apropiere de Londra. Şi, pentru a distrage atenţia bărbatului de la faptul că minţea, Midori îi oferi un zâmbet răpitor.

Aşadar, după cum vezi, voi fi bine dacă mă vei duce la Amsterdam.

Căpitanul clipi des şi se holbă la ea. Midori îl văzu înghiţind în sec mormăind ceva ce semăna cu un geamăt:

– Foarte bine, şuieră el. Poţi naviga cu noi. Nu îţi pot garanta siguranţa, dar voi face tot ce îmi stă în puteri. Totuşi, s-ar putea să nu fie destul. Înţelegi?

– Perfect. Te las acum cu... plăcerile tale. Când plecăm?

– Pentru ultima oară, nu aştept nicio... Înjură în barbă, apoi făcu un efort vizibil pentru a se calma. Plecăm poimâine, cu fluxul. Aştept plata mâine-seară. O mie de monede de argint.

Midori nici măcar nu clipi la auzul sumei enorme, deşi nu putu să nu se întrebe dacă Ichiro avea la el atâta bănet.

– Cinci sute, spuse ea. Îţi aduc jumătate mâine, şi jumătate când ajung teafără la Amsterdam.

– Nu am spus că preţul e negociabil. Privirea lui albastră s-a făcut tăioasă.

– Nu? Midori zâmbi dulce şi ridică din sprâncene, în timp ce apăsa lama pumnalului pe gâtul lui. Pe pielea arsă de soare apăru un strop de sânge.

Căpitanul Noordholt îi aruncă o căutătură furioasă, apoi preluă controlul situaţiei fără cel mai mic efort. Puse mâna pe mânerul pumnalului cu viteza luminii, îi răsuci pumnul, i-l luă şi-l aruncă la podea, apoi o împinse şi sări în picioare dintr-un salt armonios şi fluid. Îi aruncă o ultimă privire încruntată, se răsuci pe călcâie şi ieşi din odaie:

– Şase sute, niciun sfanţ mai puţin, îi aruncă peste umăr, înainte de a dispărea în casă.

Midori rămase acolo, jos, în praf, uitându-se lung după el. „Ce om extraordinar", îşi spuse în sinea ei. Era evident că ar fi putut să o doboare din prima secundă, dar a lăsat-o să creadă că avantajul era de partea ei. Şi apoi să cedeze cererii ei? Nu avea niciun sens pentru ea, dar în acelaşi timp era recunoscătoare.

Se întreba dacă va reuşi vreodată să îi înţeleagă pe străinii ăştia.

***

Nico se opri în prag şi îşi întinse spatele câteva secunde bune. Inima îi bubuia de parcă ar fi alergat; încleştă pumnii. „Pe toţi dracii, eşti nebun, un adevărat smintit!", se blagoslovi el. Din toate tâmpeniile pe care le putea comite, nu a găsit ceva mai bun de făcut decât să permită unei feţe

drăgălaşe să îi întunece judecata cea dreaptă. „Păi, nu doar frumuşică, ci chiar uimitor de frumoasă! Dar tot idiot sunt..."

Şi totuşi, cum putea lăsa o asemenea femeie aici, să fie omorâtă? La urma urmelor, era pe jumătate englezoaică, la fel de străină pe cât era de japoneză. O doamnă singură şi fără apărare care i-a cerut ajutorul. Ceea ce îl punea într-o situaţie imposibilă.

Fusese hotărât să îi refuze cererea. După cum i-a spus, era o nebunie să o ia la bordul navei şi se îndoia că ea era conştientă de grozăvia pe care i-a cerut-o. Dar un singur zâmbet, un zâmbet incredibil, şi bunele lui intenţii au zburat pe fereastră.

Nico izbi cu pumnul în cel mai apropiat perete, dar regretă imediat la vederea uriaşei scobituri apărute în lemnul subţire. „La naiba cu toate!"

Dar apucase să îşi dea cuvântul, iar acum nu mai putea da înapoi.

Capitolul 4

Straja de la poartă păru surprinsă când Midori apăru în spatele lui şi îi ceru să i se permită să iasă.

– Pleci aşa de repede?

– Da, căpitanul e un om ocupat, dar mi-a cerut să mă întorc mâine, aşa că te rog să îţi anunţi colegii. Ah, şi s-ar putea să vină şi câţiva servitori cu lucrurile mele, aşa că te rog frumos să îi laşi să intre pe insulă. Voi naviga cu căpitanul.

Trecu pe lângă bărbatul cu maxilarele căzute şi dispăru în noapte.

Imediat ce a ieşit din raza vizuală a străjerului, Ichiro şi oamenii lui au ieşit din ascunzătoare şi au întâmpinat-o, pentru a merge împreună la han.

– Eşti bine? Ichiro îşi potrivi pasul cu al ei şi o analiză atent din cap până-n picioare, să se asigure că nu există nicio urmă de violenţă.

– Da, mulţumesc. Am negociat cu succes navigarea la bordul lui *Zwarte Zwaan* către... ţara căpitanului. Nu voia să îi spună că destinaţia era Amsterdam. Nu ar fi făcut decât să complice lucrurile; în plus, era sigură că de acolo putea găsi o modalitate de a ajunge în Anglia.

– Negocierile s-au desfăşurat în noroi?

– Cum? Midori îl privi uimită pe Ichiro care se holba la hainele ei murdare, la lumina felinarului dus de unul dintre servitori.

– Nu, dar nu ţi-ar veni să crezi cât de dezgustătoare e insula asta.

Vitele umblă peste tot. Am stat pe o băncuţă cât am aşteptat şi trebuie să fi fost murdară.

– Înţeleg. Avea o privire pătrunzătoare, dar renunţă să mai insiste pe acest subiect.

Midori ezită puţin înainte de a da glas celei mai mari temeri a ei.

– Ichiro, cât argint ai adus cu tine?

– Destul de mult. De ce?

– Ei bine, căpitanul cere o sumă incredibil de mare şi, cu toate că am încercat, nu eram prea sigură dacă e bine să încerc să îl conving să mai scadă din pretenţii.

– Şi cât vrea?

– Şase sute de monede. Fratele ei ridică din sprâncene iar ea se grăbi să adauge: Dar i-am spus că îi voi plăti jumătate acum iar restul când voi ajunge teafără în Anglia.

– Hm, e foarte mult, asta e sigur, dar dacă atâta trebuie ca să te ştiu în siguranţă... Nu, nu ne putem certa cu omul ăsta. Ai nevoie de el să-l ai de partea ta.

Midori îşi spuse că e mai bine să nu îi povestească lui Ichiro că e prea târziu pentru asta. Fără îndoială, căpitanul îşi va onora promisiunea şi va face tot ce îi va sta în puteri ca s-o protejeze, dar în niciun caz nu era de partea ei.

– Când pleci?

– Nava pleacă poimâine, cu fluxul. Mai avem o zi împreună.

Brusc o copleşi gândul că aceasta era poate ultima zi petrecută alături de fratele ei. Un sentiment acut de pierdere îi tăie răsuflarea şi o făcu să gâfâie uşor, dar când Ichiro îi aruncă o privire îngrijorată, ea începu să tuşească, dând vina pe praf. Încă o zi, iar după aceea...?

Se va strădui să dea ce avea mai bun în ea. Nu voia nici în ruptul capului să îl lase aici cu amintirea unei surori disperate. Voia să îşi amintească de ea cât mai veselă, mai binedispusă. Dacă soarta va voi, se vor întâlni din nou. Midori se încurajă singură cu acest gând.

Ichiro era cel mai bun frate din lume şi încercase să îi dea veştile proaste în cel mai delicat mod, dar acestea tot năprasnic căzuseră peste ea...

***

Cam cu o săptămână în urmă, era în apartamentele ei din castelul Shiroi şi aranja florile, când camerista ei i-a adus un mesaj:

– Doamnă Midori, lordul Ichiro vrea să vorbească cu dumneavoastră. Este la heleşteu.

Midori ridică privirea de la ikebana pe care o aranja şi o văzu pe cameristă înclinându-se adânc şi îngenunchind lângă ea:

– Mulţumesc, Kumi. Atunci, hai să mergem. Poţi să mă însoţeşti.

Se întrebă dacă această întrevedere avea ceva de-a face cu mesagerul care sosise în acea dimineaţă de la Edo. Midori îl văzuse intrând în galop în curtea interioară. Trebuie să fi existat o urgenţă în misiunea acestui om, iar lucrurile au luat o întorsătură urâtă; Midori ura să nu ştie ce se petrece. Dacă trebuia să se întâmple ceva rău, dorea să i se spună, ca să se poată pregăti să înfrunte pericolul cu capul sus. Tatăl ei a fusese cel care o învăţase acest lucru.

Era o zi senină de toamnă, perfectă pentru a contempla frumuseţile naturii, şi niciun loc din lume nu era mai potrivit decât eleşteul de lângă castel. Midori păşi pe aleile lungi ale grădinii, privind în jur la măreaţa paradă de culori; camerista venea în spatele ei, la o distanţă respectuoasă. Arţarii se înveşmântaseră în cele mai strălucitoare culori, de la portocaliu la roşu-închis, iar la vederea acestei parade de nuanţe Midori nu îşi putu stăpâni un zâmbet. Era ca şi cum natura ar fi încercat să se revanşeze cumva pentru lunile mohorâte şi terne ce aveau să urmeze, lăsând ceva spectaculos drept amintire pentru vremea când toate culorile vor păli.

Heleşteul era de fapt un lac mic, folosit atât pentru creşterea crapilor, cât şi ca element decorativ. Îl găsi pe Ichiro stând pe un dig care se reflecta în apa liniştită. Cu picioarele încrucişate, era la fel de neclintit ca pietrele din jurul malului, cu privirea rătăcită în zare şi cu spiritul în evidentă armonie cu împrejurimile. Midori ezită, nedorind să îi tulbure liniştea. Dar când păşi pe dig, el tresări şi deveni conştient de prezenţa ei. Se întoarse şi îi zâmbi, întinzându-i mâna în semn de invitaţie.

– Ah, eşti aici. Vino, stai lângă mine.

Midori observă că el stătea pe o pernuţă de mătase şi alături mai era una, care o aştepta. Se aşeză în genunchi, cu mâinile încrucişate în poală, aşteptând ca el să vorbească. Deşi murea de curiozitate să îl întrebe despre mesager, ştia că nu se cuvenea. O asemenea impertinenţă nu ar fi fost tolerată, nici măcar din partea unei surori preaiubite. Ichiro îi va spune totul dacă şi când va dori, nicio secundă mai devreme.

El îşi luă răgazul necesar, ca şi cum şi-ar fi căutat îndelung cuvintele potrivite. În cele din urmă, rosti:

– Midori, ştii că mă gândesc la binele tău şi vreau să fii fericită?

Ea încuviinţă din cap. În ciuda celor zece ani diferenţă dintre ei şi a faptului că aveau mame diferite, ei s-au îndrăgit unul pe altul dintotdeauna şi s-au împăcat foarte bine.

El continuă:

– Atunci, dacă îţi voi spune că a venit vremea să pleci, vei înţelege că nu e din cauză că eu, personal, aş vrea să te văd plecată.

Era o declaraţie, nu o întrebare, dar Midori simţi o uşoară ezitare în vocea lui, ca şi cum nu ar fi fost sigur cum va reacţiona ea.

– Să plec? Vrei să spui că mi-ai găsit în sfârşit un soţ?

Ichiro oftă.

– Nu, aş fi vrut eu, dar mă tem că nu asta am vrut să spun.

De ani buni fratele ei încerca din răsputeri să îi găsească un soţ suficient de nobil ca să se ridice la înălţimea statutului ei de fiică a unui daimyo, dar şi destul de sărac ca să depăşească obstacolul originii mamei ei. Se dovedise o sarcină imposibilă.

Midori nu se considera urâtă, dar ştia că e diferită de celelalte fete de la castel. Deşi părul ei era la fel de drept şi lucios ca al lor, era de un castaniu întunecat, mult mai deschis la vârfuri. Presupunea că ar fi putut să şi-l vopsească negru, dar câtă vreme nu avea cum schimba culoarea verde a ochilor, nu avea niciun rost. Remarcase că ori de câte ori potenţialii ei peţitori se uitau adânc în ochii ei, icneau sau clipeau des, îngroziţi, iar la scurt timp după aceea începeau să îşi caute tot felul de scuze ca s-o şteargă. Adevărul este că Midori îi speria sau îi dezgusta.

– Trebuie să te întorci în ţara mamei tale, rosti Ichiro, deşteptând-o din visare. Midori îi aruncă o privire scurtă. Suna ca un ordin, cuvinte care nu lăsau loc de interpretare, ceea ce nu se potrivea deloc cu fratele pe care îl ştia şi îl iubea ea.

– În Anglia? Dar de ce nu pot sta aici, cu tine? Pot fi de ajutor, găsesc eu o modalitate. Nu am cu adevărat nevoie de un soţ.

– Nu asta e problema. Tăcu câteva clipe, apoi continuă: Dimineaţă am primit veşti de la Edo. Cel mai bun prieten şi aliat mi-a transmis un avertisment pe care nu pot să îl ignor. Ai auzit de persecutarea creştinilor de către Shogun?

– Da, ştiu că nu sunt foarte plăcuţi, dar...

– E mult prea puţin spus. Pur şi simplu nu mai sunt toleraţi. La drept vorbind, în scurt timp vor fi vânaţi şi exterminaţi cu toţii.

– Dar ce are asta de-a face cu mine? Nu sunt creştină, ştii foarte

bine. Mama a încercat să mă înveţe, dar, ca să fiu sinceră, nu am fost foarte atentă la poveştile despre zeul ei şi fiul lui.

– Ştiu asta. Totuşi, eşti pe jumătate străină, aşa că în ochii autorităţilor este foarte probabil să treci drept creştină. Oamenii aceştia riscă atât de mult pentru credinţa lor, la drept vorbind îşi pun viaţa în joc; şi, din câte ştiu eu, niciunul nu îşi practică deschis credinţa. Dar oricine poate fi suspectat, iar tu ai fi printre primii candidaţi. Dacă Hannah ar fi trăit... Ichiro clătină din cap: Trebuie să fim recunoscători că nu mai este în viaţă. Sute de bărbaţi, femei, copii chiar au fost deja executaţi. Am auzit poveşti oribile despre torturi şi oameni arşi de vii – de vii, înţelegi? – numai pentru că îşi urmau zeul străin şi învăţăturile lui.

S-a oprit şi a respirat adânc, înainte de a continua.

– Shogunul actual este mai hotărât chiar decât predecesorul lui să scape de toţi străinii, iar acum s-ar părea că a poruncit să fie expulzaţi şi copiii proveniţi din uniunile mixte. Cei care nu pleacă vor fi omorâţi. Mă tem că asta te vizează şi pe tine.

– Dar el nu ştie că eu sunt aici! Castelul tău e departe, în Nord, el nu trece niciodată pe aici. Când te duci la Edo data viitoare, pot rămâne aici.

– Nu îl subestima pe Shogun. Are spioni peste tot şi, crede-mă, ştie de existenţa mea. Cineva sigur a avut grijă de asta.

– Cum? Vrei să spui că cineva l-a informat în mod deliberat?

– Întocmai. Nu ştiu încă cine, dar voi afla. Între timp, viaţa ta e în pericol. Trebuie să pleci până nu e prea târziu, Midori.

Ea se lupta să accepte veştile. Cineva informase autorităţile de existenţa ei.

– Nu înţeleg, Ichiro. De ce? Cine mă vrea plecată de-aici? Nu voi fi fiind eu plăcută de toată lumea, dar, din câte ştiu, nimeni dintre cei de aici nu mă urăşte.

Nu era întru totul adevărat. În ultima vreme, în repetate rânduri se întâmplase să dea peste grupuri de oameni care şuşoteau pe la colţuri şi, la ivirea ei, se opreau brusc. Nu avea nicio îndoială despre cine vorbeau; în plus, existaseră şi câteva priviri răutăcioase pe care a trebuit să le înfrunte. A fost foarte nedumerită la momentul respectiv, dar acum înţelegea.

– E un mister, dar, nu te teme, îi voi da de capăt; dar pentru tine nu contează cine e vinovatul. Cert e că trebuie să pleci, ba chiar cât mai repede, şi chiar dacă am ezitările mele să te las să pleci, nu avem

de ales. Hannah a fost singura mamă pe care am cunoscut-o şi am mare respect pentru ea. I-am jurat să veghez să fii în siguranţă şi am de gând să mă ţin de cuvânt. Ştii că odată mi-a salvat viaţa chiar aici, în eleşteu, când am căzut de pe ponton şi a fost cât pe ce să mă înec? Acum voi face acelaşi lucru pentru tine.

Se întoarse cu spatele pentru a privi suprafaţa ca de oglindă a apei, iar când glăsui din nou, folosi tonul unui om obişnuit ca poruncile sale să fie ascultate:

– Te voi conduce pe coastă şi, împreună, vom naviga în sud, la Nagasaki, unde cred că există nave străine venite pentru comerţ. Îţi voi da suficient argint cât să îţi cumperi un loc pe navă până în ţara mamei tale, şi voi aştepta până te voi şti în siguranţă la bordul navei străine. Îţi voi da şi o zestre. E tot ce pot face pentru tine în aceste circumstanţe. Ştii unde ai putea găsi familia lui Hannah?

– Da, sigur, mi-a vorbit adesea despre ţara ei Într-un loc numit Plymouth, dar niciodată nu m-am gândit că voi ajunge acolo.

Dintr-odată, avu impresia că vorbeşte cu un străin, cu unul care voia să scape de ea. Cum ar putea să lase în urmă tot ceea ce îi era drag şi familiar şi să călătorească spre o ţară care, după toate probabilităţile, era barbară? Unde oamenii erau murdari şi nepoliticoşi, nu aveau maniere şi mâncau mâncăruri ciudate? Îşi plecă fruntea ca să îşi ascundă tumultul de gânduri.

– Ştii cum să ai grijă de tine?

Capul ei ţâşni în sus şi se încruntă la el:

– Sigur că ştiu. Tu însuţi m-ai antrenat în lupta cu sabia şi în tehnicile de apărare, precum şi la trasul cu arcul. La fel şi tata.

El zâmbi şi ridică mâna, ca s-o oprească.

– Da, da, iartă-mă, nu am vrut să îţi pun la îndoială abilităţile. Cum spui şi tu, am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să te pregătesc cât mai bine pentru viaţă, cu toate că niciodată nu m-am gândit că va trebui să pleci atât de departe.

Ea nici atât.

Au rămas aşa, în tăcere, câteva minute, apoi Ichiro a bătut-o uşor pe mână, într-un mod cât se poate de ciudat.

– Aşa e cel mai bine. Asta e soarta ta. Trebuie să acceptăm asta. Scoase o scrisoare cu sigiliu din mâneca largă a veşmântului. Am discutat cu mama ta despre posibilitatea ca tu să pleci într-o bună zi şi ea ţi-a pregătit această scrisoare, să o înmânezi rudelor ei în cazul în care vei ajunge vreodată acolo. Şi îi dădu un document făcut sul.

– De ce nu mi-a dat-o mie? Midori se încruntă.

– Poate pentru că nu a vrut să te necăjească? Știa ce gândești despre acest subiect.

Midori încuviință încetișor din cap și își aminti ultimele vorbe ale mamei, șoptite și precipitate, în timp ce mâna ei subțire, fragilă se agăța de mâna lui Midori: „Trebuie să pleci. Întoarce-te în Anglia și caută-mi familia. Nu e nimic pentru tine aici”.

„Dacă asta e dorința ta, mamă, așa voi face”, a răspuns Midori, dar spunea asta doar ca să-și liniștească mama și să o împiedice să se mai frământe. Nu a avut niciodată intenția să călătorească spre o țară din cealaltă parte a lumii. Japonia era casa ei.

– Așadar, totul e hotărât? Chiar nu există nicio altă cale?

Ichiro scutură abătut din cap.

– Plecăm mâine în zori.

– Așa de curând? Dar...

– Du-te și te pregătește, dar adu-ți aminte: nu lua cu tine decât ceea ce poți căra singură. Cine știe dacă și când vei putea găsi vreun ajutor pe drum. Voi trimite pe cineva cu zestrea ta, ca să poți coase monedele în haine.

– Nu am voie nici măcar să-mi iau rămas-bun de la soția ta, de la nepoatele și nepoții mei? Dintr-o dată, gândul de a-și părăsi cumnata și restul familiei lui Ichiro fără a-și lua rămas-bun i se păru de neîndurat.

Ichiro făcu semn din cap că nu.

– Îmi pare rău, dar așa e cel mai bine. Du-te să-i vezi ca de obicei și prefă-te că ai să treci pe la ei mâine după-amiază, la ora obișnuită.

Midori se ridică, înțelegând că discuția a luat sfârșit. Nu avea de ales și trebuia să se supună deciziei fratelui ei. El era acum daimyo și nici măcar el nu o putea salva dacă ar fi venit oamenii Shogunului; în plus, nici ea nu și-ar fi dorit asta. Ar fi însemnat să aducă dezonoarea asupra întregii familii și să îl pună în pericol pe Ichiro, dar și întregul clan. Nu-i putea cere să și asume riscul. Făcu o plecăciune și se îndepărtă câțiva pași, apoi ezită.

– Ichiro? Dacă nu pot îndura Anglia, pot să mă întorc?

El făcu semn că nu, din cap, fără a se uita la ea, iar Midori înțelese că spera că nu se va ajunge la asta.

Se întoarse încet în apartamentele ei. Încercă să își lase mintea pătrunsă de frumusețea naturii, dar îi fu imposibil să se concentreze la spectacolul autumnal. Șocul acestei plecări forțate din singura casă

pe care o cunoscuse vreodată, şi încă atât de brusc, era prea mare. „Dacă nu voi mai vedea niciodată acest loc?" Midori respiră adânc de câteva ori, încercând să îşi potolească bătăile grăbite ale inimii, dar nu-şi putea controla sentimentele de furie, tristeţe şi ranchiună care clocoteau în ea.

Încă tulburată, ajunse în apartamentul ei din aripa de est a castelului. Situat la parter, cu o mică grădină privată, se bucura de luxul a două încăperi mari şi una mai micuţă numai pentru ea. Tatami groase, de cea mai bună calitate, acopereau podelele, şi mulţi pereţi erau acoperiţi de rulouri costisitoare, pictate. Pe o etajeră erau aranjate mai multe obiecte preţioase din porţelan şi ceramică lăcuită, dăruite de părinţii ei de-a lungul anilor. Pe un alcov se afla o măsuţă joasă cu un aranjament floral pe jumătate terminat, la care lucrase mai devreme.

A fost răsfăţată, ştia asta, dar acum totul se sfârşise.

Se întreba ce fel de locuinţă o aştepta în Anglia. Mama ei îi vorbise despre cum a împărţit un dormitor micuţ, ba chiar şi patul, cu sora ei. Asta va fi şi soarta ei sau poate mai rău? Dacă rudele ei nu mai locuiau acolo sau poate nu vor să aibă de-a face cu ea? Oftă şi încercă să îndepărteze din minte astfel de gânduri. Nu aveau niciun rost.

Într-un colţ al camerei aranjase un mic altar în memoria părinţilor ei; se duse şi îngenunche dinaintea lui. În două urne în miniatură se afla o parte din cenuşa lor; alături, tăblii din lemn pe care erau încrustate numele lor în japoneză, aşa-numitele kanji. Într-un mic bol umplut cu nisip erau înfipte beţişoare parfumate care umpleau camera cu un miros plăcut, iar dimineaţa depunea acolo o mică ofrandă constând în mâncare şi băutură.

Bătu de două ori din palme, făcu o plecăciune adâncă, apoi începu să se roage, cerându-le ajutorul părinţilor ei.

– Daţi-mi, vă rog, puterea de a-mi înfrunta soarta aşa cum aţi fi făcut voi. Ajutaţi-mă să depăşesc toate piedicile şi să accept cu recunoştinţă ceea ce nu poate fi schimbat. Vă rog, vă implor, rămâneţi mereu alături de mine şi apăraţi-mă, şopti ea. Am nevoie de voi amândoi, să îmi îndrumaţi acum paşii, căci voi călători în necunoscut.

Se plecă încă o dată şi aşteptă răspuns. Credea cu toată fiinţa ei că părinţii erau încă alături de ea, deşi sub formă de kami, spirite, şi nu avea nicio îndoială că erau făpturi benefice, câtă vreme amândoi fuseseră atât de buni cât timp au fost în viaţă. Aceasta era o credinţă a religiei Shinto pe care i-o dezvăluise tatăl ei şi pe care ea o prefera de departe credinţei creştine a mamei în Viaţa de Apoi, unde nu aveai de ales decât între rai şi iad.

– Dacă Shogunul m-ar putea vedea acum, poate nu s-ar mai îndoi de mine, murmură fata.

O pală uşoară de vânt îi gâdilă ceafa, iar ea ştiu că părinţii ei îi auziseră ruga. Se simţi imediat încurajată. Trebuia să îşi amintească mereu că nu era singură, nu va fi niciodată. Odată rugăciunea terminată, luă urnele şi tăbliţele şi începu să împacheteze.

Părinţii ei o vor însoţi, indiferent unde va merge.

Mai era un lucruşor pe care nu-l putea lăsa. Scoase dintr-un sertar micuţ un săculeţ din mătase. În el era o cruce de aur pe un lănţişor; Midori o ridică în lumină. Se înfioră la vederea micuţului simbol, care scânteie în lumina soarelui. Nu realizase că simplul fapt de a-l deţine o punea în mare pericol, dar acum, după discuţia cu Ichiro, a înţeles. Dar aparţinuse mamei ei, cum ar fi putut să îl lase în urmă?

Cel mai sigur ar fi fost să arunce lănţişorul în iaz şi să nu-l mai vadă niciodată, dar imaginea mamei ei purtându-l la gât îi venea iar şi iar în gând. Hannah ar fi vrut ca ea să îl păstreze şi sigur că, dacă îl va ascunde bine, nimeni nu va şti de existenţa lui. Midori se uită din nou la obiectul ofensator, apoi se hotărî. În curând va fi în drum spre o ţară în care astfel de obiecte nu erau interzise – ba chiar erau încurajate – şi s-ar putea să îi fie chiar folositor. Luă o haină, desfăcu un tiv, apoi îl cusu înăuntru. Aşa, era sigură că nimeni nu-l va găsi niciodată...

Capitolul 5

Nico zăcea pe sofaua moale, cu mâinile sub cap, şi urmărea dansul firelor de praf. Soarele abia ce răsărise, dar nu mai putea dormi. Mintea încă îi vâjâia după întâlnirea cu Midori, mânuitoarea de sabie, şi se gândea cu groază la nebunia de sarcină la care se înhămase.

„Cum de am putut fi de acord să o iau cu mine? Trebuie să fiu nebun!"

Toate argumentele împotriva urcării ei la bord erau, fără îndoială, perfect valide. Să aduci o femeie să locuiască atâtea zile în mijlocul a o sută de bărbaţi însemna să-ţi ceri singur osândă. Şi pe deasupra nu orice femeie, ci una tânără şi răpitor de frumoasă.

„Ah!" Izbi cu pumnul în saltea, ca să mai elibereze din presiunea care îl apăsa.

Fata l-a luat prin surprindere cu atacul ei, dar nu a fost într-un real pericol nicio clipă. Ar fi putut refuza şi pleca pur şi simplu, pentru ca mai apoi să şi-o scoată din gând. La urma urmelor, nu scria nicăieri că el trebuia să fie cel care avea să o salveze. „Cu excepţia conştiinţei mele, s-o ia dracu'!" S-a întâmplat ca el să fie bărbatul pe care ea a ales să îl roage şi, odată ce a văzut-o, a vorbit cu ea şi a fost răvăşit de zâmbetul acela uimitor, a fost pierdut.

„Doamne, Dumnezeule, dar ce hotărâtă era!" Ceva din făptura ei îi aducea aminte de el însuşi – poate un ecou al băieţandrului care a fost odinioară, în timpul primei călătorii cu Casper. Pentru că, în ciuda bravadei ei, ştia că era la fel de vulnerabilă pe cât fusese şi el la acea vreme. Nu contează cele câteva scheme de luptă pe care cunoştea, cât de pricepută era la mânuirea armelor, nu avea nicio şansă împotriva unui bărbat atât de masiv ca el. Atunci cum va face faţă pe o navă plină de marinari duri, dacă nu va avea alături pe cineva care să o apere?

Se spălă pe faţă. „Ei bine, asta e, mi-am asumat o sarcină şi voi face tot ce îmi stă în puteri." Numai Dumnezeu ştie cum.

Frumuseţea ei l-a tulburat, mai mult decât era dispus să accepte. Mai văzuse femei frumoase la viaţa lui, ba chiar a avut norocul să se culce cu câteva, dar nu văzuse niciodată pe cineva ca Midori. Poate din cauza moştenirii ei mixte, îşi spuse el. Combinaţia de trăsături europene şi asiatice îi dădea un aspect exotic, deşi nu foarte diferit de acela al fetelor curat japoneze. Cumva, era mult mai atrăgătoare, şi nu putea nega că şi priceperea ei într-ale luptei îl înfierbântase în egală măsură. „Cât curaj!"

„E adevărat, dar nu am nevoie de complicaţia asta şi nu pot să tânjesc după ea tot drumul. Aş înnebuni... Nu, gata! Nu mă mai gândesc la ea!"

Încercă să se concentreze la altceva. „Orice altceva decât Midori!" Îşi lăsă privirea să rătăcească prin odaie. Mobilierul spartan satisfăcea simţul estetic al lui Nico şi voia să şi-l amintească după ce va fi plecat. Podelele înalte din lemn susţineau rogojinile tatami, iar pereţii erau făcuţi din stâlpi de lemn nelăcuit între care se întindeau panouri detaşabile, uşi glisante şi ecrane, care împărţeau toate odăile. Ecranele erau făcute din hârtie veche, lăcuită, din orez. Lucioasă şi moale, cu dâre argintate care formau nişte modele drăguţe, erau foarte diferite de materialul aspru pe care era el obişnuit să scrie. În afara ciudatelor pernuţe din mătase, singurele piese de mobilier din încăpere erau nişte măsuţe joase.

Dacă şi viaţa lui ar fi la fel de simplă... dar se pare că soarta hotărâse să-i joace nişte feste urâte. Ei bine, nu avea ce face, trebuia să strângă din dinţi şi să facă faţă.

Avea suficient de multă experienţă în acest sens.

***

– Trebuie să cumpărăm provizii pentru călătorie, i-a spus Ichiro lui Midori în dimineaţa de după vizita ei la Dejima. Fără doar şi poate, mâncarea de pe navă ţi se va părea necomestibilă, aşa că cel mai bine ar fi să îţi găteşti singură. Voi pune pe cineva să ducă pe vas un mic arzător şi suficient mangal ca să-ţi ajungă şase luni, dacă eşti cumpătată.

– Şi dacă nu încape? Nu ştiu sigur cât de mare va fi cabina mea.

– Ne vom asigura că e suficient de mare pentru nevoile tale. Gura lui Ichiro avea o expresie atât de hotărâtă, încât Midori renunţă să mai protesteze. Mai e ceva?

Au întocmit împreună o listă şi au trimis un servitor să cumpere cele necesare.

– Acum eu trebuie să plec puţin, dar cred că e mai bine ca tu să rămâi aici, să nu cumva să te zărească cineva şi să raporteze autorităţilor.

Midori încuviinţă, dar cum el nu îi spusese explicit că trebuie să rămână în cameră, în scurtă vreme fata se duse în grădina micuţă din spatele hanului. Era un rai de serenitate, cu un firicel de apă care susura vesel printre pietre acoperite cu muşchi şi pâlcuri de bambuşi. Grădina zumzăia de roiuri de gâze ocupate, iar o broscuţă orăcăia de zor la adăpostul unei frunze mari. Midori se aşeză pe un bolovan din apropiere şi inspiră adânc aerul proaspăt, care mirosea a verde şi curat. Privea scena liniştită din jur, încercând să se împace cu viitorul necunoscut care o aştepta.

„Ce ciudat, viaţa poate curge atâţia ani după aceeaşi şi aceeaşi rutină, pentru ca dintr-odată totul să se dea peste cap."

Fusese atât de sigură că cea mai mare provocare pe care va trebui să o înfrunte va fi căsătoria! Dar cu cât înainta în vârstă, iar peţitorii potriviţi se împuţinau de la o zi la alta, ajunsese să îşi accepte soarta şi să se instaleze într-o existenţă paşnică, în care nu se putea întâmpla mare lucru. Da, desigur, trebuia să facă faţă pierderii părinţilor, dar era o durere prin care toată lumea trecea, la un moment dat. Oricât de

greu fusese, era totuşi nimic faţă de ceea ce urma să îndure de acum înainte.

Inspiră adânc. „Dar poate nu va fi chiar atât de rău?!" la urma urmelor, mama ei nu a făcut acelaşi lucru cu ani în urmă? Hannah şi-a lăsat prietenii şi familia în Anglia, nu s-a mai întors niciodată acolo şi a avut o viaţă binecuvântat de fericită. Nu a spus nici măcar o dată că regretă hotărârea de a rămâne aici. Nu era niciun motiv pentru ca Midori să nu fie în stare să îşi găsească şi ea fericirea într-o ţară străină. „Orice se va întâmpla, nu poate fi mai rău decât să rămân într-un loc în care nu sunt dorită."

Midori îşi încleştă pumnii şi îl blestemă în tăcere pe Shogun.

– Mi-aş fi dorit să nu se fi ridicat împotriva străinilor, şopti ea. Dacă m-ar fi lăsat să mă apăr cumva şi să îi demonstrez că nu sunt creştină...

Şi dacă străinii şi-ar fi ţinut religia lor doar pentru ei...

I se părea că stă de-o viaţă lângă micul heleşteu din grădină. Pierdută în gânduri, nu realiză că nu mai e singură până când se trezi brusc înşfăcată de la spate.

– Am prins-o!

Vocea răguşită răsună triumfător, iar Midori se răsuci brusc pentru a vedea cine a prins-o; inima îi încremenise din cauza spaimei neaşteptate. Spre consternarea ei, în incinta mică şi împrejmuită se aflau mai mulţi bărbaţi care purtau haine identice, ceea ce părea a fi alarmant de oficial. O străbătu un fior de teamă şi încercă să se împotrivească, dar nu avea niciun rost, erau prea mulţi şi nu avea nicio şansă de scăpare.

– Vii cu noi, gai-jin. Autorităţile au emis mandat pentru arestarea ta.

– Nu sunt gai-jin, sunt fiica unui daimyo, spuse ea, încercând să pară încrezătoare şi trufaşă. Daţi-mi drumul ori veţi suferi cele mai rele consecinţe.

Vorbele ei fură primite cu râsete şi batjocură şi nimeni nu le dădu nici cea mai mică atenţie. Cât ai clipi , i-au legat mâinile la spate cu un nod zdravăn şi a fost târâtă spre han. Înainte de a păşi pe uşa ryokan şi a ieşi în oraş, prinse privirea lui Satoshi, servitorul lui Ichiro, care se ascundea într-un colţ întunecat al holului. Părea îngrozit cu totul, dar în ochii lui era o licărire ciudată, care o intrigă pe Midori. Nu avea acum timp să se gândească la asta, iar faptul de a şti că el văzuse ce s-a întâmplat îi mai potoli o parte din temeri. Ichiro va afla ce s-a

petrecut cu ea şi o va ajuta cumva. Gândul îi dădu curaj şi se smuci din mâinile oşteanului care o ţinea, ca să meargă singură, fără ajutor şi cu capul sus.

– Ia-o înainte! porunci fata.

Dar când a ajuns la destinaţie a părăsit-o curajul. I-au scos legăturile şi a fost introdusă într-o cămăruţă plină ochi cu nişte indivizi jalnici. Duhneau înfiorător, iar ea s-a împiedicat şi a aterizat în genunchi pe podeaua infectă. Mâini lacome s-au întins spre ea, unele să o ajute, altele să pipăie mătasea fină a hainelor ei; dar le-a îndepărtat pe toate şi a fost din nou pe picioare într-un timp record. Mâinile continuau să se întindă spre ea iar Midori a împins câteva, a lovit altele, uitându-se în jur după un cotlon în care să se ascundă.

– Ai ceva mâncare? Ai ceva pentru noi? o imploră o voce. Midori scutură din cap, fiindu-i prea greaţă ca să vorbească.

– Ah, e trufaşă, asta, dar las' că scot ei repede untul din ea, nu? Croncăni altcineva. De ce eşti aici? Furt? O să-ţi reteze repede căpăţâna, da, aşa vor face!

– Lasă-mă în pace, bâigui Midori, reacţionând cu ceva întârziere. În cele din urmă, zări un spaţiu liber lângă perete şi se repezi într-acolo, lăsându-se pe vine cu spatele sprijinit de suprafaţa aspră. Îşi strânse genunchii la piept şi îşi ascunse faţa sub cortina deasă a părului care între timp i se desfăcuse.

Cu cât vedea mai puţin din acest loc, cu atât era mai bine.

***

Nico era la jumătatea cinei, bucurându-se de liniştea nopţii şi de felurile exotice care îi erau prezentate şi aranjate atât de artistic. Casper insistase să angajeze un bucătar japonez pe durata şederii lor acolo, căci îi plăcea să încerce lucruri noi. Nico era complet de acord iar până acum îi plăcuse tot ceea ce îi pregătise bărbatul. Regreta că a doua zi urma să revină la meniul fad, obişnuit de pe navă.

Nu auzise pe nimeni apropiindu-se, dar o neaşteptată pală de vânt îi dădu de ştire că nu mai era singur în odaie. Luat prin surprindere, sări în picioare şi îşi înşfăcă tempura, holbându-se nedumerit la chipul ameninţător care părea a se fi ivit de nicăieri. În spatele lui stătea un bărbat calm şi neclintit. Îmbrăcat în întregime în alb şi cu un chip la fel de ameninţător ca o furtună cu tunete şi fulgere, era într-adevăr o apariţie formidabilă. Nico observă imediat cele două săbii de la

cingătoarea lui, ale căror lame străluceau la cea mai mică mişcare, şi nu se îndoia că sub veşmintele ample se ascundeau şi alte arme.

În timp ce tuşea înfundat, încercând să scape de bucăţica de crevete care îi rămăsese în gât, gândul îi zbură la ninja cu care îl ameninţase Midori ceva mai devreme. Dar respinse tot atunci ideea aceasta. Din câte ştia, ninja nu îşi arătau niciodată feţele, iar bărbatul ăsta se uita deschis la el, aproape critic. În plus, deja acceptase să o ia la bord, aşa că nu mai era nevoie de ameninţări.

Respirând în sfârşit normal, Nico se ridică încetişor şi făcu o plecăciune: „Hai, nani desu ka?" Nu era prea sigur că pronunţase corect, dar spera ca bărbatul să îşi dea seama ce a vrut să spună.

Spre surprinderea lui, intrusul îi răspunse într-o engleză fluentă:

– Sunt Kumashiro, fratele lui Midori-sama. Fraza politicoasă „Yoroshiku onegai shimasu", oarecum echivalentul englezescului „How do you do" fusese spusă dintr-o suflare, abia şoptită şi aproape inaudibilă, dar Nico nici nu băgă de seamă.

„Frate?" Nico studie din nou trăsăturile bărbatului, dar nu detectă nicio urmă de sânge european. Aşadar, frate vitreg, îşi spuse el. Şi, evident, născut într-o familie de rang înalt, judecând după haine şi arme. „Ce ciudat. Asta însemna că Midori era fiica unei femei nobile. De ce s-ar fi măritat o doamnă japoneză cu un englez?" Părea atât de improbabil, dar acum nu avea timp să se gândească la asta.

– Cum ai ajuns aici? Credeam că nimeni nu intră pe insulă fără aprobare, spuse Nico, vag iritat că sistemul de pază nu părea a funcţiona adecvat în ambele sensuri.

Kumashiro zâmbi scurt:

– Străjerii au fost... scoşi din funcţiune.

– Înţeleg. Ei bine, cărui fapt îi datorez această onoare? Nico îşi încrucişă braţele pe piept, dorind să arate că nu este intimidat.

– Ai făcut ieri o înţelegere cu sora mea şi pot avea încredere că o vei onora?

Nico încuviinţă din cap:

– Sigur că da. Sunt un om de cuvânt.

Fratele lui Midori îl privi de parcă s-ar fi îndoit că vreun străin putea fi onorabil, dar nu dădu glas îndoielilor sale. Nu spuse decât „Hmm", apoi întrebă:

– Nava pleacă mâine? E sigur?

– Da, dacă nu cumva compatrioţii tăi găsesc o chichiţă, ceva, cu care să mă întârzie. Marfa a fost încărcată, iar nava e gata de plecare în zori. Cred că lucrurile doamnei Midori sunt deja la bord.

– Oamenii mei s-au îngrijit de asta. Dar avem o mică problemă.

– Oh? S-a răzgândit? Din experienţa lui Nico, unele doamne erau maestre la aşa ceva, lucru care îl scotea din minţi. Nu spera decât că nu va fi pus să aştepte, mai ales că nu îşi dorise în mod special acest pasager.

– Nu, a fost arestată.

– Cum? De ce? Nico simţi că îl cuprinde îngrijorarea la auzul neaşteptatei întorsături pe care o luaseră evenimentele.

– E gai-jin, ca şi tine. Dacă nu reuşesc să o scot din închisoare, va fi omorâtă curând, poate chiar mâine.

Lui Nico i se puse o gheară rece în piept. Cum putea fi arestată şi executată Midori numai pentru că era străină? „Deci a avut dreptate, avea cu adevărat nevoie de această plecare, şi cât mai repede." Acum înţelegea de ce a insistat atât să-şi cumpere un loc pe nava lui. Se încruntă şi îl privi se bărbatul din faţa lui:

– Poţi să o eliberezi?

– Poate. Dar dacă o fac, trebuie să dispară imediat, altminteri vor fi urmări urâte pentru mine şi clanul meu. Nu pot fi văzut acum cu ea.

– Dar nu vei fi supravegheat?

– Ba da, dar există căi de a te face...

– Nevăzut?

– Hai.

Nico se gândi că e mai bine să nu pună alte întrebări. Cu cât ştia mai puţine, cu atât era mai bine. Aşa că se mulţumi să încuviinţeze din cap.

– Dacă o aduc aici în cursul nopţii, ai fi dispus să o primeşti? întrebă Kumashiro.

Nico nu avu nicio ezitare. E drept că asta complica puţin lucrurile, dar nu putea refuza. Orice îndoieli legate de ajutorarea lui Midori se risipiseră ca fumul. Fata era într-un pericol real şi grav.

– Da. Mă voi duce la bord imediat ce voi termina de luat masa. Oricum eram deja pregătit de plecare.

– Bine. Mulţumesc. Kumashiro îl privi ca şi cum ar fi vrut să adauge ceva, dar nu era prea sigur cum să îşi formuleze gândurile, iar Nico, pe de altă parte, ghici ce ar fi vrut fratele lui Midori să spună.

– Nu-ţi fă griji, voi avea grijă de sora ta şi voi face tot ce îmi stă în putere. S-ar putea să nu fie destul, dar voi face tot ce pot. Este... o femeie foarte curajoasă. În ciuda mâniei lui din ziua precedentă, o respecta pe Midori pentru felul în care încercase să îl convingă să o

ia la bord. Nu cunoscuse niciodată o astfel de femei atât de sigură pe forțele ei, atât de neînfricată.

Kumashiro miji ochii ca și cum l-ar fi cântărit din nou, încercând să ghicească ce fel de om este; apoi, în mod cu totul neașteptat, zâmbi încă o dată:

– Mulțumesc. Sper că ești cu adevărat un om de onoare.

Se întoarse să plece, dar, înainte de a ajunge la ușă, Nico realiză că nu-l putea lăsa să plece așa și rosti precipitat:

– Stai. Pot ajuta cu ceva?

Kumashiro se întoarse, ridicând uimit din sprâncene:

– Nani?

– Aș dori să-mi ofer ajutorul. Știi, pentru eliberarea surorii tale... Nico se opri, realizând că probabil îl insultase pe acest bărbat. La urma urmelor, ce ar fi putut face el? Un străin care nici măcar nu avea voie să pășească pe insula mare? Dar oferta lui era sinceră, dorea din suflet să dea o mână de ajutor.

Kumashiro rămase o clipă tăcut, cufundat în gânduri, apoi clătină încet din cap:

– Ar fi o cale, dar ar însemna să-ți asumi un mare risc, știi asta?

Fu rândul lui Nico să încuviințeze:

– Da, știu. Acum spune-mi, te rog, ce ai vrea să fac.

Capitolul 6

În ciuda fricii, Midori adormi puțin, dar ridică imediat privirea când ușile se deschiseră și paznicii aruncară pe cineva înăuntru. Se întrebă cine să fie sărmanul suflet condamnat, când își dădu seama că de fapt era masa lor, într-un sac. Prizonierii se năpustiră spre sac și începură să se lupte orbește pentru ceea ce păreau a fi niște prăjituri mucegăite de orez. Midori se cutremură, întrebându-se cum s-ar putea măcar gândi cineva să mănânce așa ceva. Simți gust de fiere în gură și începu să transpire.

Câteva clipe, își spuse că poate totul e un coșmar, dar din păcate era cât se poate de real totul. Podeaua tare, rece și murdară pe care stătea mirosea de parcă cineva ar fi deșertat aici o sută de latrine. Peretele jilav din spatele ei și duhoarea incredibilă a murdăriei celor din jurul ei – nicio minte nu ar putea vreodată să își închipuie așa ceva! Gândacii fojgăiau printre picioarele ei și ceva mai devreme zărise un șobolan ițindu-se

dintr-o gaură din perete, în colț. Pielea o mânca și se scărpina neîncetat din cauza unor usturimi reale sau imaginare care o scoteau din minți.

„Nu trebuie să intri în panică. Păstrează-ți calmul, respiră."

Dar niciodată, în toată viața ei, nu se temuse atât de tare, nu se simțise atât de cumplit, de teribil de singură. În jurul ei erau o mulțime de oameni, dar nu erau asemenea celor cu care avusese ea de-a face. Cei mai mulți nu erau de rangul ei, erau plebei simpli, poate chiar hinin – cerșetori sau alți infractori – și eta, cei mai mizerabili dintre mizerabili, scursurile societății. Îi era milă de ei, firește, dar îi venea să urle că locul ei nu era acolo. Statutul ei de fiică a unui daimyo ar fi trebuit să îi asigure un tratament mai bun și să o scutească de această mizerie, dar adevărul era că în cămăruța aceea de închisoare toți erau egali. La mila temnicerilor lor. „Aici sunt un nimeni."

„Tată, mamă, ajutați-mă, vă implor", se rugă ea. Se îndoia că în afară de intervenția spiritelor ar mai putea-o ajuta ceva sau cineva.

O spaimă rece se răspândi prin venele ei, paralizând-o din cap până-n picioare, până când simți că nu va mai fi niciodată în stare să se miște vreodată. Încercă să strige, dar maxilarele îi erau încleștate, așa că nu putu să deschidă suficient de tare gura. Și nu putea să respire cum se cuvine, întrucît, cușca toracică refuza să se dilateze suficient.

„Unde e Ichiro?" Oare n-o va ajuta nimeni? Dar cum ar putea interveni el, fără să își riște viața și onoarea, dar și soarta clanului?

Făcuse deja atât de multe...

***

În dimineața consecutivă zilei în care Ichiro i-a spus că trebuie să plece, în curtea castelului, imediat după răsărit, s-a adunat un mic grup. Midori privi surprinsă în jur. Se aștepta la o escortă de cel puțin o sută de oameni, căci Ichiro nu călătorea niciodată cu mai puțini. Dar astăzi nu erau decât zece ostași bine înarmați și niciun fel de bagaje. Se încruntă și păși pe pavajul din piatră.

Purta straie bărbătești. Așa era mai ușor să își protejeze picioarele de zgârieturi și tăieturi. Când fratele ei ieși din clădirea principală, ea era deja în șa, încălecând fără niciun ajutor. Îi plăcea să se descurce singură.

– Unde e șoimul meu? Vocea lui Ichiro răsună la fel de poruncitor ca întotdeauna și atât de asemănătoare cu vocea tatălui lor, încât inima lui Midori se făcu cât un purice.

– Aici, stăpâne. Un bărbat apăru în fugă și îi întinse pasărea de pradă, care avea capul acoperit cu o glugă.

– Suntem gata? Se ridicară murmure de încuviințare. Atunci să mergem, aş vrea să vânăm ceva înainte ca soarele să se înalțe prea sus.

Şi au pornit la galop, ieşind pe porțile castelului şi depăşind fortificațiile. Midori călărea alături de el şi îi strecură în şoaptă:

– Unde sunt lucrurile mele? Nu mai plecăm astăzi?

– Ba da, dar cred că suntem supravegheați, aşa că a trebuit să mă prefac că mergem la vânătoare cu şoim. Am trimis pe cineva în pădure, noaptea trecută, cu bagajele noastre şi cele necesare călătoriei. Peste câteva zile ni se vor alătura mai mulți oameni. Voi trimite pe cineva înapoi cu pasărea.

Midori dădu din cap. Avea nețărmurită încredere în Ichiro, iar dacă el considerase că acest subterfugiu era necesar, nu avea de gând să îl contrazică. Oricine le-ar fi urmărit plecarea nu avea cum să îşi închipuie că Ichiro pleca la drum lung. Fratele ei plănuise totul foarte bine.

– Ieri după-amiază castelul zumzăia de zvonuri, aşa că m-am gândit că, dacă voi fi văzut plecând la vânătoare fără nicio grijă, lucrurile se vor potoli, adăugă Ichiro.

– Bine gândit. Dacă într-adevăr ar fi fost vreun pericol, nu te-ai fi aventurat în păduri cu o mână de oameni.

– Întocmai. Ichiro îi zâmbi apoi dădu pinteni calului, îndemnându-l la galop.

Au urcat dealul călare până la templu, iar ea a trebuit să facă eforturi ca să se abțină să nu se întoarcă să mai privească o dată castelul. Deşi ştia că probabil vedea pentru ultima oară acest loc, care îi fusese casă vreme de nouăsprezece ani, nu voia să stârnească suspiciunea nimănui.

– Uite, ține tu puțin pasărea. Ichiro îi dădu frumoasa creatură, într-o evidentă încercare de a o distrage de la gândurile triste.

Midori îi zâmbi cu recunoştință:

– Mulțumesc. Chiar aşa de transparentă sunt?

– Numai câteodată. Sunt momente când semeni foarte bine cu mama ta. Ea nu-şi putea ascunde niciodată emoțiile.

– Ştiu. Era unul dintre lucrurile pe care tatăl lor le îndrăgea atât de mult la Hannah şi un frecvent subiect de tachinare între ei. Cu mare efort, ea alungă din minte imaginea părinților şi îşi ajustă mănuşa, pentru a-şi proteja încheietura de ghearele ascuțite ale păsării, care se foia nerăbdătoare de pe un picior pe altul. Se concentră să admire

creatura ale cărei pene păreau muiate într-o ambră întunecată sub razele soarelui de dimineață, o adiere ușoară înfoind suprafața lor lucioasă.

La trecerea lor, clopotele templului prinseră să bată, deșteptând amintiri ale acelei zile reci din iarna trecută. Midori se cutremură. Nu conta că nu va mai vedea niciodată mormântul mamei, câtă vreme spiritul ei călătorea alături de ea. Cu toate acestea, aruncă o privire furișă spre locul de înmormântare și rosti în gând o rugăciune către zei, rugându-i să aibă grijă de restul cenușii părinților ei.

Nu peste mult timp, pe drum se întâlniră cu un bărbat, care îi aștepta cu cai de schimb încărcați cu provizii și bagajele lui Midori. Ea își împachetase un singur coș din bambus, învelit în pânză și legat la gură cu o stofă cerată, să nu se risipească conținutul. Când servitorul aduse calul de care era legat bagajul lângă Midori, aceasta observă ceva în neregulă la legătoarea coșului și porunci omului să se oprească puțin, să poată verifica. Se aplecă să vadă despre ce era vorba și se ridică iute, cu un junghi în inimă.

– Ichiro, cineva a umblat în lucrurile mele. Se uită la fratele ei, care venise lângă ea.

Ichiro se încruntă:

– De unde știi? Mie mi se pare neschimbat.

– Mi-am împachetat chimonoul de culoarea ambrei ultimul, pentru că era cel mai prețios, iar acum deasupra este cel albastru. Vezi?

– Hm... Ei bine, va trebui să verifici mai târziu dacă lipsește ceva. Nu avem timp să ne oprim acum.

Ichiro cercetă împrejurimile cu ochi de vultur, de parcă s-ar fi temut să nu fie spionați în chiar acel moment.

– Trebuie să ne grăbim, să ne depărtăm de acest loc.

Midori încuviință. Avea dreptate și, la urma urmelor, chiar dacă îi lipsea ceva, oricum acum nu mai puteau face nimic.

Mai târziu, când s-au oprit pentru o masă frugală, Midori a răsturnat coșul și a verificat, dar toate erau acolo, nu lipsea nimic.

– Cred că cineva mi-a umblat prin lucruri și apoi le-a pus pe toate la loc, dar nu în aceeași ordine, i-a spus lui Ichiro. Din câte îmi dau seama, monedele pe care mi le-ai dat sunt acolo, cusute în interiorul buzunarelor, la fel și cele câteva podoabe pe care mi le-am luat. Nu i-a spus nimic lui Ichiro despre cruciulița din aur, dar a avut grijă să pipăie cusătura în care a ascuns-o și a oftat ușurată când a simțit că prețiosul obiect era la locul lui.

– Bine. Poate doar au verificat să vadă ce ai luat. Ichiro nu părea foarte îngrijorat, iar Midori încercă să se relaxeze. Probabil făcea prea mare caz din asta, dar îi era greu să își controleze toate aceste spaime din ultimele zile.

– Chiar crezi că cineva ne supraveghează? își întrebă fratele.

– Da. Oricine îi va fi spus Shogunului despre existența ta trebuie să ne poarte pică. În niciun caz nu ar fi informat autoritățile dacă nu ar fi fost siguri că urmează să se întâmple ceva în acest sens. Probabil că s-au asigurat că oamenii Shogunului îți cunosc toate mișcările.

– Dar tot nu are sens. Ce am făcut eu?

– Nu pe tine personal te vor ei. Dacă tu vei fi luată și arsă, ar fi un fel de confirmare că am adăpostit un creștin în casa mea, ceea ce va aduce dezonoare asupra întregului clan. Și avem câțiva vecini care nu ar fi foarte supărați dacă o asemenea nenorocire s-ar abate asupra noastră.

– Da, sunt convinsă de asta.

Ichiro îi puse mâna pe umăr și o strânse:

– Gata cu grijile. Îmi cunosc pământurile mai bine ca oricine altcineva. Tata m-a învățat bine, te voi duce la Nagasaki întreagă și nevătămată.

– Mulțumesc. Pentru tot. Și îmi pare rău că îți provoc asemenea neplăceri.

– Nici nu te gândi la asta. Ești singura rudă care mi-a rămas, așa că e firesc să fac orice îmi stă în puteri ca să te ajut. Midori putu vedea afecțiunea profundă din privirea lui și știu că, deși nu o spusese niciodată tare și răspicat, fratele ei o iubea la fel de mult cum îl iubea și ea.

Midori se gândi la celelalte rude, la cele două surori mai mari pe care nu le cunoscuse niciodată și care muriseră de tinere, la frățiorul mai mic care nu apucase să împlinească nici măcar un an.

– Da, presupun că numai eu am rămas..., spuse ea. Dar asta nu făcea decât să întărească legătura dintre ei. Și Midori continuă: Pot să îți scriu? Nu dorea să rupă complet legătura dintre ei, deși știa că e posibil să nu se mai vadă niciodată.

– Poți încerca. Poate navele comerciale ar fi în măsură să aducă scrisorile tale. Va trebui să găsesc un om de încredere în Nagasaki, care să îmi trimită scrisorile. Voi vedea ce se poate aranja...

***

Midori crezuse că închisoarea va fi mai uşor de îndurat odată cu căderea nopţii, când măcar nu va mai putea vedea mizeria din jur şi jalnicii ei tovarăşi de celulă, dar în scurtă vreme îşi dădu seama că se înşelase.

Odată cu întunericul au început tot soiul de sunete, amplificate de auzul ei ce devenise brusc mult mai ascuţit, toate nereuşind decât să îi sporească spaima. Foşnetul gândacilor şi chiţăitul şobolanilor făceau din odaie o adevărată scenă a vieţii sălbatice, cu toate că, raţional vorbind, Midori era conştientă că probabil nu erau chiar atâtea vieţuitoare câte îşi închipuia ea. Sforăitul sinistru al cuiva răsuna în imediata ei apropiere. Dar cel mai rău dintre toate, ţipetele unui biet suflet probabil torturat răsunau cu o neliniştitoare claritate în toată închisoarea, nemaifiind acoperite de alte bombăneli sau înjurături.

Odată cu trecerea orelor, ea începu să se calmeze şi încercă să îşi pună creierul în funcţiune, ca să încropească un fel de plan. Trebuia să se ajute singură şi să încerce să iasă de aici, numai de ar fi fost în stare să găsească o cale. Din păcate, spaima îi îngheţase capacitatea de a gândi raţional, ceea ce nu ajuta deloc. Încercând să se adune, respiră adânc, cu calm, străduindu-se să mediteze.

Auzi uşa deschizându-se, dar rămase cu ochii închişi, continuând să îşi repete mantra. Pătrunzând tot mai adânc în propria ei minte, încerca să atingă acea stare de calm absolut. Aproape că izbutise, când o mână brutală o înşfăcă de braţ şi o săltă în picioare.

– E rândul tău. Judecătorul vrea să te vadă, lătră o voce aspră şi răguşită.

– Cum? Cine? Nu! Unde mă duci? Midori se simţea ameţită şi confuză, mintea ei nu apucase să revină cu totul la cele pământeşti. Dar de un lucru era sigură: nu voia să fie dusă altundeva. Odaia aceea putea fi un coşmar, dar cu toate acestea exista în ea o urmă de siguranţă.

Gardianul nu dădu nicio atenţie protestelor ei şi o împinse pe uşă, apoi într-o curte interioară. Pe când ieşeau pe poartă, Midori încercă să se înfigă în călcâie cât de tare putea. Dar nu avea niciun rost, iar gardianul era un bărbat puternic. Continuaseră drumul de-a lungul unui coridor, de unde ţipetele unei victime torturate se auzeau tot mai clar. Lui Midori i se strânse stomacul de spaimă. Nu se temea de durerea de care te loveşti în viaţa normală, de zi cu zi, provocată de accidente sau luptă, dar durerea cumplită provocată aici intenţionat era cu totul

altceva. Gândul la aşa ceva nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile, aşa că încercă să se concentreze asupra locului şi să memoreze cât mai multe detalii. Dacă era să evadeze, cunoaşterea împrejurimilor s-ar fi putut dovedi vitală.

În cele din urmă, bărbatul se opri şi bătu la o uşă care se deschise din interior cu un zgomot greu, de metal ruginit. Cu o mână înfiptă în braţul lui Midori, bărbatul împinse uşa şi o târî înăuntru, în mijlocul unei camere lungi şi întunecate. Semăna puţin cu Great Hall al lui Ichiro, deşi la o scară mai mică. Papirusurile pictate care decorau pereţii erau uşor zdrenţuite la capete, iar covoraşele tatami nu erau foarte curate. Totuşi, era o odaie impunătoare, fără îndoială menită să-i intimideze pe prizonierii aduşi aici. În aer plutea un miros distinct de spaimă, ceea ce o determină pe Midori să respire scurt, evitând să inspire prea mult din aerul care plutea acolo.

– Pot merge şi singură, se semeţi ea, dar paznicul refuză să îi lase braţul.

Privi de jur împrejur, încercând să îşi dea seama cu cine sau cu ce avea de-a face. Pe un podium din partea cealaltă a odăii şedea un bărbat mărunţel, sfrijit, în robă neagră şi cu o pălărie neagră pe părul alb. Barba rară şi ascuţită, mustăţile lungi şi pleoştite, împreună cu faţa lungă şi ochii abia vizibili îl făceau să semene cu un şobolan ieşit la pensie. Când începu să vorbească, Midori nu fu prea uimită să constate că dinţii lui din faţă erau laţi şi ieşiţi în afară. Se concentră pe imaginea asta de rozătoare ca să-şi distragă mintea de la alte gânduri care o asaltau, străduindu-se să nu arate niciun semn de teamă. „Mie nu mi-e frică de şobolani".

– Kumashiro Midori, începu bărbatul, ai fost arestată din ordinul Shogunului ca gai-jin şi trădătoare. Ai ceva de spus?

– Nu sunt gai-jin, domnule, sunt o adevărată nihon-jin şi aş lupta până la moarte pentru ţara mea şi pentru Shogun. Mi s-a adus o acuzaţie falsă, deşi nu ştiu de către cine, declară ea cu curaj, ridicând bărbia pentru a avea mai multă prestanţă.

– Avem dovada că mama ta a fost străină şi creştină. Ai fost coruptă de ea, spuse bărbatul pe un ton lipsit de emoţie.

– Nu! Cuvântul ţâşni cam prea năvalnic, aşa că Midori respiră întâi adânc, înainte de a continua. Trebuia să îşi păstreze calmul, să îl convingă cumva:

– Aşa este, da, mama mea a fost străină, dar nu am adoptat credinţa ei. Urmez învăţăturile tatălui meu, nimic altceva.

– Eu cred că nu. Ai fost urmărită.

Şi bărbatul învârti câteva hârtii, până găsi una anume:

– Aici scrie că ai fost auzită rugându-te zeului creştin şi că deţii un simbol care semnifică acceptarea credinţei creştine. Făcu un semn cuiva din apropiere, care ridică de pe masă o cruciuliţă de aur, agăţată de un lănţişor.

„Nu, nu se poate!"

– Îţi aparţine, nu? Faţa de şobolan smulse lănţişorul din mâna subalternului şi îl aruncă dispreţuitor spre ea. Cu reflexele ei agere, prinse obiectul ofensator, uitându-se la el cu neîncredere, aproape cu oroare: „Un lucruşor atât de mic, atât de drăguţ, şi totuşi atât de periculos. Nu ar fi trebuit să îl păstrez."

– A... a aparţinut mamei mele. Mi l-a lăsat mie, dar nu înseamnă nimic mai mult decât atât, jur! Midori îşi încleştă pumnii de frustrare, strecurând obiectul ofensator într-un buzunar secret din interiorul vestei. „Cum au pus mâna pe el?" Era sigură că îl ascunsese bine, dar acum realiza că cel care i-a cotrobăit prin lucruri trebuie să fi desfăcut cusătura în care l-a ascuns şi apoi a pus săculeţul la loc, dar fără cruciuliţă. Blestemă în gând. Ar fi trebuit să cerceteze mai bine. Dar cine să fi făcut asta şi de ce? Trebuie să fi fost cineva din casa lui Ichiro care o spiona, poate chiar unul dintre servitorii ei.

– Văd că ne faci greutăţi. Bărbatul clătină din cap, de parcă exact la asta s-ar fi aşteptat. Ei bine, vedem noi dacă ai să-ţi schimbi sau nu melodia. Leag-o şi du-o. Cu o fluturare de mână, îi dădu liber. Gardianul o târî în direcţia celor doi indivizi cu feţe de brute.

– Nu! Pot dovedi! Voi semna o declaraţie, orice... Midori încercă să protesteze în continuare, dar fu redusă la tăcere de o palmă zdravănă peste faţă.

– Să mergem.

Bărbatul cel înalt o târî după el, iar ea realiză că Ichiro avusese dreptate în tot acest răstimp: nimeni nu o va asculta. Nimeni nu voia să o creadă.

Pierduse.

Capitolul 7

De partea cealaltă a porții închisorii, Nico se întreba dacă nu cumva își pierduse mințile. „Ce naiba m-a apucat să mă ofer să ajut?" Niciun om în toate mințile nu și-ar fi părăsit nava și nu s-ar fi lăsat târât în cine știe ce încercare nebunească de salvare din cauza unui prost înțeles simț al datoriei față de o femeie pe care nu o văzuse decât o dată în viața lui. „Chiar dacă e un nevinovat aici, ca și mine." Nu avea nicio garanție că acest Kumashiro nu se va folosi de el, pentru a-l lăsa mai apoi în voia sorții. La urma urmelor, abia dacă-l cunoștea.

Nico oftă. „E clar, zdravăn la cap nu sunt, dar acum zarurile sunt aruncate, nu am ce face, trebuie să merg până la capăt."

Urmând instrucțiunile lui Kumashiro, își ascunse sub haină un butoiaș întreg de sake, ba chiar trase câteva înghițituri. Aburul de alcool și mirosul puturos al băuturii din orez îl îngrețoșa, dar înghiți în sec și încercă să îndure cu stoicism. Apelând la cele mai bune talente de actor pe care le avea, începu să-și croiască drum pe strada din fața închisorii. Se clătina ca un bețiv dintr-o parte în alta, asigurându-se că se împiedică de toate lucrurile mari, care puteau fi răsturnate cu zgomot. Trase aer în piept și începu să cânte cât mai tare și răgușit un cântecel, singurul ale cărui cuvinte fusese în stare să și le amintească în această clipă. În sinea lui, însă, se ruga.

Efectul acestei mici șarade a fost aproape instantaneu, așa cum a prevăzut Kumashiro. Poarta închisorii s-a deschis larg și pe ea au țâșnit bărbați înarmați cu săbii, de parcă s-ar fi așteptat la un atac. L-au înconjurat cât ai clipi. Au îndreptat săbiile spre el, iar Nico și-a întins mâinile râzând, ca și cum s-ar fi predat în bătaie de joc. Apoi și-i terminat cântecelul cu un hohot zgomotos și un sughiț.

– Ce-i asta? Nani? Avem o paradă? Se clătină exagerat, țopăi puțin, apoi se dădu îndărăt și fu cât pe ce să se împiedice în propriul picior.

Un torent de cuvinte în japoneză se năpusti asupra lui din gura bărbatului care părea a conduce grupul. Cu toate că Nico înțelese în linii mari ceea ce spusese bărbatul, mimă ignoranța și ridică butelcuța de sake în semn de noroc.

– Kampai! Și făcu un semn cu capul către cel care părea a fi conducătorul: Până la fund!

Urmară mai multe vorbe furioase, dar Nico deveni brusc conştient de faptul că butoiaşul lui cu tărie era acum gol. Îl scutură de câteva ori, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă mai e ceva înăuntru.

– Mai vreau! se milogi el. Mo ichi, repetă în japoneză, arătând spre sticlă.

Şeful paznicilor vorbea în şoaptă cu un coleg ofiţer, iar Nico îl auzi şuierând „Baka gai-jin" – adică străin prost – de câteva ori, ceea ce pentru el fu un semn bun. Dacă îl luau drept un smintit, s-ar fi putut să îl considere inofensiv. Au arătat de mai multe ori spre închisoare, dar şi în direcţia opusă, spre port, ca şi cum bărbaţii nu s-ar fi putut pune de acord asupra ceea ce urmau să facă. Nico îi ignoră şi o luă de la capăt cu cântecelul lui, cu o voce care era oricum, numai melodioasă nu.

Conversaţia fu întreruptă de câţiva nou-veniţi, un grup de bărbaţi ce păreau a se îndrepta spre casă după o noapte petrecută în oraş.

– Ce se întâmplă aici? Vă putem ajuta? strigă unul dintre ei.

– Da, haideţi să ne facem datoria civică, răspunse un altul, sau cel puţin aşa i s-a spus lui Nico că va suna replica. Kumashiro l-a pregătit bine, în aşa fel încât el să ştie exact ce avea să se întâmple. Se prefăcea a nu da atenţie, dar de fapt asculta cu grijă, pândind cuvintele despre care Kumashiro îi spusese că aveau să fie folosite în conversaţie.

– Nu e treaba voastră, spuse cu trufie conducătorul gărzilor, dar camaradul lui ofiţer îi şopti ceva la ureche, iar el se uită din nou la Nico şi mormăi: Hmm...

– Străinul ăsta prost vă deranjează? insistă civilul. Să-l aruncăm în port pentru voi? Tovarăşii lui au izbucniră în ovaţii, strigându-şi încuviinţarea.

– Da, da, haideţi să-l băgăm la apă, să-i dăm o lecţie. Prea sunt îngâmfaţi străinii ăştia!

– Nu, mulţumesc. Trebuie să fie arestat. Avem situaţia sub control.

Civilii protestară zgomotos:

– Nu, cu siguranţă nu!

– Da, ia uitaţi-vă în ce hal arată!

– Toţi am trecut prin asta, un pic cam mult sake şi, înainte să îţi dai seama...

Al doilea ofiţer şopti ceva la urechea superiorului iar lui Nico îi veni să-i strângă mâna. Avea nervii întinşi la maximum; povestea durase deja prea mult şi ar fi dorit să fie la o sută de mile distanţă.

– Foarte bine, îi dau drumul, acceptă în cele din urmă comandantul.

Poate îl puteți duce voi îndărăt de unde a venit? V-aş putea da o mică escortă în caz că apar necazuri, dar am nevoie aici de oamenii mei.

– Unde îndărăt? întrebă unul dintre civili, de parcă nu ar fi înțeles prea bine despre ce era vorba.

– Pe insula Dejima, fireşte, se răsti comandantul. Duceți-l la poartă şi spuneți-i idiotului de străjer de acolo că, dacă mai lasă vreun străin pe insula mare, e un om mort!

– Da, am înțeles. Foarte bine, putem face asta, nu-i aşa? Civilul se uită spre prietenii lui, care încuviințară din cap. Doi dintre ei se apropiară, îl înşfăcară pe Nico de brațe şi începură să-l târască după ei.

– Hai, e vremea să mergi la culcare. Culcare, pricepi?

– Vreau sake. Nico se smuci uşor, târşâindu-şi picioarele. Mai mult sake?

– Da, da, îți găsim noi pe undeva, hai acum, vino.

Apoi bărbatul le făcu semn gărzilor să plece, spunând:

– Ne descurcăm noi, nu avem nevoie de ajutor. E un singur bărbat, şi străin pe deasupra, ne descurcăm singuri.

– Foarte bine. Mulțumesc.

Toți s-au înclinat politicos, până şi Nico, care a fost împins fără prea multe menajamente de către unul dintre noii lui prieteni. Gardienii închisorii au dispărut unul câte unul în curtea lor, ca viespile într-un cuib. Circul cu bețivul a continuat de-a lungul străzii, apoi a făcut colțul. Odată ieşiți din văzul celor de la închisoare, au rupt-o cu toții la fugă de parcă ar fi fost hăituiți de ogari şi nu s-au oprit până în cel mai întunecat cotlon al portului.

***

La început, copleşită de amărăciune, Midori abia rezistă tentației de a-şi trage brațele; nici măcar nu se uită unde era dusă. Presupunea că va fi torturată, aşa că nu mai conta unde o duceau. Nu putea decât să se roage să o omoare din greşeală. Mai mult decât atât...

Numai că mintea ei se răzvrăti brusc şi o determinare de oțel se răspândi în venele ei, luând-o chiar şi pe ea prin surprindere. „Nu, nu vreau să mor!” Şi în mod sigur nu voia să fie torturată! „Depinde de mine să fac ceva.” Acționând din impuls, se împinse puternic în gardianul din dreapta ei, luându-l prin surprindere. Îşi înfăşură fulgerător brațele legate în jurul gâtului lui, astfel încât sfoara care-i ținea încheieturile îl sufocă. Îşi încrucişă mâinile la ceafa bărbatului şi strânse cu

toată forţa născută din disperare şi teamă acest laţ improvizat. O copleşi veselia. Era din nou stăpână pe destinul ei.

– Chikusho! Cu voce limpede, strigă înjurătura favorită a tatălui ei.

Mulţumi zeilor că purta tot hakama, nu un kimono. Îşi încrucişă picioarele în jurul şoldurilor bărbatului care lupta din răsputeri să se menţină pe picioare, încercând să o împingă de la gâtul lui. Se lupta să-i îndepărteze mâinile de funia ucigaşă care-i strângea gâtul. În încercarea lui disperată de a scăpa de ea, se izbea dintr-un perete în altul. Asta o proteja oarecum pe Midori de un atac extins din partea celuilalt gardian, care încerca să pună mâna pe ea. Dădu de câteva ori din picioare, încercând să-l lovească pe celălalt bărbat în părţile vulnerabile, şi avu satisfacţia de a-l auzi gemând.

Gardianul în spatele căruia era cocoţată schimbă brusc tactica şi o izbi într-un perete, făcând-o să rămână fără suflu şi să se aleagă cu o lovitură zdravănă la cap. Clipi des pentru a-şi recăpăta vederea şi inspiră scurt de câteva ori ca să-şi umple plămânii cu aer, dar nu slăbi strânsoarea de la gâtul omului. Îl simţea speriat, apoi tot mai lipsit de vlagă şi se rugă să moară cât mai repede.

Când în sfârşit se prăvăli la pământ, celălalt gardian se repezi la ea, iar Midori nu fu îndeajuns de rapidă încât să scape de strânsoarea lui puternică. Faţa lui, la numai câţiva centimetri de a ei, era o adevărată mască a furiei; bărbatul lătră:

– Ridică-te!

O trase în picioare. Ea încercă să îi reziste şi să îl lovească, dar de astă dată omul era pregătit.

– Oh, nu, n-o să-ţi meargă, ama ce eşti!

O apucă de păr în timp ce îşi lovi încet cu piciorul camaradul, să vadă dacă e mort.

– Ai să plăteşti pentru asta, aşteaptă şi ai să vezi tu!

Cu o smucitură puternică, o ridică în sus şi o săltă pe celălalt umăr, lăsând-o din nou fără aer. Mintea lui Midori fu copleşită de disperare iar spiritul războinic o părăsi la fel de pe neaşteptate cum se ivise. „Am dat greş".

Un zgomot uşor, venit dintr-o parte, izbuti să străpungă ceaţa disperării. În secunda următoare, bărbatul care o căra în spate îşi pierdu echilibru şi căzu la pământ, zdrobindu-i umărul. Când privi în sus, îl văzu privind-o ciudat, apoi scoase un sunet gâlgâit. Se prăbuşi la pământ, dar din spatele lui răsări un cap cu cagulă neagră care îl prinse din spate, înăbuşind orice zgomot. Lui Midori i se opri răsuflarea când îl văzu pe

atacator scoţând un cuţit din gâtul gros al gardianului. Midori ar fi recunoscut oriunde în lumea asta ochii aceia, ochii salvatorului ei.

– Ichiro! Avea numele lui pe buze, dar nu reuşi să articuleze niciun sunet.

– Vino! îi şopti el la ureche. Nu avem timp de pierdut.

Inima ei, care avusese parte de tot felul de salturi mortale în ultima vreme, reveni la cursul firesc, iar ea se mişca acum cu viteza luminii. Urmări calea indicată de mâna care o îndruma să intre pe o uşă alăturată înainte să apară cineva.

Îi urmau câteva umbre întunecate. Alte umbre s-au desprins din cotloanele întunecate ale curţii interioare, alăturându-li-se în goană în ciudata lor procesiune spre libertate. Nici nu apucă să se uite de jur împrejur, când bărbaţii se căţărară cu calm şi maximă eficienţă pe o funie întunecată, aruncată peste zid. Nu păreau a fi gardieni în zonă, dar Midori nu apucă nici măcar să se minuneze de aşa ciudăţenie. Când veni rândul ei, se căţără cât de iute putu ajutată de cineva care o împingea de jos şi de alt bărbat, care îi întindea mâna de peste zid. Se aştepta ca în orice moment să răsune un strigăt care să vestească absenţa ei, dar nu se întâmplă nimic. În depărtare, răsunau câteva voci de bărbaţi care vorbeau şi râdeau, dar nu se dădu nicio alarmă.

De cealaltă parte a zidului aştepta o lectică, la fel de întunecată ca salvatorii ei şi abia vizibilă. Aproape că se aruncă în ea cu capul înainte, iar aceasta se puse imediat în mişcare. Cineva aflat în partea cealaltă lăsă în jos perdelele, cufundând-o într-o beznă deplină. Lui Midori ar fi trebuit să i se facă rău, zgâlţâită în halul ăsta fiind, dar nu, nu se întâmplă una ca asta. În schimb, se simţi copleşită de fericire şi trase cu sete o gură din aerul stătut din lectică, dar care, comparativ cu duhoarea din închisoare, era un adevărat parfum pentru nările ei.

Ichiro o salvase, iar ea îi va fi veşnic recunoscătoare.

***

Când i s-a permis să iasă din lectică, a ghicit silueta fratelui ei aşteptând lângă ţărm, îmbrăcat în haine identice cu ale celorlalţi bărbaţi. Toţi erau ascunşi în întuneric şi numai vocea lui Ichiro fu cea care îi trădă prezenţa şi poziţia.

– Eşti rănită? întrebă el cu o urmă de îngrijorare în glas, care îi merse direct la inimă lui Midori.

– Nu, doar că mă simt incredibil de murdară. Îi căută mâinile în

întuneric şi, odată ce le găsi, le strânse cu putere: Nu îţi voi putea mulţumi niciodată îndeajuns. A fost... Nu ai idee cum... Voiau să...

– Ştiu. Acum gata, nu te mai gândi la asta, s-a terminat. A fost foarte bine că ai omorât una dintre gărzi, ne-a ajutat să te scoatem de acolo mult mai repede. Avem foarte puţin timp la dispoziţie, trebuie să ne grăbim să ajungem pe navă. Căpitanul ne aşteaptă. Şi nu uita, nu te arăta până ce nava nu părăseşte cheiul, în caz că pândeşte careva prin împrejurimi.

– Promit. Dar Ichiro, şi tu trebuie să ai mare grijă. În casa noastră există un trădător. Îi povesti despre cruciuliţă, şi Ichiro înjură când o scoase din mânecă, pentru a i-o arăta.

– Ştiam eu! Nu îţi fă griji, îi dau eu de capăt, nu te teme.

Chiar în clipa aceea luna ieşi dintre nori, şi Midori zări într-o străfulgerare o faţă palidă iţindu-se după trunchiul unui copac din apropiere, apoi dispărând la loc aproape la fel de repede. Apoi în minte îi reveni o amintire şi dintr-odată ştiu cine era trădătorul. Fu cât pe ce să se sufoce de furie, dar reuşi să se controleze, tuşi şi se prefăcu a se împiedica. Când Ichiro o prinse, îi şopti în grabă ce văzuse.

Ichiro se năpusti direct înspre pâlcul de copaci şi oricine va fi fost cel care se ascundea acolo trebuie să îşi fi părăsit vizuina, gonind pentru a-şi salva viaţa. Ceilalţi bărbaţi şi-au dat seama că se întâmplă ceva, aşa că şi-au urmat stăpânul, blocând ieşirea intrusului din mai multe părţi. Trădătorul nu a avut nicio şansă şi, într-un sfârşit, a fost norocos că şi-a găsit sfârşitul repede, cu un pumnal în spate, între umeri. A avut parte de o soartă mult prea blândă pentru unul ca el.

Midori aştepta pe ţărm, iar când Ichiro se întoarse gâfâind uşor, îl întrebă:

– Am avut dreptate?

El încuviinţă:

– Da, Satoshi e mort. Dacă nu l-aş fi văzut cu ochii mei, nu l-aş fi crezut niciodată capabil de o asemenea trădare. Să-mi fie învăţătură de minte, să nu mă mai încred aşa uşor în oricine pe viitor. Mulţumesc, m-ai salvat de la multe neplăceri care sigur ar fi urmat.

– Mă bucur.

A venit vremea să plece. Au condus-o la ţărm, unde îi aştepta o barcă cu vâsle. Ichiro o prinse de mână ca s-o ajute să îşi ţină echilibrul, apoi sări încetişor în spatele ei.

– Eşti sigur că e bine să vii? întrebă Midori.

– Da, vreau să te văd instalată.

– Dar e prea periculos. Te-ar putea vedea cineva.

– Dacă se va întâmpla una ca asta, va fi reds la tăcere în scurt timp. Arătă cu capul spre ţărm, unde umbre întunecate îşi ocupau poziţiile în spatele copacilor şi bolovanilor. Dacă i-a urmărit cineva, bărbaţii în negru se vor ocupa de el fără milă.

Spre surprinderea lui Midori, cei de pe ţărm i-au făcut cu toţii plecăciuni discrete de rămas-bun. Înţelese că îi aduceau un ultim omagiu, ei, sora gai-jin a daimyo-ului lor, dar era ceva cu totul neaşteptat. Era profund mişcată şi le întoarse onoarea, făcând o plecăciune adâncă. Le datora viaţa.

***

Nava enormă era ancorată în mijlocul golfului şi, pe măsură ce vâsleau şi înaintau în apele întunecate, aceasta se contura în faţa lor, dezvăluindu-şi treptat măreţia, până ce Midori se simţi complet mică şi neînsemnată. Se clătina uşor înainte şi înapoi, fără a face aproape niciun val. Preţ de o clipă, Midori simţi nevoia să se întoarcă şi să fugă departe de acest monstru uriaş, dar răsuflă adânc şi încercă să se adune. Oricât de cumplită va fi călătoria care o aştepta, nu putea fi mai rea decât închisoarea din care tocmai scăpase, nu?

În aer plutea un miros de apă sărată, amestecat cu o duhoare înţepătoare de smoală şi de lemn ud. Pe punte erau agăţate câteva lampadare, dar nava era aproape toată cufundată în întuneric. Pe când urcau pe o scară lungă din sfoară pentru a ajunge la bord, fură împresuraţi de o linişte stranie. Midori sări pe punte şi aşteptă ca Ichiro să i se alăture.

– Unde-i toată lumea? Ea se uită în jur plină de curiozitate. Nu mai văzuse în viaţa ei o astfel de navă: era mare şi greu de manevrat, cu o punte uriaşă care părea foarte bine curăţată şi pânze foarte mari, împăturite. Din loc în loc erau grămezi de funii groase cât braţul ei, ordonat înfăşurate, iar în imediata ei apropiere numeroase catarge împungeau cerul. Se miră cum de asemenea obiect greu reuşea să se menţină deasupra apei.

– Poate profită de ultima noapte pentru o distracţie de pomină înainte de plecare? Şi Ichiro se uita în jur, dar cu un ochi mai critic, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că totul e în ordine. Apoi dădu din cap, aparent mulţumit de ceea ce vedea.

Din spatele navei apăru un bărbat care se apropie de ei, iar Midori şi dădu seama că era căpitanul Noordholt. Statura lui înaltă, musculoasă,

era greu de confundat, chiar şi în semiîntuneric; nu se ştie din ce motiv, inima lui Midori tresăltă la vederea lui. Lumina unui felinar îi alungi statura, făcându-l să pară o apariţie din altă lume. Se opri la câţiva paşi de ei şi se înclină, uşor stingherit, ca şi cum nu s-ar fi lămuri prea bine cât de adâncă se aşteptau să fie plecăciunea lui. La fel procedară şi ei, iar Midori văzu cu uimire că Ichiro se pleacă în faţa străinului aproape la fel de adânc cum ar fi făcut-o în faţa unei persoane de rang superior.

– Bun-venit, Kumashiro-sama, doamnă Midori, rosti Nico într-o japoneză greoaie.

– Mulţumesc. Midori îi urmări pe cei doi bărbaţi care se îndreptară de spate şi se priviră, apoi schimbară cumva între ei un fel de mesaj secret, apoi dădură amândoi din cap în semn de încuviinţare. Zâmbiră amândoi, ceea ce o încurcă şi mai mult, şi se întrebă ce se petrece. Dar, înainte de a apuca să întrebe ceva, Ichiro începu să îi dea ultimele instrucţiuni cu o voce potolită. Ratase ocazia.

Când a terminat, Ichiro s-a întors spre căpitan:

– Totul e gata pentru plecare?

– Da. Cabina doamnei Midori e chiar aici. Vreţi să mă însoţiţi, vă rog? El le arătă calea, iar ei îl urmară spre o cabină micuţă aflată la pupă, la care au ajuns după ce au străbătut un culoar şi au coborât câteva trepte. Căpitanul trebui să se aplece ca să nu se lovească de tavan în vreme ce Ichiro, care era mai scund, nu avu această problemă.

– Mă tem că acesta e cel mai bun lucru pe care l-am putut face, spuse el, aruncându-i lui Midori o privire de scuze. Cabina mea e imediat lângă a dumneavoastră. Dacă aveţi nevoie de mine, nu trebuie decât să mă strigaţi sau să bateţi în perete cu ceva. Şi se plecă din nou.

– Mulţumesc, căpitane. Sunt sigură că mă voi simţi foarte confortabil aici. Privind în jur, realiză că aceasta era o minciună sfruntată, dar date fiind circumstanţele nu prea avea de ales şi nici nu punea la îndoială cuvintele bărbatului – probabil era cea mai bună cabină de la bord.

Ichiro îi înmână lui Nico o pungă mare cu monede de argint şi îi mulţumi încă o dată căpitanului că îi conduce sora în Anglia. Nico îi aruncă lui Midori o privire enigmatică, apoi răspunse:

– Este plăcerea mea. Mă tem că acum trebuie să vă părăsesc.

Midori supraveghe aducerea bagajelor, apoi se întoarse să îşi îmbrăţişeze fratele. Gestul european părea neobişnuit, dar totuşi cumva îndreptăţit, iar Ichiro nu se retrase.

– Îţi mulţumesc încă o dată. Eşti cel mai bun frate din lume, şopti ea, încercând să uite că îl vedea probabil pentru ultima oară. În mod

ciudat, el îi întoarse îmbrățișarea și rămaseră așa câteva clipe, unul în brațele celuilalt. Îl simțea înfiorat de emoție și știu că era una cu ea. „Îmi va fi atât de dor de el!”

– Nu te voi uita niciodată! șopti Ichiro. Mă voi ruga zeilor și spiritelor să te păzească de rău și sper că îmi vei putea trimite de știre când vei ajunge teafără în Anglia.

Privirea lui Midori se încețoșă și fata clipi des:

– Nici eu nu te voi uita. Ai grijă de tine și scrie-mi dacă poți. Takano-san a promis că ne poate sluji drept curier, nu? rosti ea, încercând să își domolească tremurul din glas.

– Da. Tot ce îi vei trimite lui îmi va fi transmis mie.

– Bine. Acum du-te, voi fi bine. Își dori brusc ca această despărțire să se încheie cât mai repede. Era prea dureros să își controleze emoțiile, iar dacă Ichiro nu pleca mai repede, știa că va claca și va ajunge să îl implore să o lase să rămână. Nu își putea dezonora familia în halul ăsta!

El păru a o înțelege și nu mai zăbovi:

– Zeii fie cu tine, surioară!

Capitolul 8

Midori ședea în cabina ei mică și asculta valurile lovindu-se de carcasa navei. Cum erau încă ancorați în port, mișcarea de tangaj era abia perceptibilă, doar o ușoară clătinare, ca un fel de ritm de fundal. Scândurile navei au prins să scârțâie și a auzit pașii cuiva care verifica dacă totul este în ordine. Când s-au apropiat de cabina ei, s-a încordat. Dar în scurt timp s-au îndepărtat. Apoi tăcere.

Pentru a doua oară în noaptea asta, se simțea teribil de singură și, într-un moment de autocompătimire, se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine dacă ar fi murit. Totuși, nu a fost decât un gând fugar, pentru că era absolut sigură că voia să trăiască. Chiar dacă asta însemna să lase în urmă tot ceea ce cunoștea și îndrăgea și să-și croiască singură o viață nouă.

În mintea ei încolți gândul că a fost tratată în mod nedrept, dar îl alungă înainte de a prinde rădăcini.

– Să nu-ți fie niciodată milă de tine și să nu te plângi pentru obstacolele pe care le vei întâlni în viață, o învățase tatăl ei. Nu are niciun rost. Sigur că povața era mai ușor de urmat în calitate de fiică a unui

daimyo, dar Midori ştia că, indiferent ce îi va fi pregătit soarta, va izbuti să facă faţă. Era o luptătoare.

În timpul unei călătorii spre Sud se dovedise a fi o bună navigatoare, aşa că nu avea niciun fel de reţinere în a ieşi în larg. Stomacul ei începuse deja să se obişnuiască cu mişcarea uşor ondulată a navei. Şi chiar dacă din apele destul de murdare ale golfului veneau nişte mirosuri destul de neplăcute, nu i se făcu greaţă. Totuşi, simţi un fel de nod în stomac când îşi aminti de spusele căpitanului de la prima lor întâlnire.

„Ar fi curată nebunie să îţi permit să călătoreşti singură la bordul unei nave cu un echipaj de o sută douăzeci de bărbaţi."

Midori răsuflă adânc, încercând să îşi potolească temerile. „E prea târziu să mai îmi fac griji despre asta acum", îşi spuse în sinea ei. Trebuia să spere că Nico va izbuti să aibă grijă de siguranţa ei în faţa echipajului. Ca să îi uşureze sarcina, luă hotărârea să stea cât mai mult cu putinţă în cabină şi să se aventureze pe punte numai în cazul în care căpitanul va avea timp să o însoţească.

Când în uşa ei se auzi o bătaie, sări în picioare şi instinctiv puse mâna pe săbiile pe care şi le pusese la îndemână, pentru orice eventualitate:

– Da? Cine e?

– Căpitanul Noordholt.

Deschise uşa şi el era acolo, în prag, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Părea enorm pe holul îngust şi scund, iar Midori nu îşi putu reprima un fior care îi străbătu şira spinării. El o privi preţ de câteva clipe, iar ea nu-i putu desluşi expresia ochilor. Ceea ce o agită şi mai mult. Era periculos? Putea avea încredere în al? Îşi aminti de zâmbetele ciudate dintre Ichiro şi căpitan şi acum regreta că nu apucase să îl întrebe pe fratele ei ce însemnau ele de fapt. Părea că Ichiro îi dăduse girul căpitanului, dar de ce?

– Nu voiam decât să vă întreb dacă aveţi tot ce vă trebuie? o întrebă căpitanul. Vocea lui era gravă şi uşor răguşită, liniştindu-i oarecum nervii încordaţi la maximum, dar în acelaşi timp şi înfiorând-o, deşi în cu totul alt mod. Inspiră adânc încă o dată, încercând să pară calmă.

– Da, mulţumesc. Oamenii fratelui meu mi-au adus toate proviziile, după cum bine ştiţi. Apoi ezită, nedorind să îi ceară ceva. Deşi, dacă mă gândesc mai bine... aş putea avea în fiecare zi o găleată cu apă de mare, vă rog? Mi-aş putea lua singură, dar...

– Da, fireşte, sigur că vi se va aduce zilnic apă proaspătă de băut.

– Nu, nu. Vreau să spun, apă ca să mă spăl. Dintr-un motiv oarecare,

faptul de a-i vorbi căpitanului despre un lucru atât de intim o făcu să se simtă inconfortabil, deşi nu ştia exact de ce. Nu fusese niciodată jenată de corpul ei, dar acum, numai gândul de a sta goală în faţa ochilor lui albaştri îi făcea pielea să-i ia foc. Midori îşi înghiţi un blestem. „Ce-i cu mine?"

– A, da, înţeleg. Da, fireşte, voi pune pe cineva să vă aducă. Apoi adăugă: Dacă echipa se va putea lipsi de el, vă voi aloca unul dintre băieţii de la cabine, să vă slujească în timpul călătoriei. Dar mă tem că va trebui să vă descurcaţi fără confortul cu care, fără îndoială, aţi fost obişnuită.

– Mulţumesc, dar sunt sigură că mă voi putea descurca singură. Midori nu dorea să îl încurce pe căpitanul Noordholt mai mult decât o făcuse deja.

Între ei se instală un fel de tăcere ciudată.

În cele din urmă, el glăsui:

– Aşadar, aţi renunţaţi să mai angajaţi ninja?

Era mai mult o declaraţie decât o întrebare. Colţurile gurii lui se ridicară, iar ochii îi sclipiră ghiduşi.

Midori încercă să îmblânzească oarecum ameninţarea pe care o făcuse, neştiind totuşi de ce lui i se părea amuzantă. Îndoielile o năpădiră din nou. Dacă îşi va lua cuvântul înapoi acum, că Ichiro plecase, şi o va pune să debarce?

– Cum aţi fost de acord să mă luaţi la bord, nu a mai fost nevoie să apelăm la serviciile lor, adăugă precipitată Midori, subliniind cuvintele „de acord".

– Într-adevăr. Zâmbetul îi păli, iar expresia lui redeveni gravă şi serioasă: Ştiu câte ceva din ceea ce s-a întâmplat astăzi. Eşti... adică aţi fost rănită în vreun fel?

Midori se întrebă dacă îi păsa cu adevărat. La urma urmelor, nu ar fi fost mai bine pentru el să scape de prezenţa ei la bordul navei?

– Nu, nu, Ichiro a ajuns la timp. Se întoarse şi aruncă o privire spre hublou, nedorind să stăruiască prea mult asupra a ceea ce ar fi putut fi soarta ei: Înainte de toate, nu ar fi trebuit să mă aresteze. Am fost atât de grijulii. După cum vi s-a spus, Shogunul nu doreşte să mai tolereze străinii, nici măcar copiii străinilor cu localnicii, aşa că le-a poruncit să părăsească ţara sub ameninţarea pedepsei cu moartea, dar cineva a încercat să se asigure că eu nu voi izbuti să plec la timp.

A fost rândul lui să se încrunte:

– De ce?

Ea dădu din umeri:

– Nu ştiu. Poate avea pică pe Ichiro, deşi mai curând tind să cred că a fost plătit ca să ne spioneze. Dar acum e mort, aşa că nu mai reprezintă o ameninţare imediată pentru fratele meu.

– Ei bine, indiferent ce-ar fi, veţi rămâne în cabină până ce vom ridica ancora, porunci el.

Midori se înfoie toată la auzul tonului poruncitor, cu toate că ordinul lui era de bun-simţ şi, în orice caz, exact asta intenţiona şi ea să facă:

– Prea bine. Câţi membri ai echipajul sunt la curent cu prezenţa mea la bord?

– O mână de oameni.

– Să sperăm că îşi vor ţine gura.

– M-am asigurat eu de asta.

– Serios? îl provocă ea, dar văzu cum buzele bărbatului se strâng. Se întrebă cât de încredere era cu adevărat bărbatul acesta şi dacă marinarii îşi ascultau orbeşte şi întotdeauna căpitanul.

– Da. Replica lui fu seacă, iar Midori se gândi că nu are rost să îl enerveze şi mai tare. Căpitanul Noordholt păstră o clipă tăcerea, apoi întrebă: De ce Shogunul urăşte atât de mult străinii?

– Ne consideră o ameninţare la adresa regimului lui. Din cauza credinţei creştine. Căpitanul părea aşa de confuz, încât ea îi explică pe îndelete: Zeul creştin cere ca el să fie ascultat mai presus de orice şi oricine altcineva. Desigur, Shogunul nu poate permite una ca asta: el este stăpânul absolut al Japoniei. Aşa că noi trebuie să plecăm.

– Dar dacă v-aţi converti înapoi la... indiferent ce religie aveţi?

– Nu am nevoie să mă convertesc, eu nu am fost niciodată creştină. Este exact ceea ce judecătorul nu a vrut să creadă. Am încercat să le spun. Midori se înfioră, amintindu-şi de privirea rece a bărbatului cu faţă de şobolan. Da, era sigură, o vroise moartă, ideile lui erau gata formate şi nu era dispus să asculte nimic din ceea ce ar fi avut ea de spus.

– Înţeleg. Să presupun că nimic din toate astea nu se aplică şi negustorilor ca mine? Întreb în cazul în care va trebui să mă întorc aici într-o bună zi, mă înţelegeţi.

– Nu, nu cred. Străinii sunt în siguranţă câtă vreme rămân pe insula Dejima.

El privi în zare câteva clipe, ca şi cum şi-ar fi căutat vorbele, apoi îşi întoarse ochii spre ea:

– Aici vă înşelaţi, să ştiţi, rosti el cu blândeţe, cu o licărire stranie în priviri.

– În ce sens?

El deschise gura ca să răspundă, apoi păru a se fi răzgândit şi doar clătină din cap:

– Nu, nimic.

Acestea fiind spuse, se făcu nevăzut.

***

„Naiba s-o ia!”

Categoric, era o complicaţie fără de care i-ar fi fost mult mai bine. Şi a fost îndeajuns de prost încât a fost cât pe ce să îi spună că e destul de frumoasă, încât să ispitească orice bărbat. „Inclusiv pe el. Nu, mai ales pe mine!”

Nico şedea în cabină, în faţa ferestrelor, cu privirile rătăcind în noapte, în timp ce nava se legăna uşor pe valurile golfului. De-a lungul ţărmului licăreau mai multe felinare, ca şi cum oamenii care îşi croiau drum spre casă purtau lampadare, dar, în afară de asta, nu zări nimic neobişnuit. „În afară de ea.”

O auzi umblând prin cabina micuţă de lângă a lui şi şi-o imagină pregătindu-se pentru culcare. S-ar descotorosi de hainele bărbăteşti care ascundeau contururile neasemuit de feminine ale trupului ei. Apoi s-ar întinde pe banchetă şi ar închide ochii aceia magnifici, umbrindu-şi obrajii fini cu umbra întunecată a genelor lungi... Nico blestemă din nou în gând la imaginea pe care şi-o plăsmuise în minte şi încercă să controleze reacţia trupului la asemenea închipuire.

„Pe toţi sfinţii!” bombăni el. Dacă el însuşi nu se putea opri să nu tânjească după ea, cum va reuşi să oprească restul echipajului să aibă aceleaşi gânduri? Şi să acţioneze în consecinţă?

„Nu-mi pot permite să pierd vremea aşa”, se certă singur. Dar atunci de ce şedea acolo, cu gândul la ea?

Era doar o femeie ca toate celelalte. Lumea era plină de ele. Se va asigura că ajunge teafără în Anglia, apoi şi-o va putea scoate din minte, împăcat cu gândul că şi-a făcut datoria ca un gentleman.

„Dar de ce, dintre toţi bărbaţii din lume, mi-a fost trimisă tocmai mie, ca să mă hărţuiască în halul ăsta?” bombăni el din nou.

Numai anul ăsta au navigat spre Japonia cel puţin alte trei nave olandeze, nu putea să solicite un loc pe una dintre ele? Oftă şi îşi trecu degetele prin păr, masându-şi scalpul ca să scape de mâncărimea asta care începuse să i se înşurubeze în cap.

Cu toate astea, ştia că Midori era mai în siguranţă cu el decât cu oricare altul dintre ceilalţi căpitani, pe care îi cunoştea. Odată ce nava ar fi ieşit în larg, cei mai mulţi ar fi considerat-o proprietatea lor. Da, ar fi protejat-o de marinarii de rând, dar asta nu înseamnă că nu ar fi încercat să o seducă ei înşişi, fără să ţină seama că era o doamnă de rang înalt. Nico şi-a dat cuvântul lui Ichiro că o va apăra cât de bine va putea, şi avea de gând să îşi respecte angajamentul.

„De parcă nu aş avea destule probleme cu echipajul". Dar era destul de sigur că va izbuti să îi ţină sub control, dar numai dacă va izbuti să le ofere puterea exemplului. Iar acum realiza că acesta avea să fie cel mai greu lucru.

***

Când Midori s-a trezit a doua zi dimineaţă, nava era deja departe, pe mare. Cabina ei avea două hublouri micuţe, dar când privi afară nu zări decât valuri înspumate produse de înaintarea navei şi, la distanţă, o formă întunecată. Înghiţi în sec şi îşi spuse că probabil a fost mai bine că nu a văzut coasta Japoniei dispărând.

O bătaie în uşă o readuse în prezent. Inima ei bătu neplăcut când întrebă: „Da, cine este?" În mintea ei se şi înfiripase imaginea unor marinari grosolani şi violenţi, dar încercă să alunge aceste gânduri.

– Jochem, stăpână, veni răspunsul oferit de o voce care suna foarte tânără şi departe de a fi ameninţătoare. Căpitanul a spus că trebuie să vă aduc apă de mare în fiecare zi.

Uşa se închidea prin interior cu o bârnă groasă, pe care ea o ridică pentru a permite accesul tânărului:

– Mulţumesc, Jochem, e foarte amabil din partea ta. Vrei să o pui acolo, te rog? Şi îi arătă un colţ, iar el puse cu grijă găleata acolo unde i se indicase. Aşadar, vorbeşti engleza? Credeam că membri echipajului sunt olandezi.

– Sunt cetăţean olandez, stăpână, dar părinţii mei erau englezi, la fel ca şi părinţii căpitanului. Tata făcea negoţ cu lână şi a călătorit prin toate ţările lumii, aproape. A hotărât să se aşeze în Amsterdam, şi acolo a trăit până la sfârşitul zilelor, acum vreo doi ani. Mama mea e încă acolo.

– Înţeleg. Midori nu ştia nimic despre familia căpitanului şi nu-i dăduse niciodată prin gând să se întrebe cum de vorbea atât de bine engleza. Probabil ar fi trebuit să ceară referinţe despre el înainte de a-l

aborda, dar după prima lor întâlnire, nimic nu părea mai important decât să îi asigure un loc pe nava lui.

– Doriţi să vă mai aduc ceva, stăpână? Ochii mari, căprui şi copilăreşti ai lui Jochem erau căscaţi de-a dreptul, iar Midori trebui să îşi muşte buzele ca să nu izbucnească în râs. Până acum, nimeni nu se holbase la ea cu atâta adoraţie, dar se pare că acum avea parte şi de aşa ceva. Luă hotărârea să se comporte ca şi cum nu ar fi băgat de seamă.

– Căpitanul a spus că mi-ai putea aduce şi nişte apă de băut. Presupun că toată lumea primeşte o raţie zilnic?

– Da, desigur. Imediat. Făcu o plecăciune la ieşire, încă holbându-se la ea, dar se ridică prea repede şi se izbi cu capul de bârna de sus. Auuu! Vă rog să mă iertaţi!

Midori îşi ascunse un alt zâmbet. Ultimul lucru care îi mai lipsea era ca flăcăul să se rănească în prea marea lui dorinţă de a fi de folos. Fără doar şi poate căpitanul va da vina pe ea dacă slujitorul lui va cădea la pat.

În scurtă vreme, se întoarse cu o halbă mare. Midori o primi cu recunoştinţă şi sorbi o gură, pe care mai că o scuipă aproape imediat: Câhh, Ce-i asta?

– Bere slabă, stăpână. Jochem o privi îngrijorat. Nu vă place?

– Ei bine, eu... nu... Eşti sigur că nu mai e şi altceva?

– Noi doar asta bem, dar presupun că v-aş putea aduce nişte apă de ploaie, dacă mai avem.

– Mulţumesc, mi-ar face mare plăcere. Aş putea s-o folosesc ca să fac nişte o-cha, ceai verde. Deşi presupun că va trebui să mă obişnuiesc cu băuturile voastre. Midori oftă: Asta se bea în ţara voastră?

Jochem încuviinţă din cap cu o faţă încă nesigură, foindu-se de pe un picior pe altul.

– Atunci, asta e, va trebui să mă obişnuiesc şi eu. Îi oferi un zâmbet pentru a-l ajuta să-şi revină, iar el clipi fericit. Midori adăugă: Totuşi, ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă mi-ai aduce nişte apă curată.

– Da, stăpână. Imediat vă aduc.

***

Vreme de câteva zile, Jochem fu singurul suflet pe care îl văzu, iar monotonia părea nesfârşită. Până şi faptul de a sta de vorbă cu Jochem, care nu era cel mai isteţ flăcău cu care avusese de-a face, devenise un soi de rază de soare. Midori începuse să se gândească serios să se aventureze

sus pe punte, ca să mai scape cumva de plictiseala care o măcina. Dar în urechile ei încă răsuna avertismentul căpitanului despre echipajul lui neîmblânzit, aşa că reuşi să se abţină. În schimb, încerca să îşi ocupe timpul scriind poeme şi menţinându-se, atât pe sine, cât şi micuţa ei cabină, într-o curăţenie deplină.

Pentru a se păstra în formă şi sănătoasă, făcea exerciţii, cât îi permitea spaţiul restrâns, perfecţionându-şi abilităţile în lupta cu sabia. Nu era uşor, iar o dată a ratat, iar sabia s-a înfipt cu un zuruit puternic în banchetă. Speriat, căpitanul a venit să vadă ce se întâmplase.

– E totul în ordine? întrebă el iritat când ea deschise grăbită uşa la ciocăniturile lui furioase.

– Da, doar exersam. Şi învârti de câteva ori sabia prin aer la câteva degete de nasul lui. El făcu un pas înapoi şi se încruntă la ea.

– Aici? V-aţi pierdut minţile? Nu aveţi loc aici!

– Nu contează, trebuie să încerc. Altfel cum mi-aş putea păstra îndemânarea? Singur aţi spus că nu sunteţi sigur că mă puteţi apăra, aşa că trebuie să fiu mereu pregătită.

El deschise gura să-i dea o replică usturătoare, dar se răzgândi, o închise la loc cu un plescăit şi plecă fără a scoate o vorbă. În spatele lui, Midori se încruntată:

– Da, sunt foarte bine, mulţumesc de întrebare, bombăni intrând în cabină.

***

„Antrenament cu sabia? Oare ce urmează?” Nico înjură, dar nu prea ştia de ce se simţea atât de îngrijorat.

Ar fi trebuit să fie mulţumit că nu era complet lipsită de apărare, dar gândul că o femeie avea la dispoziţie nişte săbii aşa de ascuţite îi dădea fiori. Dacă se rănea singură? Sau pe altcineva, din greşeală, de pildă slujitorul?

Trebuia însă să admită că o văzuse apărându-se la prima lor întâlnire, atunci când a şi cunoscut-o, şi părea a şti foarte bine ce face. Totuşi, nu i se părea corect, iar peste noapte nu izbuti să îşi înfrâneze grijile.

„Mii de fulgere, era magnifică, luptând ca o furie, cu pletele alea frumoase fluturându-i pe spate, ca o mantie unduioasă de mătase”. I-ar fi plăcut să exerseze el însuşi alături de ea, să înveţe câteva din tehnicile ei, şi să-i arate că nu toţi străinii erau la fel de uşor de bătut ca Barker şi

cei de teapa lui. „Dar nu pot sta cu ea, iar ei îi va fi mult mai bine dacă va rămâne în cabina ei. Ce încurcătură blestemată!”

Gata, trebuia să înceteze cu gândurile astea, altminteri nu-şi va mai duce niciodată nava în siguranţă la Amsterdam. „Las-o să se joace cu săbiile, ce-mi pasă mie. Am să stau naibii departe de ea”.

Capitolul 9

Hotărârea lui Nico de a nu mai vorbi cu Midori şi de a nu se mai apropia de ea a durat exact două zile, apoi a intervenit ceva care l-a făcut să se răzgândească. În a treia zi, a zăbovit câteva clipe lângă balustrada navei, sprijinindu-se în coate şi admirând marea. Mulţi se simt intimidaţi de vastitatea oceanului, dar pentru el orizontul nesfârşit însemna libertatea şi nu se sătura niciodată să îl privească. În clipa aceea, suprafaţa apei era aproape întru totul calmă, vântul de nord-est suflând exact în direcţia privită pentru a-i duce spre Java. Nico inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aerul sărat şi umed, dar imediat se încruntă. Simţi miros de fum.

Sărind peste balustradă, se uită în dreapta, se uită în stânga, apoi zări doi norişori de fum ieşind pe două hublouri, nu departe de locul în care se afla. Nu dură prea mult până să îşi dea seama cine se afla în cabină. Midori!

„Ce Dumnezeu face acum, se joacă cu focul pe navă?” bombăni în barbă, apoi o luă la goană spre cabină. I-au luat foc pijamalele în timpul nopţii? Nu, imposibil, lumânarea felinarului ei nu dura toată noaptea. Atunci?

Îl găsi pe Jochem şezând turceşte în faţa cabinei ei şi cârpind o pânză, fluierând încet. Venirea neaşteptată a lui Nico îl făcu pe băiat să sară speriat în picioare, clipind des.

– S-a întâmplat ceva, căpitane?

– Da, tu nu simţi mirosul? Cabina ei e în flăcări! Nico se izbi în uşă, strigând: Midori! Midori, mă auzi? Stomacul i se făcuse ghem de spaimă. Dacă leşinase din cauza fumului? Din toate tâmpeniile care s-ar fi putut întâmpla, tocmai la asta nu se gândise...

În clipa următoare, uşa se deschise, iar în prag apăru Midori, care îl privea cu sprâncenele uşor ridicate a uimire:

– Sigur că vă aud, căpitane! Eu şi cea mai mare parte a echipajului, cred! Ce s-a întâmplat?

Nico aruncă o privire cercetătoare în spaţiul micuţ din spatele ei şi văzu fumul unduindu-se spre tavan de pe o măsuţă mică din lemn. Spaima i se mai domoli, dar lăsă loc furiei:

– Ce faceţi aici? Aţi adus un hibachi?

Se holba uimit la micuţa maşinărie japoneză de gătit care arăta ca o măsuţă cubică, cu o cavitate pătrată, învelită în cupru, în mijloc. Nu se gândise să îi verifice bagajele când fuseseră aduse la bord, dar acum realiză că ar fi trebuit să o facă.

Midori se încruntă preţ de câteva secunde, dar îşi păstră calmul.

– Fratele meu şi cu mine ne-am gândit că ar fi cel mai bine dacă mi-aş găti propria mea mâncare. Singur aţi spus că aveţi dificultăţi cu asigurarea raţiilor zilnice pe durata întregii călătorii, nu?

Nico se răsti la ea:

– Orice căpitan are aceeaşi problemă. Dar asta nu înseamnă că îmi doresc ca pasagerii mei să îşi gătească singuri. Nu e deloc sigur, lesne aţi putea provoca un foc şi în scurtă vreme toată nava ar fi în flăcări. Singurul loc unde e permis focul este bucătăria, care are podele din piatră.

– Vă asigur că voi fi foarte grijulie. Uitaţi – Midori arătă spre hibachi – folosesc numai câteva bucăţi de cărbune odată ca să prăjesc peştele pe care Jochem a avut amabilitatea de a mi-l aduce de la bucătarul dumneavoastră sau să încălzesc puţină apă pentru orez sau supă.

– Şi dacă nava se clatină puternic chiar în aceste momente, ce faceţi? Tot acest cărbune încins se va împrăştia pe podeaua cabinei care, în caz că n-aţi observat, e din lemn. Sau poate vă veţi opări chiar dumneavoastră. Îmi pare rău, dar nu, nici nu încape vorbă.

– Dacă sunt valuri mari, nu voi găti, insistă ea.

– Nu vreau să gătiţi deloc! Nico îşi încleştă maxilarele, încercând să se abţină cât putea el de bine.

Ea îl înfruntă:

– Aceasta e cabina mea, plătită cu suficient argint ca să pot face ce doresc eu aici!

– Iar nava asta este sub comanda mea! o întrerupse Nico, de astă dată ridicând tonul. Îl zări pe Jochem încercând s-o şteargă pe furiş pe scări: Stai! Strigă Nico la copilandru. Ia imediat de aici maşina asta de gătit!

– Nu! Midori îşi încrucişă braţele la piept. Refuz să mănânc dezgustătorul amestec pe care-l găteşte bucătarul navei până în clipa în care nu voi avea încotro!

Nico se pregătea să îi dea o replică dură, când observă că expresia ei se îmblânzise. Îl atinse uşor cu o mână pe braţ, un gest care avu efectul unui şoc care-i făcu sângele să o ia la goană prin vene. În acelaşi timp, se uită la el cu ochii aceia frumoşi ca de pisică, atât de mari şi luminoşi în lumina care se reflecta de pe mare. Simţi cum i se topeşte orice urmă de împotrivire şi se cufundă cu totul în adâncimea lor verde.

– Nu am putea ajunge la o înţelegere, căpitane? întrebă ea cu o voce scăzută şi persuasivă. Dacă vă jur pe onoarea mea că nu voi folosi niciodată hibachi pe vreme rea, nu m-aţi putea lăsa să îl păstrez? Nu sunt nebună, căpitane! Nu aş risca niciodată în mod intenţionat viaţa mea şi a tuturor celorlalţi!

Ea îi susţinu privirea, iar el se strădui să îşi menţină determinarea, dar nu reuşi. Ştia că nu era proastă. Dovedise cu asupra de măsură că are şi integritate, şi inteligenţă. Şi din experienţa lui cu japonezii ştia că, dacă jură pe onoarea ei, atunci îşi va respecta legământul.

Capitulă.

– Foarte bine atunci, dar dacă vă trimit vorbă să nu îl folosiţi, vă veţi supune imediat, aţi înţeles? Vremea se poate schimba foarte repede.

Ea încuviinţă din cap şi îi oferi unul dintre acele zâmbete care-i puneau pe jar toate simţurile.

– De acord.

– Bine. Atunci eu... voi... Bine.

Dispăru prin trapă şi zbură îndărăt pe scări, blestemând în barbă: „N-ar fi trebuit să o las niciodată la bord!” Dar adânc, în sinea lui, ştia că motivul furiei acesteia nu era atât folosirea maşinii de gătit, cât felul în care japoneza reuşea să îi înfierbânte sângele.

Nu-şi dorea decât s-o ia în braţe şi s-o sărute în neştire.

***

Pierdută pe gânduri, Midori se uita lung la poemul haiku din faţă, apoi plină de frustrare, aruncă deoparte pana de scris. Nu suna cum trebuie. Lipsea ceva vital, dar nu îşi dădea seama ce anume nici în ruptul capului.

O, ţărm îndepărtat
Stâncos, neiertător, aspru,
Primeşte-mă înapoi curând.

„Ajută-mă, tată”, şopti ea, uitându-se în jur pentru îndrumare. Tatăl ei fusese un adevărat maestru al poeziei, scriind o întreagă colecţie

dedicată mamei lui Midori, şi încercase să îşi educe fiica să îi calce pe urme. Dar în clipa aceea nu primi niciun ajutor, nicio inspiraţie din partea spiritelor, aşa că renunţă, copleşită de lehamite.

Răsună o bătaie în uşă şi se duse să deschidă.

– Cine e? întrebă, cu gândul încă la poezie.

– Jochem, veni răspunsul înăbuşit, iar ea ridică bârna grea cu un zâmbet. În sfârşit cineva cu care putea vorbi.

Numai că băiatul nu era singur, iar ea abia ce apucă să-i vadă ochii înspăimântaţi, când băiatul fu împins cu brutalitate la o parte, izbindu-se cu capul în cel mai apropiat perete. În prag, în locul tânărului, era Barker, bărbatul cu care se luptase pe insula Dejima. Nasul borcănat, poros, şi expresia pofticioasă erau imposibil de confundat. Zâmbetul de întâmpinare îi muri pe buze.

– Am avut dreptate, aşadar, şopti el. Căpitanul te ţine numai pentru el. Ei bine, nu mi se pare deloc drept. Împarte cu ceilalţi, şi ceilalţi vor împărţi cu tine, ăsta-i mottoul meu. Cel puţin când vine vorba de curve.

Midori făcu un pas în spate şi îl înfruntă:

– Trebuie să ştii că sunt o lady. Şi nu aparţin căpitanului. Sunt doar un pasager pe nava lui. Te rog să părăseşti această cabină.

– Ce mai poveste, pufni Barker. Şi totuşi, nu-i decât o minciună, nu? Las că ai să dansezi tu acuşi cum ţi-oi cânta eu! Rânji la ea şi, pe măsură ce înainta, Midori observă că nu prea mai avea dinţi în gură. Încercă să se întindă că să ajungă la săbii, dar nu fu suficient de rapidă iar el a ţintuit-o de perete cât ai clipi din ochi.

– Acum, hai să reluăm de unde am rămas data trecută, da? Îi prinse amândouă braţele cu o mână, iar cu cealaltă începu să-i pipăie cu brutalitate tot trupul.

Midori ripostă, se răsuci şi se învârti, reuşin să îl lovească în părţile intime, dar fără niciun efect. Poate că nu era îndemânatic cu sabia, dar la o luptă corp la corp era mult mai puternic decât ea. Midori blestemă. Se înşelase când şi imaginase că un atac nu putea avea loc decât noaptea, asta în cazul în care chiar se va întâmpla, aşa că lăsase garda jos. Şi acum trebuia să plătească. Scoase un strigăt gutural, mai mult de furie faţă de ea însăşi decât de teamă. Reuşi să întoarcă capul în ultima clipă, evitând gura dezgustătoare care se apropia de a ei.

– Lasă-mă în pace! Am să te omor... porcule... bakajaro...

El nu o asculta, iar Midori simţi cum furia o părăseşte, făcând loc spaimei care începuse să se cuibărească în ea. În afară de scurta perioadă petrecută în închisoare, nu se simţise niciodată atât de vulnerabilă.

Întotdeauna fusese capabilă să se apere, dar bărbatul ăsta nu îi dădea nicio şansă. Nu lupta cinstit, o ţinea imobilizată de braţe în timp ce cu cealaltă mână îi pipăia şoldurile fine. Când ea îl muşcă de umăr într-o încercare disperată de a scăpa de strânsoarea lui, Barker o aruncă pe banchetă, unde ea ateriză ca un sac..Îşi ridică fulgerător genunchiul şi reuşi să îl rănească în sfârşit, dar lui deja părea să nu-i mai pese. Nu reuşi decât să îi întărească şi ai mult hotărârea de a o poseda.

– Târfă mică, bombăni el, iar Midori avu impresia distinctă că bărbatului îi făcea chiar plăcere această situaţie.

Midori ţipă din nou, dar sunetul fu repede astupat de gura mizerabilă şi aspră care o acoperi pe a ei. Îşi înfipse dinţii în ea, dar pielea era atât de tare, încât abia dacă izbuti să lase o urmă.

– Taci, femeie, că nu durează mult!

Îl simţi cum încearcă să se descheie la pantaloni, dar în secunda următoare fu ridicat de pe ea şi zbură în cealaltă parte a odăii. Midori privi în sus şi văzu faţa furioasă a căpitanului Noordholt, care îi aruncă doar o privire grăbită înainte de a se apleca spre atacator şi a-l înşfăca de gât. Îl scutură cu atâta putere, de parcă ar fi fost un amărât de sac cu grăunţe.

Midori închise ochi şi încercă să se concentreze asupra respiraţiei, pe care trebuia să şi-o domolească. Gândul la mâinile lui Barker lipite de trupul ei îi făceau o greaţă atât de violentă, dar reuşi să îşi stăpânească senzaţia de vomă.

„Godverdamme!" Căpitanul îl potopea pe Barker cu un torent de cuvinte în olandeză, realizând abia mai apoi că omul era englez. Aşa că următoarea tiradă fu în limba mamei lui Midori. Ea îşi spuse că poate era mai bine că nu pricepuse nimic din prima parte, cu toate că sensul era destul de clar şi probabil acelaşi. Atacatorul ei încercă să se apere, ba chiar să îl lovească pe căpitan, dar fu rapid pus din nou la pământ. Evident că Noordholt nu era un novice într-ale luptelor.

Acesta strigă ceva din uşă şi câţiva membri ai echipajului apărură în fugă. Barker fu târât afară şi, în sfârşit, o linişte binecuvântată se pogorî asupra cabinei.

– Sunteţi rănită? A...? Căpitanul o privi cu furtunoşii lui ochi albaştri, din care licărirea luptei nu dispăruse încă.

Ea clătină din cap:

– Nu, nu a reuşit. Mulţumesc, aţi ajuns exact la timp.

– Mulţumiţi-i lui Jochem, nu mie. El e cel care, în ciuda rănii, a venit să mă cheme. Midori a privit în jur, dar nici urmă de Jochem.

– Am pus să fie îngrijit cum se cuvine, o lămuri căpitanul. Veţi sta fără servitor câteva zile. Are o lovitură zdravănă la cap.

– Înţeleg. Vă rog să-i mulţumiţi din partea mea până când îl voi revedea.

Căpitanul o fulgeră din priviri:

– De ce i-aţi deschis uşa?

– Pentru că am crezut că e numai Jochem, fireşte. Barker l-a obligat pe băiat să se comporte ca şi cum totul ar fi fost ca de obicei.

– Ar fi trebuit să verificaţi. Nu v-am avertizat să fiţi atentă?

– Am fost! Dar cum aş fi putut şti că nu e singur? izbucni Midori.

Căpitanul îşi încrucişă mâinile la spate, ca şi cum ar fi încercat să se abţină de la orice gest violent. Un muşchi al feţei îi zvâcnea puternic.

– V-am spus că asta s-ar putea întâmpla. Acum înţelegeţi despre ce dificultăţi vorbeam? De ce nu v-am vrut pe nava mea? Aproape că striga din nou, iar ochii lui aruncau scântei spre ea. Midori simţi că o apucă şi pe ea mânia. Din nou.

– Am presupus că vă veţi putea ţine sub control oamenii cel puţin în timpul zilei, aşa că nu am fost suficient de vigilentă. Nu voi mai face aceeaşi greşeală.

– Bine ar fi. Va trebui să stabiliţi cu Jochem o parolă, ceva. Tăcu câteva clipe, apoi adăugă: Barker va fi pedepsit. Nimeni nu îmi atacă pasagerii sau răneşte pe oricine altcineva din echipaj. Voi veghea personal. Poate aşa veţi înţelege ce consecinţe au faptele dumneavoastră.

– Faptele mele? Dar eu nu am făcut nimic!

El îi ignoră protestele.

– Vă rog politicos să baricadaţi uşa şi să nu lăsaţi pe nimeni înăuntru cu excepţia mea. Mă voi întoarce de îndată ce voi putea.

***

Biciul şuieră prin aer şi coborî pe spinarea lui Barker pentru a zecea oară. Bărbatul urlă, dar biciul îşi continuă dansul sălbatic, neobosit, ritmic. Trupul lui tresărea puternic ori de câte ori biciul îşi atingea ţinta; pe spatele lui gol şiroia sânge amestecat cu sudoare, care se prelingea, îmbibându-i nădragii scurţi şi bufanţi, din material aspru şi scorţos.

Nico aruncă o privire spre locul unde stătea Midori; faţa ei era impasibilă ca o mască. Se uita direct la Barker fără urmă de milă sau dezgust, fără expresia aceea de groază amestecată cu excitaţie atât de des întâlnită pe feţele celor care asistau la pedepsirea prin biciuire a

cuiva.

Şi-a regretat decizia precipitată încă din clipa în care au ieşit din cabină. „O biciuire nu e un loc potrivit pentru o femeie." Dacă ar fi judecat raţional, în niciun caz nu i-ar fi solicitat prezenţa la un asemenea spectacol, indiferent dacă ea l-ar fi provocat sau nu. Problema era că, atunci când era vorba despre ea, nu mai părea a fi în stare să gândească raţional, aşa că vorbele i-au ieşit fără să-şi dea seama. Gândul la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla l-a îngrozit în asemenea hal, aşa că şi-a revărsat furia şi asupra ei, cu toate că ştia că Midori nu eravinovată.

Se aşteptase ca ea să se retragă în cabina ei, să leşine sau chiar să implore milă pentru Barker după jumătate de duzină de bice. Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, era pregătit să o conducă el însuşi la cabină şi să îi ceară iertare că a supus-o unui asemenea spectacol îngrozitor. Dar ea nu a făcut nimic din toate astea. În schimb, a stat acolo, neclintită, în faţa întregului echipaj, iar el a avut ocazia să vadă că mai mulţi marinari se holbau confuzi la ea. În vreme ce unii băieţi păreau a arăta o umbră de simpatie cu colegul lor, pe faţa ei nu s-a clintit niciun muşchi.

„Arată aproape regal." Nico era încântat şi pentru că îşi schimbase hainele obişnuite cu o ţinută mai feminină. Cu toate că chimonoul ei era din mătase de un albastru întunecat, fără nicio altă podoabă decât un motiv al clanului şi un obi asortat, materialul lucea în bătaia soarelui, semn limpede al bunei calităţi. „Oricum, nu e ceea ce poartă ea de obicei, dar acum, înveşmântată astfel, iese în evidenţă." Pe de altă parte, era sigur că ar fi ieşit în evidenţă şi dacă ar fi fost înfofolită într-un sac de cârpă.

„Poate am făcut ceea ce trebuia, cine ştie?"

Poate undeva, printre urmele însângerate de pe spatele lui Barker, se ascundea secretul pentru ca şi ceilalţi membri ai echipajului să înţeleagă singuri cu ce fel de femeie aveau de-a face. Nu era o fată obişnuită de tavernă – care putea fi lesne cumpărată –, ci o femeie cu o voinţă de fier, după cum o demonstra singură cu prisosinţă. Şi nu avea nicio îndoială că de acum încolo va fi vigilentă, la fel cum va fi şi el.

Nico se uită spre grupul de marinari englezi. De obicei, Barker era conducătorul lor, iar fără el păreau stingheri, deşi cumva sfidători. Nico se încruntă. Erau nişte zurbagii care îi făceau probleme, îi va supraveghea mai îndeaproape de-acum înainte.

„Nu ar fi trebuit să îi angajez." Dar la momentul acela fusese obligat să înlocuiască repede acei membri ai echipajului care îşi pierduseră vieţile în călătoria anterioară, aşa că îi acceptase pe englezii care păreau

dornici de muncă; dar poate ar fi trebuit să caute mai bine, să găsească nişte olandezi.

Când pedeapsa luă sfîrşit, Barker fu târât de acolo. Midori se răsuci pe călcâie şi plecă spre cabina ei, cu spatele perfect drept. Nico se strădui să se uite în altă parte, dar nu-şi putu dezlipi privirea din direcţia ei. Părul ei lung, drept, avea licăriri roşiatice în lumina soarelui. Îl prinsese într-o coadă simplă, ca de obicei, şi îi atârna pe spate, depăşindu-i posteriorul. Iar posteriorul... Putea ghici unduirea şoldurilor pe sub chimono chemându-l, îmbiindu-l, făcându-l să-şi dorească să fugă după ea şi să...

Se întoarse brusc şi îşi înfipse privirea în valuri, strângând din dinţi. „Pe chinurile lui Hristos! E o femeie ca oricare alta, iar eu trebuie să mă descurc fără femei în călătoria asta, ca toţi ceilalţi bărbaţi de aici!" bombăni ei.

– Căpitane?

Se întoarse. În faţa lui stătea un alt membru englez al echipajului şi se încruntă, deşi omul era dintre puţinii cât de cât decenţi. Nu avea chef să vorbească cu nimeni, aşa că deschise gura să-i spună să plece şi să-l lase în pace. Totuşi, marinarul părea cumva încurcat şi, cum omul era enorm şi de obicei calm în faţa celor mai neobişnuite evenimente, Nico îşi înghiţi vorbele aspre şi se lăsă în voia curiozităţii. La drept vorbind, nu reţinea să-l fi auzit vreodată vorbind, cu excepţia câtorva cuvinte în faţa unor ordine.

– Da? Harding, nu? Bărbatul părea că încearcă să îşi adune gândurile, iar Nico îşi stăpâni un oftat de nerăbdare.

– Da, domnule. Mă gândeam că se pare că aveţi nevoie de cineva să o păzească pe doamnă acum, aşa că îmi ofer serviciile. Nu voi lăsa pe nimeni să îi facă niciun rău, jur, şi voi omorî cu mâinile goale pe oricine se apropie de ea la mai puţin de zece metri.

Nico clipi des:

– Ce-ai spus?

– Am spus... Harding se foia de pe un picior pe altul, cu privirea rătăcită în zare.

– Da, da, am auzit ce-ai spus, dar de ce?

– Păi nu vrem să se mai întâmple una ca asta. Harding întinse mâna şi arătă spre locul unde avusese loc recenta biciuire, spre scândurile încă pline de sânge. Bărbaţii au început să bombănească şi toate alea, dar pe de altă parte nu putem permite ca o doamnă aşa micuţă să fie rănită din nou.

Îşi pierdu brusc elanul, aşa că acum doar se holba la căpitan, ştergându-şi fruntea cu mâneca tricoului vechi.

Nico se încruntă:

– Şi de ce ar trebui să am încredere în tine? Se uită la braţele bărbatului, groase cât nişte trunchiuri de copac, la gâtul lui ca de bivol care se înălţa deasupra unui trup masiv. E vreo idee de-a lui Barker?

– Nu, domnule. Nu mi-am bătut niciodată capul cu el. Omu' e nebun de legat, nu vreau să am de-a face cu el. Dar nu aş răni-o niciodată pe doamna măruntică, domnule. Am o fiică exact ca ea, domnule, micuţă şi subţirică, dar cu un curaj de nu v-ar veni să credeţi, spuse Harding dintr-o suflare, de parcă asta ar fi explicat totul. Iar Nico îşi spuse că, cine ştie, poate pentru el da, asta era motivaţia. Îşi cântări opţiunile, apoi luă decizia care i se păru potrivită şi încuviinţă din cap:

– Foarte bine, Harding, o poţi păzi, dar dacă te atingi de un singur fir de păr din capul ei, te scopesc!

Harding îşi ridică mâinile într-un gest de predare:

– Nu se va întâmpla una ca asta, jur! Va fi în siguranţă cu mine.

Fără să ştie prea bine de ce, Nico avea încredere în uriaşul ăsta. Răsuflă uşurat la gândul că Midori va fi păzită aşa cum trebuie. Îi spuse:

– Vino cu mine să te prezint.

***

Midori nu se aşteptase să îl revadă aşa de curând pe căpitan, şi mai ales nu însoţit de o namilă cât un munte. Domnul Harding îi amintea de luptătorii de sumo pe care îi văzuse în Edo la ultima vizită în oraş, cu toate că englezul era mai mare decât oricare dintre ei, pentru că era nu doar robust, ci şi foarte înalt.

– Spuneţi că el urmează să mă păzească? întrebă Midori, întrebându-se cum se va putea apleca domnul Harding să intre în cabina ei, dacă va fi necesar.

– Da, el s-a oferit, răspunse căpitanul Noordholt.

– În acest caz, domnule Harding, eu vă mulţumesc. Îi făcu o plecăciune, el îi răspunse aşijderea, atât cât fu el în stare în spaţiul redus al cabinei:

– E plăcerea mea, stăpână.

Căpitanul îi aruncă o ultimă privire cercetătoare, apoi se întoarse către Midori. Aceasta observă că în privirea lui nu mai era urmă de furie, iar în lumina soarelui care pătrundea prin hublouri ochii lui erau

senini şi albaştri ca un cer de vară. Imaginea lor îi tăie oarecum răsuflarea.

– V-aţi comportat foarte bine sus, şi arătă cu capul spre punte, unde avusese loc biciuirea. Pentru cei mai mulţi, astfel de privelişti sunt... dificile. Îmi cer scuze că v-am supus unui asemenea spectacol, a fost o greşeală din partea mea. Mă tem că am acţionat în focul momentului.

– Nu vă faceţi griji, am văzut lucruri mai rele şi, în plus, a fost exact ceea ce a meritat.

– Aşa este. Mă îndoiesc că vor mai fi probleme de-acum înainte. Cu Harding ca paznic şi cu exemplul pe care l-am dat cu Barker, ar trebui să fiţi în siguranţă. Poate ar fi mai bine să veniţi din când în când pe punte în loc să vă ascundeţi aici, jos? Veţi părea mai puţin misterioasă.

– M-aş bucura să iau aer curat şi să fac puţină mişcare. Nu am făcut altceva decât să stau cât mai departe de privirile celorlalţi.

– Sunt sigur că neaşteptata voastră prezenţă de astăzi şi următoarele apariţii în compania lui Harding nu vă vor aduce nicio atingere. Bine, atunci aşa rămâne. Acum trebuie să mă întorc la îndatoririle mele. La revedere! Căpitanul Noordholt făcu o plecăciune şi dispăru.

Midori rămase cu ochii după el şi spuse fără să-şi dea seama:

– Nu prea zâmbeşte des, nu? Ar fi vrut să vadă încă o dată jerba aceea de scântei albastre din privirea lui.

Harding pufni în râs:

– Sigur că nu. E mare răspundere asta, să fii căpitan. Nu poate permite nimănui să îl creadă moale, nu? Ar fi ţăcănit dacă ar proceda altminteri.

– Nu cred că există vreun risc în acest sens, murmură Midori. Acum spuneţi-mi, domnule Harding, de ce aţi vrut să mă păziţi?

– Spuneţi-mi Harding, stăpână, la fel ca toţi ceilalţi. I-am spus căpitanului, am o fiică exact ca dumneavoastră. Nu aş vrea să i se întâmple ceva rău şi, cum aici nu aveţi pe nimeni care să vă poarte de grijă, m-am gândit că...

– Eşti foarte amabil. Şi acum, ia loc, te rog, şi spune-mi mai multe despre ţara şi familia ta. Eşti din Anglia, din câte am înţeles?

Harding dădu afirmativ din cap.

– Atunci, poate vei avea amabilitatea de a-mi descrie şi mie ţara ta, ca să ştiu la ce să mă aştept?

Faţa lui Harding se lumină de un zâmbet larg:

– Ba bine că nu, îmi va face mare plăcere.

Capitolul 10

Având-l pe Harding alături, Midori putea urca pe punte ori de câte ori dorea, dar de cele mai multe ori prefera să rămână în cabină. În ciuda vorbelor căpitanilor, a ales să se țină deoparte și să nu le amintească permanent marinarilor de prezența ei la bord. De cele câteva ori când s-a aventurat pe punte a uitat de toate câte erau în jur, căci privirea i-a fost imediat atrasă ca de un magnet de căpitan. Bărbatul o fascina, așa că îl studia pe furiș, de la părul de un blond întunecat care flutura în bătaia vântului, albastrul ochilor pe jumătate închiși în fața razelor soarelui și siguranța cu care dădea ordinele.

„E cu jumătate de cap mai înalt decât majoritatea marinarilor, așa că nu am cum să nu-l văd", încercă ea să-și justifice interesul bizar față de acest bărbat. „Și, la urma urmelor, e căpitanul așa că e datoria lui să conducă." Dar adânc, în sinea ei, știa că nu acesta este adevăratul motiv.

Era îmbrăcat din nou în haine străine: pantaloni bufanți din lână până la genunchi, o cămașă albă cu mâneci lungi și cu guler, puțin desfăcută la gât, și o jachetă fără mâneci din piele, pe care cineva o numise vestă. Spre deosebire de ceilalți membri ai echipajului care umblau cu picioarele goale, el purta pantaloni colanți și cizme din piele.

– Căpitanul e un stăpân aspru și solicitant? îl întrebă pe Harding, când își dădu seama că acesta o văzuse uitându-se în direcția căpitanului.

– Da, dar nu e deloc nedrept, răspunse uriașul englez. Din câte am văzut până acum, nu a cerut nimănui, niciodată, ceva ce nu ar fi putut face el însuși. Și, ori de câte ori a fost vreme rea, a ieșit pe punte, alături de noi, și a dat o mână de ajutor. Ba chiar l-am văzut odată sus, cocoțat pe velatură, deși ar fi putut trimite pe cineva.

Midori se bucură să audă asta. Mai observă că el nu ridica niciodată vocea dacă nu era nevoie și de cele mai multe ori nici nu era. Îi cunoștea pe toți după nume și adesea se oprea să stea personal de vorbă cu câte un marinar. Părea a se asigura cum nu se putea mai bine că ordinele lui sunt urmate cu strictețe. Midori l-a văzut de mai multe ori trecând cu vederea abateri minore și sugerându-i din ochi respectivului că a doua oară astfel de abatere nu va mai fi tolerată. Toți păreau a-l respecta, ceea ce i se păru firesc lui Midori, dat fiind că se dovedea a fi atât de onest în relațiile cu ei.

Un incident anume o făcu pe Midori să îl aprecieze mai mult ca niciodată. Căpitanul inspecta puntea, când cel mai tânăr membru al echipajului, un puşti de vreo doisprezece ani pe nume Ben, trecu în fugă cu o găleată cu apă murdară. Cum nu l-a ocolit la timp pe căpitan, a izbit găleata de picioarele lui şi jumătate din conţinutul dezgustător s-a vărsat, murdărind încălţările căpitanului.

– Vai, nu! strigă băiatul, uitându-se încremenit de spaimă la căpitan. Midori îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se la cele mai rele urmări pentru băiat. Era vizibil mult prea speriat ca să îngaime o scuză, ceva, dar spre surprinderea şi a lui Midori, şi a băietanului, căpitanul izbucni într-un hohot sănătos de râs, scuturându-şi un picior cu o expresie amuzată.

– Mai puţină grabă şi mai multă viteză, Ben, zise el şi ciufuli părul băiatului. Încearcă să te uiţi pe unde mergi, da?

– Dar, dar... încălţările dumneavoastră, domnule... îmi pare... rău...eu...

– Se usucă ele, nu-ţi fă griji. Acum, înapoi la treabă, piciule. Te descurci foarte bine.

Midori îl auzi pe Harding chicotind în spatele ei

– Mereu e aşa de îngăduitor? îl întrebă ea.

– Cu ăştia micii, da, dar nu şi cu ceilalţi, căci altminteri s-ar putea întâmpla cine ştie ce accidente. Dar căpitanul nu e omul care să explodeze dacă nu e cazul. Nu o să pedepsească el pe cineva doar pentru că a fost neîndemânatic.

Midori a fost impresionată. Cu cât afla mai multe despre el, cu atât îl stima mai mult. Ce bine ar fi fost să nu fie atât de pornit împotriva ei, dar asta era situaţia, de la început nu o dorise pe nava lui.

În timpul unei scurte plimbări pe punte în amurg, Midori şi Harding au dat peste chirurgul navei, Mijnheer de Jong, care bandaja piciorul unui marinar. Sângele curgea dintr-o tăietură urâtă, iar marinarul tresărea şi înjura ori de câte ori chirurgul îl atingea, aşa că sarcina acestuia din urmă era foarte dificilă.

– Bună seara, spuse politicos Midori bărbatului care îi răspunse oarecum neatent în olandeză.

– Nu poate vorbi cu dumneavoastră, e olandez. Dar pot să traduc eu, se oferi Harding.

– Mulţumesc, eşti foarte amabil.

La drept vorbind, nu prea avea ce să-i spună bărbatului, dar cu toate acestea, uitându-se la chirurgul care se chinuia să aplice bandajul într-un mod mai curând stângaci, îi veni o idee. De Jong trecuse de mult de

prima tinereţe. Mâinile lui tremurau uşor, iar câteva degete de la mâna dreaptă erau umflate de artrită şi, evident, foarte dureroase.

– Presupun că nu aveţi niciun ajutor pentru îngrijirea bolnavilor şi răniţilor? Am ceva experienţă în acest domeniu şi aş fi fericită să vă pot fi de folos, spuse ea.

Aşteptă până ce Harding îi traduse vorbele şi văzu cum privirea chirurgului se luminează. De Jong încuviinţă şi urmă un torent de cuvinte.

– Spune că sunteţi binevenită să îl ajutaţi, traduse Harding. Aţi putea începe cu bandajul omului ăstuia dacă aveţi degetele mai dibace. Chirurgul are ceva probleme, după cum observaţi.

– Aş fi foarte fericită.

Cum Midori se apucă de treabă, Harding îl imobiliză pe bărbatul rănit, de parcă s-ar fi temut să nu se repeadă la ea. Midori zâmbi şi îi spuse:

– Te rog spune-i că voi fi cât de blândă voi putea.

Harding se supuse, iar marinarul se relaxă puţin. Nu dură prea mult până ce Midori fixă bandajul aşa cum se cuvine, primind o privire încărcată de recunoştinţă atât de la victimă, cât şi de la chirurg.

– Danku wel, mev rouw.

– Cu plăcere. Vă mai pot ajuta cu ceva? Poate să prepar nişte alifii?

Harding traduse, iar chirurgul îi făcu semn, poftind-o să-l urmeze în cabina lui.

– Spune că cel mai bine ar fi să veniţi să vedeţi singură ce are şi apoi să discutaţi ce ar trebui făcut.

Viaţa la bordul unei nave atât de mari ca *Zwarte Zwaan* era adesea periculoasă, iar Midori fu deopotrivă surprinsă şi încântată să fie solicitată atât de des să îl ajute pe De Jong în timpul săptămânilor ce au urmat. A avut de-a face cu accese de febră, probleme cu stomacul şi diverse accidente, iar Midori era încântată să aibă o ocupaţie. O ajuta să-şi umple cumva orele nesfârşite, zilele lungi şi monotone. Avându-l pe Harding alături, nu se temea să se ducă la căpătâiul bărbaţilor bolnavi, care stăteau întinşi în hamacele lor, iar priceperea ei în pregătirea alifiilor şi tizanelor era cum nu se putea mai binevenită. Marinarii păreau a preţui atingerea ei uşoară şi niciunul nu a fost lipsit de respect, cel puţin nu în faţa ei.

De Jong îi era recunoscător. I-a spus, prin intermediul lui Harding, că aceasta era ultima lui călătorie.

– Sper să mă pot pensiona când ne întoarcem la Amsterdam, a zis

chirurgul. Îmi resimt vârsta şi nu mai pot ţine pasul cu solicitările muncii, aşa cum o făceam în tinereţe. Ajutorul dumneavoastră este cum nu se poate mai binevenit. Bărbatul îi zâmbi, şi adăugă: Îi mulţumesc lui Dumnezeu că v-a trimis să mă ajutaţi.

***

În acest răstimp, Nico nu avea parte de o călătorie prea reuşită. Suferea de o nelinişte pe care nu şi-o putea controla, a cărei cauză o cunoştea prea bine: nu şi-o putea scoate pe Midori din minte.

Oriunde mergea, vedea imaginea ei sau i se părea că o vede. Frumuseţea ei senină şi comportamentul calm îl atrăgeau ca un magnet. De multe ori picioarele îl purtaseră în direcţia ei fără voia lui, iar când realiza ce făcea, se răsucea pe călcâie şi o lua în direcţia opusă. Îl enerva faptul că ea avea această putere asupra lui, în vreme ce el însuşi nu părea a o afecta în niciun fel. Deşi extrem de politicoasă, nu a încercat niciodată să provoace o întâlnire cu el.

„Ei bine, poate aş putea schimba asta cumva?!" şopti în barbă. De obicei, femeile nu erau indiferente la prezenţa lui şi în trecut nu avusese probleme în a le aduce în patul lui. De ce asta ar fi atât de diferită?

„Nu că aş vrea să mă culc cu Midori!" Ei bine, de fapt voia, dar nu avea de gând să meargă chiar atât de departe. „Un flirt nevinovat nu are ce strica, nu? Doar aşa, să ne mai treacă timpul." Se amăgea singur. Da, de ce să nu se bucure de compania ei, dacă tot putea? În cel mai platonic mod, desigur.

În a treia săptămână a călătoriei lor au avut parte de o zi deosebit de fierbinte, iar Nico se plimba pe punte, hotărât să nu bage în seamă sunetul râsului feminin. Îl scotea din minţi şi numai Domnul ştia ce simţea restul echipajului. Muzical şi grav, îi biciuia simţurile, îmboldindu-l fără milă. De ce s-o fi amuzat atâta? Se minuna cum de Midori era în stare să găsească atâta bucurie în compania lui Harding şi a lui Jochem, ca să nu mai amintim de chirurg!

„La naiba, nu văd niciun motiv pentru care nu ar putea fi la fel de veselă cu mine."

Odată decizia luată, păşi hotărât în direcţia locului de distracţie. Pe măsură ce se apropia, auzi zgomotul unor zaruri aruncate pe podeaua de lemn, urmat de râsul lui Midori. Pătrunse pe coridorul îngust din faţa cabinei ei. Nu fu deloc încântat de ceea ce văzu, pentru că nu încuraja deloc jocurile de noroc printre membri echipajului, dar era momentul ideal pentru a încerca să o scoată puţin din calmul ei.

Midori şedea în genunchi pe podea, cu picioarele sub ea, îmbrăcată cu un alt chimono, de astă dată într-o nuanţă de roşu întunecat. Lângă ea, Jochem şi Harding stăteau cu picioarele încrucişate, dar atât de aproape, încât mai că o atingeau.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Nico, străduindu-se să folosească cel mai neutru ton.

Trei feţe surprinse se îndreptară spre el ca una, iar râsetele încetară abrupt.

– Harding şi Jochem mă învaţă trictrac, răspunse calmă Midori. Şi jucăm pe bani, continuă, arătând spre o grămăjoară de monede de argint aflată pe podea, în imediata ei apropiere.

– Văd. Nico se încruntă. Dar e înţelept să jucaţi ceea ce presupun că e moştenirea sau zestrea dumneavoastră? Se gândise de câteva ori dacă avea o zestre, o dotă, ceva, şi dacă da, unde o ascunsese oare. Nu că ar fi fost treaba lui, dar nu voia ca echipajul să fie atras atât de ispita arginţilor, cât şi de aceea a farmecelor ei trupeşti.

Fu rândul lui Midori să se încrunte:

– Joc numai o sumă mică.

– Aşa spun toţi jucătorii. Nico clătină din cap, ca şi cum ar fi demonstrat ce era de demonstrat.

– Dar doamna câştigă, căpitane, adăugă Harding. Are norocul începătorului, asta e sigur!

– Nu are nicio importanţă. Poate doamna Midori câştigă acum, dar odată ce febra jocului pune stăpânire pe ea, s-ar putea să nu mai fie atât de norocoasă.

– Febra jocului? Ce înseamnă? Nu am auzit niciodată de o asemenea boală. Midori părea încurcată, obişnuita ei expresie calmă se tulbură, fie şi pentru câteva clipe.

Nico îşi ascunse un zâmbet:

– Apare atunci când o persoană devine dependentă de jocurile de noroc. Astfel de oameni nu se mai pot abţine şi joacă până nu le mai rămâne nimic.

– Nu sunt o astfel de neroadă!

– Poate că aşa credeţi acum, o aţâţă Nico.

– Nu, ştiu asta, spuse ea calmă. În plus, nu avem altceva de făcut ca să ne mai treacă tipul. Mijnheer de Jong nu are nevoie astăzi de ajutorul meu şi nu pot să fac curat în cabină şi să mă antrenez cu sabia toată ziua. Nici să scriu poezii. Acum vă rog, dacă nu doriţi să vă alăturaţi, lăsaţi-ne să ne continuăm jocul. Sunt sigură că sunteţi foarte

ocupat. Midori se întoarse la joc şi începu să agite zarurile în palmele făcute cupă, concediindu-l pe Nico, de parcă ar fi fost un oarecare lipsit de importanţă. Dar el îi văzuse licărirea din ochi şi obrajii uşor îmbujoraţi. Era limpede că în clipa aceea nu era deloc indiferentă la prezenţa lui. „Excelent!"

– Intru şi eu în joc, îi vesti el şi se aşeză pe podea alături de ceilalţi, având ceva dificultăţi cu strânsul picioarelor lui lungi. Vă voi arăta ce am vrut să spun şi, poate că atunci când veţi rămâne fără un sfanţ, veţi înţelege. Haideţi să începem jocul de la capăt, vă rog.

Midori îi aruncă o privire neîncrezătoare, dar rearanjă totuşi piesele pe tablă.

– Prea bine, spuse ea.

– Jochem, poţi să începi.

– Da, căpitane. Servitorul părea nesigur, dar Nico îi aruncă o privire de încurajare, ceea ce-l făcu să se simtă mai în largul lui.

Vremea devenea tot mai caldă pe măsură ce navigau spre sud, iar ţeasta pleşuvă a lui Harding se umplea de broboane de transpiraţie, pe măsură ce jocul înainta. Nico îşi simţea şi el capul înfierbântat de arşiţă, dar Midori nu dădea niciun semn că ar suferi în vreun fel. Din când în când flutura un evantai pentru a se răcori, dar nu părea a avea nevoie de acest instrument prea des. Era un obiect minunat, decorat cu flori colorate, pe un fundal din aur şi argint, un lucruşor extrem de rafinat care trebuie să fi costat o mică avere.

– Cum faceţi asta, doamnă Midori? izbucni Harding după o vreme, cu faţa roşie ca racul şi udă de sudoare.

– Ce să fac?

– Să staţi aşa de liniştită. Cine se uită la dumneavoastră, zice că e-n toiul iernii!

Midori zâmbi:

– Am fost antrenată să fac faţă temperaturilor extreme. Corpul meu le acceptă dacă mintea dă această comandă.

– Hmm. Era evident că bietul Harding nu izbutea să îşi convingă mintea să priceapă un asemenea raţionament, iar Midori îi întinse evantaiul, ca să-i mai uşureze cumva chinul.

După o vreme, când i-l înapoie, Nico spuse:

– Pot să-l împrumut şi eu puţin?

Midori încuviinţă din cap şi i-l întinse. El se asigură că, luând evantaiul, degetele lui ating uşor degetele ei şi sesiză că fata a tresărit puţin.

– Mulțumesc.

Îi căută privirea și îi văzu ochii larg deschiși. „Perfect, simte și ea legătura dintre noi. Așadar, sub masca asta de calm, e la fel ca orice altă femeie."

Pe de altă parte, știa că era în pericol de a fi și mai afectat de apropierea ei decât era el de a lui și începu să regrete că intrase în joc. Nu numai că nu se simțea deloc bine pe holul închis, unde căldura era mult mai greu de îndurat decât pe punte, dar avea și probleme de concentrare, dat fiind că stătea atât de aproape de Midori. Părul ei castaniu-închis era adunat și prins în creștet cu ceva ce semăna, după părerea lui Nico, cu o pereche de bețișoare de mâncat. Câteva șuvițe îi mângâiau obrajii în timp ce se aplecase, concentrată la zarurile din pumn. Nico își mușcă în tăcere buzele.

„Niciunei femei nu ar trebui să i se permită să arate atât de frumos." Îi venea s-o ia în brațe și s-o ducă în cabina lui în clipa asta și să...

Își înăbuși un oftat. Nu de asta venise aici, jos. „Un flirt nevinovat, atâta tot", își reaminti sieși. Vroia să afle mai multe despre ea: ce gândea, ce-i plăcea și ce nu-i plăcea, ce o bucura, ce o întrista. „Ar trebui să stau de vorbă cu ea." Dar ceva îl reținea.

Un lucru tot află însă despre ea, și încă repede: era un excelent jucător de trictrac, iar Harding avusese dreptate. Avea, într-adevăr, norocul începătorului. Oricât a încercat, nu a reușit să o facă să piardă și orice lecție pe care ar fi intenționat să i-o aplice a zburat pe fereastră.

– Ați mai jucat înainte? o întrebă, știind că suna cam arțăgos, dar nu era în stare să se stăpânească.

– Nu, jocul acesta nu, dar avem și noi alte jocuri de table. Am jucat uneori cu doamnele mele.

– Servitoarele?

– Da.

Nico îi aruncă o privire:

– Probabil că le simțiți lipsa. Trebuie să fie greu să aveți grijă de dumneavoastră, de vreme ce ați fost obișnuită să vi se îndeplinească orice dorință?

– Nu, deloc. Mama m-a învățat că nu e bine să mă bazez pe alții mai mult decât e necesar și sunt perfect capabilă să am grijă de mine. Nu mi s-a îndeplinit niciodată cea mai mică dorință, așa cum spuneți dumneavoastră, rosti ea, aruncându-i o privire aproape batjocoritoare. Dar vă mulțumesc pentru grija pe care m-o arătați.

Nico se minună din nou de cât de diferită era de orice femeie pe care o cunoscuse, atât de stăpână pe sine, atât de extraordinar de cumpănită de cele mai multe ori! Privi în sus şi îi zări ochii licărind în direcţia lui, cu un zâmbet ascuns în profunzimea aceea verde, risipindu-i proasta dispoziţie. Să fi intuit viclenia lui? „Probabil că da."

– Acum, dacă lecţia pe care aţi avut amabilitatea de a mi-o da s-a încheiat, constat că mi s-a făcut foame, aşa că am să mă retrag în cabina mea. Vă mulţumesc tuturor că mi-aţi ţinut companie. Se ridică şi se înclină, apoi înmână banii pe care-i câştigase lui Harding şi lui Jochem: Poftiţi, luaţi-i înapoi, ca să mai putem juca şi mâine. La urma urmelor, e doar un joc. Şi îi aruncă o privire şăgalnică lui Nico.

„Touché", îşi spuse Nico în sinea lui şi sări şi el în picioare. Îi întoarse plecăciunea într-un stil mai european şi nu se putu abţine să nu-i zâmbească şi el. „Craiule!", mormăi în barbă.

– Hai, micuţule, să mergem să vedem ce-i cu raţiile noastre. Harding se adună cu greu de pe podea şi îl împinse de la spate pe Jochem în direcţia punţii. Ne întoarcem într-o clipă, stăpână.

– Mulţumesc. Midori se opri în pragul cabinei ei şi îşi întoarse privirea spre Nico:

– Aţi avea amabilitatea să luaţi masa cu mine?

Nico înlemni. Da, asta îşi dorea, să petreacă cât mai mult timp cu ea, dar acum nu mai era aşa de sigur. Nu era o idee aşa de bună, asta dacă voia să rămână în toate minţile. De fapt, era o prostie de-a dreptul... „Dar ce naiba..."

– Da, mulţumesc, spuse el. Sunteţi sigură?

– Sigur că da. Putem lăsa uşa deschisă şi Harding se va întoarce curând.

Lui Nico nici măcar nu-i dăduse prin minte că nu se cuvenea, să ia masa singur cu ea, dar acum realiza că ar fi trebuit să se gândească la asta. Dădu din cap şi o urmă în cabină.

„La naiba cu toate, începe să mă lase buna judecată."

Capitolul 11

Căpitanul Noordholt şedea pe bancheta lui Midori şi încerca să se bucure de masă, deşi ea nu avea mare lucru de oferit în afară de orez şi peşte prăjit pe cărbune. Midori îl privea cum mânuia beţişoarele ca un expert, degetele lui fine şi bronzate nefiind deloc împiedicate. O bucura faptul că îşi dăduse osteneala să înveţe, spre deosebire de ceilalţi membri ai echipajului, care foloseau lingura sau mâna.

– Aşadar, credeţi în soartă, nu?

– Sigur că da. Dumneavoastră nu? Midori era uimită de întrebare.

– Am fost educat să trăiesc după legile lui Dumnezeu şi că El le orânduieşte pe toate, dar, după părerea mea, fiecare dintre noi ne putem soarta dacă ne străduim suficient de mult. Mărturisesc că nu am prea multe dovezi că rugăciunile m-ar fi ajutat prea mult în vremuri de restrişte.

– Ah, da, zeul dumneavoastră. Midori dădu uşor din cap. Se întrebase dacă nu va încerca să o convertească la credinţa lui, aşa cum o avertizase Ichiro că vor încerca să facă străinii. Harding i-a spus că echipajul trebuia să asiste zilnic la rugăciune, dimineaţa şi seara, şi cine lipsea trebuia să plătească o amendă. Până acum nu a fost inclusă, dar se aştepta să i se ceară să fie prezentă, mai devreme sau mai târziu.

– Nu aţi învăţat nimic despre credinţa creştină? Căpitanul o privea printre şuviţele aurii care îi alunecaseră pe obraji cum se aplecase deasupra bolului cu orez.

– Ba da, puţin, dar am ales să urmez calea japoneză sub cele mai multe aspecte.

– Înţeleg. Părea gânditor, apoi adăugă, aproape tendenţios: Vă daţi seama că asta v-ar putea crea nişte probleme cu rudele din Anglia?

– Da, m-am gândit la asta, şi am hotărât că probabil cel mai bun lucru va fi să nu spun nimic. Nu voi avea nimic, în niciun fel de-a face cu credinţele lor.

Căpitanul se opri din mâncat şi făcu ochii mari la ea, apoi izbucni în râs. Era un sunet încântător, grav şi puternic, care o înfioră în mod plăcut. Dar Midori se încruntă puţin, nefiind sigură de ce râde:

– Am spus ceva greşit?

Aproape că nu-i auzi răspunsul, într-atât de prinsă era de imaginea lui zâmbind atât de deschis. Avea dinţii albi, iar micile cute apărute la colţurile ochilor lui şi de o parte şi de alta a gurii nu făceau să adauge un

plus de caracter chipului bronzat care i se părea cât se poate de atrăgător. Ochii albaştri sclipeau ghiduşi. Cât despre barba lui scurtă, era probabil potrivită cu mare grijă, iar Midori era sfâşiată între dorinţa de a-l ruga să şi-o radă şi aceea de a-şi trece degetele prin ea, să vadă dacă era moale sau aspră la atingere.

– Nu tocmai, dar tare mă tem că lucrurile nu vor sta deloc aşa.

– Cum adică? La ce vă referiţi? Vorbele lui au adus-o înapoi la discuţie, iar ea încercă să se concentreze asupra celor care erau spuse în loc să rătăcească aiurea cu gândul.

– La religie. În mod categoric vor încerca să se amestece în religia dumneavoastră. Zâmbetul lui era contagios, aşa că ea i-l întoarse. Ochii lui încă scânteiau veseli când clătină din cap.

– Îmi pare rău, nu am vrut să vă ofensez. Maniera dumneavoastră de a privi lucrurile este puţin cam neaşteptată.

– Dar credeam că Anglia e o ţară liberă? Mi s-a spus că acolo nimeni nu mai este ars pe rug pentru credinţele sale. Înţeleapta regină Elisabeta a pus capăt unor astfel de practici.

– Nu întru totul, din câte am auzit, deşi este mai îngăduitoare decât înaintaşii ei. Chiar dacă oamenii nu mai sunt ucişi pentru credinţele lor, e în continuare o fărădelege să fii eretic. Şi aţi putea fi pedepsită în multe alte feluri, ca să nu mai spun că aţi putea fi ostracizată.

Midori oftă:

– Aşadar, în Anglia e o crimă să nu fii creştin, iar în ţara mea creştinii sunt persecutaţi. E întru totul lipsit de sens.

– Aşa este. În orice caz, dacă doriţi să evitaţi necazurile, ar trebui să învăţaţi câte ceva despre credinţa creştină. S-ar putea să trebuiască să vă prefaceţi a fi aderat la ea. Vă mai amintiţi câte ceva din ceea ce vi s-a povestit?

– Nu mare lucru. Midori avea ezitări să recunoască cât de puţin atentă fusese la aceste lecţii. Deşi Hannah nu a încercat niciodată să îşi oblige fiica să o asculte, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a-i explica cât mai bine creştinismul. Dar în decorul castelului Shiroi poveştile despre Iisus şi discipolii lui sunau atât de nefiresc şi ireal, încât lui Midori i-a fost imposibil să le dea crezare.

Era mult mai la îndemână să creadă în poveştile tatălui ei despre spiritele şi zeităţile cuibărite în tot ceea ce îi înconjura, despre kamis binevoitori şi străbunii care vegheau asupra lor. Învăţăturile lui se potriveau de minune cu codul samurailor, căpătând astfel mai mult sens. Intuitivă fiind, Midori şi-a dat seama că tatăl ei o încuraja să nu dea

ascultare învăţăturilor lui Hannah întrucât se temea pentru ea. Oricât de mult ar fi iubit-o pe Hannah, nu a permis niciodată niciunui preot să viziteze castelul decât în cel mai mare secret, iar Midori i-a urmat în mod inconştient dorinţele, cerând ca mama ei să fie înmormântată după datina japoneză, nu creştină.

– Dar nu văd cu ce ar schimba asta lucrurile pentru rudele mele, insistă ea. Câtă vreme mă comport corect şi îmi îndeplinesc toate sarcinile care îmi sunt date, nu credeţi că va fi suficient? Voi accepta autoritatea oricui, indiferent cine va fi capul familiei.

– S-ar putea să nu fie de ajuns. În Anglia, precum şi în alte părţi ale Europei sunt mai multe feluri de creştinism. Oamenii care cred cu tărie într-o variantă sau alta au tendinţa să fie intoleranţi, să spunem, cu ceilalţi. De aceea în Olanda a fost atâta vreme un război civil, datorat în mare măsură diferenţelor de ordin religios.

Nico avea un aer serios, iar Midori îl asculta cu inima strânsă.

– Cea mai mare parte a populaţiei Angliei e protestantă, probabil inclusiv rudele dumneavoastră. Asta înseamnă că vor fi cât se poate de îngrijoraţi ca nu cumva să fiţi papistaşă. Aceştia din urmă aparţin contingentului catolic. Dacă vor afla că nu sunteţi papistaşă, ci mai rău chiar, păgână, e foarte posibil să fie îngroziţi. El ridică din umeri: Oricum, nu puteţi face altceva decât să aşteptaţi să vedeţi ce se va întâmpla. E foarte posibil să fiu nedrept cu rudele voastre.

– Ce înseamnă păgân?

– Un necredincios.

– Dar eu am credinţele mele!

El zâmbi din nou, distrăgând-o de la seriozitatea discuţiei:

– Da, dar în ochii lor acestea sunt credinţe greşite! Îmi pare rău, îmi dau seama cât de greu trebuie să vă fie să înţelegeţi!

– E categoric mai dificil decât am fost încurajată să cred. Mă întreb ce se va mai dovedi a fi neadevărat din toate câte mi s-au spus?

Midori se simţea dezamăgiră, căci întotdeauna îşi crezuse mama pe cuvânt. Hannah înfrumuseţase poveştile despre ţara ei. Sau poate amintirile ei despre ceea ce era cu adevărat Anglia au pălit cu timpul, iar în ani ţara ei a ajuns să i se pară un loc perfect.

– Căpitane Noordholt...

– Vă rog, spuneţi-mi Nico atunci când nu e nimeni în preajmă...

– Sunteţi sigur? Midori simţea că nu ar trebui, deşi nu prea îşi dădea seama de ce.

– Sigur că da. Câtă vreme vă amintiţi să vă adresaţi cu „căpitane" în prezenţa celorlalţi.

– Foarte bine, Nico. Îi plăcea cum suna numele lui. Cu silabele scurte, ascuţite, ar fi putut fi foarte bine un nume japonez. O copleşi brusc dorul de ţara ei. Oftă, iar cum el era atent la orice schimbare în dispoziţia ei, luă imediat o expresie îngrijorată:

– E ceva în neregulă?

– Nu, pur şi simplu mă gândeam la ţara mea şi la cât de simple erau toate acolo.

– Nu vă faceţi griji. Vă voi ajuta să vă pregătiţi. Ştiţi să citiţi?

Midori făcu semn că da:

– Atât în japoneză, cât şi în engleză.

– Perfect. Atunci ce părere aţi avea dacă v-aş da să citiţi anumite capitole din Biblie, iar eu voi încerca să vi le explic mai pe larg? Am o biblie englezească în cabină, a fost a lui Casper, adică a căpitanului De Leuw, care încerca să îşi perfecţioneze engleza citind din ea. Vă voi trimite.

Midori se uită din nou în ochii lui indigo şi simţi cum îi transmite ceva din puterea lui. Se relaxă. Sigur că va putea face asta, nu era nimic în neregulă cu mintea ei şi învăţa foarte repede, aşa a fost dintotdeauna. Ichiro i-a spus că trebuie să încerce să se adapteze la modul de viaţă al străinilor dacă vrea să supravieţuiască. Acum, Nico îi spune acelaşi lucru. Ştia că amândoi au dreptate.

– Mulţumesc, mi-ar plăcea foarte mult. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, nu? Îi zâmbi din nou şi văzu, plină de uimire, cum ochii lui se întunecă, învolburaţi parcă de nişte emoţii profunde. Toate zgomotele navei din fundal au pălit, făcând-o să se simtă ca într-un cocon magic, în care nu se aflau decât ei doi. A rămas neclintită în timp ce ochii lui o devorau, iar ea nu a fost în stare nici măcar să clipească. O ţinea prizonieră cu privirea lui şi, cu toate că nici măcar nu a atins-o, o furnica toată pielea, ca şi cum ar fi dezmierdat-o.

– Midori...

Dar vocea aspră a lui Harding şi paşii lui grei afară, pe coridor, au rupt vraja, iar Nico a fost în picioare dintr-un salt. Ochii lui i-au mai susţinut privirea pentru câteva secunde, apoi a făcut o plecăciune şi s-a îndreptat spre uşă.

– Mulţumesc pentru masă, a fost excelentă. Îl trimit imediat pe Jochem să vă aducă Biblia.

Midori a rămas încremenită în picioare, în mijlocul cabinei, cu un puls nebunesc şi uşor ameţită. Ceva s-a declanşat înlăuntrul ei când Nico s-a uitat în ochii ei, ceva ce nu mai simţise niciodată până acum, dar ştia ce era: dorinţa. A încercat să-şi spună că era numai pentru că un bărbat atrăgător îi acorda prima oară toată atenţia. Dar ştia că nu acesta era tot adevărul.

Nico era un om aparte şi abia aştepta să îl cunoască mai bine.

***

Nico însemnase capitolele din Biblie pe care dorea ca ea să le citească cu bucăţele de hârtie şi a doua zi s-a dus să vadă cum s-a descurcat. A ignorat vocea firavă din mintea lui care îi şoptea că era doar o scuză ca să petreacă ceva timp cu ea. Cum era cât se poate de conştient cât de mult se apropiase de ea ziua precedentă făcând ceva mai mult decât a se uita în ochii ei, era o adevărată nebunie să se întoarcă atât de curând.

Dar se duse oricum.

Midori îl invită să ia loc pe banchetă, lăsând cu grijă uşa deschisă, remarcă el, astfel încât amândoi se aflau sub ochiul atent al lui Harding. Uriaşul şedea pe treptele care duceau spre cabina ei, meşterind ceva la o bucată de lemn. Ea se aşeză alături de Nico, păstrând totuşi o distanţă respectabilă.

– Am început imediat cu Evanghelia după Ioan, cum aţi sugerat. Cum nu sunt obişnuită să citesc în engleză, mi-a trebuit ceva vreme până m-am deprins. Oricum, comparativ cu idiogramele japoneze, kanji, e aproape caraghios de simplu, nu? Acum nu mi se mai pare deloc dificil. De fapt, cred că am să citesc toată cartea, din scoarţă-n scoarţă.

– Cartea? se interesă el zâmbind. Nu e doar o carte veche oarecare, e o carte specială, nu ar trebui să vorbiţi aşa despre ea. E Biblia cu majusculă, cu un B ceremonios.

– Serios? Dacă spuneţi dumneavoastră...

– Da. Şi ce părere aveţi până acum?

– Ei bine, Geneza mi se pare foarte interesantă.

Nico o privi fix:

– Aţi citit Geneza? Dar eu am însemnat numai două evanghelii pentru început.

– Le-am terminat, aşa că m-am gândit să citesc mai mult, iar partea asta mi-a plăcut mai mult. E o adevărată poveste, nu?

Nico făcu semn din cap că nu, dar nu-şi putu reprima un alt zâmbet care îi încolţi în colţul buzelor:

– Nu e o poveste, se presupune că e un adevăr care trebuie acceptat ca atare de toţi. Un adevărat creştin aşa ar crede.

– Honto? Presupun că ar putea fi adevărat, dar...

– Indiferent dacă e sau nu adevărat, nu asta e ideea. Cheia e credinţa! Şi chiar dacă lucrurile s-au schimbat mult în Anglia în ultimii treizeci de ani, probabil că rudele ei erau creştini practicanţi. Continuă: Prin urmare, chiar dacă nu credeţi asta, trebuie să respectaţi faptul că ceilalţi consideră aceste pagini drept un adevăr.

– Da, am înţeles. Ea încuviinţă din cap. Ştiţi, avem o poveste foarte asemănătoare în Japonia. Asta mă face să mă întreb dacă nu cumva toate ţările au astfel de istorii. Profesorul meu îmi citea din *Kojiki* – Consemnarea Lucrurilor Străvechi – despre apariţia insulei Japoniei. Nu ştiu cât de veche e cartea voastră... scuzaţi-mă, Biblia, dar *Kojiki* a fost scrisă acum mai bine o sută de ani sau cel puţin aşa mi s-a spus.

– Hmm, cred că Biblia e mai veche, dar asta nu contează. Trebuie pur şi simplu să acceptaţi felul nostru de a fi, fără să-l puneţi sub semnul întrebării de fiecare dată. Haideţi să vedem ce aţi învăţat până acum, da? Vă voi explica pe parcurs.

Nico ştia că avea să fie o provocare grea, dar era hotărât să reuşească. Trebuia să o înveţe creştinismul pe Midori sau putea la fel de bine să o arunce de pe acum, cu mâna lui, peste balustradă. Gândindu-se mai bine, nu se putu abţine să se amuze puţin la poziţia lui de mentor religios. „Eu, cel mai necreştin membru al familiei mele!" Poate Midori avea dreptate şi exista cu adevărat o soartă care în acest moment râdea în hohote de el.

Capitolul 12

Noiembrie 1641

Lecţiile avansau, iar Nico venea în cabina ei aproape în fiecare după-amiază pentru o oră sau poate chiar mai bine. Midori se bucura enorm de compania lui, iar lucrurile pe care i le spunea i se păreau fascinante. Îi plăcea foarte mult şi să îl contrazică pe Nico şi se bucura când îl făcea să râdă de ideile ei „străine".

– Cred că aş face bine să fiu atent, altminteri mă trezesc că mă convertiţi dumneavoastră pe mine, râse el într-o după-amiază, după ce ea îi explicase mai în amănunt credinţele ei în spiritele străbunilor. Creştinii ar fi scandalizaţi dacă m-ar auzi, dar câteva dintre teoriile dumneavoastră sunt fel de mult bun-simţ ca orice altceva din Biblie.

Midori se prefăcu oripilată:

– Cum puteţi spune una ca asta? O să fiţi trăsnit pe dată!

El se uită în sus, ca şi cum ar fi aşteptat pedeapsa lui Dumnezeu, apoi clătină din cap, iar în ochii lui albaştri licăreau luminiţe ghiduşe.

– Nu, căci în cazul acesta întreaga voastră naţiune ar fi nimicită, nu credeţi?

– Exact asta vreau să subliniez şi eu. Personal, aş prefera ca spiritul meu să dăinuiască cât mai mult în această lume, ca să pot veghea cât voi putea asupra copiilor mei. De ce aş vrea să merg în rai?

– Deoarece copiii voştri vor veni şi ei acolo?

– S-ar putea să dureze multă vreme, iar între timp nu îi voi putea ajuta.

Nico clătină din cap:

– Cred că ar fi mai bine să mai citiţi o dată şi să încercaţi să vedeţi lucrurile din perspectiva noastră. Va trebui să fiţi foarte atentă, Midori. Nu vă puteţi permite să vă faceţi duşmani dacă doriţi să rămâneţi în Anglia.

Ea oftă:

– Ştiu, aveţi dreptate. Voi încerca, sincer voi încerca, dar... Chiar credeţi sincer în toate astea? În absolut toate? Şi arătă spre Biblia care stătea deschisă între ei pe banchetă.

– Ei bine... Nico ridică din umeri. Recunosc că nu am fost niciodată un elev prea silitor şi am învăţat multe pe de rost când am fost obligat să o fac. După cum v-am mai spus, cred că tărie că, dacă un om dă ce

are mai bun în el şi munceşte din greu, va primi răsplata pe care o merită când va suna Judecata de Apoi.

Midori se gândi puţin la spusele lui şi după un moment de tăcere îl întrebă:

– Credeţi că rudele mele vor fi deranjate de faptul că sunt diferită de ele?

Nico privi în zare, pe hublou:

– Nu ştiu. Probabil că vă vor primi cum se cuvine, aceasta fiind datoria lor de creştini, dar nu vă pot spune dacă se vor bucura sau nu să vă vadă. Cred că trebuie să fiţi pregătită să fiţi considerată... un fel de ciudăţenie, probabil.

Inima lui Midori îngheţă:

– Prin urmare, chiar aşa de diferită sunt?

Nico nu răspunse imediat, apoi se întoarse şi îşi plimbă degetele aspre pe obrajii ei, privind-o intens în ochi:

– Da, aş spune că da. Apoi zâmbi, schimbând complet sensul propriilor spuse: Dar în cel mai bun sens!

Zâmbetul şi atingerea degetelor lui îi înfierbântaseră măruntaiele şi simţi cum vâlvătaia i se împrăştie prin vene. Era aşa de aproape, dacă s-ar fi aplecat puţin în faţă, ar fi putut să... „Nu, ce-i în mintea mea?" Apropierea lui o tulbura, dar, pe de altă parte, cuvintele lui nu erau tocmai încurajatoare, aşa că încercă să se concentreze asupra lor.

– Se pare că sunt condamnată să fiu mereu o ciudată lăsată pe dinafară, indiferent unde m-aş afla.

Midori oftă, disperarea punând stăpânire pe ea ca o otravă care se împrăştie insidios. Toată viaţa şi-a dorit să aparţină, să fie parte a unui întreg, să fie plăcută pentru ceea ce era. Iat-o acum încercând din nou să se potrivească într-un loc în care îi va fi probabil sortit să nu fie acceptată. Oare în toată lumea asta nu exista un loc în care să fie considerată normală?

Nico se ridică în picioare, ca şi cum ar fi fost brusc grăbit:

– Cine ştie, poate rudele voastre se vor bucura nemăsurat de mult să vă cunoască? adăugă el cu amabilitate.

Midori se ridică şi ea, căci înălţimea lui o intimida dacă rămânea aşezată pe banchetă. În spaţiul acela îngust el se afla foarte aproape de ea, iar Midori trebui să se uite în sus ca să surprindă scânteia de simpatie din ochii lui. Se abţinu să se apropie încă puţin şi să îşi lase capul pe umărul lui. Era aşa de aproape, aşa de puternic şi ispititor, dar problemele erau ale ei, nu ale lui. Oftă din nou:

– Da, aveți dreptate, așa sper și eu.

– Va trebui să așteptați și să vedeți, iar între timp eu vă voi pregăti cum voi putea mai bine. Înfățișarea dumneavoastră se poate schimba, dar eu cred că de cea mai mare importanță va fi comportamentul.

Midori hotărî să se comporte impecabil și, în acest scop, făcu un pas în spate și se depărtă de ispită.

***

Decembrie 1641

La șase săptămâni după ce a părăsit Dejima, *Zwarte Zwaan* a aruncat ancora în apele liniștite, de un verde întunecat ale mării Java, chiar pe coasta orașului împrejmuit de ziduri. Aici, linia costală era aproape dreaptă, iar fortăreața masivă domina priveliștea de-a lungul țărmului.

– Ce e locul acesta?

Era seara devreme, iar Nico a adus-o el însuși pe Midori pe punte, să participe și ea la bucuria sosirii lor. S-au sprijinit amândoi de balustradă, ceva mai deoparte de restul echipajului, privind țărmul care se apropia tot mai mult pe măsură ce soarele cobora pe cer, iar în locul lui se ridica o lună ușor purpurie.

– Se numește Batavia și aparține națiunii olandeze. E un fel de loc general de întâlnire a tuturor navelor noastre care pleacă spre și vin dinspre Insulele Mirodeniilor prin strâmtoarea Sunda și sunt în drum spre India, marea Chinei și Japonia.

– Înțeleg. Iar olandezii au cucerit acest loc?

– Da. A fost o necesitate, pentru a dobândi o poziție strategică între Oceanul Indian și Pacific, altminteri comerțul ar fi fost îngreunat. Acest loc este ideal, pentru că de aici se exercită controlul asupra capătului de vest al mării Java, pe care trebuie să treacă orice vas de negoț cu mirodenii.

– Atunci, fortăreața presupun că este pentru apărare, nu? Midori se uita la edificiul impunător, înconjurat de un zid înalt și gros și de un șanț. Nico încuviință.

– Dar împotriva cui?

El zâmbi.

– A tuturor, cred. După cum am spus, portul acesta este necesar pentru prosperitatea Companiei Olandeze a Indiilor de Est, dar nu sunt singurii care doresc să dețină un control în această parte a lumii.

Guvernatorul general al Companiei locuieşte în această fortăreaţă, împreună cu alţi oficiali de rang înalt şi, desigur, există şi o garnizoană care le asigură protecţia. Dar nu vă temeţi, nu vor fi atacaţi de băştinaşi dacă asta vă îngrijorează, cu toate că în trecut s-a mai întâmplat.

– Nu sunt îngrijorată... începu Midori, dar se opri brusc, observând că o priveşte într-un mod ciudat. Ce s-a întâmplat?

– Ochii tăi, spuse el, scăldându-şi privirea în profunzimea lor, apoi făcând semn din cap spre nesfârşitele ape de un verde întunecat în care acum se oglindea luna. Suprafaţa mării strălucea ca prin magie în lumina scăzută. Nico continuă: Arată la fel. Sunt asemenea lunii care se scaldă în apele verzi. Râse şi scutură din cap: Scuză-mă, cred că pasiunea ta pentru poezie m-a molipsit. Dumnezeu să ne ajute!

Midori deschise gura să-i răspundă, dar, înainte să apuce să se gândească la ceva potrivit, el deja se depărtase şi dădea alte ordine, chemându-l pe Harding să îi ia locul lângă ea. Îl urmări puţin din priviri, admirându-i înălţimea, umerii largi şi trupul bine făcut, dar şi modul graţios în care se mişca, în ciuda staturii. Cu toate că era atât de diferit de toţi bărbaţii în preajma cărora crescuse, înălţimea şi înfăţişarea lui nu i se păreau ciudate. După numai câteva săptămâni petrecute în compania lui, se obişnuise cu ele. De fapt, ca să fie sinceră până la capăt, nu doar că se obişnuise, i se păreau chiar foarte atrăgătoare. Ochii lui de un albastru întunecat, chipul bronzat, cuta dintre sprâncene – datorată, probabil, scrutării repetate a orizontului –, părul auriu de pe braţele lui... toate astea îi atrăgeau privirile, deşi că se străduia să nu le bage în seamă.

Dar ce va fi gândind el despre ea? Era captivat de ochii ei, asta era limpede, dat fiind că era pentru a doua oară când se legase de ei. Dar îi mai plăcea şi altceva la ea? Ea îşi spuse că probabil da, dar era un bărbat enigmatic care îşi păstra gândurile pentru sine, aşa că nu putea fi sigură. „Şi dacă mă place?" Un fior îi trecu prin şira spinării şi trebui să admită că această posibilitate o scotea din minţi. „Mai mult decât s-ar cuveni."

Rămase multă vreme acolo, sprijinită de balustradă, gândindu-se la Nico şi la cât de departe ajunse. Japonia îi părea atât de îndepărtată, deşi uneori avea sentimentul că această călătorie nu era decât un vis din care se va trezi curând şi va regăsi împrejurimile familiare ale castelului Shiroi. Dar priveliştile, sunetele şi mirosurile din jurul ei erau atât de reale, încât fu curând adusă pe tărâmul realităţii. Nu mai era cale de întoarcere acum şi, ca să fie pe deplin onestă, oare şi-ar mai fi dorit să se întoarcă?

***

Primele câteva zile în port au fost zile pline pentru echipaj, căci o parte din marfă trebuia descărcată, pentru a fi înlocuită cu bunuri care se vindeau mai bine în Europa. Midori stătea ore întregi pe punte cu Jochem, privindu-i pe bărbații care trudeau. Harding, cu puterea lui imensă, era solicitat în altă parte.

În jurul lor erau nave şi bărci de toate soiurile şi mărimile, oameni de toate naționalitățile care strigau unul la altul în limbi neînțelese. Lui Midori i se părea fascinant să îi asculte şi, din când în când, îl ruga pe Jochem să le identifice țările de origine după limbă, dacă putea. Deşi era în stare să-i recunoască pe europeni, nu mai văzuse niciodată chinezi, indieni sau băştinaşi indonezieni. Mulți purtau straie tropicale subțiri, până şi europenii.

– Veşmintele astea se numesc sarong, îi spuse Jochem.

Cum era în mijlocul lui decembrie, căldura nu era atât de puternică precum în lunile de vară. Dar în combinație cu umiditatea, era destul de inconfortabilă, mai ales pentru străinii neobişnuiți cu astfel de climă.

– Nu va mai dura mult. Aproape că am terminat. Harding veni în spatele lor, iar Midori se întoarse să-l întâmpine.

– Şi apoi ce se va întâmpla?

– Oamenii vor primi permisiunea să coboare pe țărm. Vor dori să sărbătorească Crăciunul, cred.

Midori încuviință. Mama ei îi povestise despre acest festival, dar la castelul Shiroi respectau tradițiile japoneze şi sărbătoreau numai Anul Nou.

– Dar e posibil aici?

– Ei bine, nu e chiar ca acasă, dar pariez că vor cheltui ultimul bănuț în crâşme şi bordeluri... Se opri brusc şi se făcu roşu ca racul. Vă rog să mă iertați, stăpână, nu se cuvine să vorbesc despre astfel de lucruri în fața unei doamne.

Midori zâmbi?

– Te rog nu-ți fă probleme. Dar spune-mi, când mi se va îngădui să cobor pe țărm?

– Asta nu ştiu. Harding îşi scărpină creştetul pleşuv. Mai bine îl întrebați pe căpitan. Mă duc să-l aduc. Dispăru şi se întoarse imediat cu Nico.

– Bună dimineața. Nico îi zâmbi scurt, apoi păru cumva distras. Tot întorcea privirea spre încărcătura urcată pe navă. Harding mi-a spus că aveți o întrebare pentru mine.

– Nu doream decât să ştiu când mi se va permite să merg în oraş.

– Mă tem că va trebui să aşteptaţi până ce voi avea timp să vă însoţesc. Acum, însă, am o mulţime de treburi de făcut. Îmi cer scuze.

– Dar îl am pe Harding să mă păzească, voi fi în siguranţă, nu credeţi?

– Se prea poate, dar aş prefera să vă conduc personal, de vreme ce răspund pentru dumneavoastră. Acum, vă rog să mă iertaţi, mai bine mă întorc la treabă.

Se înclină în faţa ei şi plecă, lăsând-o pe Midori uimită de insistenţa lui de a o însoţi personal:

– Harding, Batavia e un oraş periculos? întrebă.

– Păi, nu mai mult decât oricare altul, cred.

– Atunci de ce nu pot merge cu tine?

Harding se încruntă:

– Nu ştiu, dar nu mi-ar plăcea să încalc ordinele căpitanului, stăpână.

Midori oftă.

– Foarte bine. Va trebui să aştept şi vom vedea ce va fi.

***

Dar căpitanul a fost în continuare ocupat până peste cap şi, în următoarele câteva zile, Midori a aşteptat cu o nerăbdare crescândă ieşirea promisă. Se pare că Nico era ocupat cu vânzarea încărcăturii şi găsirea alteia noi, ceea ce îi ocupa toată ziua, de dimineaţa până seara. L-a căutat pe primul ofiţer, care era foarte apropiat de Nico, şi i-a lăsat o vorbă că ar dori să discute cu căpitanul, dar Nico nu a venit.

În a patra dimineaţă, i-a zburat din minte gândul că dorea să coboare la ţărm, căci Harding a venit la ea cu un aer îngrijorat:

– Flăcăul, stăpână, nu e deloc bine. Nu ştiu ce să fac. Chirurgul navei a coborât la ţărm, iar eu nu am deloc experienţă cu astfel de treburi.

– Du-mă să-l văd.

Harding a condus-o imediat la Jochem. Băiatul era în hamacul lui de sub punte, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă şi pe pieptul firav. Midori îi puse mâna pe frunte şi tresări puternic: ardea ca focul.

– Vai de mine, are febră. A fost cineva bolnav în ultima vreme? Doctorul De Jong nu mi-a mai solicitat ajutorul de când am ajuns aici.

– Câţiva băieţi au avut asta, dar chirurgul a spus că se poate descurca singur. Harding se uită la ea şi mai îngrijorat: Numai că unul dintre ei a murit.

– Sper că nu se va ajunge aici, Harding. Cred că ştiu care-i leacul

pentru el, dar am nevoie de o iarbă anume. Va trebui să te duci şi să mi-o cumperi din oraş.

– Eu? Dar habar n-am cum arată!

Midori îi descrise planta pe care o dorea, dar se lămuri repede că Harding nu va fi în stare să o recunoască. Nu părea a fi deloc în stare să sesizeze diferenţele dintre diversele plante pe care i le descria, aşa că lui Midori îi fu clar că va trebui să o găsească ea însăşi cumva.

– Nu-i nimic, îi spuse ea încurajator, căci el părea din ce în ce mai încurcat. Voi merge să vorbesc cu căpitanul, să vedem cine altcineva s-ar putea duce.

Dar căpitanul era din nou la ţărm şi nu găsi pe nimeni altcineva în care să aibă încredere că ar putea aduce leacul potrivit. Frustrată şi enervată, Midori hotărî să ia problema în mâini. Se întoarse la Harding.

– Îmi pare rău, dar va trebui să mă duci pe mine în oraş. Poţi găsi pe cineva care să vadă de Jochem cât lipsim noi?

– Cred că da, dar sunteţi sigură?

– Nu prea am de ales. Trebuie să-l salvăm pe băiat.

Harding încuviinţă:

– Bine, mă duc să găsesc pe cineva care să aibă grijă de el.

– Ne vedem pe punte de îndată ce poţi, spuse Midori şi se duse în cabina ei, să se pregătească. Se asigură că are un cuţit bine ascuţit ascuns în mâneca largă şi suficient argint pentru orice cumpărături va dori să facă, apoi ieşi din cabină.

Cei mai mulţi marinari erau pe ţărm, aşa că pe punte era neobişnuit de linişte. Nu era niciun zgomot, doar clipocitul valurilor de cocă şi ţipătul pescăruşilor. Cei rămaşi pe navă fie stăteau şi aruncau priviri disperate spre ţărm – aşteptând să le vină rândul –, fie dormeau în vreun cotlon.

Mai devreme, pe când stătea lângă balustradă, Midori observase barca navei, legată la pupă.

– Putem lua asta? îl întrebă pe Harding, care şi apăruse în spatele ei.

– Sigur că putem. Şi arătă spre o scară din funie: După dumneavoastră.

Midori nu ezită. Îşi trecu picioarele în partea cealaltă, coborî cât de repede îi permitea veşmântul şi cât ai clipi din ochi fu în barcă. Harding o urmă, destul de agil în ciuda masivităţii lui.

Nu trecu mult şi ajunseră la ţărm. Harding trase barca şi o legă, apoi o luară pe drumul ce părea a duce către centrul oraşului.

– Staţi aproape de mine, stăpână, altminteri mă lasă căpitanul fără căpăţână.

Capitolul 13

Antonio van Diemen, guvernatorul Batavei, l-a bătut pe Nico pe umăr şi a strâns uşor, în semn de simpatie tăcută.

– Îmi pare foarte rău să aud despre De Leuw. A fost un om bun, îl cunoşteam de ani de zile. Dar ai făcut foarte bine că ai preluat comanda şi sunt sigur că directorii vor fi foarte încântaţi dacă te vei întoarce în siguranță cu o asemenea încărcătură preţioasă.

– Mulţumesc, domnule. Dar căpitanul De Leuw este cel care a aranjat totul înainte de a-şi da ultima suflare, aşa că toate onorurile ar trebui să-i revină lui.

– Poate, dar tu vei fi cel care va aduce nava înapoi. Aşa că asta atârnă în favoarea ta.

Îi oferi lui Nico un pahar cu vin, apoi guvernatorul schimbă subiectul.

– Ai avut timp să te plimbi prin jur? E plin de tot felul de mărfuri. Van Diemen îi făcu cu ochiul: Tot felul de zorzoane pentru doamne, merg la sigur de fiecare dată.

Nico nu a avut niciodată cui să cumpere daruri în călătoriile lui, dar încuviinţă din cap, din politeţe:

– Da, sunt sigur că aşa e.

– Te aşteaptă vreo doamnă anume? O soţie, poate o logodnică? Dacă e aşa, atunci să nu te zgârceşti. Şi Van Diemen hohoti. Îţi spun din experienţă că primirea va fi mult mai dulce dacă te întorci acasă cu ceva daruri în desagă.

Nico se strădui să zâmbească:

– Am să ţin minte sfatul vostru, dar nu, nu sunt nici căsătorit, nici logodit încă.

– Ei bine, dacă speri să câştigi mâna cuiva, asta e şansa ta. Te afli în cel mai bun loc pentru a alege cele mai potrivite daruri, sunt sigur de asta.

Nico nu avea de gând să cumpere nimic, dar nu voia să îl supere pe guvernatorul general care era atât de amabil. Aşa că improviză în grabă:

– De fapt, mă gândeam să fac o limbare după-amiază şi să văd ce aş putea găsi. Ce ar fi mai potrivit, câţiva coţi de mătase sau o bijuterie?

– Cunoscând femeile, dragul meu prieten, cred că puțin din amândouă ar merge foarte bine. Van Diemen zâmbi: Apetitul lor pentru astfel de lucruşoare pare neostoit. Ca să nu mai amintesc despre orice alt accesoriu găseşti. Evantaiele sunt foarte la modă, la fel şi şalurile; ambele au fost mereu bine primite de doamnele din familia mea.

– Ah, da, chiar îmi amintesc că mătuşa mea spunea odată... Godverdamme! Nico, care stătea lângă fereastră, tocmai aruncase o privire spre piață, când zări o figură familiară care se plimba pe-acolo, privind în jur cu mare interes.

– Pardon? Ce spunea mătuşa ta? Guvernatorul se holba uimit la el dar Nico ridică mâinile, în semn de apărare:

– Ah, nu, domnule, nu o citam pe mătuşa mea, ea nu înjură niciodată. Doar că tocmai l-am zărit... pe unul dintre membri echipajului meu. Arătă spre fereastră: Acest mic parazit a primit ordinul expres să rămână pe navă şi nu îmi place ca poruncile mele să fie nesocotite.

Expresia feței guvernatorului se relaxă:

– Nu, sigur că nu. Înțeleg foarte bine ce vrei să spui. Apoi arătă cu capul spre piață: Atunci, mai bine te-ai duce să îl prinzi pe vinovat, nu? Înainte să ajungă prea departe. Altminteri ar putea intra în cine ştie ce necazuri pe-aici.

– Da, exact la asta mă gândeam şi eu. Vă mulțumesc, aşa voi face. Nico făcu o plecăciune. Vă mulțumesc că mi-ați acordat atât de mult din timpul dumneavoastră. A fost o onoare şi o plăcere să vă cunosc, domnule.

– Vai, dar deloc, plăcerea a fost de partea mea. Van Diemen înclină scurt din cap: Îți doresc o călătorie în siguranță înapoi spre Amsterdam.

***

Batavia era o minune, iar Midori se uita în jur la început fără niciun scop, pur şi simplu ca să vadă cât mai multe. Harding o urma îndeaproape, neslăbind-o din ochi, dar Midori nu îi dădea prea multă atenție. Era aşa de captivată de toate câte se aflau în jurul ei, încât pentru câteva clipe uită de ce coborâse pe țărm.

Pentru că oraşul originar a fost aproape ras de pe fața pământului la venirea olandezilor, lui Midori i s-a spus că a trebuit reconstruit în întregime în stilul lor. Acum îşi dădea seama ce însemna asta: şiruri de case solide, din cărămidă, cum nu mai văzuse niciodată în viața ei. Multe dintre ele se aflau în fața unor canale străjuite de garduri din lemn, care

se pare că aveau menirea de a transporta mărfurile. O clădire albă, cu două caturi, intrare mare şi obloane pictate o impresionă în mod deosebit. Un clopoţel agăţat sus, de portalul de la intrare, îi atrase privirea şi se opri să îl admire puţin, înainte de a-şi continua drumul.

– E minunat, nu ţi se pare? îi spuse lui Harding, care încuviinţă fără prea mult entuziasm şi îi spuse:

– Mda, sigur că da. Dar, stăpână, nu aţi vrea să căutăm magazinul acum?

– Vai, da, nu trebuie să stăm prea mult. Mulţumesc că mi-ai atras atenţia.

Midori găsi repede străduţele lăturalnice, care nu mai erau aşa de frumoase precum acelea din preajma canalelor, dar nu băgă de seamă acest aspect, pentru că ajunseră în zona cu prăvălii şi tarabe. Pentru început, cumpără ierburile de care avea nevoie pentru Jochem şi le puse într-un săculeţ luat special în acest scop. După aceea, nu rezistă tentaţiei de a arunca o privire şi la alte mărfuri. La urma urmelor, s-ar putea să nu mai aibă ocazia de a ajunge aici, aşa că trebuia să profite. Se aflau acolo toate culorile şi soiurile posibile de mătase, precum şi lucruri din piele, artefacte din lemn, bijuterii şi multe, multe altele.

Argintul pe care îl luase s-a dovedit a fi acceptabil ca monedă de plată, cu toate că vreo doi negustori au privit-o iniţial cu suspiciune.

– Vorbeşti limba lor? îl întrebă ea pe Harding. Deşi putea negocia şi fără cuvinte, ştia că totul ar fi mers mai repede dacă ar fi putut comunica.

– Numai câteva vorbe, dar voi încerca să fac tot ce pot, răspunse Harding. Cei mai mulţi vorbesc malaieza sau portugheza, cele mai folosite limbi în această parte a lumii. Ştiu câte puţin din fiecare. Dacă avem noroc, câţiva s-ar putea să rupă şi puţină olandeză.

Era atât de captivată să aleagă ceea ce îşi dorea, încât a durat destul de mult până ce a terminat cumpărăturile. În sinea ei au început să se înfiripe panica şi senzaţia de vinovăţie. „Jochem – cum am putut uita de el?" Coborâse pe ţărm ca să caute un leac pentru el, nu ca să piardă vremea prin prăvălii!

– Mulţumesc că ai fost atât de răbdător, Harding, îi spuse ea uriaşului care o păzea. Acum însă chiar trebuie să ne întoarcem. Hai să încercăm să găsim cel mai scurt drum.

– Păi... da. Se scărpină în cap. Poate pe aici? Şi arătă spre dreapta. Nici Midori nu ştia prea bine unde anume se aflau, aşa că îi urmă cu inima uşoară recomandarea. Dar în scurt timp le fu limpede că ar fi trebuit să fie mai atenţi pe unde veniseră.

– Nu cred că e bine, Harding, spuse ea şi se opri. Dar când el era pe punctul de a-i răspunde, se apropie de ei un alt membru al echipajului de pe *Zwarte Zwaan*.

– A, uite un tovarăş de-al tău tot englez, nu? Jessop, parcă? Hai să-l întrebăm pe unde s-o luăm.

– Nu ştiu ce să zic, stăpână, e unul din gaşca lui Barker. Harding se încruntă, dar Midori era disperată să se întoarcă mai repede pe navă şi nu-l ascultă.

– Da, dar e singur, deci nu trebuie să ne facem griji.

Când l-au întrebat pe Jessop – Midori nu îşi mai amintea dacă prenumele era Abe sau Peter –, acesta s-a arătat foarte încântat să-i ajute şi le-a indicat drumul. Ei s-au grăbit să o ia într-acolo. Dar în cel mai scurt timp s-au trezit blocaţi în nişte locuri mult mai mizerabile decât cele prin care trecuseră. Midori începu să se simtă agitată, iar Harding bombănea în spatele ei. Strada era plină de marinari beţi, care cântau răguşit şi zbierau unii la alţii. Unii se clătinau, iar alţii zăceau pur şi simplu prăbuşiţi în noroi, morţi de beţi.

– Cât vrei pentru serviciile ei? urlă careva la ei în engleză, dar Midori nu-l băgă în seamă şi grăbi pasul.

– Domnule Jessop, eşti sigur că e drumul bun? întrebă Midori îngrijorată.

– Da, da, e cea mai bună scurtătură. Nu-i băgaţi în seamă, sunt şi ei nişte biete vreascuri în bătaia vântului.

Midori şi încleştase mâna de mânerul pumnalului ascuns în mânecă. Încerca să nu se uite nici în dreapta, nici în stânga, ţinând capul plecat.

Când au trecut de un colţ, Jessop s-a oprit brusc.

– Ce s-a întâmplat? De ce ne-am oprit?

Midori se întoarse şi privi în jur, dar Harding nu mai era în spatele ei.

– Harding!!

Se aflau pe o alee îngustă, care părea a fi o fundătură. Jessop deschise gura să răspundă ceva cu o expresie ameninţătoare pe chip, când dintr-odată, fără niciun avertisment, o mână ţâşnită de pe o uşă deschisă în grabă o înşfăcă pe Midori de braţ, târând-o înăuntru. S-a întâmplat aşa de repede, că nici nu a apucat să reacţioneze, iar pumnalul nu a ieşit niciodată din ascunzătoarea lui. Un braţ a încolăcit-o cu tărie pe la spate, imobilizându-i ambele braţe pe laterale. Deşi a încercat din răsputeri să scape din menghină, nu a avut nicio şansă.

– Lasă-mă, mizerabilule! S-a zbătut şi a lovit cu picioarele cât de

tare a putut. S-a ales, în schimb, cu o lovitură zdravănă în cap care a ameţi-o de tot; vag, a auzit un şuvoi de cuvinte rostite într-o limbă necunoscută. Înainte să mai apuce să facă ceva, o altă lovitură în cap şi şi-a pierdut cunoştinţa.

***

„Unde naiba eşti? Fir-ai tu să fi de femeie încăpăţânată!” Nico mormăia singur în timp ce rătăcea pe străzi, scrutând mulţimile în căutarea lui Midori. Îi venea s-o strângă de gât pentru că îi nesocotise ordinele, dar parcă intrase în pământ.

Cum nu văzuse în ce direcţie o luase, se învârtea într-un cerc uriaş, revenind de mai multe ori în piaţa centrală a oraşului. De câte ori considera de cuviinţă, se oprea şi îi întreba pe negustorii care vindeau mărfuri despre care bănuia că ar fi atrasă dacă nu cumva au zărit-o. Dar cei mai mulţi dintre ei dădeau din umeri.

– Avem o mulţime de clienţi, domnule, nu ne putem aminti fiecare figură în parte. Nu doriţi câţiva coţi de mătase, domnule? E de cea mai bună calitate, vă garantăm că doamna va fi încântată.

Nico înjura în barbă şi îşi muşca buzele de frustrare. „De ce nu poate face niciodată ceea ce i se spune?” se adresă el văzduhului; dar, pe de altă parte, ştia că e nedrept. Midori a făcut tot ceea ce a ţinut de ea ca să treacă cât mai neobservată la bord şi nu a provocat niciodată probleme în mod intenţionat. „Aşa că ce-a apucat-o acum?”

Ca şi cum ar fi rezonat cu starea mizerabilă în care se afla, cerurile s-au despicat şi a început o ploaie, de turna cu găleata. Străzile s-au golit în câteva clipe, toţi s-au adăpostit pe sub streşinile din apropiere. Locuitorii oraşului păreau nişte roiuri de gândaci atraşi de lumină; Nico îşi trase cum putu mai bine gulerul cămăşii. Dar degeaba: în câteva clipe toată haina era udă leoarcă. Cu toate astea, el îşi continuă căutările.

Când în cele din urmă un negustor păru a-şi aminti de Midori, îi spuse că a trecut pe acolo cu cel puţin o oră în urmă şi a lăsat instrucţiuni ca târguielile să îi fie aduse la bordul navei *Zwarte Zwaan*. Soarele era spre asfinţit, iar speranţele lui Nico de a o găsi teafără şi nevătămată scădeau vertiginos.

„Pe toţi dracii! Trebuie să existe o cale!”

***

– Câteva fumuri din asta şi s-ar putea să fie mai supusă.

Vocea ivită de nicăieri o scoase pe Midori din starea de inconştienţă, aducând-o înapoi la realitate; o durea tot trupul. Un miros puternic îi inundă nările şi îi biciui simţurile. Îl recunoscu imediat, dar nu îşi dădu imediat seama ce însemna. Fulgere luminoase îi izbucniră în cap când deschise ochii, dar din fericire locul în care se afla era destul de întunecos, aşa că ochii ei aveau mai multe şanse să se readapteze.

– S-a trezit.

– Da, jos labele! O să-ţi vină şi ţie rândul când termin eu, dar o vreau întreagă primul!

Midori se încruntă la vederea celor câteva siluete care se profilau dinaintea ei, la început în ceaţă, apoi din ce în ce mai clare. Clipi:

– Jessop? şopti ea, ca pentru sine. Şi... Barker?? „Vai mie, nu!" reuşit să pună mâna pe ea în cel mai mârşav mod din lume. Midori se cutremură.

– Carevasăzică, mă recunoşti, nu? Barker îşi frecă mâinile, apoi se întoarse şi porunci cuiva din spatele lui: Hai, adu-o-ncoace!

Midori se ridică încet şi deschise gura să protesteze. Însă înainte de a apuca să scoată un sunet, cineva o prinse de la spate şi îi răsuci braţele în sus. Barker se apropie de ea cu ceva în mâini.

– Ţine-o, Abe, îi porunci lui Jessop, care şedea lângă el şi avea o privire destul de speriată.

– Chiar trebuie? întrebă el.

– Fă cum ţi s-a spus, ce mama dracului, urlă Barker. Îmi eşti dator, sau ai uitat?

– Nu, n-am uitat, bombăni Jessop, dar Barker nu mai asculta.

– Fă-o, îi porunci, iar Jessop îşi îndeplini sarcina cu strângere de inimă.

– Cer-i asta? Eu... ah... uff...

Vârî un fel de pipă în gura lui Midori, în timp ce vărul lui Abe, Peter, o prinse de nas. Barker îi porunci să inspire adânc.

Ea clătină din cap şi încercă să scape de strânsoarea lui Jessop, dar în ajutorul lor veni un al patrulea bărbat, care o apucă de bărbie. Barker se strădui din răsputeri să îi ţină gura închisă, iar atingerea mâinilor lui mizerabile pe faţa ei o făcu să se cutremure de scârbă. Deşi se abţinu cât putu de mult, în cele din urmă Midori fu nevoită să inspire adânc, iar când făcu asta, plămânii ei se umplură de fum. Se înecă şi fu cuprinsă de

un acces de tuse, iar bărbații i-au mai slăbit puțin strânsoarea, cât să o bată ușurel pe spate.

Ce-i... asta? Midori se sufoca, dar știa deja răspunsul. Mirosul care plutea în odaie era inconfundabil; privi în jur și zări un firicel de fum care pluti spre tavan, ceea ce îi confirmă bănuielile. „Sunt într-o tavernă de opiu!" Auzise de astfel de locuri, dar nici în cele mai teribile coșmaruri nu își închipuise că va ajunge ea însăși într-una.

Decorul încăperii părea a fi chinezesc. Lampadare roșii, pale, din mătase luminau teancurile de pernuțe, iar în jur se foiau câteva fete îmbrăcate în mătase, după moda chinezească. Midori se gândi că trebuie să fi fost prostituate. Chinezi cu codițe lungi, împletite pe spate, ofereau clienților pipe și alte obiecte. O cuprinse spaima. Plutea o umbră grea a răului în locul acesta și îi veni să urle.

Mamei ei i se dăduset opiu în ultimele faze ale bolii, ca să îi facă durerea mai suportabilă. Midori nu va uita niciodată mirosul ciudat care pusese stăpânire pe dormitorul muribundei. Așa că strânse din dinți când în gând îi reveniră amintirile acelor clipe de agonie.

Bărbații din jurul ei au decis că și-a revenit suficient și s-au apropiat din nou de ea. De data asta a fost ceva mai ageră și a reușit să-și scoată cuțitul din mânecă. A lovit cu sălbăticie în toate părțile și a avut satisfacția de a auzi gemete de durere și o înjurătură de undeva, din spatele ei. Bine că tehnicile de luptă ale lui Barker nu se îmbunătățiseră deloc de la prima lor întâlnire. Midori a reușit să-l taie la braț în aproape același loc în care îl rănite atunci cu sabia. El a urlat din toți rărunchii, proferând tot soiul de blestemății.

– Țineți-o, netoților! porunci el, ținându-și brațul rănit cu mâna cealaltă. Ce faceți, lăsați o mână de femeie să vină de hac la patru bărbați? Sunteți jalnici!

Era așa de furios, iar când țipa împroșca pe toată lumea cu salivă. Din nefericire pentru Midori, cuvintele lui au avut efectul dorit și, după o luptă scurtă, s-a trezit fără cuțit și imobilizată din nou la fel ca la început.

– Stai liniștită, femeie! a șuierat Jessop din spatele ei, iar amenințarea din vocea lui i-a înghețat sângele în vene.

Barker a lovit-o și el cu piciorul, probabil pentru a se mai elibera de furie. Apoi i-a sfâșiat veșmântul de la gât până la poale, lăsând-o expusă și umilită. Midori a închis ochii, ca să nu mai vadă expresiile lacome ale bărbaților.

O forțară din nou să tragă din pipă. Oricât s-ar fi luptat cu ei, până la urmă tot ajungea să tragă fum în plămâni. Își simțea măruntaiele

uscate şi fierbinţi – pe punctul de a lua foc –, iar gâtul îi era în flăcări. Midori tuşi atât de tare, încât avea impresia că o să-şi rupă coastele.

Când a fost sigur că nu mai era în stare să tragă niciun fum, Barker şi prietenii lui s-au oprit şi s-au aşezat în cerc, holbându-se la ea şi aşteptând. Midori se încruntă, neînţelegând ce se întâmplă. Dar în scurt timp trupul ei a început să se simtă ciudat, parcă plutea, iar membrele nu mai erau parte din corpul ei. Uşoară, relaxată, se prăbuşi pe pernuţele adunate grămadă în spatele ei.

Creierul ei fu cuprins de calm, chiar le zâmbi agresorilor, care rânjiră unul la altul cu subînţeles. O stare de bine ii invadă tot trupul, atât de pregnantă, încât nu se mai mira de nimic din ceea ce se petrecea în jurul ei. În schimb, privirile i se îndreptară spre unul dintre lampadarele din mătase, studiindu-l în detaliu şi admirându-i frumuseţea. Restul încăperii apărea şi dispărea din faţa ochilor ei.

– Amintiţi-vă, eu sunt primul, îl auzi ea vag pe Barker. E liberă camera din spate?

Midori închise ochii, abandonându-se plăcerii de a zbura liberă. Cineva o ridică, tulburându-i pentru o clipă plăcerea visului, dar acesta se întoarse imediat. Îşi lăsă capul pe umărul celui care o ducea în braţe.

– Aşa, fetiţo. Ştiam eu că trebuşoara asta o să meargă. Chicotitul răutăcios nu primi alt răspuns de la Midori decât un alt zâmbet ameţit.

Timpul dispăruse pentru ea, iar când fu trântită fără menajamente pe altă grămadă de pernuţe nu îşi dădu seama dacă trecuse o oră sau abia un minut. Nu-i mai păsa. În jurul ei izbucni un adevărat vacarm, iar ea deschise o clipă ochii să vadă ce se întâmplă. Erau fulgerări de metal, scrâşnet de săbii care se ciocneau, dar pentru Midori nimic din toate astea nu avea sens. Încetişor, se ghemui din nou pe pernuţe şi îşi sprijini capul. Era minunat, moale, voia să stea aşa o veşnicie...

Capitolul 14

Dar zgomotul nu-i dădea pace. Fiecare clinchet de metal reverbera în ţeasta ei, făcând-o să tresară. Pentru a scăpa, Midori deschise puţin ochii. Clipi des, încercând să înţeleagă ce se întâmplă în jurul ei, dar totul era numai agitaţie, mişcare, fulgerări de sabie. Nico, încruntat şi ameninţător, sărea de colo-colo în ceea ce părea a fi un dans straniu. Barker şi Jessop îi ţineau isonul, dansând şi ei. Lui Midori îi veni să râdă în hohote, arătau atât de caraghios.

Pe neaşteptate, capetele mici au crescut ameninţător, s-au făcut uriaşe. Feţe cu expresii hidoase, ca măştile ciudate purtate de dansatorii kabuki – absurde, neomeneşti. Metalul, strălucitor ca soarele, intrând şi ieşind din dans, era atât de frumos. Nico plutea deasupra podelei, învârtindu-se, fără să stea o clipă.

Prostituatele cu ochii şi gurile căscate, trupurile lor unduioase se uneau şi se despărţeau, ca un cuib de şerpi care se încolăcesc laolaltă într-o singură făptură uriaşă. Hainele lucioase se preschimbau în piele moale de reptilă, iar braţele fluturânde pluteau înainte şi înapoi, ca nişte cozi de şarpe.

Midori închise ochii. Nu înţelegea nimic.

Ceva ce semăna cu răgetul îndepărtat al unui animal periculos o făcu să deschidă din nou ochii. Nico dansa singur acum. Ceilalţi zăceau pe jos, osteniţi probabil de eforturile lor, dar schelălăind ca nişte câini în noapte. Midori ştiu cum se simţeau Ea însăşi era atât de ostenită, de epuizată. Nu voia decât să se odihnească.

***

Nico a ajuns exact la timp, şi asta numai pentru că i-a venit ideea să mituiască o ceată de puşlamale. Puştanii erau numai ochi şi urechi, aşa că ei au fost cei care l-au dus rapid mai întâi la Harding – care fusese lovit în cap pe la spate –, apoi în pragul tavernei de opiu. „Doamne, mulţumescu-ţi!" Nico îşi trecu o mână prin păr şi respiră adânc. Fusese cât pe ce.

Până ce o salvă el pe Midori, Harding îşi reveni suficient încât să se poată ocupa de Barker şi de ceilalţi, astfel încât Nico să o ducă pe Midori înapoi pe navă. A dus-o în cabina lui, unde era mai mult spaţiu şi lumină, dar, îşi dori să nu fi făcut asta. Imaginea ei în patul lui nu

era una pe care o va putea uita prea repede, deşi acum era decent îmbrăcată. Arăta ca şi cum nu i-ar fi păsat de nimic. Zâmbind răpitor, se agita din când în când, dar în rest stătea şi privea fix în gol. Nico voia să o scuture zdravăn şi să o întrebe ce a apucat-o să umble pe străduţele lăturalnice din Batavia, dar ştia că nu avea niciun rost. Drogul trebuia să-şi facă lucrarea.

Harding apăru în pragul uşii fără a bate şi se opri direct la căpătâiul lui Midori.

– Căpitane? E...? Îmi pare rău, îmi cer iertare, nu ar fi trebuit să...

Nico ridică mâna:

– E în regulă. Nu cred că a apucat să păţească ceva. E doar drogată. „Cel puţin aşa sper." Nu putea fi sigur, dar nu avea de gând să îi spună asta lui Harding.

– Drogată? Harding se holba la ea de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată. Cum? Adică... de ce? Se apropie încă puţin de Midori, care zâmbea cu nevinovăţie.

– E mâna lui Barker. Pumnii lui Nico se încleştară involuntar, aşa că şi-i vârî în buzunare. Fără doar şi poate, a vrut s-o facă neputincioasă ca s-o poată viola.

– Vierme nenorocit!

– Gând la gând! L-ai dus în celulă, aşa cum ţi-am spus?

– Da, şi am trimis cinci oameni să-i ridice şi pe ceilalţi. Tocmai ce au sosit. E foarte bine că l-aţi mituit pe chinez ca să nu-i lase să scape.

– Da, mă îndoiesc că Barker l-a plătit aşa de bine. Unde sunt acum acoliţii lui?

– Au fost legaţi pe punte. Unul dintre ei striga o mulţime de grozăvii, dar o să-i băgăm noi minţile în cap ceva mai încolo. Dacă ne dă dovezi, îl putem spânzura pe Barker, deşi aş prefera să-l sugrum cu mâinile mele, vierme mizerabil şi nenorocit ce este!

– Nu, Harding, nu e cazul. Trebuie să reglăm problema aşa cum se cuvine. Nico încerca să vorbească cât putea de calm, dar de fapt ar fi vrut şi el să-l omoare pe nenorocit. Însă ştia că trebuia să joace după reguli, aşa că îşi lăsă deoparte sentimentele personale.

Harding mârâi, apoi aruncă încă o privire spre Midori:

– Sunteţi sigur că e bine, căpitane?

– Da. Au obligat-o să fumeze opiu, iar efectul ar trebui să treacă în scurt timp. Am mai văzut aşa ceva. Un prieten a fost suficient de nesocotit încât să încerce...

– Atunci, domnule, eu mă duc pe punte să-mi aştept pedeapsa.

– Pedeapsa?

– Pentru că nu am păzit-o bine, aşa cum mi-aţi ordonat.

– Ah, asta. Nu-ţi fă griji, nu te consider răspunzător. Te-au lovit în cap pe la spate, nu ai avut nicio şansă. Când te-am găsit, abia dacă mai mişcai. Te doare tare?

Harding îşi frecă ţeasta cheală.

– Puţin, dar e ceea ce merit. Deşi am încercat să îi spun să nu ne luăm după Jessop acela...

Nico clătină din cap:

– Şi mai mult ca sigur, nu a vrut să asculte. Ştiu cât de încăpăţânată poate fi. Nu e vina ta, nu te teme.

– Mulţumesc, domnule, mulţumesc... eu...

– Ce face băiatul?

– Am fost să-l văd, încă are febră, dar cineva i-a tot pus comprese aşa cum a spus ea şi cred că l-a ajutat. Harding icni: I-am dat chirurgului ierburile pe care le-a adus stăpâna şi a spus că o să facă o tizană.

– Atunci, ar fi bine să te întorci la Jochem.

– Da, căpitane.

Harding făcu o plecăciune şi ieşi, iar Nico îşi îndreptă atenţia către Midori.

Peste o vreme, privirea ei rătăcită se fixă asupra lui şi îi zâmbi atât de frumos, încât fu orbit de strălucirea surâsului ei.

– Nico...

Îşi întinse braţele spre el, ademenindu-l să se întindă lângă ea. Mâinile ei îl mângâiau pe gât, trăgându-l spre ea.

– Nico, şopti Midori din nou. Eşti încruntat astăzi. Nu-mi place când eşti încruntat.

– Midori, nu ar trebui să..., încercă el să spună, dar cuvintele îi fuseră înăbuşite brusc de gura ei, lipită de a lui.

El scoase un sunet ciudat şi încercă să se tragă îndărăt, dar ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului ei şi îl blocă. Da, ar fi putut folosi forţa, ştia asta, dar buzele ei erau atât de moi şi se mişcau atât de senzual, lipite cum erau de gura lui, încât nu putu rezista. „Doar de data asta", îşi făgădui în sinea lui. „Ce rău poate fi? Doar nu ne vede nimeni." O cuprinse în braţe şi o trase în poala lui, ţinând-o atât de aproape, încât îi auzea bătăile inimii. Era caldă şi mlădioasă şi mirosea minunat, în ciuda uşoarei miasme de opiu care i se îmbibase în piele. Când sărutul se termină, îşi îngropă faţa în părul ei, inspirându-i adânc mireasma uşoară şi străduindu-se să alunge din minte imaginea ei goală până la brâu.

„Dumnezeule, e perfecţiunea însăşi, arată ca o zeiţă."

– Nico. Ea îi repeta numele iar şi iar, ca o mantră, iar lui îi plăcea cum sună pe buzele ei. Gura aceea era prea aproape ca să se simtă în largul lui, prea aproape ca să fie ignorată... şi atât de frumoasă...

Nico nu şi-a dat seama cât a durat al doilea sărut – un minut, poate o eternitate, nu mai avea nicio importanţă. I s-a părut că ţinuse o viaţă şi îşi dorea să nu se termine niciodată. Gustul ei şi răspunsul ei fericit l-au înnebunit de dorinţă şi numai cu un efort supraomenesc a reuşit să îşi desprindă gura de buzele ei; nu de alta, dar trebuia să mai şi respire.

Ţinând-o în continuare strâns, o putea simţi cum tremură şi cum trupul ei răspunde chemărilor lui. Exact când voia să puţină din nou stăpânire pe buzele ei, o simţi că se încordează şi scoate un geamăt care aducea a orice, numai a dorinţă, nu. Îi privi chipul: era lividă.

– Midori... Ce s-a întâmplat?

– Eu... eu nu mă simt prea bine. Mi se face rău. Îmi... pare... rău...

Se prăvăli într-o parte, iar Nico abia ce avu vreme să ia repede un vas de noapte să i-l pună în faţă, ca să-şi poată deşerta stomacul îngreunat.

„Blestemat să fiu", bombăni el în barbă, învinovăţindu-se. Midori l-a făcut să uite că faza iniţială şi euforică indusă de opiu trece repede, lăsând loc celor mai neplăcute efecte. Ar fi trebuit să fie vigilent şi să o vegheze, nu să sărute o femeie pe care nu avea dreptul să o atingă. Înjură din nou, dar numai pentru a înlătura dorinţa care încă îi clocotea în vene.

Greaţa nu-i dădu pace lui Midori pentru încă o oră şi jumătate, apoi începu să transpire şi să îi amorţească membrele. Trecea printr-o agonie teribilă, iar Nico se strădui să îi maseze cât de bine putea membrele afectate, fără să îi scoată hainele. Încercă să nu bage de seamă ce fină era pielea de pe braţele ei şi ce picioare sculpturale avea, aşa cum se conturau prin straiul de mătase. Îi dădu să bea un strop de apă şi, în cele din urmă, căzu într-un somn agitat, întrerupt după toate aparenţele de coşmaruri.

Nico se prăvăli în jilţul lui, epuizat de eforturile de peste zi şi pustiit pe dinăuntru. Închise ochii, dorindu-şi să se fi aflat la sute de leghe distanţă.

***

„Nico o săruta şi era cel mai minunat lucru din lume. Midori îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, trăgându-l mai aproape, până când trupurile lor se uniră; dar tocmai atunci teama şi-a arătat colţii şi a deschis ochii: nu-l săruta pe Nico, ci pe Barker.

Îi putea simţi răsuflarea fetidă, putea vedea cioturile lui de dinţi, dezvelite într-un zâmbet triumfător. «A mea eşti, femeie, a mea eşti...» Râsul lui răsuna peste tot în jurul ei şi îşi duse mâinile la urechi, să nu-l mai audă, dar nu făcu decât să înrăutăţească lucrurile.

«Dă-te de pe mine! Lasă-mă în pace!»

Vocea lui Barker nu-i dădea pace: «Am să te am, am să te am...» Vorbele lui răsunau în capul lui Midori, făcându-l să vâjâie. Fără vlagă, încerca să i se împotrivească, lui, vocii aceleia, gurii atotprezente...

Din toate părţile răsăreau mâini care o înşfăcau, târând-o în jos, ridicând-o în aer, dându-i brusc drumul să cadă la pământ. Stomacul i se strângea convulsiv, greaţa îi storcea ultima picătură de vlagă din ea, se auzi la un moment dat ţipând. Degete ascuţite se înfigeau în ea, sfâşiindu-i pielea, încercând să pătrundă în măruntaiele ei. Durerea exploda în fiecare părticică a trupului.

Când într-un sfârşit i-au dat drumul, a deschis pleoapele şi s-a trezit înconjurată de lampioane chinezeşti. Prăfuite, de un roşu sângeriu, toate aveau faţa lui Barker pictată pe ele, rânjind din nou şi ameninţând-o. Lampadarele se învârteau în jurul capului ei într-o horă uriaşă, venind tot mai aproape, până când fiecare dintre ele o ataca, rând pe rând, lăsându-i gura lui Barker imprimată pe toată pielea trupului ei, asemenea urmelor unor lipitori.

Scârba şi oroarea s-au cuibărit în ea şi a început să ţipe iar şi iar, până când una dintre guri i-a astupat-o pe a ei, lăsând-o fără suflare. S-a zbătut ca să respire, dar gura nu voia să-i dea drumul, iar braţele i-au fost din nou imobilizate. Plămânii îi ardeau, durerea o sfârteca pe dinăuntru, până când, într-un sfârşit, întunericul cel binecuvântat a pus stăpânire pe ea..."

***

– Nico? Unde mă aflu?

Vocea slabă îl trezi în cele din urmă din somnul adânc. Deschise ochii şi realiză că adormise pe scaun, iar trupul lui revoltat îi spunea

cât de incomod ațipise. Încercă să-și îndrepte gâtul – frecându-l cu ambele mâini – , apoi se întinse, pentru a-și dezmorți spatele.

Midori era întinsă pe canapeaua lui, privindu-l fix cu o expresie stranie pe fața ei drăgălașă. În minte îi reveni vag amintirea despre cum se agățase de el ceva mai devreme. Nico se simți de parcă i-ar fi dat cineva un pumn în stomac și i se tăie răsuflarea.

– Nico?

Făcu o sforțare ca să își întoarcă ochii spre ea.

– Te afli în cabina mea, răspunse el, ca să te pot supraveghea până ce se risipește efectul drogului.

– Drogul? Ah, da, acum îmi amintesc. Închise ochii și întoarse capul spre perete. Mulțumesc că ai venit în ajutorul meu. Tu ai fost, nu?

– Da.

Îi aruncă o privire peste umăr:

– A... adică Barker a apucat să...? Închise ochii, de parcă nu ar fi putut îndura să rostească aceste cuvinte.

Nico încleștă pumnii și își înfipse ochii în podea. Barker și acoliții lui au avut-o în mâinile lor suficient de mult timp că să fi apucat să facă ce doreau cu ea, iar cel mai rău era că Nico nu putea ști sigur dacă au violat-o sau nu. Nu erau semne exterioare, în afară de murdărie și câteva vânătăi, dar nu a vrut să îi scoată hainele ca să o examineze mai îndeaproape. Totuși, bănuia că ea ar trebui să își dea singură seama. Îi venea să-l omoare pe Barker cu mâinile goale pentru lașitatea cu care a pus totul la cale. Nico știa la fel de bine ca și Barker că acesta din urmă nu ar fi avut nicio șansă cu Midori, decât dacă ar fi luat-o prin surprindere în cabina ei.

– Nu, nu a apucat, răspunse el ostenit. Dacă ea însăși nu era în măsură să spună, nu avea niciun rost să o împovăreze și mai mult, își spuse el. Midori nu răspunse, iar Nico se uită în sus: fata îl privea intens, ușor încruntată. O întrebă: Ți-e rău din nou? Vrei să te duc în cabina ta?

– Da, te rog. Ar fi foarte... amabil din partea ta.

Nico se duse la ușă și strigă după Harding. Auzi cum mesajul lui e transmis și se întoarse să o încurajeze:

– Va veni imediat. Ce ai mai dori să fac?

– Puțină apă, dacă se poate? Mă doare gâtul de parcă aș fi înghițit foc. Ezită, apoi adăugă: Nico, adineauri, când dormeam, am visat că tu... că noi...O roșeață ușoară îi cuprinse obrajii și se vedea că se străduiește să își găsească vorbele potrivite.

Nico știa prea bine ce dorea să întrebe, dar nu avea nici cea mai mică intenție să o ajute. După părerea lui, cel mai bine ar fi fost ca întregul episod să fie uitat. Așa că zâmbi, ca și cum ar fi alinat un copil:

– Sunt sigur că ai visat multe lucruri. Și, judecând după zâmbetul plăcut de pe chipul tău, cred că ai visat și lucruri frumoase, cel puțin la început. După aceea au urmat coșmarurile. Dar toate sunt efecte ale drogului, așa că trebuie să ți le scoți din minte.

– Înțeleg. Midori încuviință din cap, de parcă s-ar fi străduit să se convingă singură. Deschise gura să spună ceva, dar tocmai atunci Harding bătu și intră în cabină.

– Stăpână Midori! Sunteți bine? Nu pot să cred...

– Harding! Nico puse mâna pe brațul uriașului și îi spuse: E foarte ostenită și ar dori să fie dusă în cabina ei. O poți duce tu, te rog?

– Păi cum să nu, sigur că da, domnule!

Harding o ridică pe Midori cu mare grijă și o scoase pe ușa pe care Nico o ținea deschisă. Căpitanul nu s-a uitat la Midori când aceasta a trecut prin dreptul lui. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi putut să o ia din brațele lui Harding și să o ducă singur. Era ciudat de refractar la ideea de a o atinge oricine altcineva în afară de el.

După ce au ieșit, a început să izbească nervos cu pumnul în perete, până când durerea a devenit insuportabilă.

„Trebuie să termin odată cu povestea asta!”

***

Midori se trezi brusc; era pe bancheta ei și numai țipetele pescărușilor sfâșiau liniștea. Se simțea murdară și lovită, gâtul îi era uscat și o ardea, dar toate acestea erau neplăceri minore față de vârtejul din capul ei. Cum amintirile vagi începuseră să-i revină, se încruntă, încercând să pună laolaltă fragmentele de imagini din minte. Își amintea clar taverna de opiu, precum și calmul ciudat care pusese stăpânire pe ea, dar după aceea totul era în ceață. Fața lui Barker și expresia lui hidoasă îi apărură în mai multe rânduri. O luase în brațe să o ducă undeva, de asta era sigură, dar unde? Și ce i-a făcut?

Midori știa ce avea de gând să-i facă, dar oare reușise? Nico i-a spus că nu s-a întâmplat nimic, dar dacă doar a vrut să o scutească de povara unui adevăr dureros? Trebuia să fie sigură. Hotărâtă, se ridică și își scoase hainele pentru a căuta orice semn de viol, dar nu găsi nimic. Câteva vânătăi ușoare în partea de sus a corpului, dar nimic

altceva. Uşurarea fu atât de mare, încât izbucni în lacrimi.

„Nico a ajuns la timp. M-a salvat."

Midori nu mai plânsese de când era de-o şchioapă, dar acum lacrimile îi curgeau şuvoaie, într-un torent de neoprit. Suspine profunde îi zguduiau trupul şi, fiind atât de lipsită de vlagă, nici măcar nu încercă să le potolească. Fu prea mult pentru ea, iar mama ei i-ar fi spus că plânsul este purificator. „Ah, mamă, dacă ai fi fost aici să-mi îndrumi paşii..."

În cele din urmă, când i s-au uscat lacrimile, Midori a încercat să gândească raţional. Femeile samurai se sinucideau dacă le era pusă în pericol castitatea. Dacă ar fi fost în Japonia, Midori ştia că cei din jur s-ar fi aşteptat ca ea să-şi ia viaţa, căci onoarea îi fusese pângărită. De fapt, ar fi vârât imediat cuţitul în ea în loc să încerce să îl rănească pe Barker. Dar la vremea aceea singurul ei gând a fost să-i facă cât mai mult rău lui.

– Am luptat cât de bine am putut, murmură ea. Dar nici măcar tata nu s-ar fi aşteptat să înving singură patru bărbaţi, mai ales că nu au luptat cinstit. Dar ea ştia foarte bine că nu aceasta era problema.

Nu îi rămăsese decât un singur lucru de făcut: hara-kiri.

Încleştă maxilarele, se ridică şi se duse să îşi caute săbiile. După ce le verifică lamele – care erau la fel de perfecte ca întotdeauna –, se aşeză pe banchetă cu picioarele încrucişate şi cu cele două săbii alături. Scânteiau şi străluceau în razele orbitoare ale soarelui, care se strecurau prin hublourile minuscule. Avea impresia că încercau să o încurajeze cu frumuseţea lor strălucitoare, spunând: „Uită-te la noi, îţi suntem prietene, te vom ajuta să mori repede." Inspiră de câteva ori adânc pentru a-şi potoli nervii, încercând să-şi golească mintea de orice alt gând în afara aceluia al morţii ritualice pe care trebuia s-o săvârşească, întrucât aşa cerea onoarea.

Înfăşură sabia cu lama scurtă într-un veşmânt, o înşfăcă hotărâtă de pe la jumătatea lamei, apoi îşi desfăcu încet şireturile şi descoperi partea de sus a stomacului. Apoi împinse vârful sabiei în pielea fină, până când se asigură că nu putea apăsa mai departe fără a străpunge carnea.

„Dar nu vreau să mor."

Gândul trădător îi veni de niciunde, năucind-o, întrerupându-i răsuflarea cumpătată şi făcându-i inima să bubuie în piept. Când privi din nou în jos, zări o picătură de sânge prelingându-se dintr-o rană micuţă şi realiză că trebuie să fi şi tresărit puternic, dar de simţit, nu simţise nimic. Încercă să îşi analizeze emoţiile, să înţeleagă îndărătnicia ei de a face ceea ce era corect. După o vreme, ajunse la concluzia că nu îi era

frică de moartea în sine, nici de durerea pe care o presupunea aceasta, ci pur şi simplu nu era pregătită. Nu terminase încă de trăit.

„Asta nu e o scuză. Nimeni nu termină de trăit când i se apropie sfârşitul. Toţi vor să mai rămână puţin în viaţă."

Şi totuşi, ştia că nu e pregătită pentru asta, pentru actul suprem.

O voce mică, insidioasă îi şoptea la ureche, furnizându-i scuza perfectă pentru care nu ar trebui să comită hara-kiri sau seppuku, cum i se mai spunea. „Compatrioţii mei nu m-au mai vrut. Eu de ce ar trebui să le urmez regulile?" În plus, castitatea ei a fost cu adevărat ameninţată sau pur şi simplu exagera ea? O sinucidere pe un temei atât de vag era totuşi o măsură cam drastică. Îi veni o altă idee: femeile samurai puteau comite seppuku numai cu încuviinţarea şefului clanului. Cum ea nu avea cui să ceară permisiunea, nu ar fi fost poate mai bine să mai aştepte?

Închise ochii şi puse lama deoparte. Era o dilemă, una pe care nu o putea rezolva fără o cugetare îndelungată. Hotărî că, deocamdată, cel mai bine era să îşi mai acorde ceva timp şi să vadă ce îi va mai aduce viitorul.

Capitolul 15

Ianuarie 1642

O zi mai târziu, chiar la începutul anului nou, *Zwarte Zwaan* părăsi portul în convoi, cu o flotilă de nave de negoţ care se întorceau acasă. Toate erau încărcate la refuz cu mărfuri exotice şi escortate de câteva nave de război, în caz că i-ar fi dat cuiva prin gând să le atace. În scurt timp au trecut de strâmtoarea Sunda şi au ajuns în larg. Midori era copleşită de un sentiment intens de uşurare, ca şi cum îndepărtarea de Batavia însemna şi depărtarea de amintirile dureroase; din păcate, gândul că Barker era în continuare pe vas nu-i dădea deloc pace.

– Căpitanul se va ocupa de el când va veni vremea, i-a spus Harding. Trebuie lăsat să fiarbă puţin în suc propriu.

A încercat să nu se mai gândească la asta, concentrându-se, în schimb, pe vindecarea lui Jochem. Spre bucuria ei, răspundea bine la leacurile pregătite de doctorul De Jong cu ierburile aduse de ea. După aceea, au trebuit să vegheze ca puştiul să-şi recapete puterile cu o hrană compusă din supe şi fructe proaspete, care la început de călătorie erau din belşug. În scurtă vreme Jochem a fost din nou pe picioare, redevenind băiatul vesel şi plin de viaţă. Făcea tot ce îi stătea în putinţă ca să îi distragă gândurile de la ale ei, iar ea îi era recunoscătoare atât lui, cât şi lui Harding.

La trei zile de la începerea călătoriei, Nico a bătut la uşa cabinei ei, iar când i-a deschis, a intrat direct în subiect, cu un aer foarte solemn:

– Vrei să fii de faţă la judecata răpitorilor tăi?

Midori a reuşit să îşi păstreze o faţă neutră, chiar dacă stomacul i s-a făcut nod la neplăcutul gând de a revedea mutra lui Barker.

– Da, desigur. Acum?

– Da, acum, dar dacă nu doreşti, voi înţelege. Ar putea fi prea neplăcut. Îi căută din priviri ochii, de parcă ar fi vrut să se asigure că asta îşi dorea cu adevărat.

– Trebuie să fiu acolo. Mă poţi lăsa un moment să mă pregătesc?

El încuviinţă:

– Te voi aştepta pe punte.

Harding o escortă şi rămase foarte aproape de ea, ca şi cum ar fi vrut să îi insufle din forţa lui. Midori îi aprecie gestul, deşi nu îl considera necesar. Era datoria ei să asiste la această judecată şi spera că, dacă-l va vedea pe Barker pedepsit, va reuşi să scape de coşmarurile care nu îi

mai dădeau pace. Își compuse o expresie de calm distant și privi cum Barker și acoliții lui fuseră scoși pe punte, clipind în lumina orbitoare a soarelui.

Un individ mizerabil fu tras ceva mai departe, iar Midori realiză că acela era Abe Jessop. S-a gândit mult la perfidia cu care a condus-o direct în ghearele lui Barker, dar a ajuns la concluzia că a acționat astfel din frică. Și-a amintit că Barker i-a spus ceva legat de o datorie pe care o avea față de el.

– Ei bine, Jessop, ce zici, ai ceva să ne spui? Nico se răsti la el în engleză: Îți amintești ce ți-am spus?

Jessop încuviință și strecură o privire piezișă spre Barker, care se prefăcea indiferent, dar Midori sesiză că tremura ușor.

Nico continuă în olandeză, ca să fie înțeles de restul echipajului. Jochem, care se afla de cealaltă parte a ei, îi traducea în șoaptă:

– Ne-am adunat astăzi aici ca să ne asigurăm că dreptatea este slujită așa cum se cuvine. Această doamnă – și Nico arătă spre Midori –, a fost răpită și tratată în mod nedemn. I-am cerut lui Jessop să ne spună versiunea lui asupra desfășurării evenimentelor. Ai cuvântul, te rog.

Jessop își umezi buzele, își drese de câteva ori glasul, și începu:

– Pot să spun că... el – iar aici arătă spre Barker – era sigur că doamna va părăsi nava la un moment dat și a plănuit să o răpească pentru că voia să... se zbenguie puțin cu ea. Vocea ii se frânse și mai tuși o dată.

– Continuă, spuse Nico.

– Barker a spus că i-a venit o idee grozavă. Eu trebuia să o ademenesc în mahalaua chinezească, într-un loc pe care el în cunoștea. Jessop răsuflă adânc înainte de a continua: El și ceilalți s-au dus înainte.

Vizibil nerăbdător, Nico îl întrerupse.

– Foarte bine. Doamna a fost răpită și dusă la taverna de opiu, corect?

Jessop încuviință, în timp ce Barker scuipă nonșalant pe punte, de parcă toate astea nu îl priveau pe el. Unul dintre paznici îl plesni zdravăn.

– Ce s-a întâmplat după aceea? îl întrebă Nico pe Jessop.

– L-am ajutat pe Barker să o forțeze pe doamnă să fumeze o pipă cu opiu, domnule. Ea.. ea a încercat să se apere, s-a luptat din răsputeri, dar am imobilizat-o. Eu nu am vrut, pe cinstea mea, da' îi datorez bani lui Barker și... După aceea, ați venit dumneavoastră, încheie Jessop cu stângăcie, iar umerii îi căzură brusc, parcă s-ar fi apărat.

– Nu s-a mai întâmplat nimic altceva? Nico se încruntă. Doamna a fost ofensată şi în alt mod?

– Nu, din câte am văzut eu, dar Barker a luat-o şi a dus-o în camera din spate, dar numai cu câteva clipe înainte de a veni dumneavoastră.

Barker, care până atunci stătuse liniştit între paznicii lui, se trezi brusc la viaţă. Înainte ca cineva să apuce să reacţioneze, izbuti să smulgă cuţitul de la cingătoarea unuia dintre paznici şi făcu un salt spre Jessop. Bărbatul încremeni, avea o expresie de animal împietrit de groază. Barker, care se aştepta la ceva rezistenţă, fentă spre stânga şi ţâşni în spatele lui Jessop, care nu se clinti nici acum. Cu cuţitul la gâtul lui Jessop, Barker ţipă:

– Vreau să lăsaţi barca la apă acum sau îl omor! Abe şi cu mine plecăm, înţeles?

– Suntem la trei zile distanţă de Batavia. Unde crezi că ai să ajungi într-o barcă cu vâsle? întrebă Nico. Părea calm, dar Nico văzu cum îi zvâcneşte un muşchi sub maxilar, de parcă s-ar fi străduit din răsputeri să se controleze.

– Nu-mi pasă! Oriunde e mai bine decât la capătul unei funii din cauza târfei ăsteia! Arătă spre Midori, care îi înapoie ceea ce spera ea că era o privire feroce.

– Dar cine a spus că vei fi spânzurat? Nico făcu un pas spre Barker. Nu ai omorât pe nimeni, aşa că biciul pare o pedeapsă mai potrivită. Acum dă-mi cuţitul şi acceptă-ţi soarta ca un bărbat. Altfel ai să mori cu zile pe mare.

– F-f-fă cum spune, J-j-j-ohn, te ... rog, îl imploră Jessop. Mai bine să stăm aici şi să fim biciuiţi.

– Prostule! Crezi că vom scăpa în viaţă după bici? Nu se vor opri până nu ne vom da duhul!

– Ba nu, vom scăpa. Căpitanul e om de cuvânt.

Făcându-şi în cele din urmă ceva curaj, Jessop îl lovi pe Barker în burtă cu cotul drept şi încercă să scape de sub lama cuţitului. Dar Barker izbuti să îl prindă de braţul stâng şi îl trase înapoi.

– Trădătorule! strigă el. Târâtoare, vierme mizerabil! Şi, fără cea mai mică ezitare, Barker înfipse cuţitul în spatele bărbatului mai scund.

Un sunet de groază răsună dinspre echipaj iar Jessop îngheţă, scoase un horcăit, apoi se prăvăli pe punte, fără viaţă. Sângele ţâşnea în valuri, împroşcând deopotrivă victima, agresorul şi puntea din scânduri. Nico îşi asumă riscul şi, înainte ca Barker să apuce să îşi recupereze cuţitul, din două salturi fu lângă el şi îl izbi în umăr. Barker se clătină iar Nico

îl izbi în barbă. Paznicii interveniră rapid iar Nico se aplecă asupra cadavrului lui Jessop, cu o înjurătură înăbuşită:

– E mort, rosti el, deşi nu mai avea niciun rost.

Din rândul echipajului se ridică un murmur general şi strigăte de „spânzuraţi-l”şi „omorâţi-l pe fiul de târfă”. Jochem se strădui să-i traducă cât putea el de bine, dar cuvintele ţâşneau unul după altul, din toate părţile, fiind destul de greu pentru Midori să le urmărească. Ea îşi dădu totuşi seama că, deşi aventurile nu erau deloc încurajate în rândul marinarilor, o crimă în văzul tuturor era cu totul altă afacere. Aşa ceva nu putea fi tolerat.

– Crezi că-mi pasă? Barker striga sfidător la Nico, privindu-l cu ură. Oricum aveai de gând să mă omori pentru că m-am atins de preţioasa ta curvă! Şi scuipă din nou: Ei bine, mă bucur că am avut-o şi sper că o să putreziţi amândoi în iad!

Lui Midori i se tăie răsuflarea, dar îşi spuse în sinea ei că bărbatul spunea astfel de bazaconii numai din disperare. Dar vorbele lui, „am avut-o”, i se înfipseră în minte, iar ecoul lor îi făcea capul să se învârtă, cu toate că ştia prea bine că sunt o minciună. Numai gândul că una ca asta se putea întâmpla îi întorcea stomacul pe dos.

Lui Nico i s-au albit buzele, dar nu a scos niciun sunet. În schimb, s-a întors către echipaj şi a întrebat:

– Sunteţi cu toţii de acord că aceasta a fost o crimă cu sânge-rece de cea mai joasă speţă?

Un „ja” general certifică adevărul spuselor sale.

– Foarte bine, pregătiţi frânghiile.

I s-a îndeplinit porunca, iar Barker a fost tras deoparte. Îşi ridică fruntea în semn de sfidare, dar laţul aşteptat nu i se încolăci în jurul gâtului. În schimb, la un semn al lui Nico, doi bărbaţi ridicatră cadavrul lui Jessop în faţa lui Barker, care înjura şi încerca să se depărteze.

– Ce naiba? Ce faceţi...

– Stai într-un loc. Vei muri după datină, împreună cu victima, spuse Nico.

– Cum? Ce? Nu! Nu, nu poţi face una ca asta... fiu de căţea!

Barker a fost legat strâns de cadavrul lui Jessop, dar picioarele i-au fost lăsate libere. Barker începu să strige tot felul de blestemăţii şi să se smucească, încercând să scape de contactul cu victima lui. Nu reuşi decât să se mânjească şi mai tare cu sânge.

– Taci! Unul dintre paznici îl lovi cu pumnul din nou, dar nu avu niciun efect. Barker înjura în continuare.

– Legați și cealaltă frânghie și aruncați-l peste bord. Este suficient sânge ca să atragă rechinii înainte ca Barker să apuce să se înece.

Comenzile lui Nico au fost executate imediat, iar cadavrul lui Jessop atârna ca o ghiulea mortală de ucigașul lui, care în continuare se zbătea și blestema.

– Vrea cineva să adauge ceva? Nico își privi oamenii. Nimeni nu scoase niciun sunet. Atunci, haideți să terminăm odată.

A fost nevoie de patru bărbați să-l tragă pe Barker la balustradă și să-l arunce peste bord. Tot echipajul se buluci în acea parte a navei, scrutând marea, să vadă ce se întâmplă. Midori rămase la locul ei. Nu voia să fie martoră la grotescul spectacol al lui Barker târât după navă legat de funie. Rechinii erau mereu prin preajmă și, oricum, probabil că în câteva secunde se va termina totul. Pentru ea, era suficient că Barker nu mai exista.

– A fost prea rapid pentru el, îl auzi Midori pe Harding șoptind la scurt timp după aceea, dar nu-i mai păsa. Singurul lucru care conta era că Barker nu-i mai putea face niciun rău.

Vocea lui Nico răsună exact din spatele ei:

– Vrei să rămâi la biciuirea celorlalți complici?

– Nu, mulțumesc. Am văzut destul. Se întoarse și-l privi în ochi: Cred că au acționat cum au acționat pentru că le-a fost frică de Barker, așa că nu ar fi posibil să le arăți puțină îndurare?

Nico încuviință:

– Da, m-am gândit și eu la asta. Vor primi câteva lovituri, destul cât să învețe o lecție. Să sperăm că asta va pune capăt acestei probleme.

La scurt timp după aceea, Nico veni și bătu din nou la ușa cabinei ei, iar când ea îi deschise, el intră și închise ușa după el:

– Te simți bine? o întrebă, punându-și mâinile pe umerii ei și privind-o intens.

Midori făcu semn că da, dar tremura din toate încheieturile, probabil avea o reacție întârziată, lucru pe care el îl observă imediat. Fără o vorbă, o prinse în brațe și începu să o legene încetișor, până ce ea închise ochii și se abandonă unei slăbiciuni temporare. Se simțea atât de bine strânsă așa, în brațele lui, atât de în siguranță. Îi inspiră mireasma unică – mirosea a mare, a briză sărată, a bărbat și a un fel de săpun cu santal. Nu știa de ce, dar i se păru îmbătător, așa că îngropă amintirea undeva, adânc, în străfundul memoriei.

– Îmi pare rău, șopti ea. Nu știu ce m-a apucat.

– E firesc să fii supărată. Nu mă miră decât că a durat atât de mult, murmură el. dar s-a terminat. De-acum nu te mai poate răni.

– De fapt, nu mi-a făcut nimic; a fost o minciună. Se simţi uşurată că poate să îi spună asta, de parcă ar fi simţit nevoia să îşi cureţe onoarea pângărită.

– Mă bucur. Oricum nu l-am crezut.

Au rămas aşa multă vreme, până când lui Midori i-a trecut şi ultima cutremurare de frică şi a început să se simtă mai calmă.

– Mulţumesc, Nico, spuse ea, şi îl îndepărtă cu blândeţe. Şi-a tras putere din apropierea lui, dar trebuia să se îndepărteze cumva de el, altminteri s-ar putea să fie ispitită să facă mai mult decât să-l ţină în braţe.

– Cu plăcere. El se aplecă şi o sărută uşor pe obraz, apoi îi scrută din nou chipul: O să fii bine?

– Da.

Şi Midori ştia că de data asta spusese adevărul.

***

Cu bună ştiinţă Nico s-a ţinut departe de Midori pentru mai bine de o săptămână; a vrut să-i lase răgaz să se recupereze, dar într-un sfârşit nu a mai putut rezista. Trebuia să o vadă, să se asigure că era bine. Când a bătut la uşa cabinei ei spunându-i parola convenită, ea i-a deschis, părând uşor îngrijorată.

– Eşti bine? întrebă el imediat, îngrijorat de paloarea ei şi de ezitarea de a-l lăsa să intre. Înainte păruse atât de dornică să-l vadă şi credea că discuţiile lor îi fac la fel de multă plăcere ca şi lui.

– Da, mulţumesc, numai că... nu m-ai mai vizitat de atâta vreme şi am crezut că poate am făcut ceva rău.

Obrajii ei se împurpurară uşor şi Nico îşi dădu seama că se referea la îmbrăţişarea lor. În acel moment, nu dorise decât să o încurajeze, dar nu putea nega că îi făcuse plăcere să o strângă în braţe, ba poate chiar o strânsese puţin cam tare. Dar asta nu era vina ei.

– Nu, sigur că nu. Nu am vrut decât să îţi las timpul necesar pentru a-ţi reveni din încercarea prin care ai trecut.

– Înţeleg. Pe chipul ei pluti o expresie de uşurare. E foarte amabil din partea ta, dar nu e nimic în neregulă cu mine, în afară de onoarea pângărită, desigur... Ea tăcu, părând îngrozită de ceea ce tocmai rostise: Vai de mine, încep să mă transform într-o adevărată gai-jin. Te rog, uită că am spus asta!

Nico o privea cu capul uşor înclinat pe-o parte.

– Onoare pângărită? Aşa ar vedea lucrurile bărbaţii din ţara ta? Mă tem că nu sunt de acord şi, în plus, acum nu mai eşti în Japonia. Eşti la bordul navei mele, iar aici cuvântul meu e lege! Zâmbi şi îi cuprinse mâinile, le strânse şi adăugă: Uită ce s-a întâmplat, Midori. Acum s-a terminat.

Ea încuviinţă din cap, iar el observă că tremura uşor, ca şi cum cea mai uşoară atingere între ei i-ar fi trimis unde de şoc în braţe. Încercă să nu bage în seamă acest lucru. Era o femeie foarte frumoasă şi nu era de mirare că era atât de sensibil la prezenţa ei. Orice bărbat ar fi fost. Dar asta era tot. „Nu e pentru mine. Cel puţin nu aici, nu acum."

– Ai dreptate. Sunt în drum spre o viaţă nouă, unde în mod sigur va trebui să-mi schimb modul de a gândi în multe privinţe. Ea îi zâmbi cu o uşoară melancolie, iar zâmbetul ei îi puse inima pe jar, făcându-l să simtă din nou nevoia de a o cuprinde în braţe, dar rezistă dorinţei.

– Da, răspunse Nico, căutând tonul potrivit. E începutul unui viitor nou pentru tine. Un nou început. Toate celelalte trebuie să rămână în trecut, unde le e locul. Ridică Biblia care zăcea pe bancheta ei: Aşadar, te simţi pregătită pentru alte dezbateri teologice? Văd că ai mai studiat.

– Da, chiar te rog. Trebuie să mă pregătesc şi îţi sunt recunoscătoare că mă înveţi.

Nico încuviinţă. Va încerca să se asigure că Midori va învăţa tot ce-i va fi necesar pentru noua ei viaţă, iar după aceea o va uita, pe ea şi tot ceea ce era legat de ea, şi se va întoarce la libertatea lui şi la nesfârşitul mărilor şi oceanelor.

Asta era ceea ce îşi dorea. Aşa să fie cu adevărat?

Capitolul 16

Iulie 1642

Restul călătoriei înapoi spre Europa a durat şapte luni. Cu toate că, din anumite puncte de vedere, a părut o eternitate iar viaţa la bordul navei era mai curând plictisitoare, pentru Midori timpul a trecut prea repede şi ar fi vrut să nu se termine niciodată. Cu cât stătea mai mult cu Nico, cu atât îşi dorea să stea mai mult. Era ca un fel de drog pentru ea, ceva după care trupul ei tânjea în doze mai mari decât o permite bunacuviinţă şi i se părea că nu se va sătura niciodată de compania lui.

Discuţiile lor zilnice s-au abătut de la subiectul religiei, şi au început să povestească câte-n lună şi-n stele. Despre orice, cu o singură excepţie: lui Nico nu îi plăcea să vorbească despre el.

– Nu e mare lucru de spus. Şi ridică din umeri: Am crescut, am mers pe mare, şi de atunci sunt marinar.

Singurele lucruri pe care Midori a reuşit să le afle au fost că nu era însurat, părinţii erau morţi şi, cu toate că avea o mamă vitregă, fraţi şi surori, nu ţinea legătura cu nici unul dintre ei. În afară de acestea, schimba vorba ori de câte ori ea încerca să îl descoasă mai amănunţit.

Midori ştia că nu ar trebui să fie aşa de uimită. La urma urmelor, nici ei nu îi plăcea să vorbească despre sine, dar pentru că era un gai-jin, nu se aşteptase să fie atât de secretos. Se întreba ce ascundea oare, dar trebuia să îi respecte intimitatea. În schimb, a fost şi ea la fel de vagă cu privire la propria ei viaţă.

Atracţia fizică dintre ei a crescut odată cu prietenia şi ori de câte ori trupurile lor se atingeau din întâmplare, Midori simţea un fior ciudat care-i străbătea tot corpul. Era sigură că Nico simţea la fel, dar nu a vorbit niciodată despre asta şi niciodată nu a atins-o intenţionat. Era ca şi cum ar fi ridicat o barieră care nu putea fi trecută, cu toate că ei i-ar fi plăcut. Midori nu ştia dacă ceea ce simţea era doar dorinţă, dar bănuia că în joc era ceva mai profund de-atât. Întrebarea era ce ar fi putut face în acest sens?

Iar răspunsul era: nimic, dacă Nico nu o cerea în căsătorie. Trebuia să aştepte şi să spere.

***

Inevitabil, pe drum s-au confruntat cu mai multe furtuni, dar cea care a trezit-o pe Midori în miez de noapte, undeva, pe la sfârşitul lui iulie, a fost mai rea decât toate celelalte.

La început a deranjat-o zbaterea pânzelor, un sunet care semăna cu plesniturile a sute de bice deodată, însoţit de şuieratul teribil al vântului. Când s-a trezit în întuneric, a devenit conştientă de mişcarea violentă a navei; în scurt timp, un val mai violent aproape că a aruncat-o de pe banchetă. Bubuia puternic, iar Midori şedea speriată şi îşi masa cotul rănit.

– În sfârşit, am ajuns în golful Biscaya, i-a spus Harding în dimineaţa aceea. În câteva zile, ar trebui să fim în Olanda.

Midori simţi cum grinzile navei se cutremură când un alt val puternic izbi vasul. „S-ar putea să se fi pripit", îşi spuse Midori, gândindu-se la vorbele lui Harding.

Midori se întoarse şi încercă să se culce la loc, dar se dovedi a fi imposibil. Furtuna creştea în intensitate, iar Midori începea să se simtă prinsă în capcană în cabina ei micuţă. Nu aşa îşi imaginase sfârşitul călătoriei şi în mod categoric nu voia să moară în mijlocul apelor. În mintea ei, pereţii începeau să se strângă în jur, iar cabina se umplea cu apă. În câteva secunde ar fi prinsă într-un mormânt lichid.

Sări din pat şi trase un capot peste hainele de noapte. Nu se mai gândi la papuci şi, cât ai clipi, deschise uşa şi năvăli pe coridorul îngust. Un alt val lovi puternic nava, iar ea se trezi izbită într-un perete.

„Au!" Îşi frecă umărul dureros şi îşi croi drum spre trapă. Podeaua era plină de apă şi alunecă pe scândurile umede, aşa că se sprijini de pereţi, ca să se echilibreze. Nu fu de prea mare ajutor, dar măcar reuşi să se ţină pe picioare.

I-a luat o veşnicie până a reuşit să deschidă trapa, dar în cele din urmă izbuti. Urcă cele câteva trepte şi scoase capul prin deschizătură, privind pe punte. Părul ei lung a fost imediat luat de vânt şi fluturat deasupra capului ei, dar ea nu îl băgă de seamă, încercând să se ţină cu ambele mâini de chepeng, să nu cumva să cadă. Întunericul era aproape absolut, sfâşiat când şi când de lumina fulgerelor; aşa, putu zări că pe punte se desfăşura o activitate intensă. Imaginea haosului care se deschidea în faţa ei o transformă în stană de piatră.

Peste tot erau marinari care încercau să securizeze funiile, să mute bunurile, să coboare pânzele şi să stea de pază în cazul în care vreun catarg ar fi trebuit retezat. Harding îi spusese că aceasta era procedura normală în caz de urgenţă. Acum putea vedea cu ochii ei cum stăteau lucrurile. Se auzeau ţipete, erau strigate ordine, era o cacofonie de tot felul de sunete: şuieratul vântului, scrâşniturile navei, zbaterea pânzelor şi a funiilor scăpate de sub control. Şi, peste toate, mugetele cutremurătoare ale mării.

În câteva secunde, Midori s-a trezit udă leoarcă, pentru că valurile măturau puntea de la un cap la altul, iar unul şi-a găsit cumva calea direct spre ea, lovind-o cu o neasemuită forţă şi lăsând-o fără suflare. Sarea îi intrase în ochi, o usturau şi pleoapele, şi ochii, strănuta, se smiorcăia, scutură din cap. „Naiba să te ia!" îi strigă ea furtunii, agitând un pumn neputincios către incredibilele forţe ale naturii.

În clipa aceea, o siluetă se desprinse din întuneric:

– Midori, pentru Dumnezeu, ce cauţi aici? Du-te imediat jos, acolo eşti în siguranţă!

– Nu, Nico, te rog, nu vreau să mor acolo! Nu suport să stau închisă aşa, e cumplit!

– Ai şi mai puţine şanse să supravieţuieşti aici, sus, strigă el. Am pierdut deja mai mulţi oameni. Valurile sunt prea puternice. Pentru numele lui Dumnezeu, Midori, te implor, du-te sub punte.

Midori se uită în sus spre el, clipind des ca să înlăture picăturile de apă sărată din ochi şi încercând să îi vadă expresia. La lumina unei alte străfulgerări, observă că arăta groaznic, dar părea extrem de hotărât. Realiză că trebuie să se simtă răspunzător pentru siguranţa tuturor. Era nava lui, aşadar era de datoria lui să le garanteze tuturor siguranţa. Avea şi ea datoria de a-l ajuta să-şi îndeplinească sarcinile, nu să îl încurce.

– Prea bine, zise ea, apoi se prinse de cele două părţi ale trapei cu mâinile, când nava se clătină din nou. Căzu de-a rostogolul până în josul scărilor, iar el o urmă imediat.

– Hai, te duc eu în cabină.

Un alt val izbi nava şi o trimise direct în braţele lui. Nico se chinuia să îşi ţină echilibrul şi îl auzi înăbuşindu-şi cu greu o înjurătură. În cele şapte luni petrecute cu echipajul prinsese câteva frânturi de olandeză, inclusiv înjurături. Acum, îi venea să zică ea însăşi vreo câteva! Ceea ce şi făcu, fără să-i mai pese de statutul ei de doamnă.

– Te simţi mai bine? o întrebă Nico, aruncându-i o privire ghiduşă.

Ea dădu din cap şi îi zâmbi. Ce bine că îşi păstrase simţul umorului, în ciuda tuturor adversităţilor.

O duse în siguranţă până la uşa cabinei:

– Te rog să rămâi aici, porunci căpitanul. Chiar nu vreau să mă mai gândesc şi la siguranţa ta, la câte am de făcut. Am să trec să văd cum te simţi de îndată ce pot. Şi încearcă să nu îţi faci griji, am văzut furtuni mai rele.

Ea încuviinţă din cap, cu toate că nu era prea convinsă. Oricum, acum nu era momentul să-l contrazică. Închise uşa în urma lui, îşi schimbă hainele ude şi încercă să îşi usuce părul. Însă era un efort inutil, aşa că îşi petrecu toată noaptea învârtindu-se de colo-colo, cu picioarele până la glezne în apa care se strecurase în cabină pe sub uşă. Nici vorbă să doarmă, nici măcar nu a încercat să se întindă. În schimb, s-a rugat în tăcere, chemând spiritele străbunilor în ajutor. S-a rugat până şi la zeul lui Nico şi al mamei ei, în caz că ar fi contat într-un fel sau altul. Însă adânc, în sinea ei, se îndoia că o auzea cineva.

Oare aici se încheia călătoria ei?

***

Nu şi-a dat seama cât a durat furtuna, dar i s-a părut că a trecut o viaţă de om. Ceasuri de-a rândul valurile au izbit nava, azvârlind-o de colo-colo ca pe-o jucărie.

Într-un sfârşit, când simţi că valurile s-au mai potolit puţin, iar nava nu se mai clătină atât de tare, Midori era pe punctul de a se întinde puţin, răpusă de epuizare; dar tocmai atunci se auzi o bătaie în uşă.

– Cine e?

– Nico. Îi spuse parola, ea ridică bârna, deschise uşa, iar el intră clătinându-se, cu un umăr şi braţul pline de sânge. Midori se uita îngrozită la el, orice gând de somn zburându-i cât ai clipi.

– Ce s-a întâmplat? Încercă să vadă dacă era grav rănit, dar lumina palâ a răsăritului care se strecura prin hublourile mici nu era suficientă.

El închise ochii, cumplit de îndurerat:

– Da, da, sunt bine, dar prim-ofiţerul meu... Am încercat să-l salvez, dar o bârnă a căzut peste mine şi l-am scăpat. Îşi acoperi ochii cu palma şi blestemă printre dinţi: Era un om bun, Midori, un om bun şi un prieten.

Ea îi puse o mână pe braţ, strângându-l cu compasiune şi înţelegere.

– Sunt sigură că nu a fost vina ta. Ai făcut tot cea ai putut şi, oricum, ne-ai scos la liman în siguranţă pe noi, toţi ceilalţi, nu?

El îşi trecu cealaltă mână prin părul ud şi dădu din umeri:

– Da, probabil ai dreptate. Ce-a fost mai rău a trecut, acum ne putem îndrepta spre port.

Plină de tact, ea schimbă subiectul:

– Hai, dă-mi voie să mă ocup de rana ta. E adâncă?

– Nu, lasă, am să mă ocup de ea mai târziu. Acum trebuie să urc pe punte. Nu am vrut decât să mă asigur că eşti bine.

– Da, nu-ţi fă griji pentru mine.

– Bine, atunci mă întorc mai încolo.

Ea rămase în cabină pentru o eternitate, cel puţin aşa i se păru, pândind orice mişcare pe punte, pe măsură ce lumina îşi făcea loc prin hublouri. Se întreba ce se întâmplase cu celelalte nave din convoi: nu se zăreau nicăieri. „Sper că sunt în regulă”, îşi spuse ea. Valurile erau în continuare înalte, dar nu ameninţătoare, aşa că putu să mănânce câţiva biscuiţi uscaţi în timp ce îl aştepta pe Nico. Auzea zarvă şi voci de bărbaţi, aşa că îşi imagină că marinarii aruncau resturile şi încercau să repare ce se putea repara. Spera ca reparaţiile să fie suficient de solide şi să ţină până ce vor ajunge la destinaţie.

– Cred că acum totul e din nou sub control, mă rog, cât se poate în momentul ăsta.

În sfârşit Nico s-a întors, iar Midori l-a rugat să şadă. Fără să îi ceară voie, îi dădu la o parte părul lung, moale şi auriu, apoi cămaşa pentru a descoperi tăietura adâncă din umărul lui, care mustea de sânge.

– Va trebui să o cos, altminteri nu se va vindeca.

– Fă ce trebuie să faci, dar repede, te rog. Trebuie să mă întorc la echipaj cât mai repede cu putinţă.

– Sunt sigură că se pot descurca puţin şi fără tine, îi spuse Midori. Dacă sângerezi până cazi din picioare, nu ai să-i ajuţi prea mult.

Pe buzele lui trecu umbra unui zâmbet:

– Aici s-ar putea să ai dreptate.

Ea pregăti cele necesare şi încercă să nu se holbeze prea tare când el îşi trase cămaşa peste cap. Mai văzuse bărbaţi goi în partea de sus a trupului, dar niciodată unul atât de mare sau de perfect ca Nico. Toţi muşchii puternici erau acolo unde trebuiau să fie, umerii şi braţele lui

erau minunat conturate. Fu cuprinsă de o dorinţă de nestăpânit de a-şi plimba palmele peste tot trupul lui, de a simţi pielea lui moale sub degete, muşchii tari ca oţelul de dedesubt. Dar vederea sângelui proaspăt ţâşnind din rana lui adâncă o readuse cu picioarele pe pământ, aşa că se apucă de treabă cât de repede putu. Nico rezistă cu stoicism la îngrijirile ei, ţinându-şi din când în când respiraţia, când îngrijirile ei erau mai dureroase.

– Îmi pare rău, dar chiar cred că e necesar, spuse ea, încercând să coasă rana cât de blând putea. Vraciul de la castel o învăţase cum să facă asta, iar acum ea îi mulţumi în gând.

– Ştiu, am trecut prin altele, mai rele. El încercă să zâmbească şi ceva se clătină în sinea ei, înfierbântând-o toată. Voia cât mai multe astfel de zâmbete de-ale lui, voia să audă timbrul profund şi răguşit al vocii lui, voia să-l atingă fără să-l rănească, aşa cum o făcea acum.

„Dar nu am dreptul."

Când termină, el îşi trase înapoi cămaşa, iar Midori îşi înăbuşi un suspin de dezamăgire. S-ar fi putut uita la el o veşnicie. El se ridică, îi prinse mâna şi i-o duse la buze, sărutând-o scurt.

– Mulţumesc, spuse el. Îţi sunt recunoscător pentru ajutor. Dacă mai sunt şi alţii care au nevoie de ajutorul tău, pot să ţi-i trimit? De Jong e foarte ocupat şi sunt sigur că va aprecia ajutorul tău.

El îi păstră mâna mai mult decât ar fi fost necesar, iar ea puse cealaltă mână pe braţul lui şi strânse:

– Sigur că da, dō itashimashite. Era binevenit să-i ceară oricând ajutorul, asta încercase să îi spună. Conştiinţa prezenţei lui o înfioră, şi Midori se trezi căutându-i pielea, muşchii pe sub straiele ude. Mâinile ei explorau cu febrilitate şi, în mod impulsiv, îşi îngropă faţa în cămaşa lui udă, îl apucă de ea şi îl trase mai aproape. Îl simţea cum tremură. Era un sentiment de siguranţă la pieptul lui, se simţea ca şi cum ar fi ajuns acasă, dar şi un soi de pericol periculos de plăcut. Era ciudat, dar Midori simţi că acolo era locul ei, acolo trebuia să se afle, acum şi pentru totdeauna.

– Midori, nu. Nu trebuie. El încercă să se desfacă din strânsoarea ei, deşi cu jumătate de inimă; vocea lui suna ciudat. Îi puse mâinile pe umeri, încercând să o împingă.

– De ce? Erau încă foarte apropiaţi şi ea simţea cum muşchii coapselor lui se înclină spre ea. O străbătu un fior şi hotărî că nu mai vrea să mai nege aceste sentimente. Nu mai aveau decât câteva zile. Timpul zbura, iar ea voia răspunsuri.

Îl dorea.

– Nu ar trebui să... nu... nu pot... I-am dat cuvântul fratelui tău.

– Ichiro ar fi fericit pentru mine. Eşti un om bun. Îi prinse bărbia în palmă, degetele ei îi mângâiau buzele. Atingerea bărbii lui moi îi provocă un alt frison de-a lungul braţului.

El scutură din cap:

– Nu mă cunoşti, nu cu adevărat.

Dar Midori nu îl asculta. Chiar dacă ştia că era greşit din partea ei, tânjea după atingerea lui. Şi ştia că el simţea la fel, căci ochii lui albaştri erau plini de patimă, dar şi de dor şi dorinţă, ceea ce îi înflăcără şi mai mult sângele.

Au stat aşa, privindu-se, fiecare luptând cu propria-i conştiinţă, dar în cele din urmă un fel de irepresibilă forţă magnetică îi împinse unul spre celălalt, iar el se aplecă să o sărute, în ciuda vorbelor lui. Părea că singurul lucru care conta acum era copleşitoarea atracţie dintre ei. Când trupurile lor s-au atins, au fremătat amândoi la unison. Nici măcar răcoarea dată de hainele lui ude nu a reuşit să ostoiască fierbinţeala pe care o degajau amândoi, la cea mai mică mişcare.

Midori a închis ochii. Îl dorea pe acest bărbat mai mult decât orice altceva. Soarta i-a oferit această clipă şi dorea cu disperare să îi arate cât de mult însemna pentru ea. Îi întoarse fiecare sărut cu o pasiune şi mai aprinsă, în timp ce încerca să memoreze fiecare atingere, fiecare miros al lui, să-l poarte cu ea pe vecie. Avea gust de sare şi de vânt şi, în ciuda faptului că stătuse toată noaptea în furtună, buzele lui erau fine şi moi. O anumită nesăbuinţă o făcu să se simtă eliberată de orice constrângere, dorindu-şi ca el să uite tot ceea ce-l reţinea să meargă mai departe.

Apoi ea îşi îngropă faţa în scobitura gâtului lui şi şopti:

– Nico, de ce nu ai veni la Plymouth cu mine? Să-mi cunoşti rudele. Sunt sigură că şi ele vor fi foarte încântate...

– Cum? Nico o împinse brusc şi o privi fix, iar între sprâncene îi apăru o cută de încruntare: Ai spus Plymouth? Dar credeam că mergi la Londra.

Midori îl mângâie pe obraz.

– Nu ţi-am spus tocmai adevărul, dar acum nu vreau să mai existe secrete între noi. Mă întorc la familia mamei mele, Marston, care se află la Devon. Asta nu e prea departe de Londra, nu?

Dar Nico nu-i răspunse. Se holba la ea şi repeta:

– Marston? Mama ta? ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

Midori îşi lipi capul de pieptul lui şi încercă să îl tragă din nou aproape.

– Da, mama mea, Hannah, a plecat în Japonia cu ani în urmă şi a rămas acolo. S-a îndrăgostit de tata şi...

Nico o prinse de încheieturi şi se depărtă puţin de ea. Scutură din cap, neîncrezător, şi o privi cu un fel de durere:

– Ar fi trebuit să îmi spui de la început, zise el, cu o voce care sună ciudat de sever.

– Dar ce contează? Midori privi în jos la încheieturile pe care el i le ţinea, şi avu impresia că între ei s-a căscat un fel de prăpastie, numai că nu înţelegea de ce. „Oare urăşte mincinoşii? Dar am avut toate motivele să nu îi spun totul despre mine, ar trebui să înţeleagă asta!"

Se pare că nu. El îi dădu drumul şi se întoarse spre uşă:

– Îmi pare rău, Midori, asta nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Eu... eu trebuie să plec. Şi ieşi pe uşă fără să privească în urmă.

Midori se uita neîncrezătoare după el, simţindu-se îngheţată şi udă, de parcă ar fi stat afară toată noaptea. Nu a plâns, nu avea niciun rost. Se simţea ca o scoică goală, secătuită de orice emoţie. Era acum sigură că Nico însemna enorm pentru ea, dar se pare că nu avea niciun viitor cu el. L-a îndepărtat lipsa ei de onestitate şi nu îi rămăsese altceva de făcut, decât să accepte realitatea.

Nu îl putea condamna. Şi în societatea japoneză onestitatea şi integritatea erau cele mai importante lucruri; evident, aşa era şi în ţara lui Nico. „Dacă i-aş fi spus mai devreme adevărul, poate altfel ar fi stat lucrurile?! Dar nici el nu a fostprea deschis cu mine..." Tot nu reuşea să înţeleagă de ce destinaţia ei conta atât de mult pentru el.

Oricum ar fi fost, era limpede că nu o dorea. „Va trebui să-mi iau gândul de la el."

Soarta i-a jucat din nou o festă, dar dacă a trecut prin furtuna asta, va putea trece şi prin altele.

***

Nico se năpusti spre scări, apoi se răzgândi şi se întoarse în cabina lui. Trânti uşa după el şi se prăvăli pe banchetă, răsuflând agitat. Îşi duse mâinile la ochi şi mormăi:

– Nu, nu pot să cred! Din toate nenorocitele de coincidenţe... Cum se poate una ca asta?

Înjură murdar și blestemă soarta. „Nu, asta e prea mult."

Sperase să nu mai audă niciodată cuvântul Plymouth. Era locul unde crescuse, locul din care fugise și pe care încerca să îl uite. „O gură de iad." Și, mai ales, sperase să nu mai audă niciodată despre familia Marston. „Blestemați să fie!"

– Hannah..., șopti el. Auzise de multe ori acest nume, dar nu se întrebase niciodată dacă ar putea fi vorba despre două persoane. Cel puțin, nu două care să fi plecat în Japonia cu treizeci de ani în urmă.

„S-a ascuns pe o navă, îmbrăcată băiețește. A navigat până în Japonia cu noi, apoi a fost răpită de un senior din acele locuri. Am reușit să îi dăm de urmă, dar am pierdut-o pe drumul înapoi spre navă. S-a înecat în râu. Ce nenorocire..."

Cuvintele acestea i se învârteau în cap, o poveste atât de familiară. Ori de câte ori avea loc o întâlnire a familiei mamei lui vitrege, se spunea această poveste veche. Hannah era sora ei, iar fratele lor, Jacob, a fost cel care a pierdut-o în Japonia. Oamenii aceștia erau nu doar rudele lui Midori, ci și ale lui, cu toate că numai în virtutea căsătoriei tatălui lui cu Kate Marston.

„La dracu', nu au vrut deloc să aibă de-a face cu mine. Nu eram rudă de sânge, așadar nu am fost dorit!" Sentimentul a fost reciproc – nu s-a împăcat niciodată cu ei și, după ce a fugit de-acasă, și-a schimbat numele, ba chiar și naționalitatea, încercând să își croiască singur drum prin viață. Acum era Nico Noordholt, cetățean olandez. Nu îl mai lega nimic de Plymouth, de familia Marston. „Cu excepția lui Midori, dracu' s-o ia!"

Se uită pierdut în jur. „Nu era vina ei, dar totuși... ce ironie a sorții! Așadar, Hannah Marston nu s-a înecat, evident, altminteri nu ar fi ajuns să aibă o fiică", mârâi Nico. „Și blestemata ei de fată a trebuit să își cumpere un loc tocmai pe nava mea, din toate navele din lumea asta! Fir-ar a naibii de treabă să fie! Ei bine, am jurat să nu mă întorc niciodată înapoi. Va trebui să se ducă singură acolo. Și nu am de gând să îi spun de ce."

Capitolul 17

Iulie–august 1642

Midori nu l-a văzut prea mult pe Nico în zilele următoare, iar ori de câte ori reuşea să îl zărească, se comporta ca şi cum noaptea furtunii nu s-ar fi întâmplat niciodată. Îi vorbea politicos, ca şi înainte, dar părea distant. Iar dacă mai exista vreo scânteie între ei, Nico reuşea să nu arate deloc acest lucru. Midori se străduia şi ea să pară indiferentă. Avea ani de practică asiduă în ascunderea emoţiilor, aşa că ştia că va reuşi şi de astă dată.

Amsterdamul se dovedi a fi un port la fel de agitat ca Nagasaki, dar cam asta era singura asemănare. Dacă Nagasaki era construit pe dealuri şi înconjurat de ele, Amsterdamul era pe cât de plat putea fi un loc. Nu te puteai apropia de el direct de pe mare, ci prin Zuider Zee, un golf vast, dar de mică adâncime, care ţinea de Marea Nordului.

Când *Zwarte Zwaan* începu să reducă viteza, Midori se putu bucura de prima ei întâlnire cu Olanda. Erau o sumedenie de locuinţe ţărăneşti, multe cu două caturi şi acoperişuri ţuguiate, fiecare cu un hambar sau două şi o curte plină de noroi, în care animalele se mişcau liber. Mugetul vitelor, cotcodăcitul găinilor şi behăitul oilor umpleau văzduhul, laolaltă cu cântecul vesel al păsărilor verii. Oamenii se strigau şi vorbeau în olandeză, iar ritmul cântat al acestei limbi era o desfătare pentru auz. Văzu femei tinere cântând în timp ce îşi îndeplineau sarcinile zilnice. Priveliştile şi sunetele au înveselit-o pe Midori şi nici măcar duhoarea excesivă care venea uneori dinspre ferme îi putea strica buna dispoziţie.

„În sfârşit, iată-mă în Europa."

Peisajul din jur, cu copaci şi tufişuri, era de un verde orbitor, amintindu-i lui Midori de împrejurimile castelului Shiroi. Florile care se unduiau în adierea vântului adăugau o minunată pată de culoare. Dar ce o fascina cel mai mult erau morile de vânt, care se găseau din belşug în zona rurală. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva, iar când se întâmplă ca Nico să treacă pe lângă ea, îl opri şi îi rugă să îi explice cum funcţionează.

– Chiar vrei să ştii? Părea sincer surprins de întrebarea ei.

– Sigur că da, mi se pare fascinant.

Gura lui se arcui într-un zâmbet precaut:

– Scuză-mă, ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu întrebările tale până acum, nu?

Midori nu era sigură dacă acesta era un compliment sau nu, aşa că răspunse scurt:

– Tocmai.

El îi spuse tot ce ştia despre morile de vânt, iar ea îl ascultă cu mare atenţie, nu în ultimul rând pentru că îi plăcea la fel de mult sunetul vocii lui.

Când au ajuns în oraşul Amsterdam, Midori fu uimită de şirurile drepte şi ordonate de case, de faţadele lor nobile din cărămidă, de cornişele bogat decorate care se oglindeau în apele liniştite ale canalelor din faţa lor. Recunoscu stilul clădirilor din Batavia, deşi, după părerea ei, Amsterdamul era mult mai frumos.

Nico îi făcu surpriza de a veni lângă ea, când aşteptau ca nava să acosteze. Părea în continuare puţin distant, dar discuta nimicuri cu ea, ca şi cum nu ar fi suportat tăcerea dintre ei.

– Canalele oraşului au fost construite ca o serie de semicercuri lângă râul Ij, îi spuse el. Există şi altele mai mici între ele, care duc spre nord şi spre sud, precum şi străzi drepte, foarte aglomerate, între case.

Midori privea fermecată în jur. Mărimea impunătoare a acestui oraş ar fi copleşit-o, dacă nu ar fi vizitat măreţul oraş Edo împreună cu tatăl ei de mai multe ori.

– Există un flux de mărfuri din toate colţurile lumii care intră în depozitele din acest oraş, făcând din el un adevărat stup, continuă Nico.

Erau şi străini de toate naţiile şi, odată ajunsă lângă chei, Midori putu auzi babilonia de limbi din jur. Nico arătă înspre câteva naţii anume:

– Bărbaţii de colo sunt evrei din Spania şi Portugalia, care au găsit aici un adevărat rai, scăpând de persecuţii. Oamenii înalţi şi blonzi sunt din statele baltice şi Scandinavia; au venit să schimbe minereu de fier, lemn şi piei de·animale pentru alte mărfuri. Restul, sunt un amestec de diferite naţionalităţi europene care dau năvală în Amsterdam din diferite motive. E o piaţă uriaşă, marfa vine din toate părţile, iar negustorii locali fac averi la care generaţiile de odinioară nici nu îndrăzneau să viseze. Sper ca şi eu să fiu unul dintre ei.

Nico lăsă garda jos pentru câteva clipe şi îi făcu semn cu ochiul.

– Hai, vino, continuă el. Vă duc, pe tine şi pe Harding, la un han, apoi mă întorc să descarc marfa. Ca şi cum ar fi presimţit întrebarea pe care urma să i-o pună Midori, se grăbi să îi explice: Nu poţi sta la

mine. În primul rând, nu s-ar cuveni, şi în al doilea, pur şi simplu nu am suficiente camere. Te vei simţi mai confortabil la han. Se întoarse apoi spre uriaşul englez: Harding, te deranjează dacă te rog să îi mai ţii companiei doamnei Midori încă puţin? Din câte am înţeles, Jochem s-a dus să-şi vadă familia.

– Deloc, căpitane, este plăcerea mea.

***

În timpul călătoriei, Nico i-a povestit lui Midori câte ceva despre poporul olandez şi istoria lui:

– Sunt în război cu Spania de aproape opt ani, şi asta pentru că monarhul Spaniei se considera conducătorul tuturor olandezilor. Statele din Nord s-au aliat, s-au autointitulat Provinciile Unite şi au luptat pentru libertatea de a se conduce singure.

– Dar nu au câştigat?

– Păi, aproape. A fost o luptă lungă şi sângeroasă, dar toată lumea simte că se apropie de sfârşit. Luptele au încetat şi se vorbeşte despre negocieri de pace, dar acestea nu au fost încă stabilite în amănunt. Se zvoneşte că spaniolii vor renunţa la pretenţiile lor şi sunt în sfârşit dispuşi să se aşeze la masa negocierilor.

– Aşadar, sunteţi în mijlocul unui război civil? Lui Midori nu-i venea să creadă că avusese ghinionul de a ajunge în Europa într-o asemenea perioadă.

– Da, dar, după cum am spus, e aproape încheiat, cel puţin aşa cred, aşa că nu e cazul să-ţi faci griji. Nu ar trebui să te afecteze. Nu mai luptă nimeni în clipa asta.

Aşa părea, cel puţin din cât şi-a dat seama din drumul pe care l-au străbătut de-a lungul canalelor. Oamenii din jurul lor, îşi vedeau de treburile lor de zi cu zi ca şi cum nimeni nu ar fi auzit vreodată cuvântul „război", iar Midori se simţi uşurată.

– Bun, iată hanul la care mă gândeam.

Nico arătă spre o clădire care arăta foarte respectabil, curată şi îngrijită.

– Mă duc să întreb de camere, dacă eşti de acord?

Midori încuviinţă:

– Arată perfect.

El se întoarse repede.

– Am rezervat două dormitoare şi un salonaş pentru masă. Proprietăreasa spune că puteţi lua masa de îndată ce sunteţi gata.

– Mulţumesc.

– Acum te las, am multe de făcut, dar mă voi întoarce de îndată ce voi putea.

Nico părea nerăbdător să plece, aşa că Midori nu încercă să-l reţină. În scurt timp, a fost instalată într-un dormitor micuţ, curat, cu un pat confortabil şi un lavoar, dar cam atât. Se aşeză pe pătura moale, încercând să nu se simtă copleşită.

***

Nico îşi petrecu restul zilei asigurându-se că preţioasa lui încărcătură este depozitată în siguranţă într-un depozit încuiat, sub pază. Nu voia să rişte şi ştia că mulţi indivizi lipsiţi de scrupule erau dispuşi să profite de orice ocazie pentru a pune mâna pe ceva, pe orice. Când a ajuns la locuinţa lui – care se afla într-o casă învecinată cu cea care îi aparţinuse lui Casper –, era epuizat. Numai că ziua nu părea a se fi încheiat, căci proprietăreasa i-a spus că cineva îl aştepta.

– Mijnheer Schuyler, nu mi-am închipuit că am să vă revăd atât de repede, îl întâmpină Nico pe avocatul şi prietenul lui Casper. Îl plăcuse întotdeauna pe acest bărbat şi ştia că Schuyler îi împărtăşea sincer durerea pentru moartea lui Casper.

– Am simţit că trebuie să vin. Am aflat azi după-amiază de sosirea navei, dar bucuria mea de a te venea înapoi bine, sănătos este întunecată de veştile despre prietenul meu. Şi Schuyler clătină din cap: A fost un om bun, îi voi simţi lipsa.

– Şi eu. Nico oftă. Avusese nouă luni la dispoziţie ca să se obişnuiască cu moartea lui Casper, dar încă i se părea ceva ireal, mai ales aici, unde în mod normal s-ar fi aflat la doar o uşă distanţă.

– Îmi poţi spune ce s-a întâmplat, te rog? Sau, dacă vrei, pot să revin altă dată...

– Nu, nu, cum să nu-ţi spun. Vrei să mergem să mâncăm undeva? Aşa, îţi voi putea povesti despre aventurile noastre.

O oră mai târziu, erau instalaţi într-un colţ, într-un han foarte elegant, îndestulaţi şi cu câte o halbă de bere dinainte.

– Ah, nu pot să-ţi spun ce bine e să mănânci mâncare adevărată şi să bei ceva din care nu trebuie să pescuieşti mai întâi larvele. Şi Nico

îi zâmbi avocatului. Te obişnuieşti, desigur, dar uneori ajungi să te saturi.

– Îmi pot foarte bine imagina. Şi totuşi, şi tu, şi Casper, străbateţi de atâţia ani mările şi oceanele, de bună-voie şi nesiliţi de nimeni. Schuyler scutură din cap. Mă tem că eu nu aş fi bun pentru aşa ceva, cu toate că, din câte îmi povesteşti, sunt sigur că ai văzut nişte locuri minunate. Acum, că tot l-am amintit pe Casper, spune-mi, ţi-a vorbit despre testamentul lui?

Nico se încruntă:

– Da, dar i-am spus că nu vreau să-mi lase nimic. El însă a insistat. Serios, toate bunurile ar trebui să revină rudelor, eu aşa cred.

Schuyler zâmbi uşor:

– Mă tem că nu te poţi împotrivi unui testament legal. Moştenirea e a ta, indiferent dacă o vrei sau nu. Ţi-a lăsat casa, dar, dacă vrei, poţi să o vinzi.

– Cum? Ce? Nu ar trebui vândută, iar banii împărţiţi egal între nepoţii şi nepoatele lui? Nico era uluit de generozitatea acestei moşteniri. Proprietăţile din Amsterdam erau foarte scumpe.

– Casper le-a lăsat economiile lui, care sunt considerabile, dat fiind că nu s-a căsătorit şi a trăit foarte modest. Nu, casa e tot, cu tot ceea ce se află în ea, inclusiv servitorii, dacă îi vrei. Îi informez eu pe cei din familia lui Casper, nu-ţi fă griji.

Nico inspiră adânc:

– Nu ştiu ce să zic. E ceva cu totul neaşteptat.

Era mişcat că bătrânul Casper îl preţuise atât de mult, mai ales că propria lui familie procedase exact pe dos. Când a murit tatăl lui, şi-a lăsat averea împărţită în mod egal tuturor celorlalţi copii, dar niciun sfanţ pentru Nico. În testament, a explicat că îl considera pe Nico un risipitor care trebuia să înveţe să se descurce singur în viaţă. Deşi era ceva adevăr în această apreciere, l-a rănit profund faptul că a fost astfel exclus.

– Acceptă moştenirea, spuse Schuyler. Casper mi-a spus că te consideră fiul pe care nu l-a avut niciodată, iar acceptul tău l-ar fi făcut fericit. Putem rezolva cu actele mâine, dacă treci pe la mine pe la birou.

– Mâine pe după-amiază ţi-ar conveni?

– Da, sigur că da, Mulţumesc.

„Sunt proprietarul unei case, am casa mea." Era ciudat acest sentiment – de a avea ceva ce era cu adevărat al lui, nu doar un apartament închiriat –, dar era şi un sentiment plăcut.

Nico nu a venit a doua zi, aşa că Midori a hotărât să exploreze

singură oraşul, cu Harding drept escortă.

– Nu vreau să stau aici toată ziua, dar spune-mi, crezi că e sigur? Nu aş vrea să dăm din nou de bucluc.

– Vai, dar locul ăsta e mult mai civilizat, o asigură Harding. Şi jur că nu voi permite nimănui să mă mai pocnească în moalele capului!

Midori zâmbi:

– Ei bine, asta înseamnă că amândoi va trebui să ne ţinem departe de aleile lăturalnice, nu?

Au ieşit pe stradă, iar ea privi în jur cu interes:

– Ce minunat e să te afli din nou pe pământ, nu-i aşa, Harding? Deşi chiar şi acum mi se pare că solul se clatină uşor sub picioarele mele.

– Da, ştiu, da' o să treacă repede.

– Oare unde e cea mai apropiată piaţă?

– Încolo, arătă Harding direcţia. Am stat destul de mult pe aici, aşa că ştiu locurile.

S-au îndreptat în direcţia indicată de el, mergând alene şi privind plini de interes agitaţia oraşului.

– Goedemorgen, mevrouw.

– Goedemorgen.

Midori răspundea salutului negustorilor înclinând politicos din cap şi zâmbind. Se uitau destul de miraţi la ea, dat fiind că purta chimonou, dar cum Nico îi spusese că la Amsterdam veneau tot felul de oameni, s-a gândit că asta nu contează. Se simţea mai vie ca niciodată în ultimele luni; era ca şi cum ar fi ieşit din închisoare. Era copleşită de fericire.

Midori se minună din nou de ordinea canalelor şi a caselor, iar oamenii care se grăbeau spre muncile lor o fascinau. Erau, desigur, inevitabile diferenţe între bogaţi şi săraci, dar cei mai mulţi păreau fericiţi, indiferent de statutul lor social. Autorităţile civile şi familiile lor, care se aflau în vârful ierarhiei sociale, după cum i-a explicat Harding, făceau figuri aparte în straiele lor splendide. Negrul era culoarea predominantă pentru hainele celor bogaţi, dar existau şi alte nuanţe. Până şi cei înveşmântaţi în negru foloseau nişte materiale aşa de scumpe şi preţioase, încât straiele lor păreau iridescente în lumina dimineţii, negrul preschimbându-se sub razele soarelui şi cât ai clipi când în tonuri de albastru, când în purpuriu. Midori îşi propuse să caute imediat câţiva coţi de astfel de minunată mătase neagră, şi asta numai pentru că era atât de frumoasă.

Cei mai mulţi orăşeni purtau straie simple, din lână, în culorile

pământului, care probabil erau mai ieftine. Midori mai observă că mai multe femei purtau bonete albe – scufe, cum le spunea Harding –, unele cu şireturi, altele fără.

– De ce le poartă? întrebă Midori.

– Astea arată dacă o femeie e măritată sau nu, deşi unele le poartă oricum, răspunse el. Vedeţi dumneavoastră, aşa se cuvine. Astea sunt diferite de cele din Anglia.

– Oare ar trebui să îmi cumpăr şi eu una?

Harding pufni:

– Mă îndoiesc că s-ar potrivi cu straiele voastre străine, mă iertaţi, stăpână! Mai bine aşteptaţi până ajungeţi în Anglia. Acolo au stilul lor, o să vedeţi.

– Ah, da, sigur că da.

Când au ajuns la piaţă, Midori şi-a dat seama că locul acela era tot ce şi-ar fi putut dori vreodată o femeie, şi în scurt timp găsi o sumedenie de lucruşoare de cumpărat. Bietul Harding o urma supus, încărcat de pachete, în timp ce Midori se lăsa în voia plăcerii negocierii. Olandeza pe care a deprins-o în timpul călătoriei îi era proaspătă în minte, aşa că se putea descurca singură. La magazinul de haine, Midori pipăi materialele costisitoare, pentru a vedea care erau de cea mai bună calitate.

– Hoeveel kost het? Arătă spre un sul de mătase albă de cea mai bună calitate, pregătită pentru o voioasă şi acerbă tocmeală. Nu a fost dezamăgită. A durat ceva vreme până ce negustorul a lăsat suficient de mult din preţ, dar în cele din urmă au ajuns la o sumă care i-a mulţumit pe amândoi. Midori a cumpărat triumfătoare mătasea şi a cerut să îi fie împachetată într-o hârtie lucitoare.

– Ştiam eu, ce mai şarlatan, chicoti ea.

– Trebuie să recunosc că eu aş fi renunţat demult, recunoscu Harding. V-aţi descurcat foarte bine. Dar acum ce-aţi zice să ne întoarcem la han să mâncăm ceva. Iaca, se face mai bine de o juma' de ceas de când îmi ghiorăie maţele.

– Vai, sigur că da, îmi cer scuze, Harding. M-am lăsat dusă de val. Să mergem.

***

– Bună treabă, Noordholt. Suntem foarte mulţumiţi de eforturile tale. Şi ale căpitanului De Leuw, după cum ai spus.

Nico se înclină în semn de mulţumire pentru aprecieri, dar încercă să păstreze o expresie neutră. Înainte de atrece pe la Schuyler pe la birou,

s-a prezentat în fața șefilor, ca să știe exact cum stătea cu plata care i se cuvenea. Iar acum se afla în fața Heeren XVII, „Cei Șaptesprezece Stăpâni", cum erau numiți cei din conducerea Companiei Olandeze a Indiilor de Est. Erau, așadar, șaptesprezece directori, deși în acea zi Nico a avut norocul de a da numai peste paisprezece.

Compania aceasta era o structură cu adevărat puternică. Avea dreptul de a interveni în tratate, de a menține forțe militare și chiar de a bate monede; de asemenea, avea puterea de a guverna și asigura justiție în teritoriile olandeze de peste mări. A fi pe placul directorilor era ceva la care merita să aspire, cel puțin așa îl învățase Caspar.

Acum, că reușise, Nico avea calea deschisă către contracte mai lucrative și, cine știe, poate chiar către un post mai înalt cândva, în viitor. Nu avea nicio importanță că nu era nobil din naștere. Compania nu cerea decât competență, experiență și cunoaștere de la angajații ei. Rangul social era irelevant.

– Nucșoară, cuișoare, piper, ceai, scorțișoară, mătase, indigo... Unul dintre directori citea lista mărfurilor aduse de Nico.

– Asta înseamnă o sumă frumușică.

Un alt director dădu aprobator din cap.

– Dată fiind moartea căpitanului De Leuw, partea ta nu va fi deloc de neglijat. Și numi o sumă aproximativă care aproape că îl lăsă pe Nico cu gura căscată, căci era cu mult mai mare decât și imaginase; reuși însă să își mențină aparența de indiferență.

– Vă mulțumesc, spuse din nou și făcu o plecăciune.

– Știi cumva ce putem face cu banii datorați căpitanului De Leuw?

– Da, cred că avocatul lui, domnul Schuyler, se ocupă de problemă. Iar Nico le dădu directorilor adresa lui Schuyler.

– Îți mulțumim, Noordholt. Și nu uita, așteptăm să te prezinți în fața noastră când vei fi pregătit pentru o nouă călătorie.

Nico reuși să scape de corvoadă după o ultimă plecăciune și un oftat secret de ușurare. A sta în fața consiliului director al Companiei Indiilor de Est era ca și cum te-ai afla în fața Sfintei Inchiziții, deși directorii au fost cât se poate de amabili. Trase adânc în piept aerul familiar al Amsterdamului și încet, dar sigur inima lui își reluă ritmul obișnuit.

Acum nu îi mai rămânea altceva de făcut decât să îi găsească lui Midori un vas care să o ducă în Anglia și apoi va fi liber să navigheze din nou peste șapte mări și țări.

Capitolul 18

Când s-au întors la han, Midori şi Harding au dat peste Jochem, care îi aştepta. Tânărul se repezi spre ei:

– În sfârşit! Credeam că nu vă mai întoarceţi niciodată!

– Dar nu am lipsit chiar atât de mult, nu? îi zâmbi Midori. Începuse să ţină la băiat şi crezuse că nu-l va mai vedea, odată ajunşi în Amsterdam.

– Mama mi-a spus să vă invit la masă în seara asta. A zis că ar fi foarte bucuroasă să cunoască o doamnă dintr-o ţară atât de îndepărtată. Ce spuneţi, veniţi? Şi domnul Harding, desigur!

– Mulţumesc, e foarte amabil. Da, sigur, mi-ar face mare plăcere, răspunse Midori.

– Grozav. Atunci vin să vă iau mai târziu. Şi Jochem o şterse, ca un căţelandru dornic de joacă. Midori realiză ce fericit trebuia să fie acum, că avea puţin timp liber, după ce atâta vreme fusese calul de bătaie al tuturor.

Mama lui Jochem era o văduvă care îşi întreţinea singură familia lucrând ca croitoreasă, după moartea soţului ei, cu mulţi ani în urmă. Casa ei era oarecum haotică, dar destul de curată. Vorbea neîntrerupt, iar Midori se strădui cât putu mai bine să răspundă la toate întrebările inchizitorialei sale gazde. Cu toate că a fost o seară foarte plăcută, Midori s-a bucurat când, în cele din urmă, s-au întors la han.

Pe când ea şi Harding treceau prin holul hanului şi se îndreptau spre camerele lor, au auzit pe cineva strigându-i pe nume. Când s-au întors, au dat peste Nico, care şedea într-un fotoliu cu o halbă în mână şi cu cealaltă, în jurul taliei unei femei care chicotea în poala lui. Puicuţa era foarte bine făcută, cu obraji rozalii, păr blond şi un piept foarte bine evidenţiat. Dar pe Nico nu părea să-l deranjeze deloc acest aspect.

– Iată-te. Începusem să mă întreb dacă nu cumva ai plecat spre Anglia de capul tău.

Midori se încruntă la el, neobişnuit de enervată să îl vadă aşa, cu toate că ştia prea bine că nu o privea deloc ce făcea Nico în timpul lui liber.

– Ţi-ar fi păsat într-adevăr? Nu te-am văzut toată ziua! Cuvintele ieşeră fără voia ei, iar Midori strânse din dinţi. „Eşti o proastă!"

– A, deci mi-ai simţit lipsa, nu? Nico tărăgăna într-un fel ciudat cuvintele, aşa că Midori bănui că şedea aici de ceva vreme, cu mai

multe halbe dinainte. Da, i-a simţit lipsa, dar nu avea de gând să îi spună asta.

– Nu, dar ieri ai spus că te întorci repede. Oricum, noi am luat masa cu familia lui Jochem. Dacă ai fi fost aici mai devreme, sunt sigură că ai fi fost şi tu invitat.

– Ai fi putut lăsa vorbă. Nico ridică din umeri. Stau aici de ceasuri întregi. Începusem să mă tem că ai fost iar răpită.

– Nu s-ar spune că ai dus lipsă de companie, totuşi.

Midori aruncă o privire îngheţată către fata bucălată, care acum îşi lăsase capul pe umărul lui Nico şi îşi plimba degetele prin părul lui auriu, scăpat de strânsoarea panglicii şi răsfirat pe umerii lui laţi. Săgeata otrăvită a geloziei o străbătu pe Midori, dar atât de puternic, încât mai că i se tăie răsuflarea. Pe ea nu o lăsa să îl atingă aşa, dar permitea astfel de libertăţi oricărei puicuţe de tavernă?

Înlăturând aceste gânduri, adăugă:

– Mă duc la culcare. Dacă ai ceva timp pentru noi, te-ai putea întoarce mâine-dimineaţă? Ne vom asigura că îţi vom lăsa vorbă despre toate mişcările noastre.

Îi întoarse spatele lui Nico şi se îndreptă spre camera ei, fără a se uita dacă Harding o urmează sau nu. Odată vârâtă sub plapumă, îi trebuiră ceasuri bune până să adoarmă, pentru că ori de câte ori închidea ochii, nu vedea decât braţele grăsuţe ale fetişcanei vesele încolăcite în jurul gâtului lui Nico.

„Ce om enervant!", mormăi ea în beznă. „Refuz să îi permit să mă afecteze în halul ăsta. Mi-a arătat destul de car că nu mă vrea."

Dar oricât de tare a încercat, nu a reuşit să-şi scoată din minte nici imaginea aceea, nici pe Nico.

***

A doua zi dimineaţă, Nico s-a trezit mahmur. A plecat de la han la scurt timp după ce Midori s-a dus la culcare, refuzând „compania" fetei de la han. Nu-şi dădea seama de ce i-a permis să şadă în poala lui, nu o dorea, deşi chiar şi acest lucru era un mister pentru el. Dat fiind că a stătuse atâtea luni pe mare, ar fi trebuit să fie absolut disperat după femei, dar nu, nu era deloc tentat. O singură privire către Midori, şi orice gând de a se culca cu orice altă femeie îi zbura din minte.

„Blestemată să fie", bombăni el. „Oricât de ispititoare ar fi Midori, există şi alte femei, la fel de tentante". Pur şi simplu fetişcana de la han nu era pe gustul lui.

În afară de asta, dacă s-ar fi culcat cu Midori, ar fi trebuit să o ia de nevastă, măcar atâta lucru ştia şi el. Nu era o femeiuşcă oarecare, era o doamnă. „Căsătorie? Niciodată!"Ce i-ar mai plăcea fostei mele familii să mă vadă om respectabil, la casa mea, îşi spuse el. Şi căsătoria cu Midori ar presupune şi să se ducă la Plymouth cu ea, să vadă din nou familia asta, lucru care ieşea dintru început din discuţie.

„De ce te temi atât de mult de asta?" O voce insidioasă din mintea lui îl tot îmboldea. „Doar nu te mai pot răni acum! Eşti bărbat în toată firea, destul de înstărit, mai ales după călătoria asta. De ce nu te-ai întoarce să le arăţi cine eşti?"

„La dracu' cu toate astea!" bombăni el. Se îndoia că i-ar fi păsat ce s-a întâmplat cu el.

Oricum, ştia prea bine ce făcea căsătoria din om, aşa că nu-şi dorea aşa ceva pentru el. Îşi văzuse de mic mama vitregă, o femeie nefericită, mereu umilită, veşnic însărcinată sau cu un bebeluş în braţe. Şi ce a primit pentru durerile ei? Nimic. Bătrânul morocănos cu care s-a măritat nu i-a lăsat nici ei niciun sfanţ. Doar copiilor lui, în afară de Nico, desigur.

„Ticălosul", izbucni Nico. Dar dacă mama lui vitregă şi-a găsit adăpost sub acoperişul fratelui ei, el a fost nevoit să-şi încerce norocul prin alte părţi.

– Eşti suficient de mare ca să te întreţii singur, i-a spus Jacob Marston. E vremea s-o termini cu jocurile de noroc şi cu bătutul tavernelor şi să te apuci de-o muncă cinstită. Era adevărat, dar Nico a simţit că altfel ar fi stat lucrurile dacă i-ar fi oferit un pat şi un acoperiş deasupra capului pentru o săptămână, două, până şi-ar fi găsit ceva de muncă. Marston ar fi putut chiar să-i dea ceva de lucru în afacerea lui, căci era negustor, dar când Nico a sugerat acest lucru, a fost dat pe uşă afară:

– Mă îndoiesc că ai fi bun la ceva, a fost verdictul lor.

A inspirat adânc. „Ei bine, m-am descurcat singur suficient de bine cât să-i dovedesc că s-a înşelat, aşa că nu are rost să mă mai gândesc la ei acum". Totuşi, erau răni vechi, care încă îl zgândărau.

Cât despre Midori, şi-a spus că probabil ar fi bine să încerce să se revanşeze faţă de ea pentru purtarea prostească din seara precedentă. Pesemnenu i-a păsat în niciun fel, dar dintr-un motiv oarecare, nu dorea ca ea să rămână cu o părere proastă despre el, cum probabil îşi va fi făcut văzându-l în halul acela.

Dorea să gândească numai de bine despre el, deşi nu ar fi putut spune de ce anume îşi dorea cu ardoare acest lucru.

***

– Ai moştenit o casă, spui?

– Da, de la prietenul meu, căpitanul care a murit în Dejima. Îţi aminteşti, ţi-am povestit despre el.

Nico i-a însoţit pe Midori şi pe Harding în salonul privat de la han, dar a refuzat orice gustare. Midori bănuia că îl doare capul şi îi este greaţă, dar nu arăta prea rău, ceea ce o deranja întru câtva. Noaptea trecută ar fi trebuit să lase nişte urme mai adânci. I-ar fi fost de folos o lecţie. Dădu aprobator din cap:

– Da, îmi amintesc.

– Mi s-au înmânat cheile în această dimineaţă, aşa că mă întreb dacă ai vrea să mă însoţeşti, să aruncăm o privire? Tu ce spui, Harding?

– Eu nu, căpitane, dacă nu vă supăraţi. Vreau să văd un prieten vechi înainte de a mă îmbarca spre Anglia. Şi apoi, oricum aveţi dumneavoastră grijă de doamna Midori, nu?

– Da, sigur că da.

Midori nu era sigură dacă ar trebui să rămână singură cu Nico.

– Dar se cuvine? îl întrebă ea. Adică, nu ştiu care sunt obiceiurile pe aici, dar în ţara mea nu s-ar cădea să rămân singură în compania unui bărbat.

– Dar ieri ce ai făcut? o încuie Nico.

– Da, e drept, dar... Lui Midori îi fu greu să îi explice de ce nu îl considera pe Harding un bărbat în sensul plin al cuvântului, ci doar un paznic; în schimb, cu totul altceva era să rămână singură cu Nico.

– În plus, tocmai ce ai petrecut nouă luni pe mare, fără nicio altă femeie în preajmă.

Midori acceptă:

– Foarte bine, să mergem. Nico avea dreptate: reputaţia pe care va fi avut-o cândva va fi fiind acum pierdută.

Au urcat pe o bărcuţă care străbătu canalul încet, într-o linişte şi un calm extraordinare, oferindu-i lui Midori ocazia să admire şi mai bine arhitectura oraşului. Cele mai multe case aveau forme şi mărimi asemănătoare, cu frontoanele distincte, atât de des întâlnite în Olanda. Dar fiecare avea totuşi amprenta ei arhitecturală sau ceva aparte, care ţinea de personalitatea proprietarilor. Lui Midori îi plăceau toate, iar copacii plantaţi de-a lungul canalelor, cu frunzele lor de un verde proaspăt oglindindu-se în unda canalelor, nu făceau decât să îi sporească impresia de frumuseţe şi ordine.

– Ce sunt cârligele care atârnă de acoperişurile caselor? îl întrebă ea pe Nico.

– Sunt scripeţi. Cele mai multe proprietăţi aparţin negustorilor, iar podul tuturor caselor este folosit mai ales pentru depozitarea mărfurilor. Cu aceşti scripeţi, mărfurile pot fi urcate direct de pe bărci sau de pe barjele din canal.

– Ce ingenios. Aşa ai să faci şi tu?

– Presupun că da. Nu prea m-am gândit la asta. De obicei, numai o parte mică din bunurile de pe navă îmi revin mie, personal. Fiecare marinar primeşte un mic spaţiu pe navă, pentru depozitarea mărfurilor personale, dar asta nu e decât o foarte mică parte. Încărcătura aparţine în cea mai mare parte Companiei şi este descărcată în depozite, care se află în altă parte. Dar poate mă voi apuca ceva mai serios de negoţ şi, cine ştie, poate voi închiria o navă pentru mine.

Nico arătă spre cele mai bune proprietăţi, ale celor mai bogaţi negustori şi ale notabilităţilor oraşului, care erau situate pe canalele Singel şi Herengracht. Propria lui casă, care nu era tocmai sărăcăcioasă, ocupa o poziţie mai puţin proeminentă, pe canalul Keizergracht. Când au ajuns într-un sfârşit, lui Midori i s-a părut că e totuşi o casă foarte frumoasă.

În holul de intrare, care avea o podea minunată din plăci de marmură în alb şi negru, Midori remarcă imediat lemnăria din lemn lăcuit şi delicatele peisaje pictate care atârnau pe pereţi:

– Vai, cât e de frumos, exclamă ea.

Nico făcu în glumă o plecăciune şi zâmbi, pentru prima oară în dimineaţa aceea.

– Mă bucur că e pe placul dumneavoastră, doamna mea.

Ea îl fulgeră cu o privire exasperată, dar se trezi că îi zâmbeşte la rîndul ei. Ce bine era că puteau glumi iar, în ciuda celor întâmplate. Ea se gândi că poate ar putea rămâne măcar prieteni, dacă tot nu părea interesat de altceva. Între minţile lor exista un asemenea acord, încât ori de câte ori li se întâlneau privirile Midori îşi dorea să nu-şi mai regăsească propriile gânduri oglindite în străfundurile ochilor lui. Era înspăimântător.

– Hai să urcăm la primul etaj, să vedem în ce stare e salonul, o invită Nico. Avocatul Schuyler mi-a spus că servitorii ar fi trebuit să păstreze casa curată, dar cu stăpânul plecat, cine mai poate şti? Acum au liber.

El o conduse sus, pe scări, la o cameră mare, care dădea spre canal. Când el deschise uşa, Midori scoase un mic ţipăt de uimire. Salonul era luminos şi aerisit, cu podele din lemn lăcuit, pernuţe şi tapiţerii atârnate în diverse nuanţe de roşu, care adăugat o tuşă de culoare mobilierului întunecat şi pereţilor. Pe etajerele şi mesele din jurul camerei erau

etalate tot felul de ustensile şi obiecte decorative. Vase chinezeşti în alb şi albastru, carafe din cositor, până şi cochilii de scoici, iar fiecare în parte era curăţată şi bine îngrijită. Întreaga casă avea un aer de confort cald şi intimitate, care din păcate lipsea la hanul la care stătea.

– Ce cameră frumoasă! exclamă ea. Eşti foarte norocos.

Nico se uita în jur de parcă ar fi văzut pentru prima oară acea proprietate.

– Da, nu-i aşa, chiar sunt! Poate ar trebui să scap de toată îngrămădeala asta de obiecte, dar în afară de asta, e perfect.

– Îngrămădeală de obiecte? Vai, nu, dar arată minunat. Midori simţi cum i se înflăcărează obrajii: Cel puţin aşa cred eu. Sigur că tu vei face cum vei crede de cuviinţă.

Nico ridică din sprâncene:

– Aşadar, dacă ai locui aici, le-ai lăsa pe toate aşa cum sunt?

– Categoric. Dar cum nu e cazul, tu eşti cel care va decide. Midori se îndepărtă. Pentru o clipă, îşi dori din tot sufletul să poată împărţi această casă minunată cu Nico. Şi poate să aducă pe lume un copil aici. Dar ştia că era doar un vis prostesc. El îi arătase destul de limpede acest lucru.

– Putem vedea şi restul casei? zise ea, devenind puţin cam nerăbdătoare. Iar după aceea aş dori să vorbim despre continuarea călătoriei mele.

***

– Am găsit locuri pentru noi pe o navă care pleacă în seara asta, le spuse Nico lui Harding şi lui Midori în ziua următoare. Poţi fi gata atât de repede?

– Pentru noi? Midori se încruntă. Am crezut că mă va însoţi Harding, de vreme ce el oricum merge la Plymouth.

Nico se îndreptă spre fereastră, adoptând un ton nonşalant:

– M-am hotărât să vin cu tine. I-am promis fratelui tău că te duc teafără la destinaţie şi nu vreau să îmi încalc promisiunea.

– Mă pot descurca singură, încercă Midori să protesteze, dar Nico îi reteză elanul, ridicând mâna:

– Am plătit deja, aşa că e cam târziu să mai schimbăm planurile. Să aranjez să ţi se transporte bagajele pe chei? Nu voia să vorbească despre motivele care îl determinaseră să se răzgândească, pentru că nici el însuşi nu le înţelegea prea bine. Nu ştia decât că nu o putea lăsa pe Midori că călătorească singură spre Anglia. Trebuia să se asigure că ajunge în siguranţă.

– Foarte bine, atunci. Mulţumesc, adăugă ea cu un ton şovăitor. Atunci, mă duc să văd de bagaje.

Nico se uită lung în urma ei, iar gândul că nu mai aveau decât câteva zile de petrecut împreună era ciudat de supărător. Ţinea la ea, se obişnuise să o aibă prin preajmă. „De fapt, mai mult decât atât." Nu putea nega că între ei exista o atracţie. Dar era ceva pur fizic, aşa că va reuşi să o depăşească. Acum tot ce mai avea de făcut era să o depună în pragul unchiului ei şi putea lăsa tot episodul acesta în urmă şi să o ia de la capăt.

***

Midori nu l-a văzut prea mult pe Nico în timpul celor patru zile, cât a durat drumul spre Plymouth. Părea retras şi abătut, iar ea nu înţelegea de ce. Harding nu ştia nici atât.

– Nu am nicio idee ce-l frământă pe omul ăsta. Dădu din umeri: Am auzit că nu îi place Anglia, dar nu ştiu de ce.

– Ei bine, nu eu l-am rugat să vină, izbucni ea, iritată peste măsură.

Într-o dimineaţă răcoroasă de vară au ancorat în cele din urmă în portul Plymouth. Pe Midori o încercau cele mai amestecate sentimente: bucuria de a fi ajuns în sfârşit la destinaţie, dar şi tristeţea imensă de a fi nevoită să îşi ia rămas bun de la oamenii care deveniseră tot universul ei în ultimele nouă luni. Dar cel mai mult o apăsa gândul că trebuia să se despartă de Nico. El îi spusese deja că nu va rămâne mult în oraş.

Adânc, în sufletul ei, ştia că aşa era cel mai bine, dar ar fi dat orice numai ca să mai stea puţin cu el. Totuşi, în scurtă vreme Nico va face parte din trecut şi numai soarta ştia ce o aştepta de acum înainte. Cum nu avea niciun cuvânt de spus în această privinţă, era hotărâtă să se comporte cum putea ea mai bine.

Şi-au luat la revedere de la Harding:

– Eu stau ceva mai devale, în partea cealaltă a portului, spuse el, aşa că sunt sigur că ne vom mai întâlni din când în când. Dacă mai pot face ceva pentru dumneavoastră, domniţă, vă rog să nu ezitaţi.

Midori dădu din cap:

– Îţi mulţumesc pentru tot.

Plymouth nu era deloc aşa cum şi-l imaginase şi strâmbă din nas în vreme ce îşi croia cu greu drum printre mormanele de gunoaie care străjuiau străduţele înguste.

– De ce e atât de murdar? îl întrebă ea pe Nico, când abia dacă au reuşit să strecoare pe lângă cadavrul în putrefacţie al unui animal. Probabil fusese aruncat din magazinul unui măcelar. Deasupra lui bâzâiau furioase o mulţime de muşte, pe care Midori încercă să le alunge.

El dădu din umeri:

– Casa unchiului tău e sus, pe deal, unde condiţiile sunt ceva mai bune.

– De unde ştii?

– Păi am întrebat pe cineva.

Midori grăbi pasul, dornică să scape de miasmele fetide. Au trecut de nenumărate prăvălii – a unui lumânărar, a unui brutar şi a unui ţesător – care arătau foarte diferit de cele cu care fusese obişnuită Midori. S-a oprit de câteva ori să se uite la mărfuri, până când a realizat că proprietarii prăvăliilor se holbau la ea fără jenă, plini de curiozitate. S-a luat repede după Nico, cu ochii aţintiţi asupra drumului.

– De ce se uită aşa la mine? izbucni ea. Doar mi-am schimbat hainele, aşa cum ai spus tu. El îi sugerase să nu poarte cel mai colorat chimonou, pe care ea l-ar fi ales pentru cinstirea acestei ocazii.

Nico îi zâmbi trist:

– Da, dar tot arată diferit faţă de ceea ce poartă ei, nu? Făcu un semn cu capul înspre câteva doamne care treceau pe lângă ei, iar Midori înţelese ce dorea să spună. Ar fi trebuit să cumpărăm nişte haine de la Amsterdam.

– Nu, vreau să mă prezint în faţa lor cu propriile mele haine. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea lămuri sieşi pe deplin, Midori era foarte hotărâtă sub acest aspect: Fără îndoială voi avea vreme să mă adaptez după aceea, dar astăzi vreau să fiu eu.

– Ei bine, poate se că holbează pentru că nu au mai văzut niciodată o persoană atât de frumoasă, şopti Nico, provocându-i un fior fierbinte pe şira spinării.

– Nu mă provoca. Lui Midori îi era ciudă că el alesese tocmai ziua de azi, din toate zilele celelalte, pentru a glumi aşa cu ea. Până acum nu spuseseсă e frumoasă, iar acum era prea târziu. Păşi înainte cu grabă, cu capul sus, până când la un moment dat realiză că habar nu avea încotro se îndreaptă, aşa că trebui să se oprească să îl aştepte pe Nico. El o privi ridicând din sprâncene, dar nu spuse nimic.

Indiferent încotro s-ar fi îndreptat, erau înconjuraţi de oameni nu tocmai curaţi. Asaltată de toate aceste mirosuri, lui Midori începu să i se facă greaţă şi se întrebă dacă ar fi fost cumva nepoliticos să-şi ţină mâna la nas şi la gură. După o vreme, nu-i mai păsă: ori proceda astfel, ori se făcea de râs în public. A răsuflat uşurată când Nico s-a oprit în sfârşit la capătul unei străzi alunecoase şi pline de glod. A arătat spre casa care se zărea în vârful dealului:

– Aceea e destinaţia ta, casa unchiului tău, spuse el, iar vocea lui suna ca o şoaptă răguşită, ca şi cum ar fi trebuit să lupte cu sine ca să articuleze aceste cuvinte.

Midori privi în sus şi văzu o clădire cu patru caturi, construită din piatră cenuşie, dar cu ceva căpriori şi tencuială albă în faţă. Ferestre mari, cu zeci de ochiuri plumbuite de geam, acopereau toată suprafaţa casei la primul nivel. La al doilea şi al treilea cat erau mai puţine geamuri, care dădeau spre stradă.

– Eşti gata? o întrebă Nico, atrăgându-i privirile înapoi la el. Se foia de pe un picior pe altul, ca şi cum ar fi fost dornic să scape odată, dar chipul lui avea o expresie aspră.

Midori făcu semn din cap că da, e gata. Acum, că venise vremea, se simţea copleşită şi îşi dorea să fi rămas ceva mai mult la Amsterdam înainte de a fi nevoită să îşi înfrunte rudele. Inspiră adânc, amintindu-şi că era fiica unui daimyo şi nu se temea de nimic.

– Stai puţin, adăugă Nico, scoţând o punguţă de piele din buzunar şi întinzând-i-o. Uite, ia şi pune-o bine undeva.

Midori se încruntă:

– Ce-i asta?

– Jumătate din banii pe care mi i-a dat fratele tău. Am minţit în privinţa plăţii călătoriei, ca să te descurajez şi să nu vii. Dar cum se pare că nu a avut niciun efect, ar trebui să îi iei.

– Înţeleg. Ei bine, mulţumesc. Ea luă punguţa, iar greutatea ei îi îndoi mâna. O ascunse în mânecă, întrebându-se dacă spunea adevărul sau era doar amabil cu ea.

– Acum te las, mai spuse Nico, dar dacă ai nevoie de mine, voi fi la hanul *Lanţul şi Ancora* pentru o zi, două. Trimite vorbă dacă...

Midori îl opri:

– Cum, nu vii cu mine? Te rog, măcar încă puţin. Dintr-un motiv oarecare, nu putea îndura gândul că trebuie să îşi ia adio de la el. Nu atât de repede. Li se va părea ciudat dacă voi ajunge acolo singură, nu crezi? mai adăugă ea. Şi vor dori să îţi mulţumească pentru că m-ai adus.

– Mă îndoiesc, îngăimă el cu cel mai sec ton pe care i-l auzise vreodată Midori.

Ştia că nu îl poate obliga să o însoţească, dar, deşi avea curajul să se înfăţişeze singură în faţa rudelor, ar fi preferat să fie alături de el. Avea nevoie de tăria calmă a lui Nico şi îi aruncă o privire rugătoare. Lui îi zvâcnea maxilarul, iar în ochii albaştri licărea o emoţie profundă, care putea fi durere sau altceva, ce Midori nu mai văzuse niciodată. Deschise gura ca pentru a-i răspunde, dar fu întrerupt de un strigăt venit de undeva, din spatele lui.

– Nicholas? Nicholas! Nu pot să cred...

Capitolul 19

Midori făcu ochi mari şi văzu cum o femeie durdulie, între două vârste, vine în fugă spre ei. Se holba la Nico, iar cu o mână îşi astupa gura care probabil era la fel de larg căscată ca şi ochii. Femeia scoate un ţipăt dureros iar în următoarea secundă, leşină. Nico se repezi să o prindă şi reuşi în ultima clipă.

– Uf, la dracu'! bombăni el în barbă şi o săltă în braţe, deşi o ţinea cât mai departe de pieptul lui, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu se molipsească de ceva.

Midori se încruntă la el, complet năucită:

– O cunoşti?

– Da, răspunse el scurt, gâfâind din cauza greutăţii femeii. Fără alte explicaţii, o luă în sus, pe deal, iar Midori îl urmă. Trebuia aproape să alerge ca să ţină pasul cu el, atât de furios şi grăbit părea. Se opri în faţa casei despre care spusese că e a unchiului lui.

– Vrei să baţi tu la uşă? o rugă pe Midori. Mai bine am duce-o înăuntru.

În scurt timp au trecut pe sub o arcadă din piatră sculptată şi au păşit într-un hol întunecat, cu pavaj din piatră foarte tocită. Midori simţea zidurile strângându-se în jurul ei şi şi-a înăbuşit un frison din cauza frigului care îi pătrundea prin sandale chiar şi acum, la început de vară. Servitoarea care le-a deschis uşa şi i-a introdus într-un hol interior, unde o scară în spirală urca la primul etaj. Midori a recunoscut-o din poveştile mamei ei şi a inundat-o un val de tristeţe. „Mamă, mamă, dacă ai fi putut fi aici, cu mine."

Nico îşi lăsă povara pe bancheta de lemn care era lipită de unul dintre pereţi.

– Dacă vreţi să aşteptaţi o clipă, domnule, îi spun stăpânului că sunteţi aici, zise servitoarea frământându-şi mâinile, în vreme ce nu-şi dezlipea ochii aproape ieşiţi din orbite de la Midori.

Midori se întrebă dacă nu ar fi trebuit totuşi să se îmbrace cu cel mai bun chimonou, dar îşi spuse că şi cel albastru este, probabil, suficient. Nico fusese categoric când îi spusese că straiul colorat pe care îl adusese pentru ocazii speciale ar fi nepotrivit, iar ea a fusese convinsă că el ştia mai bine. În plus, îi stătea bine în albastru, iar motivul clanului tatălui el brodat pe chimonou îi insufla curaj. Taro Kumashiro nu ar fi permis nimănui să-l intimideze, indiferent despre cine ar fi fost vorba. Fiica lui era hotărâtă să îl facă mândru de ea.

– Ce se întâmplă aici? răsună o voce străină, iar Midori se întoarse

şi văzu un bărbat în vârstă, holbându-se la ei. Ea bănui că trebuie să fi venit din camera din spatele lor, căci uşa era uşor întredeschisă. Era îmbrăcat în pantaloni bufanţi negri din lână, jiletcă, o cămaşă albă şi colanţi, precum şi pantofi negri din piele. Părul grizonant era tăiat la nivelul umerilor şi cumva adus pe frunte.

– Nicholas! Pe toţi sfinţii, ce faci aici?

Bărbatul făcu ochii mari, iar reacţia lui era la fel de surprinsă ca şi a femeii de adineauri.

Midori se încruntă: „Da, ce se întâmplă aici? Şi eu aş vrea să ştiu!"

Se uita uimită când la Nico, când la bătrân. Era limpede că se cunoşteau, iar ea începuse să se înfurie, căci se pare că era singura care nu avea habar despre ce e vorba.

Femeia de pe banchetă se mişcă şi mormăi ceva, clipind ameţită. Bătrânul se duse la ea:

– Kate! Kate! Mă auzi?

Aruncă apoi o căutătură spre Nico:

– N-ai putut măcar să ne anunţi că vii?

– De unde să ştiu că vederea mea o s-o facă pe mama mea vitregă să leşine? Înainte nu s-a mai întâmplat niciodată. Privirea lui Nico era mai îngheţată decât văzuse vreodată Midori, iar un muşchi îi zvâcnea puternic la nivelul maxilarului, dovedind că nu era deloc atât de calm pe cât voia să pară.

– Aşa o fi, dar atunci nu lipsiseşti încă treisprezece ani, se răsti bătrânul. Te-am crezut mort! Kate, ridică-te, hai, surioară. Nu trebuie să stai aici, ai nevoie de aer. O ajută pe femeie să se ridice, sprijinind-o de perete, apoi o remarcă pentru prima oară pe Midori: Cine e asta?

– Asta, dragă unchiule Jacob, e nepoata ta, Midori. Din Japonia, spuse Nico, încrucişându-şi braţele la piept şi accentuând sarcastic cuvântul „unchiule". E fiica surorii tale, Hannah.

Midori nu se putu abţine şi căscă şi ea gura. „Unchiule. Soră." Piesele de puzzle începeau să se îmbine:

– Eşti vărul meu? îl străfulgeră ea pe Nico.

El scutură din cap:

– Nu, văr vitreg. Nu suntem rude de sânge, dar aceştia sunt unchiul şi mătuşa ta, în caz că nu ţi-ai dat seama încă. Gura lui era acum o linie subţire, iar privirea la fel de îngheţată.

– Cum nepoata? Unchiul ei se holba la Nico, uitând de sora leşinată. E imposibil. Hannah a murit.

– Ei bine, se pare că nu, cel puţin nu până anul trecut. Midori interveni:

– Am o scrisoare de la ea care dovedeşte totul.

– Pe toţi dra... Jacob scutură din cap: Nu, nu, asta e prea mult!

Midori inspiră adânc, încercând să îşi ţină cumpătul. Era total de acord cu bătrânul, singura persoană pe care era furioasă era Nico:

– De ce nu mi-ai spus? ii şopti, în timp ce bătrânul era aplecat spre sora lui.

– Pentru că nu am dorit să ajung aici, bombăni el. Voiam să te aduc doar până în capul străzii. Îţi dai singură seama de ce. Nu sunt binevenit aici.

– Nu, de fapt nu pot să-mi dau seama. Toate astea ar fi putut fi evitate, continuă, arătând spre unchiul şi mătuşa ei. I-ai şocat intenţionat.

Nico ridică din umeri:

– Cum am spus, nu m-am imaginat că le-ar păsa. Şi chiar dacă ţi-aş fi spus, oare m-ai fi crezut?

– Poate. Deşi, trebuie să recunoşti, totul e puţin cam ireal.

– Exact la asta m-am gândit şi eu când mi-ai spus unde mergi.

– Ar fi trebuit să-mi spui de pe-atunci de rudenia noastră! Midori era cu adevărat exasperată şi nu înţelegea ce joc făcea Nico: De ce nu ai făcut-o? Cum spusese şi unchiul ei, era într-adevăr prea mult!

– Îmi pare rău, dar...

Ea îl opri. Acum nu avea chef să audă alte scuze:

– Nu contează. Vorbim mai târziu despre asta, spuse ea ţâfnoasă.

– Foarte bine. Sprâncenele lui deveniră o linie dreaptă, atât de încruntat era; tăcu şi continuă să îi privească glacial pe ceilalţi.

Ea hotărî să îl ignore pe Nico şi se îndreptă către mătuşa ei, să o ajute să se ridice.

– Îmi pare rău, mătuşă, nu ştiam că sosirea noastră vă va provoca un asemenea şoc. Crede-mă, nu asta am intenţionat.

Dar mătuşica nu părea deloc dispusă să accepte ajutorul lui Midori. Privirea ei era la fel de îngheţată precum aceea a fiului vitreg:

– Eşti fiica surorii mele? întrebă ea. Parcă My-dowry, nu?

– Mee-doh-ri, o corectă ea, fără să se gândească. Da, da, eu sunt.

– Nu aş fi crezut niciodată dacă nu aş fi văzut cu ochii mei. O păgână!

– Nu sunt deloc o..., începu Midori să se apere, dar Kate o întrerupse. Se ridică şi se proţăpi în faţa lui Nico.

– Cât despre tine, pe unde ai umblat, haimana ce eşti! Treisprezece ani. Şi nu ne-ai trimis nicio vorbă, ca să ştim că eşti în viaţă. Cum ai putut?

– Vai, mamă vitregă, începu Nico pe un ton tărăgănat, ce înduioşător, ţi-ai găsit în sfârşit instinctele materne! Cam târziu totuşi, nu crezi?

Kate ridică o mână ca şi cum ar fi vrut să îi dea o palmă, dar Nico îi prinse încheietura şi îi scutură mâna.

– Nu aş face asta în locul tău! Am crescut între timp, nu se vede?

– Destul! Jacob ridică vocea. Voi doi – şi arătă spre Nico şi Midori – veniţi în biroul meu, vă rog. Kate, du-te şi te întinde puţin. Te poţi certa mai târziu cu Nicholas, după ce-ţi mai revii. Nu vreau să te văd leşinând din nou.

Fuseră conduşi în camera din faţă de la parter, care avea un şir de ferestre ce dădeau spre stradă. Jacob părea calm şi se aşeză în spatele unei mese acoperite de registre şi alte hârtii, dar Midori îl văzu strângând mânerele jilţului atât de tare, încât i se albiră articulaţiile. Făcu un efort şi zâmbi spre ea. Zâmbetul era forţat, dar era totuşi un început.

– Draga mea, nici nu-mi vine să cred că e adevărat, îi spuse lui Midori. Vocea lui era firavă, se simţea o emoţie puternică, cu greu înăbuşită, iar Midori speră că era datorită bucuriei să o vadă.

Ea îi întoarse zâmbetul:

– Şi eu mă bucur să vă cunosc pe toţi. Mama vorbea adesea despre voi.

– Sunt sigur că a vorbit, da... Ei bine... Scutură brusc din cap: Vai de mine, dar unde-mi sunt manierele? Vă rog, luaţi loc, faceţi-vă comozi. Poate doriţi ceva răcoritor? Draga mea? Nicholas? Adăugă ultimul cuvânt aproape cu frică.

– Nu, mulţumesc, răspunse Midori, întrebându-se cum s-ar putea face comodă pe scaunele tari din lemn, fără nicio pernuţă.

– Mulţumesc, dar eu trebuie să plec. Nico făcu o plecăciune în faţa ei, a unchiului ei, apoi se îndreptă spre uşă.

– Unde te duci? izbucni Midori. Simţi brusc nevoia să îl implore din nou să nu plece, să nu o părăsească aşa de repede, dar îşi reprimă impulsul. O minţise sau, cel puţin, îi ascunsese informaţii vitale. Era evident că nu voise să-i dezvăluie adevărul despre rudenia lor, aşa că nu ar fi trebuit să-i pese dacă pleacă sau rămâne.

– La hanul despre care ţi-am spus, zise el. Din câte îmi amintesc, în casa asta nu e loc pentru mine.

– Hai, Nicholas, ştii că nu asta am vrut să spun, şi au trecut atâţia ani de-atunci, începu Jacob, dar Nico îl opri cu o privire glacială.

– Serios? Poate pentru tine va fi însemnând altceva să dai un om pe uşă afară, nu? Pe mine m-a făcut să mă simt nepoftit. Aşa că te rog să mă scuzi că nu rămân acum.

– Dar te întorci, nu? Jacob puse întrebarea cu o voce rugătoare. Midori era la fel de dornică să audă răspunsul.

– Vrei să mă întorc? Nico aţinti un ochi aspru asupra bătrânului.

– Da, da, vreau. De ce nu vii la cină? Kate ar fi foarte fericită.

Nico pufni:

– Mă îndoiesc, dar foarte bine. Pe mai târziu. Făcu un semn din cap spre Midori.

Ea îi răspunse cu o privire otrăvită, ca să-i arate că era departe de a-l fi iertat. Avea multe explicaţii de dat, cu toate că nu era prea sigură că dorea să audă ce avea de zis. Se va gândi la asta mai târziu. Deocamdată, ar fi vrut să-şi cunoască şi celelalte rude.

După plecarea lui Nico, în odaie se lăsă o tăcere atât de grea – aproape palpabilă –, încât Midori îşi vârî mâinile în mânecile chimonoului, ca să oprească tremurul. Pipăi cu degetele o bucată de hârtie şi îşi aminti de scrisoarea de la mama ei, pe care o adusese.

– A, unchiule, aşa cum am spus, am ceva pentru tine. Scoase misiva făcută sul şi se uită la el cum o desface ca să citească ultimele cuvinte ale mamei ei către el.

După ce termină, privi în sus spre Midori cu o expresie serioasă.

– Aşadar, mama ta a murit, în cele din urmă. În toţi aceşti ani eu am jelit-o, iar ea era bine mulţumesc, vie şi nevătămată, trăind cu acest... Se opri brusc, ca şi cum nu ar fi fost în stare că îşi încheie propoziţia.

Midori nu ştia ce să răspundă, aşa că repetă povestea pe care i-a spus-o mama ei:

– A fost luată de curent şi voi aţi crezut că a murit, aşa că aţi plecat. Dar ea a fost doar lovită, iar când au găsit-o şi-a recăpătat cunoştinţa, dar era prea târziu ca să vină după voi. Ce-ai fi vrut să facă? Nu a avut de ales, a trebuit să rămână şi să încerce să îşi facă o viaţă cât mai bună. Midori nu suflă nici o vorbă despre bănuiala ei că Hannah ar fi putut să se întoarcă şi să plece cu fratele ei, dacă ar fi vrut, dar pentru că a găsit dragostea alături de Taro Kumashiro, alesese să rămână în urmă. Mai era şi mica problemă cu soţul englez, bărbatul pe care mama ei îl detestase.

– Ce s-a întâmplat cu căpitanul Rydon, bărbatul cu care a fost măritată?

Midori ştia că mama ei fusese căsătorită pentru scurtă vreme cu un prieten al lui Jacob, Rafael Rydon, dar nu fusese alegerea ei. „Am fost obligată să mă mărit cu el", îi explicase Hannah, „Dar am convenit de comun acord ca uniunea să fie anulată, căci nu s-a consumat niciodată. A promis că se va ocupa de asta când se va întoarce în Anglia."

– Cine, Rydon? Jacob părea surprins. S-a înecat în aceeaşi zi în care am crezut că s-a înecat şi ea. La fel ca ea, presupun, sau poate tu..., nu, nu contează..."

– Nu înţeleg.

– Nu? Mama ta nu te-a învăţat ce e bine şi ce e rău? Nu, presupun că fiind ea însăşi o păcătoasă, asta nu a mai contat pentru ea.

– Mama mea a fost o femeie bună. Cu toate că Midori își dădea seama că în ochii unchiului ei sora lui săvârşise multe păcate, simţea nevoia să își apere mama. După părerea fiicei sale, Hannah nu făcuse nimic rău.

– Ştiu, dar Hannah a fost mereu puţin mai... impulsivă, ca să spun aşa. Familia ei avea datoria să o apere de ispite, dar am dezamăgit-o. Eu, mai mult decât toţi ceilalţi. Şi clătină din cap, cu ochii trişti. Ei bine, acum e prea târziu, dar pentru tine, draga mea, nu e prea târziu. Avem mult de lucru, mai ales că nu ai primit nici măcar prima binecuvântare a Domnului, dar vom reuşi să ne descurcăm cumva, cu condiţia ca tu să fii dornică.

– Prima binecuvântare?

– Să nu fii născut din părinţi păgâni.

Midori deschise gura să protesteze că părinţii ei nu au fost păgâni, dar o închise la loc. Nu avea niciun rost să se certe cu unchiul ei şi probabil era mai bine să se comporte cu atenţie, să nu-i întoarcă pe toţi împotriva ei de la început. Plecă fruntea cu obedienţă:

– Înţeleg. Aşadar, îmi vei permite să stau cu voi?

– Sigur că da. Hai, vino să te prezint şi celorlalţi. Cred că s-au strâns în salon.

***

Nico coborî dealul fără a se uita nici în dreapta, nici în stânga. Era furios atât pe el însuşi pentru felul în care gestionase situaţia, cât şi pe mama lui vitregă şi pe Marston, care provocaseră o asemenea scenă. „Oricine i-ar fi auzit şi-ar fi închipuit că le pasă!"

„Pe dracu' dacă le pasă!" bombăni el. Kate nu păruse prea încântată să îl vadă, părea mai curând furioasă că nu le-a dat niciun semn de viaţă. „Cât despre Marston, ipocritul ăla bătrân... Pffuui!"

Era conştient că ar fi trebuit să găsească o cale de a-i spune lui Midori că erau cumva înrudiţi, şi asta înainte de a ajunge în pragul casei, dar nu găsise niciodată momentul potrivit. Cu cât amâna mai mult, cu atât mai greu îi era. Şi nici nu ar fi fost necesar, căci nu avea de gând să o mai vadă după ziua de azi. Chiar dacă ea le-ar fi spus că un bărbat pe nume Nico Noordholt a adus-o în Europa, nu ar fi făcut niciodată legătura cu el, căci îşi schimbase numele. „Toate ar fi fost bune şi frumoase dacă m-aş fi ţinut la distanţă."

Acum însă Midori era supărată pe el şi nu aşa îşi dorea să şi-l amintească.

„Foarte bine", se încurajă el, „dacă e supărată, nu o va deranja că o las acolo şi plec în lumea mare, să-mi văd şi eu de viaţa mea."

Dar îl deranja pe el, acum ştia acest lucru. Când a văzut-o acolo, în

locul acela, între unchiul şi mama lui vitregă, părea aşa de nelalocul ei, aşa de vulnerabilă. Iar verdictul rapid al lui Kate, „păgână", îi arăta foarte limpede cum va fi privită în casa aceea. Nu se va integra niciodată acolo. A fost nebun să-şi imagineze că aşa ceva va fi posibil.

Aşadar, ce-i rămânea de făcut? „Trebuie să mă calmez şi să gândesc raţional." Cel puţin avea o scuză să se întoarcă, doar fusese poftit la cină. Era un început.

Îşi luă o cameră la *Lanţul şi Ancora*, apoi coborî în sala de mese şi ceru o halbă de bere, ca să-l ajute să-şi limpezească gândurile. Nu voia companie, aşa că găsi o masă liberă într-un colţ. Mutra lui aspră indica limpede că nu avea chef de vorbă, dar după ceva vreme un grup de bărbaţi se aşeză la masa alăturată, nepărând prea impresionaţi de proasta lui dispoziţie.

– Iertaţi-mă, dar veniţi cumva de la Londra? întrebă bărbatul aflat în imediata lui apropiere, cercetându-l cu o privire curioasă. Păreţi a fi călător, iar noi suntem dornici să aflăm veşti noi.

– Nu, tocmai am ajuns de la Amsterdam, răspunse Nico. Nu am fost în Londra de ani de zile. Răspundea în mod voit cât mai scurt şi sec, pentru a-i descuraja pe curioşi să mai pună întrebări, dar aceştia nu păreau a băga de seamă. În schimb, se mutară mai aproape, ca să-l includă şi pe el în conversaţie. Nico îşi înăbuşi un oftat şi hotărî să nu facă mare caz din asta.

– Dar la Amsterdam nu circulă zvonuri despre noi? întrebă un altul.

Nico se încruntă:

– Nu, din câte ştiu eu, nu. De ce, ar trebui? Nu dăduse atenţie zvonurilor, mai ales că în Olanda avusese cu totul alte treburi, dar acum începea să regrete. În mod normal, ar fi ciulit urechea la orice discuţie despre Anglia care i-ar fi stârnit interesul.

– Ei bine, noi auzim tot felul de lucruri, cele mai multe speculaţii, recunosc. Unii spun că se pune la cale un război civil.

– În Anglia? Serios? Nico uită de gândurile lui negre. Asta era chiar un lucru serios.

– Da, e posibil. Regele Carol nu a făcut o treabă prea bună la conducerea ţării, şi-a ales prost consilierii şi nu a dat ascultare Parlamentului, asta e un lucru cert, îi-a explică cineva cu o voce mai autoritară. Lucrurile nu stau prea bine, toţi ştim asta.

– Am mai auzit că i-ar favoriza pe papistaşi, adăugă altul.

– Un vânzător ambulant a zis nu mai târziu de az' dimineaţă că Parlamentul ar fi luat controlul Londrei, dar nu am idee dacă e adevărat sau nu. El susţinea că regele s-ar fi refugiat undeva, în nord, să-şi adune o armată.

Nico asculta acum plin de interes. Mai auzise astfel de discuţii şi înainte, în Olanda, şi avusese impresia că un război civil era iminent. Dacă aşa era, a adus-o pe Midori exact în braţele primejdiei. „Ce blestem!"

– Şi ce ne pasă nouă dacă e adevărat sau nu? Primul bărbat părea îngrijorat. Va trebui să luptăm?

– Nu, cred că se va stinge repede. Regele a fost în clenci cu Parlamentul de ani de zile, nimic nou în asta.

– Am auzit că şi contele de Bath încearcă să atragă oamenii de partea regelui aici, în Devon.

– Nu va avea prea mult succes. Cineva pufni. Cel puţin nu aici, în Plymouth.

– Oricum ar fi, e o încurcătură nenorocită, ascultaţi-mă pe mine, insistă primul bărbat. S-ar putea să fim obligaţi să ne aliniem de o parte sau alta.

– Asta nu va fi o problemă. Un alt hohot de râs: Noi nu ne înhăităm cu papistaşii, asta e sigur. Dar după cum ai spus, probabil se va termina cât ai clipi.

Nico nu era aşa de sigur. Dacă regele ridica o armată, însemna că avea de gând să folosească forţa. Asta dacă zvonul era adevărat. Luă o înghiţitură zdravănă de bere, se lăsă pe spate şi se uită în jur. Deveni conştient şi de alte conversaţii din apropierea lui, multe fie despre rege, fie despre religie. Mai observă că era singurul din sală îmbrăcat în altceva decât straie în culori pământii. Jacheta lui indigo şi pantalonii bufanţi din cea mai fină lână îl scoteau în evidenţă, ca un bănuţ de aur într-un morman de monede de tinichea, şi asta în ciuda croiului lor sobru.

„Puritani? Murmură în sinea lui. Dar chiar toţi? categoric, nu!" Cunoscuse câţiva în Olanda şi ştia câte ceva despre credinţele şi obiceiurile lor. Hotărî să fie cu urechile ciulite şi cu ochii-n patru cât mai rămânea la Plymouth. Puritanii aveau credinţe religioase extreme şi se îndoia că toţi cei prezenţi acolo le urmau preceptele. Probabil oamenii erau îmbrăcaţi aşa pentru că era mai practic, iar hainele nevopsite erau, oricum, mult mai ieftine. Totuşi, n-ar strica să afle mai multe, se gândi el.

Îşi aminti brusc că Marston era îmbrăcat în negru, şi fu cât pe ce să înjure cu voce tare. Jacob a fost întotdeauna înclinat spre pietate, dar dacă s-a transformat într-un puritan în toată regula, lui Midori îi va fi mai greu să se adapteze decât îşi imaginase Nico.

„Pe toţi dracii, trebuie să o scot de acolo".

Dar cum?

Capitolul 20

Jacob a condus-o pe Midori pe hol şi apoi sus, pe scara de lemn, până la primul nivel, apoi au intrat într-o încăpere mare, din partea din faţă a casei. Era cea cu ferestre pe un perete întreg şi, evident, cea mai bună din casă. Lambriuri de lemn minunat lucrate îmbrăcau pereţii şi era şi un şemineu uriaş; în rest, nu exista prea mult mobilier. Midori observă că nu exista nicio alt decoraţiune: nu tu tapiserii sau tablouri, nici măcar pernuţe pe care să se poată aşeza. Era şi foarte întunecată, cu toate că ferestrele nu aveau obloane. Sticla ochiurilor de geam era groasă şi destul de ceţoasă, aşa că era greu de văzut afară şi imaginea era oricum distorsionată.

Nu se putu abţine să nu compare acest salon cu casa recent moştenită a lui Nico din Amsterdam, şi hotărî că o prefera de departe pe aceasta din urmă. Părea foarte primitoare, cu toată devălmăşia aceea de lucruşoare şi multitudinea de culori, în vreme ce odaia asta părea cu totul lipsită de căldură. Mai multe persoane şedeau pe banchetele aliniate de-a lungul pereţilor; la intrarea lui Midori însoţită de unchiul ei, toate s-au ridicat în picioare.

– Ah, aici sunteţi, foarte bine. Haideţi să-i uraţi bun-venit în familie unui nou membru. Ceilalţi s-au apropiat, cu Kate în frunte. Era evident că nu urmase sfatul fratelui ei să se ducă să se întindă.

– Midori, ea este mătuşa Hesketh, sora mea, Kate, pe care ai cunoscut-o.

Femeia durdulie o măsură din nou pe Midori, iar aceasta îşi aminti ceva ce Nico o învăţase în ultima clipă, anume să facă o reverenţă mai curând decât o plecăciune. „Lipeşte-ţi coatele de şolduri, ţine-ţi mâinile în faţă şi priveşte în jos cu modestie", îi spusese el. Ea îi urmă întocmai instrucţiunile, dar nu păru a o fi impresionat pe mătuşa ei, care doar înclină scurt din cap. Midori îşi aminti brusc unde mai auzise numele de Hesketh şi se încruntă:

– Hesketh ai spus? dar credeam... Midori era sigură că mama ei îi spusese că a fugit prima dată din Anglia ca să scape de căsătoria cu un bărbat cu acest nume, o persoană pe care o displăcea profund. Asta a fost înainte de uniunea cu Ryder, pe care de asemenea îl detesta. Hannah a spus că sora ei s-a măritat cu fiul unui baronet, deci de ce mătuşa ei nu era „lady"? Hannah i-a explicat că „lady" era un titlu de nobleţe şi motiv de mândrie, ceva asemănător cu soţia unui daimyo în Japonia.

Unchiul ei ignoră întreruperea şi continuă prezentările, ca şi cum Midori nu ar fi deschis gura.

– Iat-o şi pe draga mea soţie, Emma.

O femeie subţire, cu păr grizonant, ascuns sub o bonetă albă, păşi în faţă şi luă mâna lui Midori în palme.

– Bine ai venit în casa noastră, draga mea, sper că vei fi fericită aici. M-a întristat vestea despre moartea mamei tale. Am cunoscut-o puţin, când eram tinere.

– Îţi mulţumesc, mătuşă, eşti foarte amabilă. Lui Midori îi reveni buna dispoziţie în faţa unei asemenea primiri călduroase, care compensa primirea făcută de cealaltă mătuşă:

– Să îţi spun mătuşă Emma sau mătuşă Marston? Uitase să îl întrebe pe Nico despre cum ar trebui să se adreseze rudelor.

– Mătuşa Marston, dacă eşti amabilă.

– Prea bine „Deci poate Jacob ar trebui să fie unchiul Marston."

– Acum, aceştia sunt copiii noştri, spuse unchiul Marston, arătând spre un tânăr şi o copilă care au păşit în faţă. Acesta e fiul meu, Daniel, şi fiica mea, Temperance. Amândoi erau frumuşei, Temperance avea părul de un blond argintiu, iar Daniel – roşu, deşi nu de o nuanţă atât de aprinsă precum îl avea mama lui Midori. Copiii şi copiii vitregi ai lui Kate sunt cu toţii oameni în toată firea şi locuiesc în altă parte, adăugă Jacob.

– Ai un nume ciudat, comentă mătuşa Hesketh cu gura strânsă. Maică-ta nu a putut găsi un nume creştinesc care să-i fie pe plac?

Midori făcu ochii mari, surprinsă de grosolănia femeii.

– Cred că tata mi-a ales numele. Am ochii verzi, lucru neobişnuit în... ţara lui, iar Midori înseamnă verde. Nu e nimic ciudat în asta acolo de unde vin eu.

– Ar trebui să ai un nume aşa cum se cuvine, Mary, de pildă, insistă mătuşa Hesketh.

– Aş prefera să mi-l păstrez pe al meu, dacă nu te superi. Midori era foarte hotărâtă asupra acestui aspect. Instinctiv, ştia că, dacă îi face mătuşii această concesie, s-ar putea să ajungă să renunţe la mult mai mult decât la nume.

– Poate nu e momentul potrivit să discutăm astfel de lucruri? sugeră amabil unchiul Marston.

– Hm, bine că te-a învăţat măcar să vorbeşti corect, bombăni Kate.

Dar, înainte ca Midori să apuce să răspundă, soţia unchiului ei o cuprinse de după umeri şi o conduse spre uşă:

– Hai, draga mea, am să-ţi arăt unde ai să dormi, iar după aceea mergem la cină. Noi luăm masa principală la prânz, aşa eşti şi tu

obişnuită? Trebuie să îmi spui cum erau toate lucrurile astea acolo de unde vii tu... Sporovăind aşa, mătuşa Marston o scoase pe Midori din salon.

Ea aruncă o privire peste umăr la întreaga adunare, dar nimeni nu se clinti, nu scoase o vorbă. Reuşi însă să prindă o ultimă privire răutăcioasă din partea mătuşii Hesketh.

Mătuşa asta ar fi trebuit să fie o lady, dar era evident că nu era.

***

Dormitorul era la al treilea nivel, exact sub acoperiş, şi foarte micuţ. Nu era nimic în el, în afară de o ladă pentru haine – un cufăr, cum l-a numit mătuşa –, un pat de o singură persoană şi un şemineu micuţ. O fereastră îngustă lăsa să pătrundă ceva lumină, dar era departe de a fi suficient. Combinat cu tavanul jos şi cu mobila întunecată, nu reuşea decât să întunece şi mai mult odaia. În raza de lumină care pătrundea pe ochiul de geam firele de praf se învârteau într-un dans sinuos, iar mirosul de mucegai care domnea acolo o făcu pe Midori să strănute. Midori o urmă pe mătuşa ei înăuntru şi înlemni în faţa felului în care era îmbinat parchetul, care arăta de parcă tâmplarul nu ar fi fost în stare să îl potrivească aşa cum ar fi trebuit. Era uimită că o astfel de muncă de mântuială a putut fi tolerată.

– Va trebui să stai cu Temperance, desigur, spuse mătuşa, iar Midori privi nedumerită în jur. Camera părea atât de mică pentru o singură persoană, darămite pentru două? Mătuşa sesiză expresia de pe faţa lui Midori înainte ca aceasta să apuce să-şi pună masca politicoasă, şi adăugă cu amabilitate:

– Dar poţi să iei patul, iar Temperance va dormi pe băncuţă, dacă vrei. Să înţeleg că nu eşti obişnuită să împarţi camera?

– Pe băncuţă? Midori simţea că creierul îi ia foc, fiind bombardată cu atâtea informaţii noi pe care nu izbutea să le digere corect. Se uită la pat, în care abia dacă încăpea o persoană. Gândul de a-l împărţi cu cineva o cutremură.

– Da, uite, se trage de sub ăsta, uite-aşa. Iar Mătuşa trase de sub pat o banchetă acoperită cu o saltea veche.

– Aha, am înţeles. Mulţumesc atunci, dar eşti sigură că nu se va supăra?

– Absolut deloc. După cină am să-ţi caut aşternuturi şi o pătură. Temperance te va ajută să pui nişte pelin negru printre cearşafuri, ca să alungi gângăniile.

Midori tresări. Gângăniile? A fost obligată să trăiască cu ele la bordul

vasului lui Nico, dar sperase că a scăpat de ele odată ajunsă pe uscat.

– Unde sunt bagajele tale? o întrebă mătuşa.

– Căpitanul Noordholt a spus că cineva de pe vas le va aduce azi după-amiază.

– Căpitanul Noordholt? Mătuşa Marston părea nedumerită.

– Da, Nico, adică Nicholas, se corectă Midori. A minţit şi în privinţa numelui? Gândul o înfurie. Presupunea că, dacă pe cealaltă mătuşă o chema Hesketh, acesta ar trebui să fie şi numele lui, asta dacă nu cumva ea nu s-a mai măritat o dată. Aşadar, de ce era cunoscut drept Noordholt?

– Foarte bine, zise mătuşa Marston. Te poţi instala mai târziu, atunci. Ai adus multe haine?

– Nu, am plecat în grabă şi m-am gândit că am să-mi cumpăr mai multe când am să ajung în Anglia. Totuşi, am adus nişte materiale din Amsterdam.

– Excelent. O să te ajutăm toate să-şi faci ceva potrivit. Mătuşa aruncă o privire spre chimonoul lui Midori:

– Poate ţi-aş putea împrumuta eu nişte haine până apucăm să facem ceva pentru tine? Mi se pare că avem aceeaşi mărime, ce zici?

– Eu... mulţumesc mult. Gândul de a purta aceleaşi veşminte ca şi mătuşa ei nu o atrăgea deloc, căci păreau foarte urâte comparativ cu minunatul ei chimonou, dar trebui să se resemneze în faţa sorţii. Trebuia să se adapteze, dacă dorea să se integreze în familie.

– O clipă, le aduc chiar acum.

Peste câteva minute, mătuşa Marston s-a întors şi s-a oferit să o ajute pe Midori să se îmbrace.

– Asta e cămaşa, o porţi tot timpul, şi când dormi. Şi trase peste capul lui Midori o cămaşă din pânză, fără nicio formă, care ajungea până aproape de pământ.

– Leagă şireturile la gât, iar eu te ajut cu mânecile, spuse ea.

Apoi îi dădu lui Midori ceva numit „pernuţă pentru fund", un obiect care semăna cu un cârnat umplut cu ceva moale – „păr de cal, draga mea", îi explică mătuşa – cu şireturi la ambele capete; i-a spus să şi-l lege în jurul taliei.

– Pernuţa stă la spate, ca să-ţi dea... o formă mai feminină, cum să-ţi spun. Leag-o în faţă, te rog. Apoi, pune deasupra juponul.

Şoldurile lui Midori au fost împodobite cu o fustă din lână foarte subţire, de un maroniu extrem de neatrăgător:

– E cam mare, mormăi mătuşa. De fapt, s-ar fi potrivit mai curând unei femei de două ori cât Midori.

– Ei, nu-ţi fă griji, am mai multe schimburi. Mătuşa îi zâmbi cu amabilitate. Am purtat-o pe asta când eram însărcinată, aşa că aveam

nevoie de ceva mai larg. Asta s-a întâmplat acum mulţi ani, dar poate fi încă purtată.

Midori se strădui să nu se încrunte la gândul că trebuia să poarte o haină atât de veche.

– Acum ăsta e corsajul. Pentru că e vară, e fără mâneci, dar am să-ţi fac unul cu mâneci pentru iarnă. Leagă-i şireturile în faţă, te rog. Midori se apucă de treabă, dar femeia o opri: Nu, nu încrucişat. Trebuie să arate ca o scară, aşa, poţi să-l strângi mai tare.

– Aha, am înţeles. Corsajul, de o culoare uşor mai plăcută, un roşiatic-pal, îi strângea torsul şi pieptul. Odată legat şiretul, îi ţinea pieptul la locul lui, dar îi şi permitea să se mişte liber. Ar fi fost confortabil dacă nu ar fu făcut dintr-o ţesătură aşa de aspră. Midori putea simţi înţepăturile prin pânza cămăşii şi încercă să nu se scarpine.

– Foarte bine, acum nu-ţi mai trebuie decât un guler şi o scufie. Mătuşa Marston îi înmână un triunghi de pânză şi îi arătă cum să şi-l aranjeze în jurul gâtului.

– Cred că cel mai bine ar fi să îţi împleteşti părul, ca să-l putem strânge mai uşor. Vai, dar ce lung şi des e!

Odată treaba terminată, îi puse scufia în cap.

– Perfect. Deocamdată, va trebui să porţi încălţările tale. Nu am încălţări de schimb.

– Mulţumesc.

– Acum, hai la masă. Sper că Nicholas se va fi întors până acum. Unchiului tău nu îi place deloc să întârziem.

Midori îşi urmă mătuşa jos şi rămase alături de aceasta lângă masa dintr-o odaie micuţă, din spatele casei, de la primul cat. A aşteptat ca toată lumea să se aşeze pe băncuţele aşezate de-o parte şi de alta a mesei, dar toţi au preferat să rămână în picioare, inclusiv Nico, care a intrat în ultima clipă, în pas de promenadă. A făcut ochii mari la vederea straielor ei de împrumut, dar şi-a ascuns repede uimirea. Toţi şi-au plecat cu pioşenie capetele, mai puţin el, când unchiul Marston a prins să glăsuiască:

– Doamne, îţi mulţumim pentru binecuvântarea pe care ne-ai trimis-o astăzi şi pentru mâncarea pe care o vom primi. Îţi mulţumim şi pentru că ne-ai adus-o în prag pe ruda noastră demult pierdută, Midori...

La auzul numelui ei, Nico îi strecură o privire sugestivă, dar ea îşi feri ochii.

– ...precum şi pe Nicholas, pe care aproape că nu mai speram să-l revedem. Te rugăm să binecuvântezi, Doamne Dumnezeule..." Iar Jacob o ţinu aşa, rugându-se, vreme îndelungată, ceasuri întregi, cel puţin aşa i se păru lui Midori. Ei îi ghiorăia stomacul, căci nu mâncase nimic de

dimineață, dar din fericire zgomotul era acoperit de vocea tunătoare a unchiului.

În sfârșit, Jacob a terminat și s-au așezat cu toții. Două servitoarea au adus mâncarea și au lăsat-o pe masă. Arome ciudate gâdilau nările lui Midori. Mătușa Marston s-a ridicat și a început să-i servească iar Midori i-a dat cuviincios farfuria când i-a cerut-o. I-a înapoiat-o plină cu un fel de terci gelatinos de culoare galbenă și o bucată de pâine tare. Midori se uită plină de interes la mâncare.

– Ce-i asta? îi șopti lui Temperance, care ședea lângă ea.

– Zeamă de crupe, răspunse aceasta tot în șoaptă. E făcută din mazăre, lapte, gălbenuș de ou, firmituri de pâine și pătrunjel. Uneori, mama o aromatizează cu șofran sau ghimber. Astăzi trebuie să fi pus șofran, vezi culoarea?

Da, Midori o văzuse. Lista ingredientelor suna ciudat, dar era flămândă și oricum se obișnuise să mănânce orice la bordul navei lui Nico, dat fiind că mâncarea pe care și-o adusese se terminase destul de repede. Pe deasupra, ar fi fost nepoliticos să nu mănânce ceea ce i s-a pus dinainte, așa că vârî lingura în mâncare cu curaj. Luă o gură plină, urmată imediat de o îmbucătură de pâine tare. Nu era rea, dar o copleși o poftă nestăpânită de orez și pește la grătar, care mai că-i tăie răsuflarea. Alungă gândul. „Trebuie să mă obișnuiesc cu stilul englezesc, iar asta include și mâncarea." Nico îi spusese că pe aici nu se cultiva orez, ceea ce a fuseset o mare dezamăgire pentru ea. „Nu voi mai mânca niciodată orez!" Dar refuză să se mai gândească la asta.

– Așadar, ce ai făcut în tot timpul ăsta, cât ai fost plecat? îl întrebă Jacob pe Nico, de îndată ce toți avură farfuriile pline.

– Am fost pe mare, i-a răspuns scurt Nico.

– Treisprezece ani? Trebuie să fi văzut foarte multe locuri interesante.

– Da.

Midori se încruntă la Nico. Nu făcea nici o încercare de a răspunde politicos unchiului Marston, iar ea se întreba ce anume produsese o asemenea ruptură între ei. Dar nu era treaba ei să se amestece, așa că păstră tăcerea.

– Presupun că nu existau ustensile de scris pe acolo pe unde ai umblat, interveni mătușa Hesketh, înțepându-l ca o viespe ce era.

– Nu, nu existau, încuviință Nico, ca și cum ar fi încercat intenționat să își enerveze mama vitregă. Obținu efectul dorit.

– Ei bine, dacă ai uitat să scrii și să citești, presupun că ai fi putut să ne dai de veste prin alt marinar.

– Cum am spus mai devreme, aș fi făcut-o dacă aș fi crezut că vă

pasă. Dar ultima oară când ne-am văzut, parcă mi-ai spus că ai fi cea mai fericită dacă nu m-ai mai vedea niciodată la faţă.

– M-ai provocat! Sigur că nu am vorbit serios!

– Zău? M-ai fi putut păcăli! De fapt, chiar m-ai păcălit. Iar Nico se întoarse spre mătuşa Marston, pe care părea a o plăcea, şi i se adresă cu o voce mult mai amabilă: Ce-ai mai făcut? Arăţi foarte bine.

– Păi... mulţumesc.

Masa a decurs mai mult în tăcere, deşi Jacob a discutat câteva probleme de afaceri cu fiul lui. Midori a presupus că îl educa pe Daniel să îi calce pe urme într-ale negustoriei. În acest răstimp, Nico nu s-a mai angajat în nicio conversaţie, ci şi-a omorât vremea privind fix în direcţia în care stătea Midori. Ea îşi ferea privirea ori de câte ori o întâlnea pe a lui, căci era încă supărată pe el. Îi venea să-l tragă de urechi, dar în acelaşi timp prezenţa lui o linişte. Cel puţin el nu era complet străin, cu toate că era evident că nu îl cunoştea atât de bine pe cât şi-a imaginat. „A avut dreptate în această privinţă."

I-a surprins pe ceilalţi uitându-se la ea ori de câte ori aveau impresia că e neatentă. La început s-a simţit stingherită, dar apoi şi-a spus că era perfect normal să fie curioşi. „Aşa cum şi eu abia aştept să aflu mai multe despre ei."

Lingura din cositor care i s-a dat pentru a mânca părea prea mare şi greu de mânuit, mai ales în comparaţie cu beţişoarele fine pe care le folosea de obicei. Într-o clipă de neatenţie, scăpă jos lingura, care făcu un zuruit teribil, iar Midori dispăru sub masă să o recupereze. Simţea cum îi iau foc obrajii de jenă, dar se îmbujoră şi mai tare când dădu nas în nas cu Nico.

– Dă-mi voie să te ajut, spuse el cu voce scăzută, punându-i lingura în mână. Trebuie să vorbesc cu tine. Singură, şopti el.

– Nu am nimic să-ţi spun, susură ea. Dar spre consternarea ei, Nico nu-i dădu drumul la mână, reţinând-o mai mult decât era cazul, cu lingură cu tot.

– Midori, te rog...

– Nu! Ea îşi smuci mâna şi, în graba ei de a se întoarce la loc, se izbi cu capul de masă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă unchiul Marston din jilţul lui din capul mesei.

– Midori a scăpat lingura şi, desigur, a trebuit să o ajut să o recupereze, răspunse Nico pe un ton neutru. Mama lui vitregă îi aruncă o privire bănuitoare, dar Jacob nu păru deranjat în niciun fel.

– Da, desigur, zise el, apoi se întoarse spre Midori: Sperăm cu toţii că te vei obişnui repede cu noi, draga mea.

Midori înclină capul, încercând să își ascundă adevăratele sentimente:

– Mulţumesc, sunt sigură că aşa va fi.

– Vorbim mai târziu, şopti Nico, dar ea scutură cu încăpăţânare din cap. Nu era pregătită să vorbească cu el, nu încă. Mai întâi trebuia să cugete pe îndelete.

***

– Nicholas, câteva cuvinte, te rog.

Jacob ruină planurile lui Nico de a încerca să o prindă pe Midori singură după masă. Bătrânul îi făcu semn spre salon, care se afla în partea opusă sălii de mese, iar Nico nu avu de ales, aşa că trebui să-l urmeze. Îşi reprimă un oftat de nerăbdare.

Jacob închise uşa, o scoase efectiv din odaie pe sora lui, care se ţinea lipită de ei. Asta mai că-i smulse un zâmbet lui Nico, mai ales când zări privirea agasată a mamei lui vitrege. Probabil că i se părea că avea dreptul să asiste şi ea la discuţie, dar se vede treaba că Jacob era de altă părere, iar Nico fu bucuros să scape de remarcile ei acide şi de privirile ei acuzatoare. Uitase cât de insistentă putea fi.

– Ia loc, te rog, îl îmbie Jacob, făcând semn spre cele două jilţuri cu spătar şi mânere, aflate lângă şemineul gol. Nico se aşeză fără să scoată o vorbă.

– Înţeleg că ai considerat că ai fost prost tratat după moartea tatălui tău, începu Jacob, dar la vremea aceea am crezut sincer că acela era cel mai bun lucru pe care îl puteam face. A aşteptat să vadă dacă Nico are ceva de spus, dar cum acesta tăcu, bătrânul continuă: Nu poţi nega că erai... un tânăr destul de dificil?

– Nu mai mult decât alţii. Nico îşi aminti că bea prea mult, cheltuia la jocurile de noroc puţinii bani pe care-i avea, ca să nu mai amintim despre aceia aruncaţi pe femei; dar aşa erau toţi cei de seama lui. Era perioada marilor descoperiri.

– Nu prea sunt de acord. Jacob se încruntă. Îmi amintesc că, după moartea tatălui tău, sora mea m-a rugat adeseori să intervin, căci ea nu era în stare să te ţină în frâu. Erai sălbatic şi nu păreai a avea nicio dorinţă de aţi găsi un loc de muncă stabil.

– Aveam şaptesprezece ani şi nimeni nu m-a învăţat ce e acela negoţ. Trebuia să mă descurc şi eu cum puteam. Nico îşi încleştă maxilarele, încercând să nu se gândească prea mult la cât de dificilă fusese această perioadă din viaţa lui. Se simţea complet pierdut. Toţi fraţii şi fraţii lui vitregi au primit ceva bănuţi fie să-şi înceapă o afacere, să se căsăto-

rească sau să-şi continue studiile, după caz. Numai el nu a primit nimic. „Şi toate astea numai pentru că tata a vrut să-mi dea o lecție. Ar fi putut măcar să mă învețe ceva comerț, dar până şi suma infimă necesară pentru o astfel de ucenicie mi-a fost refuzată. Dracu' să-l ia!" Nico trase aer în piept şi spuse: Poate am fost cam sălbatic, dar cu puțin ajutor m-aş fi îndreptat. Te-am rugat să mă iei să lucrez cu tine şi ai refuzat.

– În primul rând, am vrut să încerci să-ți găseşti singur de lucru. Dacă nu reuşeai, ți-aş fi dat eu de muncă, dar ştiam că ai fi mai mândru dacă vei reuşi singur. Apoi munca alături de mine ar fi fost ca şi cum ai fi primit de pomană şi, crede-mă, mai devreme sau mai târziu mi-ai fi purtat pică. În orice caz, nu aveam de gând să te las să mori de foame.

– Nu aşa mi s-a părut atunci.

– Da, ce pot să spun, m-ai înfuriat. Mi-ai cerut un împrumut, iar Kate şi cu mine aveam impresia că orice bănuț ți-am fi dat s-ar fi dus pe jocuri de noroc şi... alte asemenea. Aveai nevoie de o lecție, dar nu a fost intenția noastră să te alungăm de acasă.

– Mai mulți tineri plecau pe mare. La vremea aceea mi s-a părut singura opțiune. Odată ajuns acolo, mi-a plăcut. „Nu are rost să amintesc toată suferința de care am avut parte la început."

– Înțeleg. Dar ai fi putut totuşi să ne dai de ştire, de vreme ce te-ai mai... maturizat între timp, nu?

– Mi s-a părut că nu are rost şi, oricum, eram un alt om. Nico dădu din umeri. În plus, nu aveam de gând să mă mai întorc vreodată. Nici acum nu voi rămâne prea mult, trebuie să mă întorc la Amsterdam.

– Ei bine, ar însemna foarte mult pentru Kate dacă am ține legătura. Poți lăsa trecutul în urmă? Îmi cer scuze pentru toate neînțelegerile de odinioară dintre noi.

Nico îşi spuse că era o scuză venită cu treisprezece ani prea târziu, dar părea venită din suflet şi ar fi fost o rea-voință din partea lui să-i poarte în continuare pică lui Jacob acum, după ce îşi explicase motivele acțiunilor de odinioară. Oricum, acum nu mai conta, iar Jacob avea dreptate: trecutul era trecut. A încuviințat din cap, a întins mâna şi i-a strâns mâna lui Jacob, încercând să-şi înăbuşe sentimentele de furie care îl măcinaseră lăuntric atâția ani de zile.

Poate acum va putea îngropa trecutul odată pentru totdeauna.

Capitolul 21

Temperance, care tocmai îi spusese lui Midori că are doisprezece ani, se uita cu ochii mari cum verişoara ei îşi despachetează bagajele.

– Ce-i asta?

– Un evantai. Nu aveţi evantaie în Anglia?

– Ba da, dar nu am văzut niciodată unul ca ăsta. E extraordinar! Pot să-l ţin?

– Sigur că da. Midori îi înmână fetei evantaiul ei auriu, care era într-o stare foarte proastă, căci fusese mult prea folosit în timpul călătoriei. Temperance îl deschise, în închise, făcu o reverenţă, apoi îl întoarse pe toate părţile, analizându-l.

– Nu am văzut în viaţa mea ceva atât de frumos, şopti copila.

– Serios? Mama ta nu are evantaie? În Anglia pare destul de cald, aşa că folosirea lui ar fi chiar necesară.

– Nu, nu are niciunul, mărturisi Temperance. Nimeni din casă nu are.

– Atunci, îl poţi lua pe ăsta, dacă vrei, i-l oferi Midori. Eu am altul.

– Pot? Cu adevărat? Midori încuviinţă zâmbind. Oh, mulţumesc. Mulţumesc mult de tot. Temperance ascunse evantaiul la piept, cu o expresie de încântare pură. Dar faţa ei se întunecă brusc: Dar probabil că tata nu-mi va da voie să îl păstrez.

– Dar de ce? E doar un flecuşteţ. Midori era confuză. Ce putea fi greşit în a avea un evantai?

– Nu am voie să port decât haine simple, mohorâte, fără niciun fel de podoabe. Iar acesta e atât de colorat.

Midori nu înţelegea, dar un lucru ştia şi ea: era în stare să recunoască fericirea atunci când o vedea. Iar evantaiul o făcuse fericită pe Temperance, aşa că ar trebui să fie al ei.

– Uite ce-i, începu ea, ce-ai zice dacă l-aş păstra în cufărul meu, dar el ar fi de fapt al tău, iar acesta va fi micul nostru secret? Sau dacă vrei, putem găsi un alt loc în care să-l ascundem? Se uitase deja în jur şi descoperise deja că una dintre scândurile din pervazul ferestrei nu se ţinea foarte bine şi reprezenta o ascunzătoare perfectă pentru săbiile şi monedele ei de argint.

– Vorbeşti serios? Şi n-ai să spui nimănui? Temperance făcu ochii mari şi se uita la ea cu un amestec de îndoială şi bucurie.

– Niciodată. Jur pe... Biblia ta. Midori se gândi că probabil era singurul lucru care ar fi putut-o convinge pe cea mică.

Temperance o cuprinse în brațe pe Midori:

– Mulțumesc. Sunt așa de fericită că ai venit. Sper să rămâi pentru totdeauna aici.

Midori râse:

– Nu sunt prea sigură că sentimentele tale sunt împărtășite de toată lumea, dar îți mulțumesc că mă faci să mă simt binevenită. De fapt, dacă tot ești aici, ai putea să-mi răspunzi la câteva întrebări, te rog? Totul e atât de nou pentru mine și trebuie să învăț repede.

– Nu-ți fă griji, te ajut eu.

Midori zâmbi. Se simțea ca și cum ar fi dobândit sora mai mică pe care și-o dorise dintotdeauna. Cine știe, poate șederea în Anglia nu va fi chiar atât de rea.

***

Spre sfârșitul după-amiezii, Midori coborî în salon și își găsi mătușile cosând.

– Hai, intră, draga mea. Mătușa Marston și-a zărit cea dintâi nepoata. Ia să vedem, ce ai aici?

Midori se îndreptă către cele două femei și le dădu fiecăreia câte un pachet.

– E un mic dar pe care l-am adus pentru voi. Nu am vrut să vin cu mâna goală.

– Vai, mulțumesc. E foarte amabil. Mătușa Marston desfăcu ambalajul și scoase o minunăție de mătase. Făcu ochii mari când îi văzu culoarea și luciul, dar apoi scutură din cap: Vai, îmi pare foarte rău, dar mă tem că nu pot accepta asta. E minunată, cu adevărat minunată, dar...

Midori se uita nedumerită la materialul verde, lucios, și se întreba ce-o fi în neregulă cu el. S-a gândit că se va potrivi de minune cu tenul mătușii și ar mai înviora puțin fața ei cam palidă.

– Nu îți place verdele? Poate ai putea-o schimba cu cea a mătușii Hesketh?

Cealaltă mătușă nu scotea o vorbă, doar se holba la mătase de un albastru azuriu din poala ei cu un amestec de ură și poftă. Ridică spre Midori un ochi încărcat de venin:

– Nu e o problemă de culoare. Sau, mai bine zis, este, dar nu în felul în care crezi tu.

– Îmi pare rău, nu înţeleg. Şi Midori se uită din nou la mătuşa Marston, aşteptând o explicaţie.

– Vezi tu, draga mea, noi nu purtăm culori atât de deschise. Le preferăm pe cele mai puţin ostentative, cum ar fi griul sau negrul. Şi nu purtăm nici mătase, numai lână.

– Niciodată? Nici măcar la sărbători? Midori îşi închipuise că straiele cenuşii erau purtate în viaţa de zi cu zi din raţiuni practice. Dar mama mi-a povestit despre petrecerea ta de logodnă, mătuşă Hesketh, care s-a ţinut chiar înainte de plecarea ei, şi mi-a descris în amănunt rochia pe care o purtai. Sunt sigură că mi-a spus că era de un roz deschis încântător.

– Destul! Mătuşa Hesketh aproape că sări în picioare şi trebui să se aplece să prindă mătasea care aproape îi alunecase din poală.

Midori păli uşor auzind tonul vehement al femeii iar mătuşa Marston făcu un semn uşor cu mâna în direcţia cumnatei ei, încercând să o tempereze.

– Încet, Kate, încet. Nepoata noastră nu poate fi condamnată pentru că nu ştie toate acestea. La urma urmelor, au trecut treizeci de ani. Apoi se uită la Midori: Vezi tu, asta a fost demult, foarte demult, iar acum nu mai urmăm aceleaşi reguli. Acum urmăm mai îndeaproape litera Bibliei, iar aici e scris negru pe alb că trebuie să ne păzim de vanitate în înfăţişarea noastră. Sunt sigură că îţi dai seama că nişte lucruri atât de frumoase sunt cu adevărat o dovadă de zădărnicie şi trufie, nu?

– Păi, eu... Midori nu îşi dădea deloc seama. Şi cu atât mai puţin înţelegea de ce trebuia să poarte nişte straie terne şi plicticoase pentru a-şi dovedi credinţa în ceva, dar nu ştiu cum să-şi susţină ideile.

Mătuşa Marston se ridică, se apropie de ea şi îi cuprinse mâinile în palme:

– Crede-mă, apreciem gestul tău în cel mai sincer mod. Îţi mulţumim din sufet, dar din nefericire nu putem accepta. Te implor să nu te simţi jignită.

– Nu, nu mă simt deloc jignită. Midori se gândi puţin şi îi veni o idee: Dar chiar dacă nu o porţi, ai putea să o vinzi?

– Presupun că da. De ce?

– Ei bine, mă gândesc că ai putea folosi banii pentru un scop mai bun. Acesta e obiceiul în ţara tatălui meu.

– E o idee excelentă. Am să-i cer sfatul unchiului tău. Îţi mulţumesc din nou.

Mătuşa Hesketh rămase tăcută, iar când Midori închise uşa şi ieşi din salon, o văzu cu coada ochiului vârând-şi unghia în mătasea fină şi făcând o gaură mare.

***

– Căpitane Noordholt, nu mă aşteptam să vă văd aşa de curând! Poftiţi, intraţi vă rog.

Harding îl pofti pe Nico într-o căsuţă, care părea foarte dărăpănată în comparaţie cu cea a lui Jacob, dar cu toate acestea era mult mai primitoare. Din câte observă Nico, nu avea decât două odăi, dar cumva reuşea să nu pară foarte înghesuită.

– Fiica mea a ieşit taman adineauri, dar cred că pot să încropesc eu o gustare, ceva, doriţi? îl îmbie Harding.

– Nu, mulţumesc, am mâncat. Am trecut doar ca să discut ceva cu tine. Te deranjez cumva?

– Deloc, lenevesc şi eu până ce semnez pentru următoarea călătorie. Deşi, ca să vă zic adevărul, m-am gândit că mai bine ar fi să mă apuc de afaceri. Un prieten mi-a oferit jumătate din prăvălia lui de lumânări, iar eu mă simt prea bătrân ca să mai bat mările. Am ceva bănuţi puşi deoparte, aşa că...

– Mi se pare foarte înţelept, îl încurajă Nico.

– Şi dumneavoastră, domnule? Vă întoarceţi la Amsterdam, nu?

– Nu încă. Despre asta doream să vorbesc cu tine. E vorba despre domniţa Midori, ştii. Trebuie să o iau de aici. De fapt, nu ar fi trebuit să o aduc niciodată aici. Şi îi povesti lui Harding despre zvonurile auzite la han: Nu pot băga mâna-n foc pentru toate vorbele pe care le aud în jur, dar ar putea fi periculos. Oricum, am încercat cât am putut să aflu mai multe, dar nimeni nu pare a şti nimic sigur.

– Eu am auzit că sigur se va întâmpla ceva, zise Harding. Mai mare păcatul. Sunt prea bătrân pentru luptă, dar s-ar putea să nu am de ales.

– Chiar crezi că se va ajunge la asta, chiar şi aici, în Devon?

– Da, cred că mai devreme sau mai târziu toţi vom fi obligaţi să alegem o tabără. De data asta lucrurile nu se vor mai potoli de la sine.

Nico încleştă fălcile.

– Astea sunt veşti proaste. Acum, pentru mine e şi mai important să o iau pe Midori de aici.

– Aşa aş face şi eu, încuviinţă Harding. Nu e un loc potrivit pentru o doamnă ca ea.

– Da, ştiu. Nico oftă. Dar e încăpăţânată şi... ei bine, am dezamăgit-o puţin, aşa că acum e furioasă şi nu vrea să vorbească deloc cu mine.

Cu strângere de inimă, îi povesti lui Harding despre rudenia dintre el şi Midori.

Harding fluieră încetişor, a uimire:
– Măi, să fie! Veri vitregi, spuneţi? Cine s-ar fi gândit...
– Da, o coincidenţă uimitoare, dar totuşi acesta e adevărul. Ideea e următoarea: Dacă nu vrea să vină cu mine, mă pot baza pe tine că ai grijă de ea? Dacă va fi cazul, desigur.
– Sigur că da, nu vă faceţi griji. Voi face tot ce pot.
– Mulţumesc, Harding, te anunţ eu cum merge treaba. Dar deocamdată, am nevoie să o aduci cumva aici, ca să pot vorbi cu ea singură.
Numai că nu avea nicio idee cum.

***

– Midori, putem vorbi puţin? În particular, te rog.
Unchiul Marston avea o voce destul de plăcută când o invită în biroul lui micuţ, iar cererea părea perfect rezonabilă. Cu toate acestea, Midori presimţea că nu o aştepta o conversaţie prea plăcută. Trecuse o săptămână de când se afla în reşedinţa Marston şi ştia că se afla sub permanentă supraveghere. S-ar părea că a venit vremea verdictului.
– Ia loc, te rog.
Midori se aşeză în jilţul cu spătar aşezat în faţa celui al unchiului ei, îşi încrucişă mâinile în poală şi îşi compuse o expresie calmă. Încerca să nu se clintească, dar era aproape imposibil, căci corsajul din lână şi juponul îi iritau pielea atât de tare, în ciuda cămăşii din pânză de dedesubt, aşa că îi era foarte greu să nu se scarpine. Se întreba cât va mai dura până ce pielea ei se va obişnui cu materialele astea aspre. Mătuşa ei îi spusese că nu are voie să poarte mătase, aşa că toate cumpărăturile ei de la Amsterdam au fost schimbate pe mai mulţi coţi de in şi lână.
A urmat o pauză lungă, de parcă unchiul ei şi-ar fi căutat cuvintele. Îşi împleti degetele, sprijinindu-şi apoi bărbia în ele. Preţ de câteva minute, privi în gol într-un punct aflat undeva, peste umărul ei stâng, apoi îndreptă spre ea nişte ochi calmi.
– Draga mea, te urmăresc de câteva zile şi sper că nu mi-o vei lua în nume de rău, dar dă-mi voie să îţi spun că mi se pare că nu ştii cum să te comporţi.
– Ah! În ce sens, unchiule? Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să respect instrucţiunile mătuşii. Am învăţat să fac pâine, să cos haine, chiar să torc lână, deşi mă tem că va mai dura puţin până ce mă voi descurca

foarte bine cu torsul. Midori ştia că el nu se referea la abilităţile ei domestice care probabil nu îl interesau deloc, dar simţea că e mai bine s-o facă pe proasta. El i-o reteză scurt.

– Da, da, sunt convins că faci progrese remarcabile cu toate lucruşoarele astea, şi e foarte lăudabil, da, într-adevăr. Dar eu mă gândeam cu curând la îndatoririle tale religioase. Cum te afli sub îndrumarea mea, mi-ar plăcea, dacă eşti de acord, să te instruiesc puţin într-ale credinţei.

Midori nu ar fi putut spune că era o propunere neaşteptată. Cu toate că se străduia din răsputeri să participe la rugăciunile zilnice şi la intonarea imnurilor, discuţiile teologice o depăşeau şi nu odată simţise că mintea îi joacă feste. Evident, unchiul ei a remarcat, în ciuda faptului că a încercat de fiecare dată să mascheze cumva lipsa de interes şi de atenţie.

– E foarte amabil din partea ta dar... te superi dacă refuz? Căpitanul... adică Nicholas şi cu mine am avut câteva discuţii teologice în timpul călătoriei, dar nu mă simt pregătită să îmbrăţişez întru totul creştinismul. Îmi pare rău. Lăsă capul în jos, întrebându-se dacă va avea o izbucnire de furie şi o va izgoni pe veci din casă. Şi ea a crezut la un moment dat că s-ar putea adapta la noua credinţă, dar când a fost în faţa faptului, i s-a părut imposibil. „Trebuie să fiu corectă cu mine însămi!”

– Înţeleg. Trebuie să fie foarte diferit de credinţele în care ai fost crescută.

Midori privi în sus:

– Da, într-adevăr. Şi aş simţi că îmi trădez tatăl. E... e foarte dificil pentru mine.

– Sigur că da, îmi dau seama, spuse unchiul ei pe un ton blând. Mi-ar plăcea să am ocazia să te fac să te răzgândeşti, dar nu vreau să te oblig în niciun fel.

Midori a răsuflat uşurată când l-a auzit:

– Aş fi fericită să te ascult, unchiule. La urma urmelor, ce rău poate fi?

– Excelent. Jacob îi zâmbi.

– Îţi mulţumesc că eşti atât de înţelegător şi mă laşi să stau aici, cu voi. Nu ştiam unde altundeva să mă duc, iar mama a spus...

– Ai făcut ceea ce trebuia. Indiferent ce s-ar întâmpla, noi suntem familia ta şi suntem foarte fericiţi să te avem aici. Nu te mai gândi la asta. Acum, n-ai vrea să-mi spui despre ce ai vorbit cu Nicholas, ca să putem relua de unde aţi rămas?

– M-a pus să citesc pasaje din Biblie şi apoi mi le-a explicat.

– Serios? Unchiul Marston părea uluit: N-aş fi crezut! Aşadar, tatăl lui nu a risipit orzul pe gâşte cu el, după cum se vede treaba... Şi clătină din cap. Oricum, Biblia noastră e în salon şi poţi citi din ea de câte ori vrei. E păstrată într-o cutie şi am încredere în tine că o vei mânui cu cea mai mare grijă.

– Da, fireşte. Acum, te rog, ai putea să-mi spui ce pasaje să citesc?

– Voi încerca să aleg câteva fragmente potrivite pentru tine. Mi-ar plăcea ca mai întâi să înveţi despre diferitele păcate şi ispite care ne dau târcoale în fiecare zi. Lumea e un loc imoral şi, indiferent care ar fi credinţele tale, insist să urmezi îndrumarea mea şi a mătuşii tale, de acord? Există câteva lucruri pe care o tânără femeie nemăritată pur şi simplu nu le poate face. Asta nu ţine numai de creştinism, ci şi de codul bunelor maniere respectat de societatea engleză în întregul ei, înţelegi?

– Promit că îmi voi da toată silinţa.

El mai continuă câteva minute bune în acelaşi fel, iar Midori îl ascultă supusă. Până acum cel puţin, unchiul Marston o tratase cu bunătate şi nu era vina lui că, din punct de vedere cultural, între ei erau mii de leghe distanţă. Era hotărâtă să facă tot ce îi stătea în puteri ca să-i facă pe plac.

– Acum, te rog să nu uiţi că poţi veni la mine ori de câte ori ai probleme sau orice alte nedumeriri.

– Mulţumesc, unchiule.

Înainte de a părăsi odaia, Midori îşi aduse aminte de ceva:

– Unchiule Marston, ar fi ceva, ceva ce m-a sâcâit toată săptămâna.

– Da?

– Mătuşa Hesketh s-a căsătorit cu bărbatul menit pentru mama, cel din cauza căruia a părăsit Anglia, încercând să scape de el? Mi s-a spus că mătuşa era logodită cu altcineva la vremea aceea.

Expresia unchiului ei deveni circumspectă.

– Da, s-a căsătorit cu Ezekiel Hesketh. Ea şi fostul lui logodnic şi-au dat seama că nu sunt potriviţi unul pentru altul iar aranjamentul a fost suspendat. Dar acesta nu e un subiect de discuţie pentru noi, e ceva ce aparţine trecutului.

– Înţeleg. Oricum, îţi mulţumesc. Ai fost foarte amabil.

Şi Midori dispăru, înainte să facă şi alţi paşi greşiţi.

***

Când se întoarse în cămăruța pe care o împărțea cu Temperance, Midori se așeză în genunchi în fața șemineului minuscul. Deasupra lui era o policioară din lemn, cu partea de dedesubt înnegrită de funingine. Pe această policioară a pus cele două urne cu cenușa părinților ei. Familia nu a sesizat că erau orice altceva, numai ornamente nu, așa că nimeni nu i-a cerut să le ia de acolo. Între ele mai mereu erau o bucățică de pâine și un strop de cidru, care păreau lăsate acolo din greșeală. Reprezentau ofranda sărăcăcioasă a lui Midori pentru străbunii ei.

Bătu de două ori din palme și începu să se roage în liniște către spiritele părinților ei:

– Ajutați-mă, vă rog, să mă integrez aici și să învăț despre credințele lor. Vă rog interveniți pe lângă spiritele străbunilor mei și spuneți-le că fac toate astea din necesitate. Tată dragă, nu am uitat învățăturile tale, nu le voi uita niciodată. Dar aici nimeni nu ar înțelege. Iar tu, mamă, știu că a fost dorința ta să vin aici, așa că te rog îndrumă-mi pașii, să nu mai fac și alte greșeli. Îți pot simți prezența, ești mereu în gândurile mele. Ajută-mă, te rog, te implor!

O pală de vânt ridică praful de pe podeaua de lângă șemineu, iar Minori o luă drept un semn bun. Cu inima mai ușoară, mai făcu o plecăciune și șopti:

– Mulțumesc.

Capitolul 22

Temperance a intrat în salonul unde mătuşa Hesketh, un pachet de nervi, încerca să o înveţe pe Midori cum să cârpească cearşafuri. Era o muncă plictisitoare, pe care nu o mai făcuse până acum. La castelul Shiroi astfel de îndeletniciri le reveneau servitorilor.

– Mama şi cu mine mergem la cumpărături. Vrei să vii cu noi, Midori?

– Da, da, te rog. Midori se ridică şi se uită rugătoare spre Kate, implorând încuviinţarea acesteia.

Aceasta dădu din cap aprobator:

– Bine, du-te. Oricum nu facem cine ştie ce progrese aici. Nu era tocmai adevărat, dar Midori era aşa de fericită să scape, încât nu mai spuse nimic.

Când cele trei au ieşit pe uşă, soarele de august scălda pământul, iar aerul părea a tremura, astfel încât obiectele mai îndepărtate păreau ireale. Mulţi dintre cei întâlniţi pe drum aveau feţele roşii, iar pe măsură ce îşi croiau drum printre obiectele personale aruncate la întâmplare şi gunoiul care zăcea pe străzi, mirosul devenea tot mai insuportabil. Midori începuse să se obişnuiască deja cu mizeria, cu toate că uneori miasmele mai puternice tot îi făceau greaţă. Era recunoscătoare că nu au luat-o pe drumul care ducea spre port. Trecuse pe acolo cu o zi înainte cu mătuşa Hesketh, iar duhoarea sutelor de peşti despicaţi şi vânduţi pe străzile Barbican şi Fisherman' Steps era de neîndurat.

În mod normal, căldura nu ar fi deranjat-o, numai că acum corsajul din lână o irita şi mai tare. Ar fi preferat de o sută de ori un chimonou răcoros, dar nici nu se punea problema.

– Ăăă, halatele tale sunt minunate, draga mea, îi spusese cu blândeţe mătuşa Marston, dar mă tem că nu merg deloc aici. Vrei să îi faci pe plac unchiului tău, nu? Da, Midori voia, aşa că îşi împachetă straiele japoneze şi presără nişte camfor printre ele, să îndepărteze moliile.

– Pe aici.

Mătuşa Marston o luă pe o străduţă care ducea spre Casa Breslelor, o clădire impunătoare cu două nivele care părea a se afla acolo de o bună bucată de vreme. O parte era cu zidurile întregi, în vreme ce în cealaltă parte etajul al doilea era susţinut de un şir de galerii, ce formau un hol deschis, care aducea cu o peşteră. La umbra lor binefăcătoare negustorii îşi vindeau mărfurile pe care le aduseseră în căruţe, coşuri ori butoaie.

Midori începu să caute un fermier cu legume de o cât mai bună calitate.

Cum trecea încet pe lângă unul dintre stâlpi, un braţ ţâşni de după el, o înşfăcă şi o trase în penumbră. Se zbătu şi încercă să se elibereze, dar când îl văzu pe agresor, se potoli.

– Nico, ce faci? Dă-mi drumul. Îl împinse iar el o lăsă, dar părea hotărât să o apuce iar de braţ dacă ea ar fi încercat să o şteargă.

– Trebuie să vorbesc cu tine şi nu te prind niciodată singură în mausoleul acela de casă, bombăni el, cu o privire încărcată de frustrare. Fusese de mai multe ori la cină, dar până acum Midori evitase să rămână singură cu el. Acum, Nico ridică mâna, oprind orice protest ar fi intenţionat ea să formuleze: Ştiu că eşti supărată pe mine, dar te rog să mă asculţi. E important.

Midori era destul de îndoită în sinea ei, dar în cele din urmă curiozitatea avu câştig de cauză:

– Foarte bine, dar grăbeşte-te, altfel îşi vor da seama că lipsesc.

O trase în spate, înapoia unei grămezi de mărfuri, unde nu-i putea vedea nimeni.

– Ascultă, două lucruri vreau să-ţi spun. În primul rând, se pare că în Anglia se pune la cale un război civil. Nu ştiu cum şi dacă va afecta Plymouth, dar e foarte posibil. Apoi îi explică în amănunt ceea ce auzise la han şi prin oraş.

– Mi se pare că toate astea sunt doar zvonuri, protestă Midori.

– Harding nu crede asta, dar recunosc că e greu de spus dacă e ceva real sau doar poveşti de speriat copiii.

– Ei bine, dacă Plymouth e ameninţat, atunci trebuie să fiu aici să îmi apăr clanul.

Nico scutură din cap:

– Nu poţi lupta aici, eşti femeie.

– Şi ce dacă? Ştii că sunt pricepută la lupta cu sabia şi...

– Midori, ţi-am spus doar, în Europa femeilor nu li se permite să facă aşa ceva. Ele stau acasă şi se ocupă de cămin şi de copii. Pentru numele cerului, nu spune nimănui că ai fost instruită în arta războiului. Sper că ai ascuns bine săbiile, da?

Midori se încruntă:

– Da, dar dacă suntem ameninţaţi, ce vrei să fac, să stau şi să mă uit cum sunt măcelăriţi ai mei?

– Nu, sigur că nu. Nu spun decât că e foarte probabil să nu se ajungă aici, aşa că ar fi bine să păstrezi pentru tine secretul acestor

abilități ale tale. dacă ești cu adevărat amenințată, atunci sigur că va trebui să faci tot ceea ce poți.

– Foarte bine, dacă insiști. Care e cealaltă problemă pe care doreai să o discuți?

– E despre puritani?

– Despre cine?

Nico se depărtă de ea, pășind agitat înainte și înapoi:

– E greu de explicat, zise el, trăgând adânc aer în piept. Îți amintești că ți-am spus că există mai multe feluri de creștini.

Midori încuviință, iar el continuă:

– Ei bine, aici, în Anglia, dar din câte știu și în Olanda, există câteva grupuri care iau creștinismul mult prea în serios. Se autointitulează „dumnezeiești" sau „copiii Domnului" și trăiesc strict după regulile din Biblie. Ei... uf, cum aș putea să îți explic? Sunt creștini mai devotați decât toți ceilalți, aproape obsedați. Se roagă dimineața, la prânz și seara, citesc permanent Biblia, dezbat la nesfârșit teme teologice, și altele asemenea. Mă urmărești?

– Da, dar nu văd ce are asta de-a face cu mine.

– Are, pentru că eu cred că Jacob e puritan. Trebuie să fi remarcat și tu hainele cernite și toate rugăciunile alea de la masă. Nu se oprește niciodată.

– Nu era așa înainte?

– Nu, nu chiar în halul ăsta. Midori, nu te pot lăsa cu ei. Nu ai să te integrezi niciodată.

– Dar nu e nicio problemă. I-am spus că am alte credințe, iar el a acceptat. A recunoscut că i-ar plăcea să mă facă să mă răzgândesc, dar, dacă nu îi voi permite, nu va încerca. Dar te rog să nu-i spui că ți-am povestit asta.

– Drept cine mă iei? Sigur că nu-i voi spune nimic. Dar, sincer, cred că a spus asta doar ca să te ademenească. Te va obliga să te botezi sau cine mai știe ce altceva înainte să apuci să-ți dai seama.

– Nu, nu va face asta. E un om blând și mi-a spus că sunt binevenită în casa lor, unde pot sta cât vreau.

– Prostii!

Midori îl privi cu răceală:

– Foarte bine, atunci ce sugerezi? Căci în Japonia nu mă pot întoarce. Sinceră să fiu, sunt așa de fericită că unchiul meu e în viață, încât sunt pregătită să îndur orice. Cel puțin acum am din nou o casă, un clan căruia îi aparțin.

– Dar nu va fi niciodată acasă, nu pricepi? Nu te vor accepta aşa cum eşti tu. Va trebui să te schimbi, poate mai mut decât îţi imaginezi. Nu va merge.

– Îmi voi păstra convingerile.

Nico scutură din cap:

– Mă îndoiesc că vor mai tolera multă vreme un nepuritan în casa lor, deşi mă aştept să încerce să te catehizeze mai întâi.

Ea ridică bărbia:

– Nu mă pot obliga şi, oricum ar fi, greşeşti. Nu cred că vor încerca nimic.

– Eşti sigură că vrei să rămâi aici? Ştii prea bine că există o alternativă.

– Şi care ar fi aceea?

El ezită puţin, ca şi cum s-ar fi luptat să rostească acele cuvinte, apoi spuse:

– Să te căsătoreşti cu mine şi să ne întoarcem la Amsterdam.

Nico ştia că nu era cea mai romantică propunere, dar i se părea că aşa era corect şi asta trebuia să facă. Nu crezuse că va spune cuiva aceste cuvinte, dar acum, că o făcuse, nu i se păru aşa greu precum îşi imaginase. Pur şi simplu nu o vedea pe Midori integrându-se aici şi se simţea răspunzător pentru situaţia dificilă în care se afla ea. Nu ar fi trebuit să o aducă aici, deci era datoria lui să găsească o soluţie.

– Cum? Îţi baţi joc de mine. Midori îl privea acum fix, iar sprâncenele ei se încruntau ameninţător.

El făcu semn că nu:

– Desigur că nu. Te-ai integra mai bine la Amsterdam. Acolo sunt mulţi străini, aşa că nimeni nu ar face nicio diferenţă. Ai observat şi tu asta, nu?

Ea îl privi cu răceală şi îşi puse mâinile în şolduri:

– Şi ce te face să crezi că aş vrea să mă mărit cu tine? M-ai minţit vreme de nouă luni. Nu ţi-am ştiut nici măcar numele adevărat!

– Ba da, l-ai ştiut, numele meu este Nicholas Noordholt. Mi l-am schimbat când am devenit cetăţean olandez. Eram cunoscut drept Nicholas Hesketh, dar după ce bătrânul Ezekiel m-a dezmoştenit prin testament, nu am mai avut de ce să-i păstrez numele. Nu îi datoram nimic.

Cum aerul ei ameninţător nu se îmblânzise deloc, iar Nico îşi dădea seama că era departe de a fi convinsă, încercă să îi explice mai bine situaţia:

– Uite ce e, am plecat din Plymouth pentru că nu m-au vrut aici. Mama mea vitregă nu a ridicat un deget când bătrânul nesuferit mă bătea de două ori mai tare şi mai mult decât pe toţi ceilalţi. Nu eram fiul ei, aşa că de ce mi-ar fi luat apărarea? Ar fi bătut-o şi pe ea, probabil. Când a murit, nu mi-a lăsat nimic, iar averea a fost împărţită între toţi ceilalţi copii. Nici Kate nu a primit nimic, aşa că s-a dus să locuiască la fratele ei, lăsându-mă să mă descurc singur. Apoi Jacob mi-a spus clar că nu mă vrea în casa lui, deşi, ca să fiu sincer, omul a avut motivele lui, pe care mi le-a explicat zilele trecute. Oricum, am plecat să-mi construiesc o viaţă nouă, hotărât să nu mă mai întorc niciodată. Apoi te-am cunoscut...

– Soarta a fost nedreaptă cu tine în ziua aceea, zise ea pe un ton din care răzbătea sarcasmul. Îmi pare rău că a trebuit să te întorci aici din cauza mea.

Nico renunţă la aceste explicaţii şi se apropie de ea:

– Sunt sigur că soarta a avut motivele ei să ne adune împreună şi recunosc că ar fi trebuit să îţi spun cine sunt de îndată ce mi-am dat seama de legătura dintre noi. Îmi cer iertare pentru asta. Dar încă de la început a existat o scânteie între noi, nu? Ai simţit-o şi tu. Iar eu am luptat împotriva ei, la început pentru că i-am promis fratelui tău să te apăr, iar mai târziu pentru că adânc, în sinea mea, ştiam că asta mă va face să revin aici. Într-un loc în care am jurat să nu mai calc niciodată.

Ea privi în zare:

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Acum cine minte? întrebă el cu blândeţe. Îi cuprinse faţa în palme, o întoarse spre el, apoi se aplecă să o sărute, la început delicat, încercând să îşi amintească gura şi aroma ei. Apoi ea scânci – poate un sunet de protest, deşi de împins, nu l-a împins –, iar el a început să o sărute mai apăsat, o cuprinse în braţe şi o strânse cu putere la piept. Se simţea atât de bine. Se potrivea perfect în braţele lui, voia s-o păstreze mereu acolo, s-o ştie în siguranţă. Poate căsătoria nu va fi aşa cumplită cum îşi închipuise el. Nu cu o soţie ca Midori.

Ea îi răspunse la sărut la început, buzele lor se contopiră, apoi s smucit brusc şi se depărtă de el.

– Nu, spuse ea, ridicând o mână ca să-l împiedice să se mai apropie. Lasă-mă în pace. Nu mă pot mărita cu un bărbat în care nu am încredere. Un bărbat fără onoare.

– Cum? Am mai multă onoare decât oricare altul de pe-aici. Nico încerca să îşi potolească răsuflarea, care era la fel de precipitată ca şi

bătăile inimii. Şi poţi avea încredere deplină în mine. Nu ţi-am dovedit asta în Batavia.

– Acolo a fost altceva. Şi în plus, nu-mi amintesc mare lucru din acel episod, numai ce mi-ai spus tu. De unde ştiu că nu m-ai minţit şi atunci? Ea scutură din cap: Pur şi simplu nu o să meargă. O căsătorie trebuie să se întemeieze pe respect şi încredere reciprocă. Şi când mă gândesc că am crezut că eu am fost lipsită de onestitate pentru că ţi-am ascuns destinaţia mea, când te fapt tu ai fost cel care... Nu, întoarce-te la Amsterdam. Nu m-ai vrut înainte, când eu... în sfârşit, înainte de toate astea. Acum e prea târziu.

Nici înghiţi în sec, stăpânindu-se cu greu să nu îi spună vorbe grele. Făcuse tot ce putuse, dar dacă ea nu voia să fie salvată, nu îi mai rămânea nimic altceva.

– Aşa să fie, răspunse el. Sper să te bucuri de noua ta viaţă.

Midori îl privi plecând cu un amestec de furie, disperare şi dorinţă. Să se desprindă din braţele lui a fost pentru ea unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-a făcut vreodată, dar ştia că aşa era corect să procedeze. Nu se putea căsători cu el, nu acum.

„Dacă m-ar fi cerut înainte şi nu m-ar fi adus niciodată aici!"

Dar nu o făcuse iar acum ea nu mai putea avea încredere în nimic din ceea ce spunea el. Nu nega atracţia dintre ei, aşa cum el îi şi dovedise atât de clar, dar ea avea tăria şi va refuza să i se abandoneze cu totul.

„Sunt un samurai. Nu voi permite emoţiilor să mă conducă", îşi jură ea în gând. „Voi face tot ce pot ca să mă integrez aici şi să am din nou o familie. Cât de greu poate fi?"

În mod sigur nu putea fi mai rău decât clipele de groază prin care trecuse.

***

În dimineaţa următoare, Midori auzi voci furioase răzbătând din salon şi se strecură pe scări, trăgând fără ruşine cu urechea.

– Nu pot să cred că pleci din nou atât de curând! Abia te-ai întors după treisprezece ani. Chiar nu-ţi pasă deloc de noi? Nu ai datoria să ai grijă de mine la bătrâneţe? Vocea mătuşii Hesketh era stridentă şi certăreaţă. Ştii că nu am niciun ban pe numele meu?

Midori îl auzi pe Nico replicând:

– Spre deosebire de ceilalţi copii ai tăi, mie nu mi s-a dat absolut

nimic. Cum vine asta, e datoria mea? Dacă vrei să fi ajutată, de ce nu-i rogi pe ei?

Midori ştia deja despre fraţii vitregi ai lui Nico: doi băieţi de aproape treizeci de ani, ambii funcţionari, şi două surori ceva mai mici, una nevastă de fermier, cealaltă – măritată cu un preot. Dintr-un motiv oarecare, toţi se mutaseră în Exeter sau undeva prin împrejurimi.

– Au familiile lor de care trebuie să aibă grijă şi e evident că tu ai reuşit să pui ceva deoparte. Mătuşa părea în defensivă. Hainele tale sunt de bună calitate, deşi puţin cam ostentative.

– Poate le-am furat, cine ştie? Vocea lui Nico era calmă şi măsurată, uşor sarcastică, dar Midori bănuia că îi este greu să îşi înfrâneze furia. Dacă ceea ce îi spusese ieri era adevărat, putea înţelege de ce el nu dorea să se mai întoarcă. Iar acum, auzind-o pe mătuşa Hesketh, povestea lui părea a se confirma.

– Acum mă provoci intenţionat, pufni femeia.

– Ei bine, ca să ştii şi tu, i-am lăsat deja lui Jacob nişte bani pentru întreţinerea ta. Ai dreptate, nu ar trebui să fie sarcina lui să aibă grijă de tine. Şi pentru că fraţii mei vitregi nu pot sau nu vor să aibă de-a face cu tine, am să încerc eu, deşi numai Dumnezeu ştie de ce...

– Fac şi ei ce pot, din când în când...

– Indiferent cum ar fi, acum totul e aranjat.

– Mai bine mai târziu decât niciodată, presupun.

– Un simplu mulţumesc ar fi suficient.

Midori simţi amărăciunea din vocea lui Nico şi fu de acord că avea toate motivele să se simtă astfel. Mătuşa Hesketh îşi dăduse toată silinţa în acest sens.

– Sigur că sunt recunoscătoare, dar trebuie să pleci din nou? Jacob a spus că ai fost de acord să îngropăm trecutul. E ceva legat de fata asta, nu? Simt eu, are o influenţă proastă.

– Nu fi ridicolă. Am adus-o pe Midori aici pentru că nu avea unde altundeva să se ducă. Tu şi Jacob sunteţi familia ei, nu uita asta, aşa că ai grijă să te porţi frumos cu ea, că altminteri...

– Ştiam eu că ceva se întâmplă. Altfel de ce ţi-ar păsa?

– Nu, nu ai dreptate. Nico vorbea ca şi cum ar fi avut maxilarele încleştate, iar Midori abia aştepta să audă ce va spune: Midori e o prietenă, atâta tot, şi ne-am cunoscut destul de bine în timpul călătoriei. Ştiu că e bună şi onorabilă. Merită să fie tratată cu respect ca nepoată a ta, dacă nu altceva. Nu vreau să mai aud prostii cu „păgână" sau altele asemenea, ai înţeles? Şi să nu-ţi imaginezi că nu voi afla, pentru că mi se va transmite, fii sigură de asta. Încă mai am prieteni în Plymouth.

Urmă o tăcere stânjenitoare, care fu întreruptă de un alt pufnet:

– Foarte bine. Oricum, sunt sigură că fata nu va fi răspunderea mea.

– Mulţumesc Domnului pentru asta. Acum trebuie să mă duc la navă. La revedere!

Midori abia apucă să se lipească de perete, când Nico deschise uşa şi năvăli din salon ca o furtună. Cobora câte două-trei trepte deodată, era limpede că voia să iasă cât mai repede din casa aceea. Midori se ridică încetişor, cu membrele ciudat de reci, şi clipi des, încercând să scape de înțepăturile lacrimilor care îi ardeau ochii.

„Eu nu plâng niciodată", îşi spuse în sinea ei, încurajându-se şi trăgând adânc aer în piept. „Şi el oricum nu merită nicio lacrimă." Încercă să nu bage în seamă şoapta din mintea ei care o întreba dacă e foarte sigură de asta.

***

Mai târziu, spre după-amiază, stătea la fereastra mică din dormitorul ei şi ştergea absentă geamul întunecat cu podul palmei. Se uita în zare, spre port. În fața ochilor ei se îngrămădeau vase de pescuit, multe alte ambarcațiuni de toate formele şi mărimile, dar nava mare care îi adusese pe ea, Nico şi Harding de la Amsterdam plecase.

Îşi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe un țipăt de disperare pe care cu greu îl putea stăpâni. Disperarea îşi făcea loc în sufletul ei, dar încercă să o alunge. „Nu am să cad pradă emoțiilor." Închise ochii şi îşi lipi fruntea de sticla rece.

– Eşti bine?

Vocea blândă din spatele ei o făcu pe Midori să tresară; se răsuci pe călcâie şi o văzu pe micuța ei verişoară stând în pragul uşii şi uitându-se la ea cu îngrijorare.

– Ah, Temperance, m-ai speriat.

– Iartă-mă, dar păreai cufundată în gânduri triste. S-a întâmplat ceva? Te-a certat tata? Ştiu că uneori poate fi mai aspru, dar...

– Nu, nu, el nu are nicio vină. Midori se întoarse spre fereastră privind din nou în zare. Mă gândeam la prietenii mei din timpul călătoriei... nava lor a plecat...

– Despre vărul Nicholas vorbeşti? Da, am auzit vorbă cum c-ar pleca a flux.

– Ştiu. Midori încercă să îşi construiască un ton neutru.

– Vai de mine, am uitat. Temperance îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o bucată mototolită de hârtie. M-a rugat să-ți dau asta, scuze.

– Mulţumesc.

Midori luă scrisoarea care avea numele ei scris cu litere mari şi încercă să ignore bătăile accelerate ale inimii.

Midori,

Dacă ai nevoie vreodată de ajutor, te rog să te duci să îl cauţi pe Harding, care a promis că te va ajuta pe cât îi va sta în puteri. Locuieşte în partea cealaltă a portului, a patra casă pe stânga în faţa cheiului.

Dacă vrei să îmi scrii, cunoşti adresa – Keizersgracht canal, Amsterdam.

Al tău,

Nicholas Noordholt, fost Hesketh.

Midori mototoli scrisoarea şi o aruncă în şemineu. Midori nu credea că îi va scrie vreodată lui Nico, dar chiar dacă ar fi fost să-i scrie, era foarte puţin probabil să uite unde era casa lui. Iar încercarea lui de a-i aminti la final că îşi schimbase legal numele nu ajuta prea mult. „Tot nu ai fost onest cu mine, cum aş putea să mai am vreodată încredere în tine?"

Răspunsul era limpede, nu, nu mai avea cum, iar ea fusese educată să pună preţ pe onoare mai presus de orice altceva. Un om fără onoare era mai josnic decât cel mai mârşav dintre cei mârşavi.

Acum asta era viaţa ei şi trebuia să se adapteze. Dar, pe măsură ce agitaţia o părăsea, Midori începu să se întrebe unde era Nico acum şi dacă îl va mai vedea vreodată.

***

Nico stătea la hubloul cabinei sale şi privea coasta Angliei care se topea în linia orizontului. Se simţea pustiit pe dinăuntru, ca şi cum o parte din el ar fi lipsit. Gândurile lui erau posomorâte.

Nu ar fi trebuit să o las acolo. Nu se va integra niciodată. Dacă nu a vrut să se mărite cu mine, ar fi trebuit să găsesc o altă cale. Vinovăţia îl rodea pe dinăuntru, împungându-l mereu, nedându-i nicio clipă de pace şi răgaz.

Încleştă pumnii. „A fost decizia ei", spuse cu voce tare. „Dar vor încerca să o schimbe." În faţa ochilor se ivi imaginea unei Midori zâmbitoare, bătută de unchiul ei ca să se supună, iar el se frecă la ochi ca să o alunge.

Pe toţi sfinţii din ceruri, nu, Jacob nu e aşa, bombăni el. Deşi Jacob l-a dat afară din casă pe Nico, nu l-a lovit niciodată. „Aşa că nu am niciun

motiv să cred că o va lovi pe Midori.

Sau poate ar fi trebuit să mai stea, să afle mai multe despre războiul civil care se pregătea, înainte de a părăsi Plymouth? Cum aş putea afla dacă e bine?

Ah, dar uit de priceperea lui Midori în acest domeniu. Sigur că era perfect capabilă să se apere singură. Orice soldat ar fi atacat-o va avea o mare surpriză. Nu se abţinu să nu zâmbească la acest gând.

Dar dacă refuză să facă ceea ce îi cere Jacob? Îşi lipi fruntea de ochiul de geam şi închise ochii. Midori avea o fire voluntară, o hotărâre de oţel, care o ajutase să ajungă atât de departe, dar care de acum înainte i-ar putea aduce necazuri. „Sper că se va putea adapta şi va accepta circumstanţele", şopti el. O vor pedepsi, nu fizic, ci prin alte mijloace. Părul ei minunat! O femeie care nu se poartă cum se cuvine poate fi obligată să îşi taie părul drept pedeapsă, iar Nico se cutremură la acest gând. „Dar dacă o dau afară?" şopti el. Dacă Jacob era într-adevăr puritan, înseamnă că era obsedat de imoralitate şi stârpirea viciului ori de câte ori i se ivea ocazia. Midori nu va fi tolerată ca o păgână ce se afla, cel puţin în ochii lor.

Dar mi-a spus că i-a promis că o lasă să decidă singură. Aşa să fie?

Nico începu să bată cabina în lung şi-n lat. Ar fi mai bine să se întoarcă şi să stea acolo până ce va fi sigur că lucrurile merg bine? Nu, nu-şi permitea să mai piardă vremea. Stătuse deja prea mult în Anglia; trebuia să se întoarcă la Amsterdam dacă voia să îşi continue afacerile cu ei.

Nico îl rugase pe Harding să aibă cumva grijă de Midori.

– Am să-ţi plătesc pentru osteneala ta, desigur. Iar Nico îndesă un pumn de monede în palma bătrânului marinar.

– Nu, nu, nu e nevoie. Harding protestă, încercând să îi înapoieze banii. Doar ştiţi că aş fi fericit să o ajut în orice fel pot. M-am ataşat de ea, ăsta e adevărul.

– Bine, atunci ţine-i oricum, în caz că apare ceva, insistă Nico. S-ar putea să ai nevoie chiar pentru ea.

Harding acceptă în cele din urmă şi promise că va avea grijă de Midori dacă Marston o dă afară.

– Să-mi dai de ştire dacă unul dintre voi are nevoie de ajutor, ai înţeles?

– Da, promit. Nu vă mai faceţi griji, totul va fi bine.

Nico scrâşni din dinţi. Ar fi vrut să îl creadă pe Harding, dar lucrurile nu erau deloc roz. Totuşi, nu avea altceva de făcut decât să spere. Oftă adânc, se întinse pe bucăţica de pat şi închise ochii. Trebuia să şi-o scoată pe Midori din gând; nu mai era responsabilitatea lui.

Capitolul 23

Septembrie 1642

Dragă Ichiro, Așa cum am promis, îți scriu ca să-ți dau de veste despre sosirea mea în Anglia. Călătoria a fost destul de plină de evenimente, dar căpitanul Noordholt a vegheat să ajung în siguranță. Acum s-a întors acasă la el, în Olanda.

Mă adaptez greu la viața de aici și fac tot ce pot ca să-i mulțumesc pe unchiul Marston și pe cele două mătuși. Sunt hotărâtă să mă adaptez și mă străduiesc să învăț tot ce pot, atât despre religie, cât și despre muncile domestice. Am o serie de îndatoriri, de pildă trebuie să ajut la bucătărie, dar nu pentru că nu ar fi servitori, ci pentru că aici nu i se permite niciunui membru al casei să lenevească. E o experiență nouă, dar îmi face plăcere și, apoi, timpul trece mai repede așa. Am dobândit o mulțime de cunoștințe, știu să coc, să fac lumânări și să pregătesc brânza, un aliment principal în bucătăria englezească. Cred că ți-ar plăcea gustul – mie îmi place.

Cu ajutorul unchiului, acum înțeleg mult mai bine doctrinele creștine. M-a ajutat să îmi dau seama ce om înțelept a fost Iisus din Nazaret (fiul zeului creștin), iar asta m-a ajutat să îi respect poruncile în ceea ce privește comportamentul. Lucrurile au început să capete sens, iar unchiul Marston e mulțumit de progresele mele, deși eu urmez în continuare datinile noastre japoneze (dar o fac în secret, ca să nu-mi ofensez unchiul).

Am o verișoară mai tânără, Temperance, care e foarte dulce. În ciuda vârstei fragede, e foarte învățată și pricepută în cele mai multe treburi domestice. Mi se pare mult mai ușor să învăț de la ea, căci mă pot baza pe ea că e capabilă să îmi furnizeze cele mai corecte și amănunțite explicații. În schimb, eu îi povestesc despre Japonia și despre castelul nostru Shiroi. I se pare exotic și are o neostoită sete de noi și noi informații. Recunosc că nu mă deranjează să îi satisfac curiozitate, mai ales că asta mă ajută și pe mine să îmi păstrez amintirile vii.

Sper din suflet că ești bine, la fel și soția și copiii tăi.

Te rog să-mi scrii dacă poți.

Preasupusa ta soră, Midori"

Midori lăsă pana jos și oftă. Nu știa dacă scrisorile ei vor ajunge vreodată la Ichiro, cu toate că unchiul îi spusese că va încerca să găsească o modalitate de a le trimite prin navele Companiei Engleze

a Indiei de Est către Orientul Îndepărtat. Îşi muşcă buzele ca să îşi alunge dorul de casă şi încercă să îşi păstreze optimismul.

„Sunt sigură că misivele mele vor răzbi cumva până acolo."

***

– Mă tem că navele spre Orientul Îndepărtat nu pleacă până cel mai devreme în ianuarie, dar dacă nu te deranjează să pleci spre Nord, avem una care pleacă spre marea Baltică. Căpitanul tocmai a anunţat că e bolnav şi avem nevoie de un înlocuitor.

Nico se afla în faţa unuia dintre directorii din grupul Heeren XVII, dar asta nu însemna că era mai puţin intimidant. Nu se aştepta să i se dea imediat de lucru, aşa că propunerea bărbatului fu o surpriză plăcută. Nico era nerăbdător şi avea nevoie să facă ceva, orice.

– E foarte bine, mulţumesc, îl asigură el pe director. Voi merge oriunde, câtă vreme asta presupune un profit.

– Ei bine, da, deşi cred că nu va fi la fel de mare ca în Orientul Îndepărtat, dar poţi găsi şi în Baltica mărfuri preţioase. Iar bărbatul schiţă un zâmbet: Nu mă îndoiesc că soţia ta se va aştepta să te întorci cu blănuri şi bijuterii din ambră.

– Mă tem că nu am nicio soţie. Nico se strădui să nu se enerveze. De ce toată lumea de la VOC era aşa de interesată de starea lui civilă?

– Vai, îmi cer scuze, am crezut că un bărbat ca tine va fi fost cu siguranţă furat de cine ştie ce domniţă norocoasă cu multă vreme în urmă.

Nico se strădui să zâmbească la acest compliment:

– Nu, încă nu, dar am să caut nişte ambră, pentru orice eventualitate.

– Bună idee. Acum, iată detaliile călătorie...

În timp ce directorul îl instruia, Nico încercă să nu se gândească la singura femeie pe care o ceruse vreodată de nevastă. Oare ei i-ar fi plăcut blănurile şi bijuteriile? Se îndoia că ar fi contat prea mult, cel puţin nu acum. Midori preţuia mai mult cinstea şi onestitatea şi avea ferma convingere că el nu avea nici una.

Dacă ar fi vrut să îi câştige vreodată mâna, trebuia să o convingă cumva că se înşela. „Dar cum nu am această intenţie, nu are rost să mă mai gândesc!" Şi atunci de ce gândurile astea nu-i dădeau deloc pace?

Adevărul e că îi era dor de ea. Şi nu putea să nu se gândească la săruturile lor. Trupul lui tânjea numai la gândul de a o ţine în braţe. Încleştă maxilarul.

„Mi-a refuzat propunerea. Nu mă vrea, şi gata. Punct."
Spera sincer să fie cât se poate de ocupat în această călătorie spre Baltica.

***

– Nu te mai moşmondi atâta, fato! Nu am toată ziua.
– Vin acum, mătuşă Hesketh. Midori îşi urmă mătuşa în casă, împovărată de greutatea produselor pe care trebuiseră să le cumpere de la piaţă, dar în sinea ei clocotea. Nu era obişnuită să fie vita de povară a nimănui, iar umezeala din acest sfârşit de septembrie nu îi uşura deloc munca. Şi nu primea nici măcar un mulţumesc pentru eforturile ei. „De ce mătuşa asta nemiloasă nu e mulţumită de nimic din ceea ce fac?" Femeia părea a se enerva la simpla vedere a lui Midori şi se părea că nu avea ce face ca să schimbe această stare de lucruri. „Partea cu să se poarte frumos cu mine e moară şi îngropată, şi doar Nico i-a cerut..." Nico... „Nu, nu trebuie să mă mai gândesc la el a plecat, gata." Dar dintr-un motiv sau altul, mintea ei refuza să se supună.
– Mă duc să mă întind puţin. Căldura asta e insuportabilă, zise mătuşa Hesketh. Pe la jumătea treptelor, se întoarse spre Midori: Hai, mişcă-te, ce ai încremenit acolo? Ia şi du cumpărăturile astea la bucătărie înainte să se topească şi ele.
În bucătărie nu se afla decât mătuşa Marston, aşa că Midori profită de această rară ocazie de a căpăta câteva răspunsuri.
– Mătuşă Marston, pot vorbi puţin cu tine, te rog? începu ea, în timp ce aranja pachetele pe masă.
– Da, sigur că da, draga mea. Mătuşa Marston semăna cu un şoricel speriat, chiţăind nervos când e alungat din vizuina lui. Părea mereu cu nervii întinşi la culme, lucru deloc surprinzător, îşi spuse Midori, cu o cumnată ca mătuşa Hesketh.
– Unchiul Marston a spus că domnul Hesketh a fost bărbatul cu care mama ar fi trebuit să se mărite, de fapt motivul pentru care a fugit. Îmi poţi spune ce s-a întâmplat? De ce mătuşa s-a măritat cu el când de fapt trebuia să se mărite cu altul?
– Păi, tot ce ştiu e că Kate a fost obligată să se mărite cu Hesketh. Au fost anumite circumstanţe... Bunicul tău semnase deja contractul de căsătorie cu el, şi cum omul a fost dispus să ia altă soră... Şi apoi, bunicul tău putea fi destul de aspru când voia. Mătuşa Marston se înfioră uşor, ca şi cum amintirea bătrânului ar fi îngrozit-o. Se jucă puţin cu

şireturile de la corsaj: Asta e tot? Am o mulţime de treabă, aşa că te rog să mă scuzi.

– Încă ceva, dacă nu te superi. Nu înţeleg duşmănia cu care mă priveşte mătuşa Hesketh. Nimic din ceea ce fac nu îi e pe plac şi te rog să mă crezi că chiar mă străduiesc.

Mătuşa Marston se albi şi se sprijini de marginea mesei de bucătărie. Ochii ei se roteau de jur împrejur, de parcă ar fi căutat o gaură în care să se ascundă de întrebările lui Midori:

– E posibil să fi fost ceva certuri între ea şi mama ta, aşa că poate că uneori îi aminteşti de Hannah. Dar sunt sigură că, chiar dacă poate părea puţin aspră, pur şi simplu asta e firea ei.

Midori îşi dădea seama că mătuşa Marston nu se simţea deloc în largul ei şi, cum ţinea la ea, nu voia să îi prelungească chinul:

– Prea bine. Îţi mulţumesc că ai dat răspuns nedumeririlor mele, mătuşă. A fost foarte amabil din partea ta.

Mătuşa Marston a dispărut din încăpere fără a mai scoate o vorbă, iar Midori a rămas acolo, întrebându-se ce s-o fi întâmplat între mama ei şi mătuşa Hesketh.

„Presupun că nu voi afla niciodată."

***

Nico se sprijinea de balustrada navei lui care tocmai părăsise Amsterdamul şi se îndrepta spre nord. Tentaţia de a întoarce cârma spre sud era mare, dar ştia că nu avea niciun rost să se ducă la Plymouth. Chiar dacă s-ar îndrepta într-acolo, nimeni nu l-ar primi cu braţele deschise, cu atât mai puţin Midori.

Scrâşni din dinţi şi îşi încleştă mâinile pe balustrada din lemn aspru. „De ce m-oi tot fi gândind la ea?" Nu se punea problema că ar fi ţinut morţiş să se însoare. Căsătoria este o povară, le trage în jos, îţi aduce tot felul de responsabilităţi. Iar el voia să fie liber. Voia cu adevărat?

Se uita cum oraşul dispare, în locul lui apare linia difuză a coastei, şi simţi că îl inundă un sentiment de mare uşurare. Ori de câte ori pleca pe mare, sentimentul de libertate îl elibera de tensiunea pe care o simţea ori de câte ori se afla pe uscat. În următoarele luni va fi prea ocupat ca să se mai poată gândi şi la altceva în afară de navigaţie şi comerţ. Cel puţin spera din suflet că aşa va fi.

„Iar când mă voi întoarce, poate voi fi trimis într-o nouă călătorie în Orientul Îndepărtat", îşi spuse în sinea lui.

Gândul ar fi trebuit să îl umple de bucurie, mai ales că se profilau câştiguri fabuloase, dar dintr-un motiv sau altul nu era prea entuziasmat. „Nu va fi la fel fără Midori. Toate lunile astea nesfârşite pe mare, fără să aibă cu cine schimba o vorbă”. Blestemă în barbă şi se depărtă de balustradă, îndreptându-se brusc către cabină.

„Nu m-am simţit niciodată singur înainte”. Trebuia să depăşească gândurile astea odată pentru totdeauna şi să accepte că Midori nu era pentru el. I-a refuzat propunerea şi asta era. Gata.

Dar o şoaptă din mintea lui tot îl îmboldea: „Nu ai ales cea mai bună cale pentru a-i cere mâna”. Trebuia să accepte că aşa era. De fapt, odată întors în Plymouth, revenise cumva la vechiul eu, ca şi cum ar fi călătorit înapoi în timp şi ar fi redevenit adolescentul de odinioară. A fost grosolan şi morocănos, ca să nu mai amintim de necuviinţa de care a dat dovadă încercând să o convingă cu un sărut. „Prin urmare, ce-i aşa de uimitor în faptul că Midori m-a refuzat?”

Cele mai multe femei voiau să fie complimentate şi alintate. A crezut că Midori era diferită, dar cine ştie, poate undeva, în adâncul ei, nu era chiar atât de diferită, nu? Orice-ar fi, acum oricum nu mai putea face nimic.

Trase adânc aer în piept şi îşi luă compasul, apoi se duse să-şi caute aghiotantul, ca să verifice cursul.

***

Se făceau două luni de când se afla în casa Marston, iar Midori începuse să simtă că aparţine acestui loc. Multe lucruri i se păreau în continuare ciudate, dar, în afară de mătuşa Hesketh, toţi ceilalţi o făceau să se simtă binevenită. Exact asta şi sperase, şi tocmai de aceea gândul că clanul ei proaspăt regăsit ar putea fi ameninţat de posibilitatea unui război iminent o necăjea profund.

Cu toate că nimeni nu părea a şti sigur cât de grave erau lucrurile, în fiecare zi apăreau zvonuri noi. Midori stătea cu urechile ciulite, iar în acel început de octombrie avea să afle că nu era singura.

– Astăzi am auzit că se caută voluntari pentru a însoţi armata la Dorset. Daniel, care în ziua aceea abia s-a atins de mâncare, şi-a împins deoparte farfuria, renunţând să se mai prefacă a mânca.

Midori era surprinsă. Deşi avea aproape optsprezece ani, era mai curând sfielnic şi vorbea rar, dar ştia că e sensibil şi foarte inteligent. Era evident că se gândise îndelung înainte de a deschide acest subiect.

– Ce prostie! bombăni unchiul. Nu e nevoie de nicio armată. Toată disputa asta prostească o să se stingă în cel mai scurt timp.

– Cred că te înşeli, tată. Am urmărit cu atenţie lucrurile, şi în mod sigur se apropie un război. Altminteri de ce ar mai recruta oameni? Aproape toată lumea din Plymouth se opune regelui Carol şi e de datoria noastră să ne ridicăm împotriva lui, nu?

– Cearta dintre rege şi Parlament se va rezolva fără niciun război, ascultă-mă pe mine. Iar unchiul Marston îşi privi fiul de parcă l-ar fi provocat să continue discuţia în contradictoriu cu el.

Gura lui Daniel se strânse într-o linie îndărătnică:

– Va fi război, sunt sigur, şi...

– Destul! Unchiul Marston izbi aşa de tare cu pumnul în masă, încât cuţitul lui zbură din farfurie şi se izbi cu un zuruit puternic de perete. Peste masă se lăsă o tăcere stânjenitoare, în timp ce tatăl şi fiul se înfruntară din priviri preţ de câteva clipe bune, care celorlalţi le părură nesfârşite. În cele din urmă, Daniel lăsă ochii-n jos, capitulând, în vreme ce tatăl lui se aplecă să-şi culeagă tacâmurile de pe jos.

– Nu va fi niciun război, fu verdictul lui înainte de a lăsa halba jos şi a da semnalul sfârşitului mesei.

Midori spera că avea dreptate.

***

Dar unchiul Marston fu obligat să revină asupra convingerilor sale, cel puţin în parte.

– Ai auzit că sir Ralph Hopton i-a asigurat regelui întregul ţinut Cornwall? riscă Daniel o întrebare peste câteva zile. Se pare că vom fi şi noi atacaţi curând.

– Mă îndoiesc. Jacob îi aruncă fiului o privire aspră, dar Daniel nu o băgă în seamă, mult prea nerăbdător să împărtăşească şi celorlalţi ceea ce auzise:

– Am auzit că au adunat o armată de zece mii de oameni din Cornwall pentru apărarea regelui, le povesti tânărul. Gândiţi-vă! Urmează să se îndrepte direct spre noi!

– Prostii!

Bătrânul Marston era ferm, dar cum un val de refugiaţi din Cornwall, susţinători ai Parlamentului, începuse să treacă Tamarul în căutarea unui loc sigur, era tot mai greu să ignori situaţia. Corporaţia oraşului Plymouth,

începuse să adune bani ca să ridice fortificații în jurul părții de nord a orașului.

– Asta dovedește că măcar ei iau în serios amenințarea războiului, spunea Daniel când tatăl lui nu era prin preajmă; acesta era enervat din cauza costurilor ridicate, iar toți cetățenii erau obligați să-și plătească partea.

Primarul din Plymouth, Philip Francis, era categoric de partea Parlamentului și toți regaliștii care mai rămăseseră în oraș fuseseră arestați. Nimic din toate astea nu contribuit la calmarea unchiului Marston, care dădea în clocot din clipa-n care Daniel a deschis prima dată vorba despre război. Foarte șovăielnic, și-a achitat partea cuvenită către Corporație:

– Sincer, toate eforturile astea sunt fără rost, bombăni el.

Cu toate acestea, Midori a remarcat că era atent la diversele activități de apărare care se desfășurau în jurul orașului.

– Toți cei care sunt în stare au fost chemați să dea o mână de ajutor, le spuse el. Bombănind, fu nevoit să se lipsească mai întâi de Daniel, apoi de Midori, și în cele din urmă și de Temperance și de cele două servitoare; era nevoie de oameni care să pună umărul la săparea șanțurilor de apărare în punctele strategice. Chiar și copiii erau chemați să ajute și ei cum puteau, cărând materiale pe măsura puterilor lor.

– Verișoară, nu te deranjează munca asta manuală?

Daniel îi adresase întrebarea lui Midori, care muncea alături de el; în aerul rece al toamnei, din gură le ieșeau aburi. Obrajii lui erau ușor împurpurați, ca și cum nu ar fi fost obișnuit să stea de vorbă cu fetele, dar Midori se prefăcu a nu băga de seamă.

– Nu, din contră. Făcu o pauză cât să-și șteargă fruntea cu mâneca, apoi îi zâmbi, ca să-l ajute să se simtă mai în largul lui. Sinceră să fiu, îmi place activitatea fizică, iar ea coborî puțin vocea, e minunat să am această libertate și să fiu puțin departe de casă. Daniel se opri din săpat și se holbă la ea, așa că fata adăugă iute: Nu vreau să par lipsită de respect, dar pur și simplu încă nu m-am obișnuit întru totul cu viața de aici.

– Nu, nu, te rog, nu trebuie să te scuzi, i-o reteză Daniel. Pot să înțeleg cât de greu trebuie să fie pentru tine, care vii dintr-o lume atât de diferită. Toate restricțiile acelea pot fi puțin cam obositoare chiar și pentru noi, recunoscu el, deși te rog să nu îi spui vreodată tatei că am spus asta.

Midori râse:

– Mă bucur că nu te simţi jignit. Şi desigur, nu am să-i spun nimic.

Săpatul era o activitate de o mie de ori mai bună decât monotonia zilelor ei din casa Marston, şi munca grea o ajuta să mai elimine din frustrările acumulate. Iar faptul că muncea alături de Daniel o ajuta să îl cunoască mai bine, ceea ce era un câştig suplimentar. Mătuşa Hesketh renunţase să mai critice tot ceea ce făcea Midori, în schimb se uita urât la ea ori de câte ori se aflau în aceeaşi odaie.

– Nu înţeleg de ce e aşa de pornită împotriva mea, spuse Midori verilor ei.

– A, e o bătrână foarte morocănoasă, interveni Temperance, dar Midori nu era prea convinsă. Părea ceva oarecum mult mai personal.

– Ei bine, mie mi se pare foarte obositor.

Midori şi toţi ceilalţi au muncit din greu şi în scurtă vreme au reuşit să construiască o fortificaţie dintre cele mai simple, cu un dig în partea din faţă şi un şanţ exterior. Într-un timp uimitor de scurt, astfel de lucrări simple de apărare se întindeau de la Eldad Hill, din vestul râului Plym, până la est, formând o extraordinară linie de apărare în jurul oraşului.

– Cred că până la sfârşitul lui noiembrie vom fi pregătiţi pentru orice atac, zise Daniel.

– Dar dacă şanţurile nu vor reuşi să îi oprească pe regalişti? întrebă Temperance, cu o voce uşor tremurată. Ne vor omorî şi pe noi?

– Nu, sigur că nu. Nu duc război împotriva femeilor şi copiilor, o linişti Daniel, dar schimbă o privire cu Midori pe la spatele lui Temperance: amândoi ştiau că asta s-ar putea întâmpla.

***

Unchiul Marston refuza în continuare să accepte iminenţa războiului, dar în scurtă vreme se dovedi că s-a înşelat din nou.

– Am auzit că pe data de 23 octombrie a fost o luptă într-un loc numit Edgehill, le-a spus Daniel. Acum zarurile sunt aruncate. Nu mai există cale de întoarcere şi toţi vor fi obligaţi să aleagă o tabără: fie cu regele, fie cu Parlamentul.

– Hmmm, a fost singura replică a unchiului Marston, dar Midori ştia că pentru el alegerea era uşoară. Luni de zile îl auzise vorbind despre prostia şi aroganţa regelui Carol.

– Cred cu tărie că regele intenţionează să restaureze credinţa catolică în Anglia, spusese el. Trebuie să existe un plan ascuns în acest sens, sunt sigur. Doar are nevastă papistaşă, nu? Şi nu a făcut nimic

să-i zăgăzuiască fervoarea! În plus, are mult prea multă putere. Uitați-vă numai la favorurile pe care le face prietenilor lui.

Şi alegerea lui Midori era limpede. Conform regulilor după care a fost educată, prima ei datorie este față de familia căreia îi aparține. Indiferent ce cale ar alege aceasta, ea va trebui să o urmeze. Cum se afla în Anglia de doar câteva luni, nu pricepea mare lucru din problemele de stat, dar înțelegea că nu putea exista decât un singur conducător în această țară. Şi cu toate că i se părea un lucru greşit să lupți împotriva regelui, pe care îl considera un soi de echivalent englezesc al shogunului, nu prea îi păsa cine câştigă; dar onoarea o determina să lupte de partea clanului ei.

„Aşadar, Parlamentul să fie", şopti ea.

Capitolul 24

Noiembrie 1642

E nevoie de oameni pentru apărarea oraşului, aşa că aş dori să mă înrolez şi eu, tată. Daniel, cu obrajii în flăcări, a profitat de faptul că tatăl lui avea gura plină de mâncare şi a luat cuvântul.

Unchiul Marston s-a înecat cu o bucățică de hering marinat şi plăcintă de fructe, o mâncare ce nu era deloc pe placul lui Midori:

– Cum adică? Să lupți? Nu cât trăiesc eu! şuieră el între două accese de tuse.

Daniel, plin de curaj, încercă din nou, iar curajul şi încăpățânarea lui câştigară respectul tăcut al lui Midori:

– Dar, tată, ştiu din cea mai credibilă sursă că sir Ralph Hopton mărşăluieşte spre noi. Va încerca să ne spulbere apărarea, aşa că e nevoie de toți bărbații în putere.

– Nu te duci, şi cu asta, basta! O încăierare, şi gata războiul! Nu am decât un singur fiu şi mă aştept de la tine să preiei afacerile mele, nu să lupți aiurea în războaie fără rost.

– Fără rost! Cum poți spune una ca asta, când noi luptăm pentru libertate şi pentru şansa de a ne păstra credința? Dacă ar fi după regalişti, toți am fi papistaşi! Tu însuți ai spus-o. Şi mai mult ca sigur şi prețioasele tale afaceri ar fi confiscate.

– Nu fi impertinent! Suntem foarte bine apărați de forțele deja existente. Nu e nevoie să te duci şi tu. Locul tău e aici, cu mine, unde poți învăța să fii un bun negustor. Acesta e ultimul meu cuvânt. Unchiul

Marston se uită spre soţia lui, care se făcuse mai albă decât gulerul din jurul gâtului: Şi gândeşte-te la mama ta!

– Vai, Daniel, nu fă ceva prostesc, te implor! Mătuşa Marston îl privi rugătoare. Tatăl tău are dreptate. De ce să te duci şi tu? Nici măcar nu ştii să mânuieşti o armă!

– Pot învăţa, aşa cum au învăţat toţi ceilalţi. Şi cum trebuie să înveţe toţi.

– Ei bine, tu nu! Tatăl tânărului izbucni plin de furie, şi un torent de cuvinte grele se prăvăli peste capul lui Daniel, esenţa lor fiind că războiul este pentru oameni care nu au altceva mai bun de făcut şi fiul lui nu va fi niciodată unul dintre ei. Daniel a rămas mut în timpul acestei lungi tirade, dar expresia de pe chipul lui s-a menţinut la fel de răzvrătită.

Midori simpatiza cu vărul ei, dar înţelegea şi punctul de vedere al tatălui lui. Daniel era singurul lui fiu şi nu fusese instruit niciodată în artele războiului. Ea estima că şansele lui de supravieţuire într-o luptă erau destul de scăzute, inexistente chiar, şi era sigură că, dacă s-ar înrola, ar fi cât se poate de îngrijorată pentru el.

Îi veni însă o idee pe care o analiză pe îndelete, în timp ce-şi mesteca încet plăcinta. Odată terminată masa, s-a dus după Daniel în grădină, unde tânărul s-a ascuns probabil ca să-şi potolească furia şi frustrarea. Îl găsi cu fruntea rezemată de trunchiul unui copac. Respira agitat, amintindu-i de un armăsar sperios şi enervat. Spuse în şoaptă:

– Vere? Putem vorbi puţin, te rog?

– Dacă trebuie neapărat, dar crede-mă, în clipa asta nu sunt cea mai bună companie. Se uită puţin către ea, apoi închise din nou ochii. Îmi pare rău.

– E în regulă, înţeleg. Dar tocmai despre asta am venit să vorbesc cu tine. Mi se pare că tatăl tău are dreptate într-un sens, dar...

– Nu începe şi tu! Se uită la ea cu ochii mari, şi în clipa aceea ei i se păru că seamănă atât de mult cu mama ei, încât îi stătu inima-n loc. Asemănarea în familie era evidentă, mai ales părul roşu, exact ca al lui Hannah. Dar, spre deosebire de mătuşa lui, băiatul avea o sumedenie de pistrui care ieşeau în evidenţă pe pielea lui albă.

– Stai, mai întâi ascultă-mă. Ce vreau eu să spun este că la un momentdat vei fi chemat, pentru că nu cred că războiul acesta se va termina prea curând. Tatăl tău greşeşte în privinţa asta. Aşadar, dacă ai răbdare, va veni vremea când va trebui să te lase să te duci. Totuşi, cred că ar trebui să fii puţin mai pregătit pentru luptă.

– Ce vrei să spui? Daniel o măsură cu neîncredere.

– Ştii ceva despre luptă?

– Mă pot apăra la fel ca orice alt bărbat. Îşi semeţi bărbia, iar Midori abia îşi stăpâni un zâmbet.

– Da, dar ştii să lupţi cu o sabie? Să tragi cu arcul cu săgeţi?

– Nu, nu chiar.

– Asta e! Eu te pot ajuta. Am învăţat lupta cu sabia, traseul cu arcul şi tehnicile de autoapărare cu tatăl şi fratele meu. Dacă putem găsi un loc liniştit, unde nu ne vede nimeni, te pot învăţa câte ceva. Nu mi-ar plăcea deloc să te văd înrolându-te doar ca să fii măcelărit fără rost. Ca să nu mai vorbim că aşa nu ai face niciun bine nimănui. Doar vrei să ajuţi cauza parlamentarismului, nu?

Daniel se încruntă la auzul acestui atentat la bărbăţia lui, dar în cele din urmă raţiunea câştigă şi încuviinţă din cap.

– Cuvintele tale au miez, verişoară. Mi-ar plăcea să învăţ. Chiar mă poţi ajuta?

– Da, şi îţi jur că nu sunt doar scorneli. Îţi voi dovedi, dar am nevoie de intimitate. Poate la noapte, în grădină, după ce adorm toţi?

– Nu, ne-ar putea auzi, iar noaptea e teribil de frig în această perioadă a anului. Daniel se gândi puţin: Am putea merge jos, la ţărm. Trebuie să găsim o zonă sigură unde să putem exersa. Dar ce scuză le-am putea oferi?

– Hai să spunem că e nevoie de noi pentru săpături. La urma urmelor, e adevărat, căci încă se mai fac lucrări, şi aşa nu vom fi obligaţi să le spunem că mergem în altă parte, doar nu lipsim mai mult de o oră, o oră şi ceva.

– Pare un plan bun, zâmbi Daniel. Putem începe mâine, după micul dejun?

– Da, sigur că da.

– Dar ce vom folosi ca să ne luptăm? Nici măcar nu am o sabie!

– Eu am, dar pentru început nu va fi nevoie să folosim săbii adevărate. Vom exersa cu beţe, până ce vei învăţa cât de cât mişcările.

– Am înţeles. Atunci, pe mâine.

Midori înălţă o rugă scurtă către zei ca puţinul pe care va apuca să i-l arate lui Daniel să fie suficient să îl ţină în siguranţă.

***

Au găsit un petic pustiu pe coastă, unde nu-i putea vedea nimeni şi Daniel a lăsat jos geanta pe care o adusese, deşertând-o. Două beţe groase pe care le-a cioplit singur dintr-un buştean, precum şi un arc cu câteva

săgeţi, împrumutate de la un prieten.

– Asta e tot ce ne trebuie? întrebă el întorcându-se, dar tresări puternic când o văzu pe Midori dându-şi jos pelerina şi rămânând în hakama ascunsă sub aceasta.

– Dumnezeule mare, da' cu ce eşti îmbrăcată, verişoară?

Midori zâmbi:

– Tu chiar credeai că am să lupt în rochie? Trebuie să am libertatea de a-mi mişca picioarele. Ea îi arătă despicăturile de pe lateralele straiului ei care semăna cu o cămaşă lungă, iar Daniel încremeni de uimire.

– E... potrivit, îngăimă el, înroşindu-se uşor. Nu ar fi trebuit să te târăsc în povestea asta.

Midori ridică din sprâncene:

– Din câte îmi amintesc, a fost sugestia mea. Iar dacă pe mine nu mă deranjează, de ce te-ar deranja pe tine? Hai, gata, dacă vrei să înveţi, trebuie să laşi deoparte prejudecăţile. Voi fi fiind eu femeie, dar te asigur că te pot învăţa câte ceva. Ai încredere în mine?

El înghiţi în sec, cu ochii încă mari, şi încuviinţă din cap:

– Da, da, am.

– Atunci uită cu ce sunt îmbrăcată şi concentrează-te la astea. Midori înşfăcă una dintre bâte, i-o aruncă, apoi începu să-i arate tehnicile de bază ale luptei cu sabia.

Ea trase adânc în piept aerul rece şi sărat care venea dinspre mare şi se simţi mai vie decât niciodată în ultimele luni. Ce bine se simţea că putea să îşi exerseze din nou abilităţile, să facă ceva la care chiar se pricepea! Sângele îi clocotea în vene.

Daniel a prins repede câteva rudimente de luptă cu sabia şi câteva mişcări de apărare.

– Te descurci bine, îl lăudă Midori, când au făcut o scurtă pauză.

– Mulţumesc. Cât de repede crezi că mă voi putea înrola?

– Nu prea curând, în orice caz. Nu uita, cei mai mulţi soldaţi sunt antrenaţi ani de zile până ce li se permite să ia parte la luptă. Midori nu voia să îl descurajeze, dar trebuia să fie realist: Să spunem că cel puţin două luni.

– Luni! S-ar putea să nu am atâta timp, aşa că presupun că ar trebui să învăţ repede.

Iar după acest dialog Daniel se concentră şi mai mult asupra indicaţiilor lui Midori.

Când încheiară primul antrenament, el scutură din cap şi îi zâmbi:

– Trebuie să recunosc că nu te-am crezut la început, dar mi-ai dovedit că m-am înşelat.

– La ce te referi?

– La faptul că chiar ştii să lupţi cu sabia. Daniel părea puţin ruşinat: Trebuie să recunoşti şi tu, nu e genul de educaţie pe care o capătă de obicei fetele.

– Ba nu, cele mai multe fete samurai asta învaţă, ridică Midori din umeri. Iar eu îi sunt recunoscătoare tatei că mi-a permis să învăţ, deşi bănuiesc că a avut el şi alte motive.

– Ce vrei să spui?

– Cred că şi-a dat seama că o fată născută dintr-o căsătorie mixtă are nevoie de abilităţi de luptător. Avea prieteni în poziţii sus-puse, aşa că pesemne a intuit ceea ce se punea la cale şi a dorit să fiu pregătită pentru orice eventualitate.

– Înţeleg. A fost un om înţelept.

Midori a încuviinţat din cap şi mintea i-a zburat îndărăt, la vremurile fericite când îşi petrecea timpul antrenându-se într-una dintre multele curţi ale castelului. Tatăl ei era aşa de răbdător cu ea, încurajând-o mereu, dar nepermiţându-i nicio dovadă de slăbiciune. Îi era extrem de recunoscătoare şi îşi dorea mai mult decât orice altceva să fie aici, cu ea, să o vadă. Schimbă repede subiectul, înainte să fie copleşită de dorul de tatăl ei:

– Cum stai cu arcul, Daniel?

– Păi, nu foarte bine, dar s-ar putea să fiu în stare să nimeresc o uşă de hambar de la douăzeci de paşi.

Midori izbucni în râs.

– Şi dacă uşa de hambar e un duşman care vine în goană spre tine?

Daniel îşi drese vocea:

– S-ar putea să am nevoie de ceva ajutor cu asta. Dar acum nu prea se mai foloseşte arcul, mai mult muschete şi lănci.

– Nu contează, sunt sigură că nu ţi-ar strica dacă ai învăţa ceva. Nu se ştie niciodată dacă nu vei avea nevoie.

***

Dragă Ichiro,

Deşi mă îndoiesc că precedenta mea scrisoare a ajuns la tine, m-am gândit să te ţin totuşi la curent cu ceea ce se petrece aici şi să te asigur că eu sunt bine, deşi Anglia e în focurile unui război civil.

Oraşul Plymouth este sub asediu din noiembrie şi, cu toate că nu înţeleg cum de nişte amărâte de şanţuri pe care le-am săpat noi, toţi locuitorii oraşului, ar putea ţine duşmanul la distanţă, am primit

asigurări că aşa va fi. Nu se compară deloc cu zidurile groase şi cu şanţul cu apă de la castelul Shiroi, dar se pare că aici războiul se desfăşoară cu totul altfel. Oricum deocamdată suntem în siguranţă.

Vei fi surprins să auzi că vărul meu, Daniel, care are optsprezece ani, nu are niciun fel de abilităţi în artele războiului. L-am învăţat eu câte ceva şi sper ca acest antrenament pe fugă să fie cât de cât suficient. E dornic să lupte pentru clanul lui, dar eu încerc să îl descurajez, cel puţin până ce învaţă ceva mai multe, căci deocamdată nu îl consider îndeajuns de pregătit. Din fericire, are încredere în judecata mea şi până acum mi-a dat ascultare. La momentul potrivit, vom lupta împreună, deşi unchiul meu nu crede că va fi nevoie. Cred că se înşală, dar vom vedea ce va fi.

Anul Nou nu se sărbătoreşte aici la fel ca în Japonia. În schimb, naşterea fiului zeului creştin, cu câteva zile înainte de anul nou, este o sărbătoare celebrată cu fast, am auzit, deşi acum a fost destul de sărăcăcioasă, după mine. Ascultăm câteva predici în plus şi mâncăm nişte mâncăruri fără savoare, dar suntem sub asediu, aşa că nu prea sunt alimente. Nu mă deranjează prea tare, acum m-am obişnuit. Oricum, mi-e dor de castelul Shiroi sub zăpadă, de minunatele băi din primăverile fierbinţi. Îţi aminteşti cum spunea mama, că primăvara e locul ei preferat pe pământ? Acum înţeleg de ce.

Că veni vorba despre băi, cred că nu am amintit despre ciudata lipsă de curăţenie de prin aceste locuri. Mă tem că mulţi oameni se spală o dată la câteva luni, poate chiar ani! Consideră că e suficient să îşi schimbe „lenjeria" sau desuurile şi cred că, dacă stau murdari, sunt feriţi de infecţii! Pe de altă parte, vei fi fericit să afli că eu mă străduiesc să mă păstrez curată conform datinilor noastre.

Akemashite omedeto gozaimasu, frate, îţi doresc un an bun ţie şi întregului clan Kumashiro.

Preasupusa ta soră, Midori.

Dar pentru ea va fi un an bun? Midori se îndoia. De când plecase Nico, viaţa ei era goală şi monotonă şi, oricât de mult se străduia, nu putea să nu se gândească dacă nu ar fi fost mai bine să-i fi acceptat oferta. „Dar viaţa alături de el ar fi fost mai bună?" Pur şi simplu nu ştia.

***

– Te-ai descurcat foarte bine, Noordholt. Din nou. Acum ai trei călătorii profitabile în Baltica pe aceeaşi navă. Excelent!

De fiecare dată, Nico s-a întors din Nord cu o încărcătură mai bună decât îndrăznise să spere, iar cei din Heeren XVII au fost foarte mulţumiţi. În mod normal, ar fi fost foarte încântat că reuşise să-i impresioneze pe aceşti domni importanţi, dar astăzi abia dacă fu în stare să schiţeze un zâmbet, cu toate că se strădui din răsputeri. Se simţea lipsit de vlagă, iar pe umeri i se părea că poartă mantaua grea şi întunecată a deznădejdii.

– Mă bucur că am putut să-mi fac datoria, răspunse el.

– Cu o asemenea rată de succes, credem că eşti omul potrivit pentru a conduce următoarea noastră navă spre Japonia. Eşti interesat? îl întrebă unul dintre directori.

Nico inspiră adânc. Era ceea ce sperase atâta vreme, scopul pentru care o muncise atâţia ani. Dar acum, când era la îndemâna lui, simţi că nu are niciun chef de asemenea călătorie lungă. Chiar deloc.

Îşi cântări cu atenţie răspunsul:

– Sunt foarte onorat de propunerea dumneavoastră, dar mă tem că de data asta va trebui să declin oferta. Tocmai am primit de veste că mama e pe moarte şi trebuie să mă grăbesc, să fiu alături de ea. Sunt sigur că mă veţi înţelege. Ea locuieşte în Anglia, iar la felul în care merg lucrurile acolo acum, nu pot oferi nicio garanţie că mă voi întoarce la timp.

Minciuna sună foarte firesc în gura lui, ceea ce îl uimi chiar şi pe el. Nu mai minţise pe nimeni până acum. „Cu excepţia lui Midori", îi şopti o voce răutăcioasă ascunsă în mintea lui. „Ba nu am minţit-o; doar că nu i-am spus adevărul". Dar încercă să îşi pitească această conştiinţă într-un cotlon întunecat al creierului şi să se concentreze asupra lui aici şi acum:

– Dar vă asigur că aş fi extrem de onorat dacă mă veţi lua în calcul pentru o astfel de poziţie la o dată ulterioară.

Tot Consiliul celor şaptesprezece, ca un singur om, îl privea cu dezamăgire, dar toţi au înclinat aprobator din cap:

– Ei bine, astfel de lucruri nu pot fi controlate, spuse primul director. Te rugăm să ne dai de ştire de îndată ce eşti din nou disponibil.

– În mod sigur aşa voi face, vă mulţumesc. Nico făcu o plecăciune şi o şterse din faţa lor.

Odată ajuns afară, înjură în barbă şi mormăi: „Tocmai am refuzat cea mai bună ofertă pe care am primit-o vreodată, şi pentru ce? pentru o femeie pe care nu mi-o pot şterge din minte. E ridicol, e plină lumea de femei!" Dar, cu toate că s-a străduit cât a putut, nu a fost în stare să o uite pe Midori. Problema era că numai pe ea o dorea.

– E vreo scrisoare pentru mine, Johan? îşi întrebă servitorul de îndată ce se întoarse acasă.

– Nu, Mijnheer, astăzi nu.

„Pe toţi dracii!" Nico sperase să îl aştepte măcar un mesaj de la Midori la întoarcerea din Baltica, dar până acum – nimic. Nici măcar o misivă cât de scurtă şi nicio vorbă de la Harding. Nu că s-ar fi aşteptat ca acesta din urmă să îi trimită vreo scrisoare, căci bărbatul trebuia să îl caute numai în caz de urgenţă, dar totuşi...

„Mai mult ca sigur trebuie să se fi săturat de casa puritanilor până acum...", şopti el. Până şi un nebun şi-ar da seama că nu e făcută pentru o astfel de viaţă. Poate a încercat să îi trimită un mesaj şi nu a reuşit? După cum le-a spus şi directorilor Companiei, veştile care veneau din Anglia nu erau deloc îmbucurătoare. Nico nu putea să nu se întrebe ce s-a întâmplat cu Midori şi cu ceilalţi, prinşi cum se aflau în vâltoarea unui război civil. Auzise că unele porturi erau blocate, aşa că cine mai putea şti...

„Trebuie să găsesc o cale de a-i ajuta şi de a o scoate de acolo", îşi spuse el. „Şi o modalitate de a-i recâştiga încrederea şi de a o convinge să se mărite cu mine." Pentru că acum ştia că o dorea suficient de mult încât să fie dispus să se lege pe viaţă. Nu mai simţise niciodată aşa ceva pentru o femeie şi se gândise îndelung la sentimentele lui. În viaţa lui, până acum, femeile au intrat, au ieşit, dar niciuna nu a fost importantă. Midori era ceva aparte.

Oftă şi ieşi din nou din casă. Îşi va pune treburile în ordine, poate va face chiar câteva investiţii cu ajutorul avocatului Schuyler, îşi va închiria casa de aici, de la Amsterdam, va cumpăra provizii, va închiria o navă şi o va porni spre Plymouth.

Ajuns acolo, va trebui să o convingă cumva pe Midori să părăsească Anglia, pentru că el nu avea de gând să se întoarcă fără ea.

Capitolul 25

Ianuarie 1643

Anul a început bine pentru Plymouth. Hopton a încercat de câteva ori să ia cu asalt oraşul, dar a fost respins. Când s-a răspândit vestea că contele de Stamford mărşăluia spre Exeter ca să elibereze oraşul şi aşezările din jur, Hopton a luat înţeleapta hotărâre de a ridica tabăra. El şi armata lui din Cornwall au plecat în ziua de Anul Nou.

– Excelent! Acum ne putem mişca din nou liberi! a exclamat unchiul Marston.

Pentru Midori, începutul de an nu a fost însă prea fericit. Într-o după amiază sumbră de ianuarie, unchiul Marston a chemat-o în biroul lui. Midori nu ştia ce ar fi putut să îi spună, dat fiind că avusese deja cele două şedinţe zilnice cu el.

– Ai dorit să mă vezi, unchiule?

– Da. Spune-mi, ce e ăsta?

Midori fu surprinsă să vadă că unchiul ridică de pe birou evantaiul pe care i-l dăduse lui Temperance cu câteva luni în urmă. După cum îl ţinea cu două degete, la distanţă, ai fi zis că are dinainte un cuib plin de vipere.

– Păi e un evantai vechi, răspunse ea precaut, întrebându-se cum de căzuse în mâinile lui.

– Am găsit-o pe Temperance cu el şi mi-a spus că tu i l-ai dat.

– Da, aşa e. După cum observi, nu mai poate fi folosit multă vreme şi nu mi s-a părut nimic rău în a i-l da.

– Nu ţi s-a părut nimic rău? Unchiul o privea neîncrezător. După toate aceste luni în care te-am instruit cu atâta grijă, tu nu ai învăţat chiar nimic? Acest, acest... obiect este un lucru strident şi total nepotrivit pentru o tânără cuviincioasă. Ar fi trebuit să ştii asta, iar tu încerci să-mi corupi fata dându-i-l?

– Dar eu nu am vrut să...

Unchiul o opri scurt, cu o dezamăgire şi o furie aproape palpabile:

– Aveam o părere mai bună despre tine, Midori, credeam că până acum ai ajuns să preţuieşti, aşa cum preţuim şi noi, învăţăturile lui Hristos sau cel puţin să respecţi faptul că acesta este modul nostru de viaţă, dar acum îmi dau seama că m-am înşelat. Mă lepăd de tine, da, exact asta fac.

Midori încercă să se apere de vorbele lui nedrepte. Se străduise atât de mult să fie acceptată aici. Îşi dorea cu disperare să aparţină unei familii, să aibă parte de prietenie şi siguranţă, dar iată că unchiul tot nu era mulţumit. Pe de altă parte, ştia că, dacă va protesta, s-ar putea să piardă totul. Cu toate că i se părea absolut nefiresc, învăţase măcar atâta lucru: trebuia să îşi pună cenuşă-n cap şi să se căiască pentru un fleac pe care ea îl considera o abatere minoră. Pe scurt, trebuia să renunţe la mândrie.

– Nu, unchiule Marston, te rog, spune-mi cum aş putea să îmi ispăşesc greşeala. Jur că ţi-am dat ascultare în toate şi am uitat cu totul de evantai. I l-am dat lui Temperance la început, când am ajuns aici, înainte de a-ţi fi înţeles cum se cuvine învăţăturile. Nu se va mai întâmpla. Într-adevăr, acum văd şi eu ce obiect zadarnic poate fi.

Unchiul inspiră adânc, oftă; roşeaţa din obrajii lui începuse să se risipească.

– Foarte bine, de vreme ce pari a te căi sincer, îţi voi spune ce îţi propun. Îmi dau seama că nu am nicio autoritate asupra unor astfel de lucruri care îţi aparţin, dar pentru Temperance ar fi o lecţie bună dacă ai fi dispusă să pui pe foc acest obiect. Eu îi voi spune să înalţe o rugăciune în timp ce tu vei face acest lucru. Va trebui să se roage ca Domnul să îi dea puterea de a lupta cu ispitele, să se roage pentru îndrumarea Lui înainte de a acţiona impulsiv, ca atunci când a acceptat acest obiect din partea ta. Ea ar fi trebuit să ştie mai bine. Vei face asta pentru mine, te rog?

– Da, unchiule, dacă asta este dorinţa ta. Îmi pare foarte rău, te rog să mă ierţi.

– Bineînţeles că te iert. Poate m-am pripit puţin condamnându-te aşa. Uneori uit că vii dintr-un ţinut atât de îndepărtat şi că nu priveşti lucrurile în felul în care noi o facem.

Ieşi de dinapoia biroului, veni spre ea şi, în mod ciudat, o bătu uşor pe creştet:

– Hai să uităm acum toate astea şi să ne vedem mai departe de viaţă.

Midori fu foarte bucuroasă de felul în care se terminase toată povestea, dar mai târziu, când ea şi Temperance se uitau la evantaiul care ardea, avu senzaţia că în flăcările acelea arde o parte din ea. Încetul cu încetul, Midori de odinioară era ucisă, dar se pare că nu avea altă cale ca să supravieţuiască în Anglia. Trebuia să îngroape adânc toate amintirile trecutului şi să îmbrăţişeze fără rezerve noul mod de viaţă, indiferent dacă îi era sau nu pe plac. Chiar dacă nu era

creştină, trebuia să trăiască după preceptele lor, dacă voia să rămână aici. „Dar ce altceva aş putea face?"

***

La scurt timp după aceea, unchiul Marston fu prins de probleme mai importante decât comportamentul cuviincios sau nu al lui Midori. Când Midori şi Daniel s-au întors dintr-una dintre ieşirile lor secrete, au găsit casa în fierbere. Mătuşa Hesketh tăbărî imediat pe Midori.

– Unde ai fost? E numai vina ta!

– Dar ce s-a întâmplat, mătuşă? iar Midori privi în jur, încercând să îşi dea seama ce catastrofă ar fi putut provoca de data asta, dar nu văzu nimic ieşit din comun.

– Da, ce s-a întâmplat? întrebă şi Daniel, îngrijorat.

– Mama ta e bolnavă. O doare gâtul şi tuşeşte de se zguduie patul cu ea. Şi e numai din cauza ei. Mătuşa Hesketh îi aruncă lui Midori o altă privire acuzatoare, iar aceasta se încruntă, încercând să vadă legătura dintre ea şi boala mătuşii Marston.

– Midori nu e bolnavă, protestă Daniel. Aşa că nu ar fi avut cum să îi transmită nicio boală mamei.

– Ştiu asta. Iar mătuşa Kate îl gratulă şi pe el cu o uitătură îngheţată. Dar dacă ea ar fi fost aici să ajute la muncile casei în loc să umble Domnul ştie pe unde în fiecare dimineaţă...

Daniel se împurpură la faţă, căci Midori fusese cu el la antrenamente, dar mătuşa nu băgă de seamă.

– ... aşa, Emma nu ar fi fost obligată să se ducă singură ieri în port şi să aleagă peştele pentru saramură şi marinată. Pe vremea asta păcătoasă, efortul ăsta i-a pus capac.

– Mda, mi s-a părut mie aseară că pare cam obosită, zise Daniel cu inima strânsă. Apoi inspiră adânc: Atunci de ce nu te-ai dus tu cu ea? Sau o servitoare?

– Eram ocupate până peste cap, nu am avut timp. I-am spus să o lase pentru altă zi, dar a insistat.

Midori şi Daniel au urcat să o vadă pe bolnavă şi nu au fost deloc încântaţi de cum au găsit-o. Emma Marston zăcea în patul cu baldachin, roşie la faţă şi epuizată. Draperiile de pe ambele laturi erau lăsate şi un foc puternic trosnea în şemineu, căldura din odaie fiind aproape insuportabilă. Mătuşa Marston avea febră mare, dar, în ciuda fierbinţelii, avea nişte frisoane atât de puternice, că dinţii îi clănţăneau între două

accese de tuse severă. Trupul ei firav se cutremura ori de câte ori spasmele puneau stăpânire pe ea, iar Midori şi Daniel au schimbat o privire îngrijorată.

Medicul, care în cele din urmă a ajuns, a declarat că mătuşa Marston are o congestie pulmonară.

– Are nevoie de prişniţe fierbinţi, a hotărât el, apoi a cerut o sumă neobrăzat de mare pentru serviciile sale. A mai recomandat şi alte poţiuni pe care le-au luat de la spiţerie, dar nu au avut niciun efect. Peste noapte, starea femeii s-a înrăutăţit şi toţi stăteau cu urechile ciulite la accesele ei de tuse. În cele din urmă, Midori îşi puse pe ea nişte straie mai groase şi coborî în odaia bolnavei, să vadă dacă putea da o mână de ajutor. Acolo se aflau mătuşa Hesketh şi unchiul Marston, care au întors către ea nişte feţe grave.

– Pot fi de folos cu ceva? şopti Midori. Mă pricep destul de bine la ierburile tămăduitoare.

– Nu. A luat deja sirop de isop, dar nu a ajutat-o cu nimic. Acum totul e la voia Domnului, răspunse mătuşa Hesketh.

– Dar l-am ajutat pe chirurgul de pe navă, în timpul călătoriei, aşa că am învăţat câteva lucruri. Sigur nu doriţi să încerc?

– Ai făcut deja destule, aşa că du-te la culcare! şuieră mătuşa.

Midori îşi privi unchiul, dar acesta părea cufundat într-o lume a lui.

– Unchiule Marston?

– Ce-i? El clipi des şi o privi confuz: Ai mai adus supă?

– Nu, dar pot să aduc, dacă vrei.

– Nu are niciun rost, i-o reteză mătuşa Hesketh. Nu ar face decât s-o tuşească îndărăt.

Midori se uita la chipul livid al bolnavei şi inima îi stătu în loc. Scena îi amintea atât de mult de moartea mamei ei – faţa lipsită de viaţă, cu buzele vineţii, trupul fragil şi mâinile subţiri aşezate peste cuvertură. Şi tusea aceea. Midori aproape că simţea durerea pe care trebuie să o fi încercat mătuşa ei. Dacă ar lăsa-o să dea o mână de ajutor, poate că i-ar putea uşura suferinţa, dar cum fără permisiunea lor nu putea face nimic...

– Florile... le vreau aici... atât de frumoase...

– Ce spune? Unchiul se încruntă şi se apropie de soţia lui, încercând să-i descifreze şoaptele.

– Nimic, doar delirează, i-o tăie scurt mătuşa Kate.

Midori putea vedea pe chipul unchiului Jacob că poate pentru prima dată în viaţa lui nu ştia ce să facă. Exista o mare afecţiune între

el şi soţia lui, era limpede pentru oricine îi vedea împreună. Acum trebuia să înfrunte realitatea crudă a morţii dragii lui neveste. Midori puse o mână uşoară pe braţul lui, pentru a-i atrage atenţia:

– Vrei să-ţi aduc ceva, unchiule? Poate un strop de vin fiert? Probabil că stai aici de multă vreme. Şi nu te poţi ruga pentru însănătoşirea mătuşii Marston dacă nu te întăreşti puţin.

El se întoarse şi se uită la Midori de parcă ar fi văzut-o prima dată în viaţa lui. Ochii lui se concentrară cu greu asupra chipului ei şi izbuti să schiţeze un zâmbet slab:

– Da, mulţumesc, Midori, e foarte amabil din partea ta.

Apoi se lăsă încet în genunchi lângă patul soţiei:

– Sigur că trebuie să mă rog. E singurul lucru pe care-l mai pot face acum. Ai atâta dreptate.

Ea se strecură afară din odaie şi coborî în bucătărie cu inima grea. Se îndoia că vreun zeu ar mai fi putut-o ajuta acum pe mătuşa Marston.

***

Mătuşa Marston nu a mai supravieţuit decât încă o noapte. Temperance primi vestea cu stoicism. Nu a plâns, doar a strâns-o cu putere pe Midori de mână.

– A fost voia Domnului, a repetat ea de câteva ori, ca şi cum ar fi încercat să se convingă singură de adevărul acestor vorbe. Midori ştia că tatăl ei i-a spus asta, dar nu era sigură că verişoara ei credea în Dumnezeu cu toată inima, ca unchiul Marston. Ştia, din propria ei experienţă, cât de pierdută şi de abandonată trebuie să se simtă Temperance. Se strădui din răsputeri să îi canalizeze gândurile în cu totul altă parte.

Daniel s-a ascuns în spatele unei aparenţe de calm, iar Midori îşi dorea să poată face ceva pentru el, dar ştia că singurul leac pentru durerea lui era timpul. Şi nici măcar acesta nu o va putea domoli vreodată întru totul.

Mătuşa Hesketh arunca în continuare priviri ca nişte săgeţi otrăvite înspre Midori:

– Bunul Dumnezeu îi va pedepsi pe cei vinovaţi când va veni vremea, bombănea ea.

– În numele Cerului, mătuşă! Cu toate că nu-i era caracteristic, Daniel îi luă apărarea lui Midori, aruncându-i mătuşii o căutătură îngheţată: Mama ar fi răcit oricum, indiferent dacă Midori ar fi însoţit-o sau nu. Şi ştii foarte bine că nu i-a îngăduit niciodată lui Midori să facă

singură asemenea cumpărături importante. Totdeauna a ales ea personal peştele, să se asigure că ia numai marfă de cea mai bună calitate, până şi eu ştiu asta.

Mătuşa Hesketh rămase cu gura căscată în faţa izbucnirii nepotului, dar se depărtă fără să scoată o vorbă. De atunci nu i-a mai spus nimic lui Midori până după înmormântare, dar şi atunci numai ca să latre nişte porunci.

„Ei bine, nu a fost vina mea!" Midori îşi spuse în sinea ei că nu e momentul potrivit să înceapă o ceartă, aşa că se strădui din răsputeri să ignore comportamentul răutăcios al mătuşii.

***

Nico se bucură să vadă că portul Plymouth nu a fost afectat de război, cel puţin nu încă. Supraveghe personal descărcarea proviziilor pe care le adusese şi închirie un depozit lângă chei, ca să le pună la adăpost. Apoi se duse să îl caute pe Harding, să-l ajute să angajeze nişte oameni de încredere ca să-i păzească bunurile.

Cum se îndrepta el spre casa lui Harding, privi cu mare interes în jur. Oraşul nu i se părea schimbat în mod major. Oamenii nu arătau ca şi cum ar fi trecut prin cine ştie ce primejdie, asta, în ciuda războiului care era în p,lină desfăşurare în jurul lor. Dar cu greu dădeai peste câte o faţă zâmbitoare, iar Nico simţi brusc că îi lipseşte expresia mulţumită a locuitorilor Amsterdamului.

Nu putea să nu se întrebe cum o afectaseră pe Midori toate aceste evenimente.

– Ce mă bucur să vă văd, domnule! Harding îi zâmbi larg. Aţi fost să vă vedeţi rudele?

– Nu, tocmai ce am sosit. Ştii cumva ce mai fac? Nico avea convingerea că un om avertizat e un luptător pe jumătate înarmat. Presupun că nu s-a întâmplat nicio nenorocire, cum nu mi-ai trimis niciun mesaj.

– Păi am auzit că una dintre doamne a murit recent...

Nico simţi cum i se înfige o gheară rece în măruntaie cum stătea aşa, aşteptând ca Harding să continue. S-a întâmplat ceva cu Midori? Sau minciuna lui din faţa Consiliului director fusese un fel de auto-profeţie? „Dumnezeule, dar nu am dorit moartea mamei mele vitrege!"

– ...Da, a fost una dintre doamnele bătrâne, sunt sigur că domniţa Midori e bine.

– Nu ştii care?

– Nu, îmi pare rău.
– Atunci, mai bine mă grăbesc să mă duc să văd. Eşti amabil să îmi găseşti tu nişte paznici pentru depozit:
– Sigur, imediat, domnule.
Nico era fericit că nu se întâmplase nimic rău cu Midori, dar îl întrista gândul că un membru al familiei sale se prăpădise. În ciuda absenţei sale îndelungate, încă ţinea la ei, mai mult decât părea dispus să recunoască.
„Să-mi fie învăţătură de minte, dacă Kate chiar a murit", bombăni el, regretând minciuna pe care o spusese, dar pe care acum nu o mai putea lua înapoi. Grăbi pasul, dornic să afle mai repede ce se întâmplase.

Capitolul 26

Februarie, 1643

Midori era în bucătărie şi cocea ceva. Era o muncă pe placul ei. I se părea liniştitor să îşi afunde mâinile în aluatul moale şi să îi dea forma pe care o dorea. Zâmbi în sinea ei, imaginându-şi că aluatul era mutra mătuşii Hesketh şi îi dădu un pumn în plus, aşa, din preaplinul inimii ei.
După moartea mătuşii Marston, atmosfera din casă s-a schimbat peste noapte. Dacă înainte fusese un loc sumbru, dar destul de mulţumitor pentru a putea trăi, acum solemnitatea s-a insinuat în toate cotloanele vieţii cotidiene. Cu mătuşa Hesketh controlând toate activităţile domestice, toţi erau puşi la locul lor fără nicio vorbă blândă, ci cel mai adesea cu cuvinte grele şi jignitoare. Mătuşa Marston avea o voce plăcută, amabilă, în vreme ce glasul cumnatei ei suna precum acela al unui general care aştepta supunere oarbă din partea trupelor sale.
– E atât de deprimant, îi şopti Midori lui Temperance. Şi de ce toate se întâmplă de fiecare dată din vina mea? De obicei ea era cea care atrăgea furia mătuşii. Sinceră să fiu, e insuportabil!
Cu toate acestea, reuşi să se descurce cumva, mai ales cu ajutorul celor doi verişori, care o susţineau în cele mai neaşteptate moduri ori de câte ori Hesketh se întorcea cu spatele. I-ar fi plăcut să-i dea cumva o lecţie acestei mătuşi, dar deocamdată frământarea aluatului era singura supapă pentru frustrarea ei.
Imediat după ce a băgat pâinea la cuptor şi s-a spălat pe mâni, s-a auzit o bătaie în uşă. Susan, bucătăreasa, şi cele două fete de la bucătărie erau plecate cu diverse treburi, iar mătuşa Hesketh se odihnea. Aşa că

Midori s-a dus să deschidă uşa.

– Bună, Midori.

Vocea profundă, uşor răguşită, o făcu să se uite în sus aşa de repede, încât aproape ameţi. Clipi uimită în faţa chipului familiar care stătea în prag.

– Nico!

Midori îşi duse mâna la inimă, s-o oprească cumva să-i iasă cu totul din piept. Se dădu câţiva paşi înapoi, încercând să se liniştească.

– Ce faci aici? Adică...

Arăta la fel ca întotdeauna, cu excepţia hainelor, care păreau mai rafinate decât tot ceea ce purtase înainte. Înveşmântat în negru din cap până-n picioare, în afară de cămaşă şi pantalonii colanţi, aducea cumva cu rudele ei din Anglia. Dar, spre deosebire de hainele lor, ale lui erau făcute din cea mai scumpă lână, iar cămaşa era dintr-o mătase care strălucea în lumina soarelui de iarnă la cea mai mică mişcare. Ameţise cu totul la vederea lui – ochii aceia albaştri, părul sărutat de soare, alura înaltă, musculoasă –, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. O fierbinţeală, se răspândi în tot trupul şi îşi dădu seama că era bucurie pură, nealterată, imensa bucurie de a-l revedea. Fără să se mai gândească la nimic, îi zâmbi.

Îi zâmbi şi el şi, în glumă, îi făcu o plecăciune:

– Şi eu mă bucur să te văd, râse el cu blândeţe.

– Da, sigur că mă bucur să te văd, dar... ce cauţi aici? Nu credeam că am să te mai văd vreodată. Într-o nebunie de moment, ea şi-a închipuit că a venit să o ia de aici, dar ştia că asta era o dorinţă prostească, nimic mai mult. Îi refuzase propunerea, aşadar nu mai însemna nimic pentru el. „Şi nici n-aş vrea să însemn! Nu e demn de încredere, ce, ai uitat? E un mincinos. Doar nu mi-a spus adevărul, nu?" Zâmbetul ei păli. Nu se va putea mărita niciodată cu el, chiar dacă s-ar fi întors pentru ea. Ceea ce, evident, nu era adevărat, după cum o vor dovedi imediat cuvintele lui:

– Am venit să fac nişte afaceri cu unchiul tău şi să văd ce mai faceţi cu toţii, aşa cum am promis în august. Acum dispăru şi zâmbetul lui Nico. Cine a murit? Mama mea vitregă?

– Nu, mătuşa Marston.

– Vai, biata femeie! şopti Nico. Cum a suportat unchiul?

– E ceva mai tăcut, dar are credinţa că s-a dus într-un loc mai bun acum. Cel puţin aşa spune.

– Da, sigur că da, înţeleg.

– Aşadar, eşti aici pentru afaceri. Midori încerca să îşi reprime

dezamăgirea pe care de fapt nici nu ar fi trebuit să o simtă şi să îşi ascundă mâinile tremurânde în faldurile şorţului. Faptul că apăruse aşa, pe neaşteptate, o făcu să-şi piardă calmul ei obişnuit, iar acum se străduia din răsputeri să şi-l recâştige.

– Aşa e. Pot intra? Şi Nico ridică din sprâncene.

– Da, sigur, scuze. Ea făcu un pas într-o parte, simţind cum obrajii îi iau foc.

Spre surprinderea ei, el se îndreptă spre bucătărie în loc s-o ia în sus, pe scări, iar ea îl urmă.

– Ce faci?

El se uită la şorţ, la mâinile ei mânjite încă de făină:

– Îmi închipui că te-am deranjat de la copt, aşa că m-am gândit că putem sta puţin de vorbă cât îţi termini tu treaba. Îi pot vedea mai târziu pe ceilalţi. Tu ce faci? Eşti bine?

– Da, sunt foarte bine, mulţumesc.

– Şi ce s-a întâmplat cu mătuşa Marston? A fost ceva neaşteptat?

Midori îi povesti totul, în timp ce-şi făcea de lucru, pregătind coca pentru încă o pâine.

– Aşadar, cât ai de gând să stai aici? riscă ea o întrebare.

– Nu ştiu sigur, depinde.

Acest răspuns vag nu era deloc mulţumitor, dar părea a fi tot ce era dispus să-i spună deocamdată, pentru că schimbă subiectul.

– Dar vreau să ştiu mai multe despre tine. Cum te descurci aici? Ai devenit o puritană în toată regula? O măsură din cap până-n picioare iar ea se simţi teribil de jenată de hainele ponosite pe care le purta şi de boneta pe care o ura atât de mult. În comparaţie cu minunatele ei chimonouri din mătase, straiele astea nu o avantajau deloc, lucru care astăzi părea să o deranjeze în mod deosebit.

– Nu, dar mă descurc destul de bine, îi răspunse ea, înălţând bărbia. Îi era ciudă pe ea însăşi că se simţea pe poziţie de inferioritate. Nu ar fi trebuit să conteze. Nu erau importante decât sufletul şi mintea unui om, nu hainele lui, iar Nico ar fi trebuit să ştie asta mai bine decât oricine altcineva. Nu avea niciun drept să o judece.

El o privi fix o clipă, ca şi cum ar fi vrut să continue şirul de întrebări, apoi îşi mută privirea.

– Este evident că eşti mai bine decât mă aşteptam. După o scurtă pauză, întoarse din nou ochii către ea şi continuă: Dar să ştii că nu e nevoie să te prefaci în faţa mea. Îmi dau seama că nu are cum să fi fost uşor pentru tine şi… ei bine, acum, că sunt aici, poate te pot ajuta cumva.

Midori ridică din umeri şi repetă:

– M-am obişnuit deja cu toate. Unchiul şi familia au fost foarte buni cu mine. Aici e locul meu.

Nico se uita fix la ea, înclinând uşor capul într-o parte şi înălţând din sprâncene, ca şi cum nu ar fi crezut-o. Midori îl privi drept în ochi, încercând să îl convingă de sinceritatea ei. Chiar credea ceea ce spusese, poate umflase puţin adevărul, dar nu era cazul să afle el asta.

Ea îşi aminti de clipele pe care le trăiseră împreună cu luni în urmă şi îşi dădu seama că el nu a pomenit nimic despre asta. A apărut pur şi simplu aici, de parcă nu s-ar fi întâmplat niciodată nimic între ei, părând atât de sigur că va fi întâmpinat cu braţele deschise. Judecând după vorbele lui, bănui să el era sigur că va fi suficient să îl vadă, ca să se arunce în braţele lui. „Dacă-i aşa, atunci nu mă cunoaşte deloc."

– Atunci, mai bine mă duc să îi prezint condoleanţele mele unchiului, rosti el. Ne vedem mai târziu, sunt sigur.

După ce el ieşi, Midori se întoarse la aluatul ei, trântind coca mai abitir decât înainte. Viaţa era plină de surprize, dar de ce trebuia să fie totul aşa de greu?

***

Mai târziu, când ieşea din casă, sentimentele lui Nico dădeau în clocot. Era uşurat că Midori părea sănătoasă şi bine îngrijită, dar nu a putut să nu remarce cât se schimbase. La început, i-a fost greu să o recunoască pe Midori, cea pe care o ştia el, în fata care i-a deschis uşa. Din cauza corsajului cenuşiu, cu mâneci lungi, şi a juponului asortat din lână aspră, se topea în peisaj; straiele întunecate nu erau luminate decât de gulerul alb, şorţ şi bonetă. Părul ei frumos era ascuns – „sper că nu au îndrăznit să i le taie?" –, iar în cea mai mare parte a discuţiei lor, faţa ei a rămas la fel de sumbră ca şi hainele.

„Totuşi, i s-au luminat ochii când m-a văzut!"A avut parte şi de unul dintre zâmbetele ei răpitoare, ceea ce a fost minunat, dar în scurtă vremea şi-a modificat expresia şi a adoptat o faţă neutră. Oare ce ascunde?" A spus adevărul sau nu a încercat pur şi simplu să îşi ascundă spaimele? Nu, să fiu al naibii dacă e aşa de fericită pe cât zice!"

Se întâlni cu Harding jos, pe chei.

– Ceva veşti, domnule, despre domniţa noastră? Aţi reuşit să schimbaţi câteva vorbe singur cu ea?

– Da, şi părea destul de bine.

– Dar? Era evident că Harding a simţit ezitarea din vocea lui.

– Probabil nimic, dar nu îmi pot reprima sentimentul că e ceva ce nu-mi spune.

– Păi, se prea poate ca unchiul ei să-i fi băgat în cap că nu se cuvine să vorbească singură cu bărbaţii. Şi pesemne se va fi simţit vinovată.

Nico îi dădu lui Harding o palmă prietenească pe spate. Bărbatul se dovedise a fi un prieten credincios şi îi era recunoscător, dar nu voia să îl împovăreze cu gândurile lui sucite.

– Sunt sigur că ai dreptate. Pur şi simplu m-am simţit cumva stingher revăzând-o aşa. Arăta atât de diferit... Hainele alea... Schiţă un zâmbet: E ceva de suprafaţă, nu? Pe dinăuntru e aceeaşi Midori.

– Sigur că da, de ce nu ar fi?

– Ei bine, nu mi-ar plăcea să aflu că s-au purtat urât cu ea.

– Nu am văzut niciun semn ori de câte ori am izbutit să o zăresc. Ba uneori mi s-a părut chiar veselă.

– O pun la muncă, ceva de speriat. Mâinile ei erau aşa de roşii şi asprite...

– Ei, da' nici ea nu e genu' ăla de cucoană care stă toată ziua fără să facă nimic. Nu vă amintiţi cum era pe navă? Mereu îşi găsea ceva de făcut. Şi în niciun caz nu le-ar permite să o îngenuncheze, nu, nu stăpâna Midori.

– Da, ai dreptate, încuviinţă Nico. Midori avea mai mult spirit decât orice femeie din câte cunoscuse. Din păcate, asta nu făcea decât să îi îngreuneze sarcina.

Dacă Midori era convinsă că era fericită acolo, cum ar fi putut să o determine să creadă că se înşela?

***

– Aşadar, ai adus marfă? Vrei să faci negoţ? Nu e o idee rea, mai ales în perioada asta, nu e o idee deloc rea.

Nico s-a întors la cină şi, cum Midori îl privea cu suspiciune, el avu impresia că nu a fost deloc plecat. Dar atmosfera de la masă era totuşi diferită faţă de ultima cină pe care o luase aici. Înverşunarea lui dispăruse, iar lui Midori i se păru că unchiul Jacob se uită la Nico cu un fel de invidie respectuoasă. Ca de la adult la adult, nu ca de la adult la puştan zăpăcit. O schimbare cât se poate de binevenită.

– Mă bucur că crezi asta. Speram că m-ai putea ajuta să găsesc nişte

cumpărători potriviţi, răspunse Nico, adăugând cu un zâmbet: Contra unui procent pentru osteneala ta, desigur.

Când auzi de profit, unchiul Marston păru a se trezi brusc la viaţă. Midori ştia că nimic nu-i plăcea mai mult decât să facă bani şi, peste masă, îi aruncă o privire bănuitoare lui Nico. Oare încerca în mod voit să intre în graţiile unchiului? Şi dacă da, de ce? Nu-i păsase niciodată de asta. Nico îi întoarse privirea şi, când nu se uita nimeni, îi făcu cu ochiul. Midori se încruntă. „Oare ce joc mai face acum?"

A fost amabil şi cu mătuşa Hesketh, în ciuda comentariilor ei răutăcioase despre lâna prea fină a straielor lui:

– Ţi-am spus, sunt de furat, îi spuse Nico cu o strâmbătură care arăta clar că glumeşte. Când mă întorc, îţi aduc şi ţie câţiva coţi de material, dacă tot îţi place aşa de mult, ce zici?

Era limpede că mătuşa Hesketh era jenată şi arăta ca şi cum nu ar fi ştiut ce să răspundă la aşa o batjocură.

– Zău, Nicholas, bombăni ea, dar după masă, când Nico scoase câte un mic dar pentru fiecare „doamnă", cum le numi el, ea păru chiar încântată.

– Ştii că noi nu avem voie să purtăm podoabe, îi reproşă ea, scoţând dintr-o cutiuţă căptuşită un lănţişor din argint cu o cruciuliţă maronie. Oricum, de ce a trebuit să ne cumperi daruri?

– Păi, data trecută mi-ai atras atenţia că ar fi trebuit să fac asta. Te-ai răzgândit cumva? Nico glumea din nou. Apoi adăugă mai serios: E un simbol religios şi apoi nici măcar nu valorează cine ştie ce. L-am luat de la Marea Baltică, unde e suficient să te plimbi de-a lungul ţărmului ca să găseşti ambră. Sunt sigur că nimeni nu poate obiecta împotriva unui obiect aşa de şters. Ce zici, unchiule Jacob?

Unchiul Marston, încă binedispus la gândul profitului pe care avea să îl facă de pe urma mărfurilor lui Nico, îşi dădu încuviinţarea:

– Nu e nici măcar strălucitor, aprobă el.

Midori deschise cutiuţa ei şi găsi ceva ce semăna cu un bulgăraş neted, micuţ, din piatră dură, atârnat de un lănţişor la fel ca al mătuşii. Cu toate că nu era la fel e strălucitoare ca alte bijuterii, Midori avu sentimentul că Nico îi subestimase intenţionat valoarea. Când ridică pandantivul în lumină, putu vedea înăuntru o floare micuţă, închisă acolo, de parcă ar fi fost îngheţată peste veacuri. Se uită la Temperance, care părea foarte încântată de noul ei colier. Din cât îşi dădu Midori seama, pandantivul verişoarei era o bucăţică de chihlimbar şlefuit, foarte drăguţă dacă o ţineai în lumină. Temperance nu a spus că ar fi fost ceva înăuntru.

– Al tău e special, şopti Nico din spatele ei, cu o voce pe care doar ea o auzi. Dar te rog nu le spune, altfel sunt în stare să ţi-l ia. Să te ajut să ţi-l pui?

Midori nu ştia ce să-i răspundă. Faptul că o favorizase cumva o tulbura şi nu era sigură dacă ar fi trebuit să accepte acest cadou de la el. Dar, dacă l-ar fi refuzat, ar fi trebuit să se explice în faţa celorlalţi, ceea ce nu era o soluţie. Ezită o clipă, apoi spuse:

– Mulţumesc.

Îi dădu lănţişorul, iar el i-l prinse repede în jurul gâtului. Atingerea fugară a degetelor lui pe ceafa ei goală îi stârni fiori reci pe şira spinării, iar Midori fu nevoită să se abţină să nu scoată un sunet. I se păru că el zăbovise secundă mai mult decât s-ar fi cuvenit, dar imediat după aceea el se depărtă să îşi ajute la fel şi mama vitregă, fără a-i mai adresa o vorbă.

Nico plecă la scurt timp după aceea, iar Midori rămase acolo, întrebându-se din nou ce o mai fi punând la cale. Pentru că se vedea de la o poştă că Nico pornise un soi de campanie, iar profitul pentru unchiul Jacob şi zorzoanele pentru femei erau doar începutul. Midori era sigură de asta.

Oare ce va face în continuare?

***

Nico era mulţumit că Midori îi acceptase darul, deşi percepuse o anumită şovăială. Măcar o dată, Midori a lăsat garda jos şi şi-a arătat clar emoţiile. A văzut în ochii ei confuzie şi surprindere, adică exact ceea ce sperase. Singura modalitate de a-i vedea adevăratele sentimente era să o ia prin surprindere, cu garda jos; exact acesta fusese scopul lui. Trebuia să ştie dacă există vreo cale de a se răscumpăra cumva în ochii ei. Dacă îl va putea ierta.

Abia atunci o va putea întreba din nou dacă acceptă să îl ia de soţ.

„Am fost un idiot prima dată când am cerut-o." Ar fi trebuit să îşi dea seama că va fi refuzat, pentru că Midori, odată ce apuca să capete o convingere, şi-o menţinea indiferent de circumstanţe. Acum îşi dădea seama că sărutând-o, nu a făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Ştia că ar fi putut aburi orice altă femeie să îl ierte pentru orice ar fi considerat ea că îi greşise. Dar Midori era diferită.

Odată ce şi-a schimbat părerea bună despre cineva, e greu de recâştigat. Iar în ceea ce-l privea, ştia sigur că Midori nu gândea de bine.

I-a arătat clar că nu are încredere în el, că îl credea lipsit de onoare şi mincinos. Nu era ca alte femei, nu putea fi convinsă cu daruri şi atenţii, cu toate că spera că şi acestea ar putea avea rostul lor, dat fiind că gestul cu chihlimbarul funcţionase. Ea se ghida după alte valori şi avea un cod strict de comportament. Nu se lăsa condusă de emoţii. „Sau cel puţin nu prea mult."

A doua zi, în vreme ce îşi croia drum pe deal, spre casa lui Jacob, Nico zâmbea în sinea lui: „Vai, dar nu e deloc atât de detaşată precum pretinde", mormăi el în barbă. Dovadă stăteau zâmbetul acela uimitor – când el a picat din cer direct în pragul uşii lui Marston –, apoi nenumăratele priviri pe care i le-a aruncat pe furiş. Ca să nu mai amintească de felul în care a reacţionat în trecut la săruturile lui.

„Vei fi fiind tu încăpăţânată, domniţă Midori", şopti în sinea lui, „dar şi eu pot fi. Perseverenţa e cheia. Să înceapă lupta!"

A ajuns exact când Midori şi cei doi veri ieşeau din casă, încărcaţi cu lopeţi sau târnăcoape mici.

– Bună dimineaţa, spuse Nico, înălţând din sprâncene la vederea lor. Dar unde plecaţi toţi aşa de înarmaţi?

– Să săpăm tranşee, zise Daniel. Toţi trebuie să dăm o mână de ajutor. Eşti binevenit să ne însoţeşti, vere. Apoi se uită la hainele lui Nico şi zâmbi: Deşi probabil nu vrei să-ţi murdăreşti straiele astea bune.

Nico se strâmbă şi se prefăcu a-i da una peste ceafă tânărului.

– S-ar putea să vin şi eu mai târziu. Deocamdată trebuie să discut ceva afaceri cu tatăl tău. Şi crede-mă, „straiele mele bune" sunt foarte potrivite pentru aşa ceva. Unde o să fiţi?

– Deocamdată, lângă Maudlin.

Peste ceva vreme, Nico îi găsi la locul indicat, muncind de zor. Îşi pusese nişte schimburi mai ponosite şi era pregătit să pună mâna pe lopată, dacă asta însemna o îmbunătăţire a imaginii pe care Midori o avea despre el. Jacob îi spusese într-o doară că „toţi erau implicaţi în povestea asta", dar Nico fu totuşi uluit.

– Măi, să fie, mormăi el privind în jur. Nu am realizat cât de ample sunt săpăturile astea. Era surprins şi de numărul mare de oameni veniţi să ajute, dar şi de ceea ce reuşiseră să construiască într-un timp aşa de scurt.

– Da, e impresionant, nu? zise Daniel, care făcea o scurtă pauză, sprijinit în lopată. Dar necesar. Armata din Cornwall se poate întoarce în orice clipă, aşa că trebuie să refacem şi să mărim ceea ce am construit anul trecut.

– E chiar aşa de rău? Acum Nico era serios. Îl trase deoparte pe Daniel: Pe continent, am auzit zvonuri despre acest război civil, dar le-am crezut exagerate.

– Mă tem că nu. Daniel îl puse repede la curent cu desfăşurarea evenimentelor: Am auzit că ne vin întăriri, dar colonelul nostru, Ruthven, a decis să mărşăluiască spre Cornwall fără a le mai aştepta. A fost un dezastru, puhoaie de răniţi s-au întors în oraş zilele astea. Sunt sigur că regaliştii ne vor asedia în scurt timp.

Nico rumegă puţin informaţiile tocmai auzite. Se pare că a ajuns la timp. Strecură o privire spre Midori, care muncea sârguincioasă cot la cot cu ceilalţi şi simţi cum se deşteaptă în el instinctul protector. „Trebuie să o scot cât mai repede de aici. Pe ea şi pe toţi ceilalţi", îşi spuse în sinea lui. Deşi, văzând cu câtă determinare izbea Daniel cu lopata în pământul tare, avu credinţa că tânărul va fi greu de convins să plece. Dar fiecare lucru la vremea lui. Mai întâi, se va strădui să o înmoaie pe Midori în ceea ce-l priveşte, apoi ea îl va putea ajuta să îi convingă şi pe ceilalţi. Se întoarse spre Daniel:

– Mulţumesc că mi-ai spus. Ai vreo lopată în plus?

Nu avea de ales, se pare că trebuia să-şi sape calea până la inima lui Midori.

Capitolul 27

Martie 1643

Dar nu a mers. După ce pierdu vremea prin Plymouth mai bine de două luni Nico fu obligat să accepte că farmecul lui ofensiv pur şi simplu nu funcţiona şi începuse să se plictisească de jocul acesta de-a şoarecele şi pisica.

„Pe toţi sfinţii, ce muiere încăpăţânată!"

Frustrarea îl rodea pe dinăuntru. Era sigur că Midori încă era atrasă de el, cu toate că refuza să accepte. De multe ori o surprinsese privind pe furiş în direcţia lui, dar ori de câte ori îi întorcea privirea, ea dispărea cât ai clipi. Din experienţa lui, asta însemna interes, dar până acum nu reuşise s-o prindă singură, să încerce să meargă mai departe. Devenise foarte pioasă, îşi ţinea vărul la distanţă şi ignora orice solicitare directă de a sta de vorbă în particular sau izbucnea în râs, ca şi cum ar fi făcut vreo glumă. Şi de multe ori era pur şi simplu de negăsit. Nico nu avea idee unde îşi petrecea zilele, dar în niciun caz nu era cu el.

„Unde naiba dispare aşa?” bombăni el.

Cum ar fi putut să îi arate că îi părea sincer rău că a dezamăgit-o dacă nici măcar nu voia să stea de vorbă cu el? „Trebuie să găsesc o cale.” Dar ea îi aluneca în continuare printre degete. „S-ar putea foarte bine chiar să mă înrolez în războiul ăsta infernal, dacă tot stau pe aici.” Dar pentru Nico războaiele erau fără noimă, iar acesta mai mult decât altele, şi nu avea niciun chef să se alăture unei părţi ori alteia.

Nu dură prea mult până ce el şi Jacob vândură marfa pe care o adusese, iar după asta se trezi că nu mai are ce face. A pus umărul la ridicarea fortificaţiilor, dar la un moment dat acestea au fost temporar suspendate, aşa că s-a trezit iar fără ocupaţie. Nu avea nici măcar o bătălie la care să ia parte, căci, cu toate că oraşul afusese sub un scurt asediu în februarie, acesta se terminase repede fără o zarvă prea mare.

– Ha, ha, regaliştii nu au făcut decât să ne ciufulească penele, chicoti Jacob. Nu au avut o sarcină uşoară, nu? Poate data viitoare se vor gândi de două ori!

Era adevărat, pentru că regaliştii nu controlau ieşirea la mare. Au făcut tot ce au putut ca să oprească fluxul de nave din portul Plymouth, dar bateriile lor de tunuri înşirate de-a lungul coastei nu au avut prea mult succes. Din plictiseală, Nico a făcut câteva călătorii comerciale pentru Jacob. A trimis nava olandeză înapoi la Amsterdam imediat după sosirea lui, dar Jacob avea nava lui, pe care Nico o putea conduce. Încercările de a scăpa de tirurile regaliştilor au adus un strop de culoare în viaţa lui mai curând plictisitoare, dar în luna mai a simţit că e destul. Nu mai rezista aşa.

„Nu de asta am venit la Plymouth.”

În dimineaţa aceea îl ajutase pe Jacob să completeze nişte registre. Vederea bătrânului slăbise, aşa că era recunoscător pentru ajutor. Graţie afacerilor comune, între ei a început să se cimenteze o legătură, deşi erau încă destul de rezervaţi unul în privinţa celuilalt. Niciunul nu a mai amintit despre trecut: era un subiect pe care nu doreau să-l mai dezgroape.

– Daniel ar fi trebuit să se ocupe de registre, dar nu ştiu pe unde umblă zilele astea, bombăni Jacob. Săpăturile astea infernale. Ai zice că n-a mai rămas mare lucru de săpat până acum.

Nici nu mai era, Nico ştia asta, dar nu i-a spus nimic lui Jacob. Dacă Daniel voia ca tatăl lui să îl ştie la săpat, înseamnă că avea motivele lui, iar lui Nico nu-i plăcea să poarte vorba de ici-acolo. Daniel era un alt personaj alunecos, greu de prins. Nico nu ştia prea bine ce uneltea

tânărul, dar bănuia că era ceva legat de luptă şi nu voia să îi facă probleme. A văzut cum îi scânteiau ochii când vorbea despre apărarea oraşului şi drepturile lor, şi era evident că era obsedat să se alăture armatei. „Tânăr smintit! Ce om în toate minţile ar vrea să lupte într-un război!?”

– Cred că săpăturile vor fi necesare în curând, spuse Nico. Am auzit azi-dimineaţă că armistiţiul s-a încheiat. În martie, între Devon şi Cornwall s-a convenit o încetare temporară a ostilităţilor, dar era evident că nu va dura prea mult, iar Nico şi-a spus că ar fi mai bine să îl avertizeze pe Jacob că negoţul lui s-ar putea să fie din nou afectat.

– Minunat, exact ce ne lipsea, bodogăni Jacob. Ce altceva ai mai auzit? Când Nico ezită, Jacob îl străpunse cu privirea:

– Mai bine mi-ai spune, să fiu şi eu avertizat.

– Contele de Stamford a decis să mărşăluiască spre Cornwall, începu Nico şovăielnic. Se întreba dacă nu cumva Daniel va fugi ca să se alăture armatei şi dacă Jacob l-ar fi putut opri cumva. Nico şi bătrânul ştiau foarte bine că o persoană atât de neexperimentată ca Daniel nu ar avea prea mari şanse într-o luptă. Ar fi fost măcelărit una, două.

Jacob oftă şi se scărpină în barbă, ca şi cum ar fi fost ostenit de toate aceste responsabilităţi.

– Nu e uşor lucru să fii tată, spuse el oftând din nou şi privindu-l pe Nico în ochi. Ştiu că nu am niciun drept să te rog, dar nu ai putea vorbi cu Daniel, să încerci să îi bagi minţile în cap? S-ar putea să te asculte, ştiu că te place. Dacă suntem cu adevărat ameninţaţi, îmi dau şi eu seama că va trebui să lupte, dar să se ducă la vânătoare de cai verzi prin Cornwall... Vocea i se stinse şi părea atât de lipsită de vlagă, încât Nico întinse mâna şi îl strânse pe Jacob de braţ:

– Voi încerca, dar e tânăr şi înfierbântat. S-ar putea să nu mă asculte. Voi încerca să-l prind mâine-dimineaţă, înainte de a pleca. Să văd măcar dacă e dispus să stea de vorbă cu mine.

Jacob dădu din cap aprobator:

– Mulţumesc. Apreciez încercarea, indiferent de rezultat.

Aptitudinile de luptător ale lui Daniel se îmbunătăţiseră considerabil, iar Midori credea că în scurt timp nu va mai avea ce să-l înveţe. Cu scuza asta cu săpăturile, în ultima vreme avusese multe ocazii de a ieşi din casă, dar acum, pe când se strecura afară pentru o astfel de escapadă, Midori luă hotărârea să îi spună lui Daniel să se antreneze singur de-acum înainte. Unchiul Marston putea afla curând că săpăturile se încheiaseră.

S-a întâlnit cu Daniel la locul obişnuit, la câteva străzi distanţă, şi au mers în tăcere până la plaja pustie, unde şi-au stabilit terenul de antrenament, feriţi de ochii curioşilor.

– Ce facem astăzi? întrebă Daniel, la fel de nerăbdător ca de fiecare dată.

Midori era îngrijorată că el nu sesiza gravitatea lucrurilor pe care le învăţa. Îi venea să urle la el că îl învaţă să omoare o altă fiinţă umană, că ăsta nu era un joc, dar ştia că nu ar rezolva nimic aşa. Ea l-a pregătit cât de bine a putut. Restul era în voia sorţii.

În schimb, ea răspunse:

– Hai să repetăm mişcările pe care ţi le-am arătat ieri. Apoi respiră adânc: Sinceră să fiu, Daniel, nu cred că mai ai nevoie de mine. Acum nu mai trebuie decât să îţi îmbunătăţeşti rezistenţa şi să-ţi rafinezi reflexele. Iar asta poţi face mai bine singur. În plus, eu nu mai îndrăznesc să părăsesc casa atât de des.

Au ajuns la ţărm, iar Daniel se opri, îi cuprinse mâinile în palme, privind-o recunoscător:

– Ai dreptate, şi niciodată nu îţi voi putea mulţumi îndeajuns pentru ajutorul tău. Mă simt mult mai puţin... inadecvat, acum. Sincer, îţi mulţumesc din suflet.

Midori îi zâmbi şi nu i se opuse când el o trase spre el să o îmbrăţişeze. Începuse să ţină foarte mult la el şi era fericită că el o putea îmbrăţişa ca pe o soră. Era pe punctul de a-i răspunde „cu plăcere", când răsună o voce:

– Ia te uită, ce scenă înduioşătoare. Nu aş fi bănuit niciodată dacă nu aş fi văzut cu ochii mei. Nu e de mirare că lipsiţi amândoi atât de mult. Acum înţeleg de ce.

Midori icni, întoarse capul şi îl văzu pe Nico, care venea spre ei. Imediat se desprinse din îmbrăţişarea lui Daniel şi se depărtă de el.

Nico se apropia de ei încruntat şi fulgerându-i din priviri.

– Ia spuneţi, de cât timp durează povestea asta? Şi Jacob, care vă credea pe amândoi la săpat! Cât despre mine, nu ştiu cum de am putut fi atât de orb!

– Nu e ceea ce crezi, se apără Daniel. Cum să îţi spun..., şi se uită la Midori, ca şi cum i-ar fi cerut permisiunea să îi spună lui Nico despre ce era cu adevărat vorba. Midori mă învaţă tehnici de luptă şi autoapărare. Uite, îţi pot arăta.

Dar Nico nu îl asculta cu adevărat. Ochii lui nu se desprinseseră de Midori:

– O scuză valabilă, presupun.

Tonul lui sarcastic o făcu să vadă roşu în faţa ochilor si, pentru prima dată, se lăsă în voia emoţiilor.

– Ei bine, e mai mult decât faci tu ca să-ţi protejezi familia, îl acuză ea. În afară de ceva săpături, nu te văd făcând ceva serios nici pentru apărarea oraşului. Dacă am fi măcelăriţi cu toţii în paturile noastre, tu te-ai sui pe navă şi ai pleca mai departe, nu?

Ştia că e nedreaptă, dar era aşa de furioasă, încât nu-i mai păsa.

– Asta crezi? Nico făcu un pas spre ea, iar ochii lui de culoarea safirului aruncau scântei de furie în lumina soarelui. Chiar aşa părere proastă ai despre mine?

– Cum am spus, nu te-am văzut făcând nimic ca să-ţi aperi clanul. Midori îl înfrunta. Daniel, înţelept, nu scoase o vorbă.

– Pentru ultima dată, Midori, nu avem clanuri aici, nu în sensul pe care îl cunoşti tu. Credeam că ai învăţat atâta lucru până acum.

– Unchiul Marston şi mama ta vitregă...

– Sunt oarecum înrudiţi cu mine, da, şi aveam de gând să propun să vă duc pe toţi la Amsterdam, unde sunteţi în siguranţă, dar nimic altceva. Asta nu e lupta mea. Nu-mi pasă cine câştigă; regele Carol sau Parlamentul, aşa că de ce m-aş duce să omor nişte oameni în numele lor?

– Pentru că aşa e onorabil. Şi ar însemna că omori doar pentru a-ţi proteja familia. Midori încleştă pumnii, ca să se abţină să nu-i sară ea însăşi la beregată. Oare de ce nu voia să înţeleagă? Era un cod de viaţă destul de simplu.

– A, deci ne-am întors la asta, da? Crezi că sunt lipsit de onoare pentru că ţi-am ascuns nişte informaţii. Pentru Dumnezeu, credeam că mi-am cerut suficient de mult iertare pentru asta!

– Nu am nevoie de scuze, se semeţi Midori. Vreau să îmi arăţi ce fel de om eşti. Cuvintele nu sunt decât cuvinte şi-atât. Şi darurile şi farmecul sunt foarte bune şi frumoase, dar nu valorează prea mult dacă nu există urmă de sinceritate dincolo de ele.

Ea văzu maxilarul lui Nico zvâcnind puternic, ca şi cum ar fi strâns foarte tare din dinţi.

– Am înţeles. Foarte bine, vrei să mă duc la moarte sigură, ca să-ţi arăt ce sincer şi onorabil sunt. Fie, facă-se voia ta. Plec după-amiază la Cornwall. Oricum, acum nu mai contează. Mult noroc vă doresc amândurora în căsnicie! Şi se întoarse spre Daniel: Iar tu să nu îndrăzneşti să mă urmezi, pentru că e suficientă o moarte inutilă în familia asta.

– Cum? Eu...

– Nico, nu fi prost. Midori făcu un pas spre el și încercă să îl apuce de braț, dar el se smuci și se depărtă. Midori strigă după el: Nu vreau să te lupți cu nimeni doar ca să dovedești ceva. Nu înseamnă nimic dacă nu vine din inimă, dacă nu e propria ta alegere.

Dar el nu mai ascultă, ci își văzu de drum. Midori se prăbuși în nisip și își acoperi fața cu mâinile. Lacrimi fierbinți îi pârjoleau pleoapele, dar refuză să le dea frâu. Nico nu merita. În plus, va reveni curând la sentimente mai bune, după ce se va calma. Așa să fie?

Daniel îngenunche alături de ea și adăugă:

– Nu îmi dau seama cum a putut să se înșele în halul ăsta. Doar nu îți făceam ochi dulci! Oricum ești prea bătrână pentru mine.

Auzindu-l Midori zâmbi slab, deși era un zâmbet cam galben.

– Mulțumesc, Daniel, e foarte încurajator, zise ea ironic. Nu mi-am dat seama că sunt atât de bătrână.

Daniel se strâmbă și o trase mai aproape, îmbrățișând-o prietenește.

– Glumeam, ce vrei, dar sunt sigur că știi că țin la tine ca la o soră. Aș fi vrut să îmi fi dat seama că Nico te privește altfel. Poate aș fi putut da o mână de ajutor.

Midori scutură din cap:

– Nu, nu ai fi putut. Așa cum i-am spus, trebuie să-mi dovedească el însuși că e demn de încrederea mea, dar nu așa...

Când și-l imagină în focul bătăliei, se trezi că trebuie să facă toate eforturile din lume ca să nu-i țâșnească lacrimile. Acum totul era la mâna destinului; ea nu putea face altceva decât să se roage.

„Bakajaro!" șopti ea. „Ce nerod, ce nerod nebun..." „Dar dacă el are dreptate?" În mintea ei se strecură îndoiala. Se afla de suficient de multă vreme în Anglia ca să știe că aici oamenii nu luptau până la moarte pentru credințele lor, iar onoarea nu era atât de sacră ca în țara ei de origine. Se gândi la mătușa Hesketh și la Temperance: ce se va întâmpla cu ele dacă războiul se va muta aici, în Plymouth? Iar unchiul Marston, care era prea bătrân ca să lupte?

„Am fost atât de egoistă!" Se gândise doar la ea, numai din propria ei perspectivă, în timp ce Nicholas – nu. Doar a spus că intenționa să îi ia pe toți la Amsterdam, să fie în siguranță.

„Le-ar fi salvat viețile. Așa... cine știe ce se va întâmpla?"

– Of, Daniel, ce-am mai încurcat lucrurile. Ea își lăsă capul pe umărul lui, simțind că de data asta ea era cea care avea nevoie de puterea lui, nu invers.

– O să fie bine, ai să vezi. Sunt sigur, o încurajă el.

Dar Midori nu îl mai credea.

***

În săptămânile următoare, mânia lui Nico nu s-a domolit. Era ca şi cum ar fi trăit într-un nor de ceaţă îngheţată, în care nimic nu părea real. Aproape nu şi-a dat seama când s-a înrolat, a mărşăluit cu armata spre Cornwall, a dormit pe pământul gol, a stat nespălat şi flămând zile întregi... A luptat în bătălia de la Stratton, din nordul Cornwallului, unde Parlamentarii au fost zdrobiţi; după asta, nu îşi mai amintea mare lucru. Nu ştia decât că a supravieţuit, deşi nu ştia de ce va fi fost cruţat, fiind unul dintre puţinii ostaşi cărora nu le păsa dacă trăiesc sau nu.

În mintea lui se învălmăşeau în imagini de coşmar sânge, fum, ţipete şi bubuituri asurzitoare de tun şi muschetă. Când s-a terminat, s-a târât înapoi la Exeter cu ceea ce mai rămăsese din armata lui Stamford. În ciuda neatenţiei lui şi a inconştienţei cu care se arunca în cea mai aprigă vâltoare a luptei, Nico nu s-a ales cu nicio zgârietură. Era ca şi cum soarta îşi bătea joc de el.

„Midori vrea să îi dovedesc că am luptat pentru clanul meu, iar când o fac, nu mă aleg cu nicio rană, cât de mică, pe care să i-o pot arăta." La gândul ăsta, izbucni într-un hohot isteric de râs, apoi realiză că e cazul să se controleze. Se uită în jur şi îşi dădu seama că nu are habar încotro se îndreptau.

– Ne oprim la Plymouth? îl întrebă el pe bărbatul aflat în imediata lui apropiere.

– Plymouth? Nu, am trecut acum două zile pe lângă oraş. Vor trebui să se apere sin guri, Dumnezeu să-i ajute. Iar omul se holbă la el: Te simţi bine? Ai fost lovit la cap, nu?

– Nu, sunt bine, mulţumesc.

Vorbele bărbatului fură suficiente ca să-l scoată pe Nico din starea de prostraţie; reîncepu să asculte ce se vorbeşte în jur. Şi-a dat seama că Plymouth a fost abandonat de forţele parlamentarilor, cele alături de care lupta el, şi oraşul era lipsit de orice apărare. Simţind că leşină, Nico realiză că Midori avusese dreptate, că ar fi trebuit să rămână acolo şi să lupte, dar acum era prea târziu. Midori şi ceilalţi erau pe cont propriu, iar el nu mai putea face nimic acum. Chiar dacă ar fi reuşit să se întoarcă, nu ar f izbutit niciodată să intre în oraş.

„Ce blestem!"

– Nu înțeleg, bombănea unchiul Marston în zilele de după plecarea lui Nico. Am crezut că i-a venit în sfârşit mintea la cap. Da, l-am rugat să... dar nu contează. Poate e felul în care a înțeles el să mă ajute.

Midori schimbă o privire cu Daniel, dar niciunul nu pomeni de întâlnirea cu Nico. Nu avea niciun rost şi, în scurt timp, vor avea alte motive de îngrijorare. Au apărut zvonurile despre victoria Regaliştilor şi toată lumea ştia ce însemna asta: oraşul va fi atacat curând.

„Şi Nico... Oare a supraviețuit?" Nu aveau nicio modalitate de a afla.

***

– Sunteți chemați pentru săpături. Şi toți suntem „osândiți" la plată. E strigător la cer, da, aşa este, le-a spus unchiul într-o seară. Un coate-goale a venit să îmi aducă toate astea la cunoştință azi după-amiază.

Midori nu era deloc surprinsă, iar în săptămânile următoare, împreună cu Daniel şi Temperance, au lucrat din greu la un nou zid de bolovani şi la un parapet care au fost adăugate peste vechile lucrări, ca să le întărească. Midori nici nu realiza ce făcea, se mişca mecanic, gândurile ei reveneau iar şi iar la imaginea lui Nico plecând furios. „Ar fi trebuit să mă iau după el, să îi explic pe îndelete. De ce nu am făcut-o? Şi cum a fost în stare să tragă asemenea concluzii prosteşti? De parcă aş putea dori vreodată să mă mărit cu Daniel!" Deşi era cu numai doi ani mai mare decât el, se simțea mult mai matură şi îl privea ca pe un frate mai mic. Căsătoria cu el era o idee atât de nebunească, încât nu îşi dădea seama cum de putuse Nico să se gândească la aşa ceva, fie şi pentru câteva clipe.

Totuşi, aşa a făcut, iar acum era dus. „Şi numai din vina mea."

Avea coşmaruri, îl vedea zăcând mort pe un câmp, aiurea, şi ştia că, dacă ar fi fost cu el, l-ar fi putut ajuta să se păzească de primejdii. I-a spus asta lui Daniel, care trudea alături de ea, ca de obicei.

– Aşadar, am avut dreptate, comentă el. Eşti la fel de îndrăgostită de Nicholas pe cât e el de tine.

Midori scutură din cap.

– Nu, a avut o şansă o dată şi nu m-a vrut. Apoi s-a răzgândit, dintr-un fel de simț cavaleresc prost orientat şi, pentru că am spus nu, a hotărât că mă vrea din nou. E complicat.

Midori oftă.

– Aşa s-ar părea! Daniel părea uluit. Dar cred că te înşeli. Dacă nu ar

fi fost îndrăgostit de tine, de ce l-ar fi deranjat dacă noi doi am fi fost un cuplu?

– Nu ştiu. E pervers şi încăpăţânat şi e... „bărbatul pe care-l iubesc!” Nu mai putea nega asta în faţa ei, dar asta nu schimba cu nimic situaţia. Tot nu era bărbatul potrivit pentru ea. Ceea ce nu însemna că nu-şi făcea griji...

– Se întoarce el curând, ai să vezi, dădu Daniel verdictul. Cum a spus şi el, de ce să lupte pentru ceva în care nu crede? Şi nu fi îngrijorată pentru el, a avut întotdeauna norocul de partea lui. Aşa spune tata.

Midori spera ca unchiul ei să aibă măcar o dată în viaţa lui dreptate. Alternativa era pur şi simplu insuportabilă.

Capitolul 28

Iulie 1643

Nico nu a mai fost niciodată la Wiltshire, dar la începutul lui iulie s-a trezit la porţile târgului Devizes, la hotarul câmpiei Salisbury. Era controlat de regalişti, dar comandantul parlamentariştilor sub ordinele căruia se afla Nico părea decis să schimbe această stare de lucruri.

– Nu ar trebui să fie prea greu, după cum arată, auzi Nico un soldat vorbind cu un prieten. Nu văd nicio fortificaţie pe nicăieri. O să-i prindem ca pe nişte şobolani în vizuină.

Nico nu era prea sigur. Până acum şi-a dat seama că ofiţerii comandanţi ai ambelor armate erau bărbaţi hotărâţi, care nu întreprindeau nicio acţiune fără o atentă chibzuinţă. Trebuia să existe un motiv pentru care armata regelui refuza să se mişte, aşa cum se întâmpla acum.

Un scurt asediu al oraşului a dat rezultate nemulţumitoare, iar în dimineaţa zilei de treisprezece la urechi le-au ajuns veşti dintre cele mai proaste.

– Se aude că vin întăriri, vine cavaleria de la Oxford. Pornim spre Roundway Down.

Mesajul a fost transmis trupelor, iar Nico s-a încolonat cu ceilalţi, punându-şi în spate sacul şi muscheta; acum devenise un expert în încărcatul armei şi ochit. Roundway Down se dovedi a fi un deal din partea de nord a oraşului, care nu era deloc departe.

– Suntem pe teren înalt, cea mai bună poziţie, zise cineva pe când se pregăteau de luptă. Numai că ziua s-a sfârşit într-o baie de sânge pentru parlamentarişti, care au fost din nou înfrânţi.

Nico era în vâltoarea luptei, trăgând cu muscheta şi implicându-se în lupte corp la corp cu baioneta fixată la capătul armei , folosindu-şi sabia drept armă de rezervă. Erau scene brutale şi însângerate, ca şi cum cele mai teribile coşmaruri ar fi prins viaţă, dar Nico încercă să nu se gândească prea mult la ceea ce făcea. Era o cale sigură spre nebunie. În schimb, se concentra asupra oponenţilor – asupra duşmanilor, cum trebuia să îşi amintească frecvent sieşi – şi încerca să facă tot ceea ce trebuia pentru a rămâne în viaţă.

Dar nu avea ce face împotriva muschetelor şi a ghiulelelor de tun; ucideau oameni la întâmplare, fără să aleagă. Numai norocul l-a ferit de ele. Dar de oştenii care năvăleau asupra lui încercând să-l omoare cu orice preţ ştia şi putea foarte bine să se apere. Ori de câte ori era atacat, riposta; uneori ataca şi el. Şi încerca să îşi apere cât mai bine camarazii de arme. Dar faptul că erau englezi cu toţii şi nu avea niciun motiv real să-i ucidă era un gând sădit adânc în mintea lui, care îl hărţuia în permanenţă.

De astă dată regaliştii au adus sute de oşteni călare, pentru care a fost floare la ureche să le împrăştie trupele. Mai ales pe acelea care, asemenea lui Nico, erau pe jos. Parlamentariştii au fost măcelăriţi, iar cei care au mai rămas au rupt-o la fugă.

– Retragerea, retragerea!

Nico auzi ca prin vis vocea comandantului, căci era pe jumătate asurzit de bubuiturile tunurilor, şi se luă după camarazii lui, care goneau prin nori de fum şi praf.

„Cât timp va mai dura nebunia asta?" Se întrebă dacă se va termina vreodată. Nimeni nu ştia.

***

August–noiembrie 1643

Midori îl auzea pe unchiul ei povestind că toate persoanele de vază din Plymouth au jurat „să nu cedeze şi să apere oraşele Plymouth şi Stonehouse" şi „să nu accepte nicio graţiere sau protecţie din partea duşmanului"; se întreba unde va fi fiind Nico şi dacă regreta decizia pripită de a se înrola la fel de mult cum regreta ea faptul că îl îndemnase.

„De ce i-am spus toate prostiile alea? Nu aveam niciun drept." Toată vara lungă şi fierbinte, iar acum la fel, în aceste luni reci de toamnă, Midori a aşteptat şi a sperat că Nico se va întoarce. Dar în zadar.

– Fiul unui prieten, care a venit acasă ca să se recupereze, căci a fost rănit, mi-a spus că l-a văzut pe Nicholas mărşăluind cu trupele spre Bristol, după lupta de la Roundway Down, le-a spus unchiul Jacob la sfârşitul lui iulie. Dar acum Bristolul e asediat de regalişti, aşa că presupun că Nicholas e blocat acolo.

A fost singura veste pe care au avut-o despre el.

Temperance crescuse pe nesimţite; era retrasă, iar Midori observă că fata o urma ca o umbră, oriunde se ducea, ca şi cum Midori ar fi fost singurul ei liman sigur în această lume care înnebunise cu totul.

– Eşti bine? o întrebă ea într-o dimineaţă, văzând că verişoara ei şedea şi se uita în gol, în loc să îşi vadă de cusut.

– Cum? Ah. Da, presupun că da.

Midori clătină din cap:

– Eşti speriată, nu?

Temperance încuviinţă, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– E aşa de... de cumplit! Nu ştiu dacă mai pot îndura mult!

– Ştiu.

Midori se ridică şi îşi îmbrăţişă verişoara. Avea aproape paisprezece ani, creştea repede, dar umerii ei erau tot firavi, de copil.

– Nu-ţi fă griji, nu voi permite nimănui să te rănească. Vrei să-ţi spun un secret?

– Tt... te rog.

Şi Midori îi vorbi despre priceperea ei în mânuirea armelor şi despre antrenamentele cu Daniel jos, pe coastă.

– Aşa că, vezi tu, te putem apăra, dacă va fi nevoie. Nu ai niciun motiv de îngrijorare.

Ceea ce nu era prea adevărat, amândouă ştiau asta, dar era evident că mica ei verişoară se mai liniştise puţin.

– Mulţumesc, sunt aşa de fericită că eşti aici. Temperance izbuti să schiţeze un zâmbet palid: Aş vrea să fiu la fel de curajoasă ca tine.

– Sunt sigură că poţi fi. Am încredere în tine. Şi ai să vezi, când situaţia o va cere cu adevărat, vei găsi tot curajul necesar. Toţi ni-l găsim, atunci când nu avem de ales. Acum te rog să nu mai fii îngrijorată. Deocamdată eşti în siguranţă.

„Bine ar fi dacă l-aş şti şi pe Nico în siguranţă!"

***

– Nu te mai frământa, probabil că Nicholas nu avea cum să ajungă în oraş, chiar dacă ar fi vrut!

Daniel, amabil ca întotdeauna, încerca să o încurajeze pe Midori.

– Da, ştiu, ai dreptate.

De la începutul lui septembrie erau din nou sub asediu. Au fost aduse numeroase trupe de cavalerie, dar, deşi au fost numeroase atacuri-surpriză şi raiduri, niciuna dintre părţi nu a făcut o mişcare decisivă împotriva celeilalte. Totuşi, le-au ajuns la urechi veşti că Bristolul a căzut în mâinile regaliştilor conduşi de prinţul Maurice, nepotul regelui Carol, dar Nico tot nu s-a întors. Midori începuse să se teamă de ce putea fi mai rău, dar încerca să îşi găsească mereu ceva de făcut, ca să nu aibă timp să se gândească.

Zilnic se căutau oameni noi, căci armata parlamentariştilor începuse să se resimtă de pe urma pierderilor. Nimeni nu era în siguranţă şi, la liturghia din a doua duminică din octombrie, uşile bisericii au fost izbite de perete de ofiţerii însărcinaţi cu recrutarea, care au păşit în locaşul în care se ruga Midori alături de familia ei, întrerupându-l pe preot la jumătatea slujbei.

– Ce înseamnă asta? strigă acesta, scăpând Biblia din mâini.

– Am venit să căutăm bărbaţi în putere, spuse conducătorul ofiţerilor. Toţi trebuie să îşi facă datoria, altminteri oraşul va cădea în mâna papistaşilor regalişti. Vreun voluntar?

Daniel s-a ridicat primul şi, spre cinstea lui, nu a aruncat nicio privire triumfătoare înspre Jacob. În schimb, a dat uşor din cap spre Midori şi toţi ceilalţi şi a ieşit din strană, alăturându-se bărbaţilor care aşteptau. Jacob plecă fruntea, iar Midori îl auzi înălţând o rugăciune pentru siguranţa fiului său, dar nu protestă. Poate acceptase în cele din urmă inevitabilitatea acestui război sau poate crezuse că a fost voia Domnului, dat fiind că totul se petrecuse în biserică. După Daniel s-au ridicat alţi fii, unii mai tineri, alţii mai copţi, iar când a părăsit biserica, ceata de strânsură număra cam douăzeci de bărbaţi în putere.

După ce porţile bisericii s-au închis cu zgomot, asupra congregaţiei s-a pogorât liniştea, o linişte întreruptă doar de suspinele unei mame, ale unei soţii care se străduia din răsputeri să nu plângă în hohote.

– Bun, gata. Preotul îşi drese glasul câteva clipe bune. Cred că nu are nimeni nimic împotriva câtorva rugăciuni în plus. Să începem cu spusele Domnului...

Temperance o strânse tare pe Midori de mână, iar aceasta observă că fata tremura. La rândul ei, Midori îi strânse şi ea mâna, încercând să îi insufle din nou putere copilei. Apoi lăsă capul în jos şi se rugă la toţi zeii pe care-i ştia, inclusiv la zeul unchiului ei, pentru ca tehnicile pe care i le arătase lui Daniel să-l ţină teafăr şi nevătămat.

***

Nico luă pana, o înmuie bine în cerneală şi o puse pe hârtie, dar singurul lucru care rămase în urma ei fu o pată mare şi întunecată.

– Mii de tunete şi blesteme! bombăni el.

– Ce-i, Noordholt, nu-ţi găseşti cuvintele potrivite ca să-ţi exprimi iubirea nepieritoare? îl luă peste picior camaradul lui, John Stephens. Nico îi aruncă o privire mustrătoare, dar ştia că asta nu-l va opri pe glumeţul tânăr.

După bătălia de la Roundway Down deveniseră prieteni sau, mai bine spus, tovarăşi de suferinţă. Nico l-a ajutat pe tânăr să părăsească câmpul de luptă după ce acesta a fost rănit la picior. Când târându-l, când ducându-l în braţe, Nico a izbutit să-l salveze, fiind el însuşi uimit de propria-i determinare de a salva măcar un suflet de acest carnagiu. În acele clipe nu a mai stat să îşi cumpănească acţiunile, dar după aceea s-a gândit că a fost aşa probabil pentru că Stephens era foarte tânăr – nici optsprezece ani şi îi amintea lui Nico de el însuşi, în vremea tinereţii. Avea o viaţă întreagă dinainte, iar Nico dorea ca flăcăul să aibă şansa de a o trăi din plin, nu să moară prosteşte pe cine ştie ce câmp de luptă uitat.

– Nu scriu o scrisoare de dragoste, zise el, încercând să adopte o voce cât mai neutră, ca să descurajeze alte glume. Nici nu am avut vreme să mă gândesc să-mi anunţ rudele că sunt în viaţă şi că probabil mă voi întoarce acasă să le fac viaţa grea când războiul ăsta se va termina.

Stephens protestă:

– Nu, nu mă prosteşti tu pe mine. Nimănui nu i-ar fi aşa de greu să scrie un mesaj aşa de simplu. Alea de iubire iau timp!

– Da, sigur, că tu ştii foarte multe despre aşa ceva şi, în plus, nici nu l-ai cunoscut pe unchiul meu vitreg, rosti Nico.

– Poate că nu, dar pariez că nu la el te gândeşti ori de câte ori stai şi te holbezi în gol.

Nico aruncă pana către Stephens, care se feri cu un hohot de râs. Erau cazaţi în casa cuiva, probabil împotriva voinţei proprietarului, cinci bărbaţi într-o odaie sărăcăcioasă, dar în clipa aceea erau doar ei doi. Ceilalţi ieşiseră la vânătoare de femei, dar Nico nu avea niciun chef de asta, iar Stephens era prea lipsit de experienţă când venea vorba despre femei, aşa că a îngăimat o scuză ca să rămână în casă.

– Vezi c-ai s-o păţeşti, băieţaş. Găseşte-ţi ceva de făcut şi nu mă mai necăji, eu încerc să scriu aici o scrisoare cât se poate de serioasă. Dar în ciuda tonului aspru, în colţul gurii lui Nico înflori un zâmbet. Îi era imposibil să fie furios pe Stephens pentru multă vreme.

– Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? Doamna ţi-a refuzat avansurile? Sau poate te aşteaptă credincioasă pe undeva? Stephens aruncă pana îndărăt spre Nico, care o prinse din zbor.

– Aoleu, e aşa de rău? Ei bine, probabil că e făcută din piatră, dacă e în stare să reziste farmecului tău copleşitor. Te-am văzut tocmindu-te cu spălătoreasa să îţi spele schimburile la jumătate de preţ!

Nico închise ochii. Midori nu era făcută din piatră, dar cu siguranţă dintr-o plămadă mai dură decât camarazii lui de arme. Avea principii, idealuri, nu ar fi putut trăi niciodată fără ele. „Aşadar, de ce voi fi încercând eu să îi scriu o scrisoare?"

În ultima vreme a avut timp destul să reflecteze şi şi-a dat seama că a fost un prost pentru că s-a grăbit să tragă concluzii. Midori nu l-a contrazis pe Daniel când băiatul a spus că l-a instruit. „Dar se îmbrăţişau, ce naiba!" Scena pe care a întrerupt-o era atât de tandră, încât a fost sigur că erau iubiţi. Iar asta l-a făcut să îşi piardă minţile.

„E posibil să fie îndrăgostiţi." Daniel era mai apropiat de vârsta lui Midori decât el şi era un flăcău frumuşel, chiar şi Nico trebuia să admită asta. Daniel nu ar dezamăgi-o niciodată şi era un om de onoare, exact aşa cum îl dorea ea. Nu ar fi minţit când a jurat că nu era nimic între ei. „Ar fi trebuit să ascult, să le permit să îmi explice..."

Nico aruncă pana pe măsuţă şi începu să bată camera. „Ce mai contează acum?" Dacă va supravieţui acestui război şi dacă Midori nu se va fi măritat până atunci, poate va mai încerca să o recâştige, pentru ultima oară. Dar deocamdată era blocat aici, trebuia să lupte alături de camarazii lui, nici vorbă să îi poată abandona tocmai acum. Erau prietenii lui, aproape ca o familie, simţea că trebuie să îi apere până la ultima suflare. A-i părăsi acum, la greu, ar fi un gest de o dezonoare extremă.

Midori a avut dreptate în acest sens şi, chiar dacă ea nu va afla niciodată, Nico era hotărât să se dovedească a fi la înălţime de data asta.

***

Forţele regaliste campate la porţile oraşului Plymouth numărau în jur de zece mii de oameni, un număr enorm, care i-a făcut pe cei atacaţi să se pitească tremurând în spatele fortificaţiilor. Midori se întreba cât va rezista oare oraşul în faţa unui număr atât de mare de asediatori, dar iată că în toamna aceea au respins atac după atac şi au reuşit să rămână pe poziţii.

„Dacă mi-aş putea oferi şi eu serviciile", îşi spuse în sinea ei. Era extrem de tentată, dar ştia că era totuşi imposibil. Era nevoie de ea acasă. Mătuşa Hesketh căzuse într-un fel de disperare întunecată după ce s-a strecurat afară şi a văzut cu ochii ei tabăra atacatorilor, lăsând treburile casei pe umeri lui Temperance şi ai lui Midori.

– Ce-ar fi să te faci şi tu utilă? se răstea ea la Midori. Eu mă duc să mă odihnesc.

De fiecare dată, Midori îşi muşca buzele şi îşi înghiţea o vorbă mânioasă.

– Nu are rost să mă cert cu ea, îi spuse verişoarei mai mici, care se făcuse o tânără domnişoară de toată frumuseţea, înaltă şi cu forme apetisante. Bine că o avem pe Susan să ne ajute, precum şi o cameristă. Cealaltă cameristă plecase acasă, la ai ei. Midori a continuat: Temperance, tu ar trebui să conduci casa asta, nu eu, căci tu ştii mult mai bine care e mersul lucrurilor pe aici.

Copila a zâmbit şi a clătinat din cap:

– Nu, nu vreau să conduc eu nimic.. Tu eşti mult mai bună decât mine la asta.

E drept că priceperile lui Midori într-ale muncilor casnice se îmbunătăţiseră, dar ea tânjea în continuare să fugă şi să se alăture lui Daniel şi armatei. Ce bine ar fi fost să poată pune în aplicare toate tehnicile pe care i le-a arătat şi să-l păzească de primejdii! În schimb, trebuia să se învârtă toată ziua într-o casă plină de tensiuni, în timp ce de peste drum se auzea bubuitul tunurilor şi zuruitul tobelor, şi să se uite cum Temperance tresărea speriată la fiecare zgomot. Îi venea să urle din cauza neputinţei în care era blocată.

Acum toţi locuitorii oraşului erau afectaţi. Regaliştii le-au tăiat o parte din aprovizionarea cu apă şi lipsa hranei începuse să-şi arate colţii. Bolile erau în floare şi l-a auzit pe preot spunând cuiva că înmormântările erau de şapte ori mai numeroase decât de obicei.

– Numai luna trecută am condus la groapă o sută şi treizeci şi două

de suflete, a spus bărbatul, clătinând trist din cap la un aşa număr incredibil, când în mod normal nu erau mai multe de douăzeci, douăzeci şi ceva.

Nu era genul de veste pe care Midori şi-ar fi dorit să o audă.

***

– Ce ne facem, Midori?

Temperance o strânse de braţ şi amândouă se uitau cu jale la rafturile goale ale cămării.

– Nu mai avem destule nici pentru câteva săptămâni, darămite cât să trecem prin iarnă, se plânse copila. Mai era ceva făină, o jumătate de putină de peşte sărat, un săculeţ de mazăre uscată, o şuncă afumată şi vreo zece găini care cotcodăceau prin grădină, dar niciun fel de legume în afară de câteva cepe, iar untul şi brânza se terminaseră deja. Temperance continuă: Nu putem mânca toate găinile, că rămânem fără ouă. Iar eu aşa m-am săturat de zeamă de peşte! Trebuie să mai fie şi altceva, nu-i aşa?

– Am încercat să cumpăr mâncare din oraş zilele trecute, dar nu se mai găseşte mare lucru. Midori a apelat chiar şi la mită, folosind preţiosul ei argint, dar nici aşa nu a avut prea mare succes. Trebuie să sperăm că vor reuşi să rupă blocada sau poate proviziile de mâncare vor găsi o cale de a pătrunde cumva în oraş. Până atunci, am o idee... Hai să mergem la ţărm. Ia un coş.

– Pe ţărm? Pe vremea asta? Dar de ce?

– Să adunăm ceva de mâncare, fireşte.

– Nu mai vreau peşte, te rog! Jur că mai am puţin şi mă preschimb şi eu în peşte...

Midori zâmbi:

– Nu, nu pentru peşte. Haide, am să-ţi arăt.

Bine înfofolite în şaluri şi pelerine pentru a se apăra de vântul tăios care sufla dinspre mare, s-au îndreptat spre ţărm şi şi-au croit drum spre periferiile oraşului. Midori era cu ochii-n patru, atentă la orice posibil atac, dar era totuşi puţin probabil, căci luptele se dădeau mai ales în partea de nord a fortificaţiilor.

– Ce anume căutăm? Temperance avea obrăjorii roşii, dar Midori îşi spuse că îi stă bine aşa, fiind oricum o schimbare binevenită faţă de paloarea hibernală cvasiobişnuită.

– Alge.

– Cum? Doar nu eşti serioasă!

– Ba chiar sunt. Există câteva soiuri comestibile, şi sunt de-a dreptul gustoase. Midori îi zâmbi: La urma urmelor, voi m-aţi făcut să mănânc tot felul de ciudăţenii de când am venit aici. Nu crezi că a venit rândul vostru să încercaţi ceva diferit?

– Presupun că da, dar eşti sigură?

Midori îşi scoase încălţările şi, cu picioarele goale, intră în apa îngheţată care, din fericire, era la reflux. Ştia că avea dreptate şi că trebuiau să existe soiuri comestibile şi aici, numai că trebuie să fi fost diferite de cele pe care le mânca în Japonia, aşa că nu era sigură că va fi în stare să găsească ceva. „Nu am nicio idee care sunt sigure pentru mâncat, dar nu am de gând să-i spun asta lui Temperance." Zări o algă mare, maronie şi aspră, cu frunzele uriaşe cu nervuri netede, şi care arăta la fel cu cele pe care le mâncase în Japonia. „Asta ar trebui să fie bună." Tăie câteva bucăţi cu cuţitul ascuţit şi i le dădu lui Temperance să le pună în coş.

– Mătasea-broaştei? Dar arată aşa de... alunecoasă. Temperance făcu o faţă lungă.

– Ei bine, la fel e şi varza gătită, nu? După ce te obişnuieşti cu textura ei, o să fie în regulă. Nu are nevoie de alte condimente în afară de sare. Ah, da, şi asta, asta e minunată. Midori tăie un alt tip de algă, ceva mai lungă şi ascuţită, pe care o recunoscu categoric.

– Şi asta? murmură Temperance. Zău?

– Uite, mergem să ne interesăm la pescarii locului doar ca să fim sigure că nu am făcut nicio greşeală, dar astea ar trebui să fie bune.

Una peste alta. Expediţia lor s-a dovedit un succes, iar mai târziu, când Midori le-a servit supă de peşte cu alge, Temperance a şoptit că era mult mai comestibilă decât şi-a imaginat şi că era o îmbunătăţire categorică faţă de mesele anterioare.

Mătuşa Hesketh nu a părut prea impresionată:

– Susan a ars din nou varza? Nu te prea pricepi să o supraveghezi, nu-i aşa, nepoată?

Midori, căreia remarca îi era adresată, a încercat să nu se simtă jignită, mai ales pentru că nu dorea să le spună celorlalţi ce mâncau de fapt; aşa că a răspuns:

– Mie mi se pare că are un gust bun.

– Da, sigur, poate pentru o păgână ca tine aşa o fi.

Privirea veninoasă cu care şi-a însoţit spusele răutăcioase era îndeajuns de ascuţită cât să poată împunge, dar Midori se strădui din

nou să nu reacţioneze. „Mătuşa Hesketh e doar foarte speriată. Nu ştie ce vorbeşte!"

Dar nu se putea nega: o ura în continuare pe Midori. „Măcar de-aş şti de ce!"

***

Câteva zile mai târziu, Daniel veni acasă, suflând greu şi cu tolba plină de veşti:

– Nu o să ghiciţi niciodată ce s-a întâmplat, zise el gâfâind. Prinţul Maurice ne acordă tuturor iertare dacă ne predăm.

– Păi asta-i foarte bine, nu? Temperance scoase un oftat de uşurare, cu o expresie plină de speranţă, dar fratele ei se întoarse către ea.

– Ai înnebunit? De ce ne-am preda papistaşilor?

– Poate pentru că vrem să trăim, nu crezi? Temperance învăţase cât de cât să îşi apere convingerile, lucru încurajator, considera Midori. Şi nici măcar nu sunt adevăraţi papistaşi, totul e numai propagandă.

Daniel îi ignoră sarcasmul:

– Ce să-ţi spun, multe mai ştii tu despre asta. Mai curând ardem noi înşine oraşul din temelii decât să capitulăm în faţa cererilor lor ridicole, aşa a zis ofiţerul meu comandant, rosti el plin de mândrie. Suntem mai curajoşi decât cred ei.

Prinţul Maurice nu a fost deloc impresionat de bravada lor şi a fost văzut făcând pregătiri pentru un atac decisiv. O atmosferă grea de aşteptare se lăsase deasupra ambelor tabere. Ori de câte ori izbutea să se strecoare din casă, Midori urmărea în secret toate aceste pregătiri. Nu va mai dura mult, credea ea, aşa că va trebui să fie pregătită. Şi-a ascuns o sabie sub fustă şi şi-a legat un cuţit ascuţit de picior cu o cureluşă. A pus-o şi pe Temperance să aibă mereu un pumnal asupra ei, în caz de nevoie.

– Nu vreau să fii fără apărare, i-a spus fetei, arătându-i cele mai bune modalităţi de a folosi această armă, dacă va fi vreodată nevoie. Vei avea elementul-surpriză de partea ta, aşa că trebuie să fii pregătită să îl foloseşti în avantajul tău.

Dar aveau într-adevăr o şansă?

***

Decembrie 1643 – ianuarie 1644

Au urmat mai multe lupte, dar se pare că Daniel a avut dreptate, iar oraşul a fost răsplătit pentru că nu s-a predat. Anul s-a încheiat într-o notă pozitivă.

– A plecat! Prinţul Maurice a plecat! le-a spus Daniel, plin de bucurie. A făcut cale întoarsă taman în ziua de Crăciun, dacă vă vine să credeţi, chiar dacă se pare că le-a promis oamenilor lui că până la Crăciun vor fi în Plymouth. Ce minunat dar de sărbători pentru noi!

– Să-i mulţumim Domnului, spuse unchiul Marston. Acum, poate ne putem vedea şi noi de vieţile noastre!

– Dar tot nu avem ce mânca, bombăni Temperance. Oare se va găsi mâncare cât de curând, Daniel, ce crezi?

Bucuria lui Daniel păli niţel.

– Sincer să fiu, nu cred că a mai rămas cine ştie ce. Voi încerca să mă interesez.

***

Dragă Ichiro,

Îmi cer iertare că nu ţi-am scris de ceva vreme, dar nu cred că scrisorile mele au vreo şansă să ajungă la tine şi, oricum, nu am primit încă niciun mesaj de la voi.

Aici situaţia a devenit mai curând disperată, chiar şi pentru oameni ca rudele mele, care au monede cu care pot plăti orice. Războiul a împuţinat drastic alimentele şi nu pot să nu mă întreb cum vor reuşi orăşenii din Plymouth să treacă peste iarnă. Oricum, mă bucur să îţi pot spune că zeii (sau zeul, după unchiul meu) ne-au ajutat de data asta: orăşenii au numit fenomenul „minunea peştelui", căci sute de sardine au venit puhoi în port, ca mânate de spirite. Nu am avut altceva de făcut decât să le scoatem din apa mării. A fost ciudat să văd sute de femei şi băraţi fugind spre port, inclusiv noi, şi adunând cât mai mult din această neaşteptată pradă.

Unchiul susţine că acesta e un semn că zeul lui e de partea noastră. Nu ştiu ce să zic despre asta, dar sunt recunoscătoare că nu vom muri de foame iarna asta.

Mă rog să fii bine, sănăto, şi să nu ai parte de vremuri grele acasă, la castelul Shiroi.

Preasupusa ta soră, Midori

Dacă spiritele sau, cine ştie, poate zeul unchiului ei l-ar aduce pe Nico acasă, atunci Midori ar fi cu adevărat fericită. Dar nu aveau nicio veste de la el şi niciun zvon despre soarta lui de pe la nicio cunoştinţă.

„Uf, unde eşti, Nico?"

Capitolul 29

Septembrie 1644

Alt marş lung, altă bătălie. „Unde suntem acum? Dar chiar mai contează?"

Parcă oricât de mult ar fi luptat, tot mai rămânea o bătălie de dus; nimeni nu ştia cu adevărat ce se întâmplă. Sau chiar dacă ştia cineva, nu spunea soldaţilor.

– Vă amintiţi, în iulie am câştigat o luptă răsunătoare la Marston Moor graţie locotenent-generalului Oliver Cromwell? Ca întotdeauna, Stephens încerca să ridice moralul tuturor. S-ar putea să fie doar o chestiune de timp până ce vom învinge.

Dar, deşi admira atitudinea pozitivă a tânărului, Nico nu era atât de sigur. Deja pierduse şirul luptelor mari şi mici în care fusese implicat de când părăsise Bristolul. Zilele se pierdeau în ceaţă, iar el era tot mai ostenit şi fără chef de luptă, renunţând să se mai gândească la ceea ce era şi mulţumindu-se doar să vieţuiască.

Când traversau Devonul, a auzit pe cineva vorbind despre Plymouth şi s-a gândit vag ce-ar fi să se întoarcă, dar decizia lui anterioară de a sta alături de camarazi a fost mai puternică. Nu-l putea părăsi pe Stephens, deşi băiatul părea a se descurca de minune. De la Roundway, flăcăul nu s-a mai ales cu nici măcar o zgârietură. Nico însuşi nu a fost grav rănit, dar nu a scăpat chiar neatins.

– Aminteşte-mi, rogu-te, unde ne aflăm mai precis? şopti el când se alinie lângă tânăr, în aşteptarea ordinelor. Nu că ar conta prea mult, mai adăugă el, dar de data asta, dintr-un motiv confuz, voia să ştie numele locului în care s-ar putea să moară.

Au ajuns şi regaliştii, foarte ţanţoşi, în colţul ăsta uitat de lume al Angliei, iar parlamentariştii erau încercuiţi undeva, pe coastă. Dacă nu le ţineau piept şi nu luptau, singura lor cale de scăpare ar fi fost să se arunce în mare.

– Lostwithiel, răspunse Stephens. În Cornwall.

– Da, mulţam, ştiu unde e Lostwithiel. Acum treci în spatele meu dacă începe vreo luptă, măi, zdrenţărosule! E un ordin!

Nu a urmat nicio luptă decisivă, dar la sfârşitul lui august, comandantul lui Nico a decis să îl urmeze pe sir William Balfour şi regimentul de cavalerie al acestuia, în încercarea lor de a străpunge liniile inamice. A început încleştarea, cu haosul obişnuit şi cai peste tot, care

nechezau, alergau bezmetici, loveau cu copitele orice ghinionist care se afla în faţa lor. Nico şi-a croit cale prin mulţimea în devălmăşie, cu Stephens în spatele lui, izbutind cumva să ocolească tot acest carnagiu ecvestru; dar tocmai când credea că a scăpat de ce era mai rău, un cal a apărut de nicăieri. O copită uriaşă s-a ridicat în aer direct în faţa lui şi, înainte să apuce să se ferească, l-a izbit taman în frunte.

A fost ultimul lucru pe care l-a văzut înainte ca lumea să se întunece şi să dispară.

***

În afara oraşului Plymouth, regaliştii nu abandonaseră încă lupta, dar asediul complex a fost înlocuit cu o blocadă. Povestea a continuat aşa toată primăvara şi vara lui 1644, dar nu a fost chiar atât de restrictivă, astfel încât oamenii au izbutit să strecoare ceva provizii în oraş.

– Nu îmi vine să cred cât se poate lungi războiul ăsta, se plânse Temperance. Deşi nu mai era chiar aşa de retrasă şi de speriată ca înainte, pentru Midori era clar că verişoara ei era la capătul puterilor, ca ei toţi, de altfel.

Prin septembrie, chiar şi optimismul lui Daniel a început să pălească.

Într-o dimineaţă, a apărut în bucătărie şi, cu un aer deosebit de solemn, a întrebat:

– Ai auzit veştile, Midori?

Midori era ocupată să cureţe nişte napi, proaspăt culeşi din grădina lor. Şi-a lăsat treaba, a pus cuţitul deoparte, în caz că urma să primească vreo veste proastă. Orice era posibil şi nu dorea să îşi taie vreun deget din greşeală.

– Nu, nu am ieşit azi. Ce s-a întâmplat?

– Se aude că a mai fost un măcel undeva prin Cornwall, la Lostwithiel, parcă. Ai auzit despre contele de Essex, care mărşăluia cu trupele noastre într-acolo ca să elibereze ţinutul de vest, nu?

Midori încuviinţă din cap; auzise aceste zvonuri cu luni în urmă.

– Da, ştiu. Ai vrut să pleci cu el, dar unchiul a spus că preferă să rămâi aici, ca să ne aperi. Nu tocmai aşa a pus unchiul problema, dar nu avea rost să insiste acum prea mult.

Daniel clătină din cap:

– Ei bine, se pare că trupele regelui l-au urmărit şi au prins în

ambuscadă forțele noastre undeva, pe coastă. Au pierit cu toții. E o tragedie.

Şi continuă:

– Dar nu ăsta e cel mai rău lucru. Contele şi-a abandonat trupele, îți vine să crezi, le-a lăsat să se predea singure în timp ce el şi câțiva ofițeri s-au urcat pe o barcă şi au navigat încoace, în Plymouth.

Daniel strânse pumnii:

– Oare unde i-o fi fost mintea? Ce comportament e ăsta la un gentleman?

– E scandalos! Midori a fost educată să lupte până la moarte pentru credințele ei şi să nu se predea niciodată. Nu putea înțelege deloc acțiunile contelui, aşa că împărtăşea pe deplin furia lui Daniel.

– Ceva... ceva veşti despre Nico? riscă ea o întrebare, deşi până acum aproape că renunțase la orice speranță de a-l mai vedea vreodată. Chiar dacă era în viață, era limpede că era prea încăpățânat ca să ia legătura cu ei.

Daniel clătită din nou din cap:

– Nu, nu încă. Trebuie să ne rugăm să se întoarcă teafăr.

Dar Midori ştia că fraza asta devenise un fel de rutină şi nimeni nu mai credea cu adevărat că se va mai întoarce vreodată. Dintr-odată fu inundată de un val de mânie:

– Aş vrea să putem face ceva! M-am săturat să stau în Plymouth, să mă simt neajutorată şi legată de mâini şi de picioare. Nu mai suport aşteptarea asta! A dovedit ce avea de dovedit, de ce nu se întoarce mai repede?

Daniel dădu din umeri:

– Cine ştie?

– Nu am putea încerca măcar să scriem autorităților, să încercăm să aflăm dacă e în viață? Trebuie să fie cineva pe care să-l putem întreba. Nu au evidența oamenilor?

– Mă îndoiesc. Războiul ăsta e aşa de haotic...

Midori oftă.

– E numai vina mea. A avut dreptate, lupta asta nu era treaba lui. Aş vrea să îi pot spune asta înainte să fie prea târziu. „Dacă nu cumva e deja prea târziu."

Daniel o bătu pe umăr, liniştitor:

– Nicholas se va întoarce când va fi pregătit să se întoarcă şi dacă va putea. Acceptă asta, nu putem face nimic.

Ştia că avea dreptate, dar o durea să recunoască, până şi în fața ei.

***

În aceeaşi după-amiază, ceva mai târziu, au răsunat nişte bătăi furtunoase în uşă, iar Midori, care întâmplător era în apropiere, fugi să deschidă. O rafală de vânt o izbi puternic în faţă, odată cu un torent de ploaie îngheţată; se scutură şi clipi, încercând să îşi înlăture stropii de ploaie din ochi. În prag stătea un bărbat ud leoarcă, ce se sprijinea de zid, cu capul în jos. Dar Midori uită cu totul de vreme când zări figura familiară.

– Nico??? În sfârşit! Inima ei bubui puternic de câteva ori, apoi se opri de tot. Stomacul i se făcu ghem când el o împinse, intră în hol şi se prăbuşi de băncuţa de lemn de lângă perete, cu capul atârnându-i în piept. Midori izbi uşa şi veni repede la el, abia îndrăznind să-şi creadă ochilor, dar înspăimântată de tăcerea şi de evidenta lui durere.

– Midori, şopti el, cu o voce abia şoptită şi răguşită. Privi câteva clipe în sus, spre ea, şi, în ciuda noroiului cu care era mânjit din cap până-n picioare, ea putu observa că arăta la fel, poate ceva mai slab. Avea cearcăne de oboseală şi riduri de durere săpate adânc în jurul ochilor şi al gurii. Era cumplit de palid, cu o barbă aspră, aurie, la fel de răvăşită ca şi părul lung, care-i atârna ud pe umeri. Ochii, neobişnuit de albaştri şi străpungători, erau difuzi şi mijiţi, ca şi cum cea mai mică rază de lumină l-ar fi rănit.

Inima lui Midori se strânse într-o gheară făcută din teamă şi fericire. „E viu! Mulţumesc zeilor! Dar în ce stare!"

– Ce s-a întâmplat? Eşti rănit? Vorbeşte cu mine, te implor!

Teama puse stăpânire pe ea şi începu să îi cerceteze trupul speriată, încercând să vadă dacă are o rană mai serioasă.

Era învelit într-o pătură aspră, pesemne să se apere de ploaie, dar şi aceea era aşa de udă, încât făcuse o băltoacă pe podea. Mirosea foarte puternic a cal. Îl ajută să se lepede de ea, apoi se sprijini cu spatele de perete, încercând să îşi recapete răsuflarea.

– Am avut o lovitură la cap... o copită de cal... aici. Nico îi luă mâna şi i-o duse la frunte, deasupra sprâncenei drepte, unde era o umflătură mare cu o tăietură urâtă în mijloc, acoperită cu sânge închegat. Din rană părea a curge un lichid, dar Midori nu îşi dădea seama dacă aşa era cu adevărat sau era numai ploaie amestecată cu murdărie.

– Am fost inconştient, inamicii m-au crezut mort şi m-au lăsat acolo, dar... am capul tare. Încercă să schiţeze un zâmbet, un efort care o pătrunse adânc pe Midori, al cărei suflet se topi de dragul lui. Îi fusese

atât de dor de el, iar acum realiza că nu-i păsa dacă era om de onoare sau nu. Îl iubea exact aşa cum era.

– Om nebun ce eşti, murmură ea.

El continuă, ca şi cum nu ar fi auzit-o:

– Camarazii s-au întors după mine, au găsit câţiva cai cât de cât zdraveni. Am călărit spre casă... Cât de mult s-a putut. Am reuşit să nu cădem în mâinile duşmanilor, am mers mai mult noaptea. Scutură din cap, îşi trecu o mână peste ochi: Îmi cer scuze, sunt cam slăbit. Nu am mâncat de... o vreme.

Midori vedea foarte bine că era pe punctul de a leşina de epuizare, foame, poate şi pierdere de sânge, aşa că îl împinse uşurel, întinzându-l pe băncuţă.

– Stai aici puţin, îţi pregătesc patul şi ceva de mâncare. Nu durează mult.

Tocmai când întorcea capul spre bucătărie, mătuşa Hesketh cobora scările:

– Mi s-a părut mie sau a bătut cineva la uşă? Cine... Nicholas!

Bătrâna fu cât pe ce să cadă pe scări în graba ei de a ajunge la el:

– Ce ţi-au făcut? ţipă ea. De ce a trebuit să te duci la luptă? Vai, Doamne, Dumnezeule...

– Pentru Dumnezeu, mamă vitregă, termină cu miorlăitul! Capul meu! Te rog!

Midori stabili că Nico se putea descurca cu Kate chiar aşa, slăbit cum era, şi fugi să pregătească celelalte. Apă caldă, prosoape, aşternuturi curate şi tigăi încinse, precum şi câteva cărămizi fierbinţi, ca să absoarbă orice umezeală. Susan o ajută să le ducă pe toate sus, într-un dormitor mic de sub streaşină. Apoi Nico fu spălat cât de cât, uscat şi vârât în pat. Un calm relativ se pogorî asupra casei.

– Am să-i fac un leac pentru somn, cu valeriană, spuse mătuşa Hesketh. În acest timp, Midori curăţa rana lui Nico şi o bandaja. I-au dat nişte supă şi infuzia, apoi l-au lăsat să doarmă. Nu mai puteau face nimic altceva, nu le mai rămăsese decât speranţa că avea măruntaiele întregi, şi creierul nu-i fusese afectat.

– Să ne rugăm pentru însănătoşirea lui, a spus laconic unchiul Jacob, după ce a fost pus la curent cu situaţia, şi să înălţăm mulţumiri pentru întoarcerea lui. Poate că acum i-a venit mintea la cap şi va rămâne aici.

– Dar nu ştim încă dacă se va face bine. Cum putem înălţa mulţumiri pentru ceva ce este încă incert? Abia dacă a îngăimat câteva vorbe, doar

zace în pat, palid ca moartea. Pe obrajii mătuşii Hesketh şiroiau lacrimi şi, pentru prima dată, Midori simţi oarece simpatie pentru ea. Era evident că, după toate cele, ţinea la fiul ei vitreg, iar în multele luni cât a stat neclintită privind în gol probabil că a măcinat multe temeri legate de viaţa lui.

– E doar epuizat, şopti ea, dar mătuşa îi aruncă o privire îngheţată, de parcă i-ar fi transmis că habar nu are ce vorbeşte. Cum această privire dovedea că mătuşa revenise la starea obişnuită, lui Midori nu i-a mai păsat prea mult şi nu i-a răspuns.

– E în mâinile Donului, după cum bine ştii, surioară, o dojeni unchiul. Nu putem decât să ne rugăm. Ştii că El ne pune la încercare credinţa. Trebuie să cercetăm în sinea noastră, adânc, să vedem ce am făcut ca să merităm toate aceste poveri.

Erau deja ani de zile de când Midori îl asculta pe unchiul Marston, aşa că acum ştia ce însemnau vorbele lui. Familia ei credea că, dacă li se întâmpla o nenorocire, atunci aceea era o pedeapsă de la Domnul pentru cine ştie ce greşeală vor fi săvârşit, chiar dacă era doar un fleac, cum ar fi gânduri vanitoase sau a mânca prea mult. Lui Midori îi era greu să creadă asta, i se părea puţin cam mult, totuşi. Dar respecta opiniile celorlalţi, aşa că li s-a alăturat în rugăciunile lor pentru Nico.

Însă nu era nevoie ca ei să afle vreodată că ea cerea ajutor şi susţinere de la zeii ei de odinioară şi de la spiritele străbunilor săi.

***

– Cum te mai simţi?

Nico s-a trezit în cele din urmă şi, când a deschis ochii, a dat peste Midori care îi adusese o tavă cu mâncare.

– Am avut şi zile mai bune, răspunse el, ferindu-şi ochii din faţa luminii care venea dinspre fereastră. Dar măcar acum nu îmi mai simt capul ca şi cum cineva ar încerca să îmi străpungă ţeasta cu fierul încins. E doar o durere amorţită.

O privi cum lasă tava jos pe podeaua de lângă patul lui, care era jos şi destul de şubred. În realitate, vederea ei era singura doftorie de care avea nevoie. În ciuda hainelor mohorâte, a faptului că mai slăbise ceva, încă era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată şi se simţea îmbătat în prezenţa ei. Pielea fină, uşor îmbujorată de efort, o şuviţă de păr castaniu care scăpase de sub boneta ridicolă pe care o obligau să o poarte, strălucind în lumina soarelui, ochii verzi asemenea iazurilor

întunecate din codrii nesfârşiţi, cu genele acelea lungi care îi mângâiau obrajii. Iar gura ei, atât de perfectă şi moale...

Se blestemă în sinea lui că e aşa de nesăbuit. Nu ar fi trebuit să o lase să îi alunece printre degete când avusese ocazia. „Cum am putut să nu îmi dau seama că o iubesc?" Dar poate nu era totuşi prea târziu. A făcut ceea ce aşteptase de la el, a luptat atâta vreme pentru credinţele familiei lui. Oare ar putea găsi cumva o cale de a o cuceri? Măcar nu îl privea cu răceală, iar ăsta, credea el, era un semn bun.

– Uite, ţi-am adus şi nişte gălbenele. O să te ajute şi cu durerea de cap. Ia şi mănâncă mai întâi, te rog.

El se strădui să se ridice în şezut, iar ea îi dădu două bucăţele de pâine unse cu puţină miere, între care strecură puţină pulbere de gălbenele. El mestecă ascultător şi înghiţi, deşi gustul amar al plantei îl făcu să se strâmbe.

– Ai avut noroc, nu ştiu cum ai reuşit să ajungi acasă în halul în care erai, spuse Midori, în timp ce-i potrivea aşternuturile.

– Totul e cam înceţoşat în mintea mea. De multe ori mi-a venit să mă întind pur şi simplu la marginea drumului şi să mor acolo, dar am izbutit totuşi să merg mai departe. Se uită în sus la ea printre genele lăsate, simţindu-se mai nesigur decât fusese vreodată în viaţa lui. M-am gândit „dacă cineva mă poate vindeca, atunci Midori e acea persoană", dar... poate nu ar fi trebuit să mă întorc?

Ea se opri din trebăluit şi îl privi direct în ochi?

– Sigur că trebuia să vii. De fapt, nu ar fi trebuit să pleci deloc. A fost vina mea şi îmi pare rău. Eu... eu nu am vrut să te supăr atât de tare.

Nico o prinse de mână şi o trase în jos, făcând-o să se aşeze pe marginea patului.

– Nu, ai avut dreptate. Eu sunt cel care ar trebui să îşi ceară iertare. E de datoria mea să vă apăr pe voi toţi, aşa cum ai spus. Imediat ce mă pun pe picioare, voi face în continuare asta cât de bine mă voi pricepe.

El văzu cum privirea lui Midori se înceţoşează:

– Te întorci?

– În armată? Dacă nu sunt obligat, nu. Nu a fost cea mai minunată experienţă din viaţa mea şi oricum, cei mai mulţi dintre camarazii mei – bărbaţii alături de care am luptat – ori sunt răniţi, ori au murit. Dar mă voi alătura apărătorilor oraşului, dacă vor avea nevoie de mine. Reuşi să încropească un zâmbet şi luă drept un alt semn bun faptul că ea i-l întoarse. Apoi continuă: Cât am fost plecat, mi-am dat seama că nu îmi ajut prea mult familia dacă mor cine ştie pe unde. Le-am spus asta şi

celorlalţi, înainte de ultima luptă, şi cei mai mulţi au fost de acord cu mine. Unul dintre ei, Stephens, a fost cel care m-a găsit după luptă. El şi alţi câţiva au riscat întorcându-se după mine şi m-au ajutat să scap. A mers jumătate de drum alături de mine, apoi s-a întors la familia lui, care locuieşte undeva lângă Okehampton. Avea o mână ruptă, aşa că oricum nu ar mai fi putut lupta.

A fost greu să îşi ia rămas-bun de la flăcău, dar Nico era totuşi bucuros că Stephens va fi alături de cei dragi, indiferent ce se va întâmpla în continuare. Ajunsese să ţină la el în lunile lungi petrecute împreună.

I se păru că o aude pe Midori oftând – poate de uşurare, poate din cauza prostiei lui, nu ştia.

– Hai, încearcă să mănânci puţin, să-ţi recapeţi puterile, spuse ea, trăgându-şi mâna din palma lui. S-ar putea să fie nevoie de tine la apărarea oraşului mai repede decât crezi. Temperance şi cu mine avem de gând să te spălăm pe cap mai târziu. Ai fost avertizat!

– Vai, ce ameninţare cumplită: părul curat... Mimă un adevărat şoc: Cum voi supravieţui?

– Nu am idee. Acum mănâncă, te rog. Mă întorc repede.

– Da, stăpână, orice porunciţi.

Zâmbetul pe care i-l aruncă Midori când ieşi din odaie îl făcu să se simtă mai bine decât s-a simţit de luni de zile.

***

Cu un cearşaf înconjurat în jurul şoldurilor Nico, ajutat de Midori, intră într-o vană mare, folosită de obicei la spălatul rufelor. Cu un oftat de plăcere, se cufundă în apa fierbinte.

– Ah, ce bine e. Căldura asta îmi pătrunde în toţi muşchii amorţiţi... Îşi sprijini capul de marginea din spate a vanei.

– Vai, Nicholas, ce ţi-a mai crescut părul, parcă ai fi un regalist. Temperance îl privi critic, dar Midori zâmbi.

– Mie îmi place, spuse ea. Îi stă mai bine aşa.

El privi în sus, la ea, şi zâmbit larg:

– Atunci nu-l tai. Cuvântul tău e lege pentru mine.

– Nu fi copil. Peste obrajii ei se lasă un val de roşeaţă înfierbântată şi capul îi vâjâia. Simpla vedere a zâmbetului lui aveau acest efect straniu şi ştia sigur că aranjarea părului lui moale va fi o adevărată tortură pentru ea. Dar trebuia făcută şi asta, căci era aşa de năclăit de sânge şi noroi,

încât nici nu i se mai vedea culoarea adevărată. Te poţi ridica puţin în şezut, îl rugă ea, ca să-ţi torn apa asta pe cap?

El făcu ce i se ceruse.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să fiu afară şi să-mi vâr capul sub fântână, nu să te supun la asemenea eforturi.

– Ce vorbeşti acolo! Nici să nu te gândeşti să te dai jos din pat până nu eşti recuperat. Ai să vezi, în scurtă vreme ai să te simţi mult mai bine.

Adoptase un ton şăgalnic, pentru că acum, spălându-l pe cap, îşi aminti de noaptea furtunii de pe navă. Era o agonie înfiorător de plăcută să-l atingă acum, aşa, dar trebuia să o facă pentru binele lui, dar şi pentru binele aşternuturilor, care trebuiau să se păstreze curate. De altminteri, era foarte posibil ca pletele lui să fie pline de păduchi.

Din fericire, nu era cazul, dar a fost nevoie de trei ciubere cu apă şi de o mare cantitate de săpun de casă înainte ca auriul întunecat al pletelor lui Nico să iasă din nou la suprafaţă. Pe când îl ştergea încetişor, şuviţă cu şuviţă, având mare grijă să nu îl rănească, nu se putu împiedica să se bucure din suflet de sarcina ei. Părul lui era acum aşa de moale şi mătăsos, şi nu-şi dorea decât să-şi vâre degetele în el şi să-l tragă aproape. Dar nici vorbă de aşa ceva, fireşte.

– Începi să semeni cu tine, hohoti Temperance. Nu mai ai aerul acela de cerşetor.

– Mă bucur, îi înapoie el zâmbetul. Trebuie să recunosc că mă simt şi eu ceva mai uman. Şi m-aş putea lesne obişnui să am alături două doamne frumoase care să mă spele pe cap, aşa că vă rog, nu vă sfiiţi, sunt la dispoziţia voastră ori de câte ori doriţi.

Temperance chicoti şi îl ameninţă cu un cearşaf uscat:

– Las-o baltă. Ai să te poţi spăla singur de îndată ce te faci bine. Nu suntem sclavele tale.

– Vai, nu, dar trebuie să recunoşti că e un gând nostim. Poate ar trebui să vă răpesc? Să văd unde v-aş putea duce, într-un loc în care sclavia nu e abolită. Cred că în America, dacă nu mă înşel, mustăci el.

– Nici prin gând să nu-ţi treacă una ca asta, intră şi Midori în joc. Chiar dacă ne-ai răpi, te-ai lămuri curând că îţi va fi greu să ne determini să facem ceva, orice pentru tine. Aşa-i, Temperance?

– Sigur că da. Midori m-a învăţat câteva mişcări de autoapărare, aşa că să nu-ţi imaginezi că o să-ţi meargă cu mine.

Nico chicoti.

– Ei bine, se pare că s-a terminat cu visul meu.

– Dar dacă vrei, eşti binevenit să mă duci în America, continuă

Temperance. Mi-ar plăcea foarte mult să călătoresc în toată lumea, să văd ţinuturi noi. Vreau să am parte de aventură, la fel ca Midori şi mama ei.

– Doamne-ajută! bombăni Nico, dar ochii lui sclipeau amuzaţi. Alt băieţoi? Zău, Midori, ce ai învăţat-o?

– Nimic, jur, m-am străduit din răsputeri să îi explic că aventurile nu sunt chiar aşa de grozave precum par. Dacă ai putea s-o faci să se răzgândească, ţi-aş fi recunoscătoare.

– Niciodată, declară Temperance. S-ar putea să rămân doar cu visul, dar de răzgândit, nu mă vei putea determina să mă răzgândesc, mormăi ea. Un oraş sub asediu nu e un loc potrivit pentru o fată în creştere. Singura ei evadare e reveria, aşa cred.

Nico se ridică în picioare, iar ea îl înfăşură într-un cearşaf mare şi îşi feri privirea când el îşi desfăcu legătura din jurul şoldurilor, pe care şi-o păstrase chiar şi cât stătuse în vană.

– Mulţumesc, spuse el. Biata mea Temperance. Dar să ştii că nimeni nu ar trebui să trăiască aşa. Trebuie să sperăm că toate se vor sfârşi curând.

– Amin, cum ar spune unchiul. Midori îi dădu o cămaşă curată şi încercă să nu se uite la el când îşi prindea cearşaful uscat în jurul şoldurilor şi îşi trăgea cămaşa peste cap. Dar mintea ei avea alte idei şi îl privi pe furiş, pe sub gene, îmbătându-se cu imaginea lui. Era mai slab decât când îl zărise ultima dată pe jumătate dezbrăcat, cu corpul plin de zgârieturi şi cicatrici, dar în ochii ei era la fel de frumos. Simţi cum obrajii îi iau foc din nou, înghiţi o înjurătură şi se întoarse cu spatele. Nu trebuia să se lase impresionată în halul ăsta.

– Gata, sunt decent din nou, te poţi uita, glumi Nico din spatele ei. Când se întoarse la el, Nico era întins sub plapumă, bucurându-se în mod vizibil de aşternuturile curate pe care i le pusese Temperance cât el era în vană. Ochii lui sclipiră jucăuşi către ea:

– Îmi pare rău că nu sunt o priveliște prea plăcută, dar am să mă fac curând bine, ai să vezi.

– Nu e nimic în neregulă cu felul în care arăţi, după cum sunt sigură că ştii, răspunse Midori destul de înţepată, adunând de pe jos rufele murdare. Acum trebuie să duc astea jos. Oricum, nu ar trebui să stau singură cu tine, aici. Mătuşa Hesketh sigur ar avea ceva împotrivă.

Era adevărat, nu se cuvenea să stea singură cu el, deşi convalescent fiind, nu reprezenta o ameninţare la adresa virtuţii ei, îşi spuse Midori.

Cum se îndrepta spre uşă, îl auzi întrebând cu vocea lui gravă, uşor răguşită:

– Ţi-a fost dor de mine, Midori?

S-a întors încet şi a scuturat din cap, păstrându-şi expresia solemnă:

– Nu, deloc. A văzut cum ochii lui se fac mari de indignare, apoi Nico observă că faţa ei s-a luminat într-un zâmbet larg:

– Sigur că da, prostuţule, spuse ea. Familia ta şi...

El ridică din sprâncene, ca şi cum ar fi aşteptat ceva mai mult de la ea, dar Midori închise gura cu încăpăţânare. Buzele lui şoptiră:

– Atunci, vino încoace şi arată-mi cât de mult, porunci el. Nu am primit prea mult de când m-am întors, decât un sărut frăţesc.

În ciuda bunelor ei intenţii, picioarele ei i-au dat ascultare şi s-au îndreptat spre patul lui. A prins-o de mână să o tragă pe marginea patului, dar ea-şi pierdu echilibrul şi se trezi prăvălită peste el, aproape nas în nas.

– Ei bine, nu e tocmai ce dorea, dar îmi place, glumi el sărutând-o pe obraji, apoi alunecând către colţul gurii ei.

– Nico, protestă râzând, când el o cuprinse în braţe, să o tragă mai aproape. Când o sărută pe gură, ea se prefăcu a-l împinge, dar încercă să se mişte cât mai lin, gândindu-se la capul lui rănit. Tocmai încerca să scape din braţele lui, când o voce îngheţată lătră la ei din prag:

– Midori! Ce înseamnă asta? Ieşi imediat de aici. Unchiul tău o să afle negreşit despre comportamentul tău scandalos, fii sigură de asta.

Midori se depărtă de pat şi încercă să se apere:

– Dar eu...

– Nu o condamna pe Midori, e vina mea, zise Nico. Doar glumeam.

– Tu eşti bolnav, zise mama lui vitregă, de parcă asta i-ar fi scuzat comportamentul, dar Midori nu. Pleacă acum, Midori, ce mai aştepţi?

Midori se retrase sub ochii inchizitoriali ai mătuşii Hesketh, dar nu înainte ca Nico să-i facă cu ochiul, complice. „Eşti incorigibil", şopti în sinea ea, dar ieşi din odaie zâmbind. Ce bine era să îl aibă din nou acasă.

***

Midori era copleşită de o fericire pe care nimic nu o putea întuneca, nici măcar mustrarea pe care o primise din partea unchiului Jacob. Era o fericire să-l vadă pe Nico tot mai puternic în fiecare zi, să-i urmărească rănile vindecându-se. Şi chiar dacă mătuşa Hesketh preluase frâiele casei şi avea grijă să o ţină pe Midori mereu ocupată cu altele, nu o putea opri să îl viziteze pe Nico.

– Aşadar, chiar îl antrenai pe Daniel în ziua aceea? întrebă el a treia zi. Midori tocmai îi turna într-un pahar bere slabă amestecată cu scoarţă

pisată de salcie, ca să-i mai treacă durerea de cap. Leacul acesta fusese scuza ei ca să urce să îl vadă.

Ea încuviinţă:

– Da. Era aşa de hotărât să meargă să lupte, iar eu nu am suportat gândul să-l văd plecând total nepregătit. Voiam să-i dau măcar o şansă. Până acum s-a descurcat bine, iar unchiul e mulţumit că măcar a rămas în Plymouth.

– Îmi pare rău, spuse el.

– De ce?

– Pentru că nu te-am crezut. Pentru că m-am grăbit să trag concluzii. Apoi ridică din umeri: Pentru toate.

– Le-am dat uitării. Oricum, Daniel mi-a spus că sunt prea bătrână pentru el, aşa că speranţele mele cu el s-au năruit.

I-a zâmbit ironic, sperând că se va prinde în joc Nu voia să vorbească despre trecut, prefera să discute despre viitor, dar el se dovedise destul de laconic asupra acestui subiect. Midori se temea că li-a ars toate punţile când i-a refuzat propunerea de căsătorie. Deşi părea fericit să stea cu ea şi flirta cu neruşinare, nu ştia foarte sigur care îi erau intenţiile acum. Cum văzuse moartea în faţă de atâtea ori pe câmpul de luptă, se întreba dacă nu cumva nu încearcă să se distreze şi el puţin cât mai putea. Iar ea se întâmpla să fie prin preajmă, disponibilă. A ridicat spre ea o privire amuzată:

– Chiar a spus asta? Ce nătâng!

– Păi, am cel puţin doi ani mai mult decât el. Presupun că pentru cineva de vârsta lui asta înseamnă o veşnicie.

– Dumnezeule, dar cu mine cum rămâne? Eu ce sunt? Vreun ramolit?

– Fără doar şi poate. Probabil că se întreabă cum de mai eşti în stare să lupţi! Şi Midori râse: Nu contează, mi-am revenit din această dezamăgire.

– Mă bucur. Ochii lui licăriră din nou, iar ea se bucură când observă că avea o privire limpede, neîntunecată de umbra durerii. Când se întinse să îi cuprindă mâna, ea nu i se opuse. Degetele lui pline de bătături mângâiară palma ei asprită de muncile casei, iar ea simţi un fior străbătându-i tot trupul. Presupun că tu mă consideri pe mine bătrân. Cred că am cu mai bine de zece ani mai mult decât tine.

Lui Midori îi era greu să se concentreze asupra vorbelor lui. Ar fi preferat să se bucure de atingerea lui, fie ea cât de mică, dar trebuia să-şi adune gândurile.

– Cum? A, nu, eu nu judec oamenii după vârstă. Iar tu ești încă în deplinătatea celor mai multe dintre facultăți, nu?

El se strâmbă și o trase în jos, să se așeze lângă el:

– Oh, da. Vrei să-ți dovedesc?

Cum îl privea așa, în ochii de un albastru așa de intens în lumina ce venea dinspre fereastră, i se păru că vede în ei dorință și dor. Dar apoi expresia lui deveni serioasă. Îi cuprinse și cealaltă mână în palma lui, strângând-o tare. Îl văzu trăgând adânc aer în piept:

– Midori, mă întrebam...

Ea se aplecă mai aproape de el, tot trupul ei tremurând în așteptare. Să fie acesta momentul pe are-l așteptase atâta?

– Da?

O strângea tare de mâini, dar când deschise gura ca să vorbească, fu întrerupt de un strigăt ascuțit de indignare care venea din pragul ușii:

– Pleacă de lângă el, depravato! De câte ori trebuie să îți spun? Nu ești dorită aici!

Midori se ridică și încercă să se desfacă din mâinile lui Nico, dar el o ținea strâns.

– Nu, rosti el încet. Apoi se încruntă spre mătușa Hesketh:

– Ți-aș fi recunoscător dacă nu ai vorbi așa despre Midori. E binevenită în această odaie.

– Da, sunt sigură că e, dar nu voi permite ca astfel de lucruri să se întâmple sub acest acoperiș. N-are decât să se ducă să își fluture farmecele pe unde vrea. Să facă ochi dulci unui rănit! Nu ți-e rușine?

Întrebarea îi fu adresată direct lui Midori, care tresări violent la auzul nedreptei acuzații.

– Nu fac ochi dulci nimănui și am aceleași drepturi să vorbesc cu Nico la fel ca oricine altcineva din casa asta. Apoi tocmai ce i-am adus ceva de băut.

– Să vorbești, ha? Nu mă prostești tu pe mine!

– Destul!

Nico se ridică și își coborî picioarele pe podea.

– Midori, poți să-mi dai pantalonii, te rog? Ea îi aduse iute, dar îl privi cu îngrijorare când și-i trase și se ridică, lăsându-și cămașa neglijent, pe dinafară.

– Ești sigur că vrei să te ridici? Capul tău...

– La naiba cu capul meu! Nico își fixă mama vitregă cu un ochi înghețat, suficient de amenințător încât femeia să facă un pas îndărăt. M-am săturat să te tot amesteci și să faci tot felul de insinuări. Ce dracu' ai? De ce insiști cu ura asta față de Midori?

– Nu sunt deloc insinuări. Tocmai ce am văzut-o făcându-ți ochi dulci! Poți nega? E o mică vânătoare de avere care profită că nu ți-ai revenit încă bine și...

– Ce îndrugi acolo? Da, poate voi fi având eu ceva cheag, dar nu sunt chiar atât de bogat.

Mătușa Hesketh strânse buzele.

– De când a venit, a fost o pacoste, iar acum, că te-ai întors, nu avem nevoie de o gură în plus la masă. O vreau plecată până la sfârșitul săptămânii dacă nu e în stare să se poarte cum se cuvine.

– Plecată unde, mamă vitregă?

Din vocea lui Nico răzbătea o răutate glacială și își încrucișă brațele pe piept:

– În cazul în care nu ai sesizat, orașul e asediat din toate părțile. Sau poate te aștepți să treacă înot canalul?!

– Nu fi ridicol. Fața mătușii Hesketh se schimonosi într-o strâmbătură: Sunt sigură că poate găsi ceva de lucru aici, în Plymouth. Trebuie să câștige ca să se întrețină.

Nico încuviință:

– Oh, sigur că da. Am uitat ce munci mărunte face în casa asta, cum gătește, face curat și aleargă după cumpărături toată ziua. Iar tu te ostenești atât de mult supraveghind-o!!

Sarcasmul din vocea lui era de netăgăduit, iar mătușa Hesketh izbucni:

– Ea nu are ce căuta aici! Eu, da! strigă ea. Și nu pot suporta să stau în preajma ei!

Nico se uită la ea cu ochii mijiți:

– Ei, acum am ajuns la miezul problemei. Ce vreau eu să știu este de ce, și am de gând să aflu.

Se îndreptă către ușă:

– Hai, Midori, vino, tu la fel, mamă vitregă. Mergem la Jacob. Cred că el poate dezlega cimilitura asta.

– Jacob? De ce?

Mătușa Hesketh se holba la el, dar Nico nu o băgă în seamă. În schimb, o luă de mână pe Midori și începu să coboare scările.

– Mergem în salon. Acum!

Vocea lui nu lăsa loc de comentarii și, spre surprinderea lui Midori, mătușa Hesketh îi urmă. Nico trimise pe cineva să îl aducă pe Jacob.

– Problema asta trebuie rezolvată, spuse el deschizând ușa camerei mari de la parter. Intrați și luați loc.

Capitolul 30

Nico şi unchiul Marston şedeau pe una dintre banchetele de pe peretele îndepărtat, în vreme ce Midori şi mătuşa Kate se aşezară pe jilţurile cu mânere care erau puse faţă în faţă. Midori strecură o privire către mătuşa ei, dar aşteptă în tăcere să înceapă ceilalţi să spună ce aveau de spus. Nico inspiră adânc şi începu aproape imediat:

– Cred că e vremea să lămurim povestea asta o dată pentru totdeauna. În familia asta sunt răni vechi care au fost ascunse multă vreme şi cred că trebuie să le aducem la lumină dacă vrem să mergem mai departe. De acord, Jacob? Doar tu spuneai că e vremea să iertăm şi să uităm.

– Categoric. Unchiul ei părea mai vioi decât îl văzuse Midori de o bună bucată de vreme, ochii lui plimbându-se plini de interes de la Nico la sora lui.

– E uşor pentru tine să spui asta, bombăni mătuşa Hesketh, dar când Nico o străpunse din priviri, ea lăsă ochii în jos. Degetele ei frământau nervos un colţ de şal.

– Nu, nu e uşor. Când am părăsit Plymouth cu ani în urmă, nu voiam decât să vă uit pe voi toţi şi, pentru o perioadă, am reuşit. Întoarcerea aici a redeschis răni vechi şi, în timp, am învăţat că singura cale de a le vindeca este să le înţeleg cauza. Nu e vorba numai despre Midori aici, cu toate că ea pare să fi declanşat cumva toate astea. Cred că rădăcinile sunt mult mai adânci.

Unchiul Marston încuviinţă:

– Are dreptate, Kate.

Mătuşa Hesketh îi aruncă lui Midori o privire fugară:

– Toţi eram foarte bine până să vină ea.

Midori deschise gura să se apere, dar nu apucă:

– Dacă nu ar fi fost Midori, eu nu m-aş fi întors niciodată, interveni Nico. Sau poate ai fi preferat să mă crezi şi în ziua de azi mort?

Mama lui vitregă scutură involuntar din cap, iar el continuă:

– Nu, nici eu nu cred asta. Cele mai multe mame preferă să-şi ştie copiii întregi şi sănătoşi, fie ei chiar şi copiii vitregi, aşa că bănuiesc că nu ai mers atât de departe. Cu toate că trebuie să recunoaştem că nu ţi-a păsat prea mult de mine cât am trăit aici. Poate a venit vremea să îmi spui şi mie de ce? Ce rău atât de cumplit am săvârşit de nu suportai se mă vezi în faţa ochilor? Ştiu că am fost cam nărăvaş, dar aşa erau cei mai mulţi

copii de seama mea. Şi, cu toate că fraţii mei vitregi nu erau cu mult mai buni, ai avut destul de multă grijă de ei.

Mătuşa Hesketh se luptă cu sine însăşi câteva clipe, ca şi cum nu şi-ar fi găsit cuvintele, apoi acestea izbucniră din gura ei într-un adevărat torent:

– Arătai ca primul meu născut, cel pe care l-am pierdut şi pe care mi l-am dorit atât de mult! Am crezut... am crezut că, dacă l-aş putea păstra, atunci toate chinurile se vor justifica, dar nu a fost să fie. A fost luat de lângă mine în vreme ce tu... tu erai sănătos ca o nevăstuică. Dar nu erai al meu.

Şi obrajii femeii se umplură de lacrimi.

– Dar de ce era atât de important? Doar îi aveai pe ceilalţi copii ai tăi, nu? întrebă Nico, ceva mai blând.

– Pentru că... pentru că a fost conceput înainte de a mă mărita cu tatăl tău. Era fiul bărbatului pe care l-am iubit, Rafael Rydon. Cel cu care mama ta s-a măritat!

Iar mătuşa Hesketh întoarse o privire acuzatoare spre Midori:

– A fost numai vina lui Hannah! Ar fi trebuit să mă mărit cu Henry Forrester – iar acum aş fi avut titlul de lady –, dar, pentru că eram doar o copilă, el a rupt logodna. Apoi Rafael a plecat, iar tata a insistat să mă mărit cu bărbatul căruia i-a promis-o pe mama ta, Ezekiel Hesketh.

Toate acestea erau lucruri noi pentru Midori şi toate erau foarte încâlcite. Aşteptă să audă mai multe.

Nico ridică din sprâncene:

– Desigur că, dacă Forrester nu era tatăl copilului, avea toate motivele să fie ofensat. Iar tu îl iubeai pe Rydon, nu pe el. Dar cine a fost Rydon ăsta?

– Un căpitan de navă, omul cu care am navigat în Japonia, interveni, Jacob iar sora lui încuviinţă.

Nico se încruntă:

– Şi ţi-a promis că te ia de nevastă?

– Nu, dar dacă s-ar fi întors, sunt sigură că l-aş fi putut convinge. Eram tânără şi frumoasă, şi dacă aş fi apărut în faţa lui cu fiul lui în braţe...

„Mătuşa Hesketh e desfrânata aici, nu eu" Midori ar fi râs de ironia situaţiei, dacă discuţia nu ar fi fost atât de serioasă.

Lacrimile se rostogoleau şiroaie în continuare pe faţa mătuşii Hesketh, iar mâinile ei împătureau şi despătureau mecanic pulpanele fustei.

– Aşa că am fost obligată să îl iau pe Ezekiel şi diavolii lui împieliţaţi.

– Diavoli împieliţaţi? Deci asta gândeai despre noi?

– Nu, nu chiar. Tu erai mititel şi nu te uram, nu, sigur că nu, numai că după ce mi-am pierdut copilul, vederea ta îmi amintea mereu de el. Şi pentru că mama ta a fost verişoară cu Rydon, semănai atât de mult cu el, nici nu ai idee cât... iar pentru mine a fost o agonie să te văd crescând!

Unchiul Marston i-a dat o batistă mare, iar Kate şi-a înfundat faţa în ea, umerii zguduindu-i-se de suspine tăcute.

– Înţeleg, zise Nico. Dar asta s-a întâmplat cu multă vreme şi în mod categoric trebuie să îţi dai seama că tu şi numai tu ai fost răspunzătoare pentru toate, nu. Nu poţi continua să-i învinovăţeşti la nesfârşit pe ceilalţi. Trebuie să te ierţi pe tine însăţi odată şi-odată.

Midori nu îşi mai putea ţine gura, mai ales că era încă nedumerită de ceva:

– Dar ce au toate astea de-a face cu mine? Ai spus că a fost vina mamei mele că nu eşti lady Forrester, dar ea nici măcar nu era aici!

Mătuşa Hesketh îşi scoase faţa din batistă, privind-o furioasă pe Midori:

– Nu, dar dacă nu ar fi fugit ca un băieţoi, nu ar fi trebuit să mă mărit cu Ezekiel. Ar fi trebuit să fie soţul ei! Îmi pare rău, Nicholas, dar trebuie să fii de acord că era un bărbat prea amabil şi aş fi preferat să mă mărit cu oricine altcineva, numai cu el nu. Dar Hannah fugise, iar tata era obligat să îşi onoreze contractul încheiat cu el. Cum căzusem în dizgraţie, asta a fost pedeapsa mea. Ar fi trebuit s-o încui în dormitor pe cocheta aia mică şi proastă când m-am dus să mă întâlnesc cu Rafael...

– Degeaba te lamentezi acum, Kate, îi aminti cu blândeţe unchiul Marston.

– Poate, dar acum Midori îi calcă pe urme. Îşi fulgeră nepoata din priviri: Nu cochetează numai cu Nicholas. Ştiu că de ceva vreme se strecoară afară din casă, fără doar şi poate se întâlneşte cu cine ştie ce bărbat. Ce s-a întâmplat, a fost omorât şi acum te-ai hotărât să îţi găseşti altul, de pe lângă casă?

Midori fu cât pe ce să se sufoce:

– Cum? Nu, eu niciodată...

Apoi îşi aminti de orele petrecute cu Daniel pe plajă. Dorea să se apere, dar nu ştia cum să le spună rudelor despre priceperea ei în mânuirea armelor, ceea ce în ochii mătuşii Marston ar fi fost un bolovan în plus de aruncat în ea.

Nico sări în apărarea ei:

– Midori nu „cochetează” cu nimeni, iar eu sunt martor. Tatăl ei a învăţat-o tehnici de autoapărare – cred că e un lucru necesar în ţara din care vine ea – şi a încercat să îl înveţe pe Daniel ceea ce ştie, ca să-i dea o şansă de supravieţuire în acest război blestemat. Aşa-i? Nico îi puse o mână pe braţ, strângând-o încurajator.

– Tehnici de luptă? O fată? Mătuşa Hesketh îi ţintui cu o privire ucigătoare, cum era de aşteptat.

– Vine din altă cultură, soră. Unchiul Marston se întoarse către Midori, zâmbind: Eu, unul, sunt foarte recunoscător pentru o astfel de măsură de precauţie. Daniel este atât de important pentru mine.

Nico privi către mătuşa Hesketh:

– Aşadar, se pare că numai tu eşti de vină pentru tot răul ăsta, deci va trebui să termini odată cu toate. E vremea să uităm trecutul şi să trăim în prezent. Ai şi alţi copii, pe care îi iubeşti, nepoţi pe care ar trebui să-i vezi mai des şi, fie că-ţi place, fie că nu, eu sunt aici. Nici eu, nici Midori nu plecăm nicăieri deocamdată şi ne-am săturat să trăim cu duşmănia asta a ta. Trebuie să înceteze.

– Sunt de acord cu Nicholas, Kate, spuse unchiul Marston. Am fost îngăduitor cu tine prea multă vreme, lăsându-te să îţi plângi de milă şi să îţi reverşi toate frustrările asupra celor care nu meritau. Pesemne că bunul Dumnezeu trebuie să mă creadă foarte neglijent şi am să mă rog pentru iertarea Lui. Dar pentru binele sufletului tău nemuritor, Kate, trebuie să te schimbi sau mă tem că nu îţi mai pot permite să stai aici. Destul e destul.

Suspinele mătuşii Hesketh îngheţară şi căscă ochii mari la fratele ei, cu o expresie de năuceală totală înscrisă pe chip:

– Doar nu vorbeşti serios! Ai nevoie de mine ca să-ţi conduc gospodăria, nu?

– Nu, Kate, nu. Vocea unchiului Marston era categorică: Temperance e aproape suficient de mare ca să se ocupe de toate şi, în plus, o are pe draga mea nepoată, care o poate ajuta. Îţi sugerez să te rogi pentru îndrumare şi apoi să vii să îmi spui ce ai hotărât. Dacă alegi să rămâi, mă voi aştepta să te schimbi şi să nu mai priveşti în trecut.

În faţa celor trei perechi de ochi care o cercetau cu interes aşteptând să vadă ce va spune în continuare, mătuşa Hesketh se prăbuşi brusc. Midori ar fi putut jura că femeia îmbătrânise cu zece ani sub privirea ei, căci umerii i se lăsară, faţa îi căzu. A fost ca şi cum tot aerul din plămânii ei ar fi ieşit dintr-odată, laolaltă cu toată vrăjmăşia şi înverşunarea ei.

– Da, bine, acum... acum îmi dau seama cât de strâmbă a fost

gândirea mea. Aveţi dreptate, da, toţi aveţi dreptate, am făcut o greşeală şi am plătit pentru ea. Se uită spre Nico: Îmi pare rău, foarte rău... Îşi suflă nasul, apoi trase aer adânc în piept şi se întoarse către Midori: Şi îmi cer iertare dacă am fost prea aspră cu tine. Fratele meu are dreptate, ar fi trebuit să îmi amintesc vorbele Domnului – un copil e nevinovat, indiferent ce ar fi făcut părinţii lui. Şi, în deplină onestitate, nu o pot condamna pe Hannah că a fugit de Ezekiel. Îmi doresc să fi făcut şi eu la fel, dar nu am avut curajul ei.

– Atunci, hai să mergem mai departe şi ce a fost a fost. Nico se ridică, o trase în sus pe mama lui vitregă care şedea pe jilţ şi o cuprinse într-o îmbrăţişare de urs, cum numai el era în stare. Midori o invidie pe femeie, căci ar fi vrut să se simtă şi ea în siguranţă în braţele lui, numai că nu era sigură că locul acela i se mai cuvenea.

Îşi privi unchiul îmbrăţişându-şi, în mod cu totul excepţional, sora. Era fericită că atmosfera se limpezise şi spera ca de acum încolo lucrurile să fie mult mai uşoare.

„Mai uşor şi pentru Nico să mă ceară din nou de nevastă?" Abia dacă îndrăznea să mai spere.

***

Peste salon se pogorî o linişte care în scurtă vreme fu spartă de zgomotul uşii din faţă, deschisă furtunos, apoi izbită de perete, şi de paşii grăbiţi care urcau scările. Nico, care era pe punctul de a spune ceva, schimbă o privire cu Jacob, care se încruntase. „Ce mai e acum?" Se simţea epuizat emoţional după confruntarea prin care tocmai trecuse şi nu era sigur că mai era în stare să se confrunte şi cu altele pe ziua de azi.

Daniel năvăli în odaie fără să se mai ostenească să bată la uşă. Roşu la faţă, gâfâind, se opri în prag să-şi tragă răsuflarea înainte de a le da veştile:

– Regele însuşi este... la porţile oraşului. A adus o armată... zvonurile vorbesc despre douăsprezece mii de oameni. Închise ochii şi inspiră adânc: I-am văzut eu însumi când veneau, bătând din tobe şi fluturând flamurile. Pesemne vor să ne sperie cu tot spectacolul ăsta, dar o să le arătăm noi lor.

– Sunt pregătiţi de atac? Jacob se repezi la tânăr şi îl apucă de braţ, de parcă ar fi vrut să-l împiedice să plece să înfrunte o asemenea oaste nemaivăzută.

Daniel scutură din cap:

– Nu încă, tată, trebuie să își instaleze tabăra mai întâi, dar curând.

– Va fi nevoie de cât mai mulți oameni în putere spuse Nico. Voi da o mână de ajutor, dar mai sunt ceva muschete de rezervă? Mă tem că eu mi-am pierdut-o pe a mea.

– Doar nu ai de gând să lupți! În starea ta! Mama lui vitregă se uita la el îngrozită, cu ochii plini de neîncredere și teamă. Ar fi vrut să o încurajeze, să îi spună că totul va fi bine, dar nu a fost în stare să îngaime două vorbe. Cum ar fi putut rezista orașul în fața asediului unei asemenea armate?

– Mă simt mai bine, zise el. Rana mi s-a vindecat aproape complet și nu mă mai doare capul. Era o minciună, dar se simțea totuși ceva mai bine. Și oricum nu putea sta în pat fără să facă nimic.

Privi spre Midori, care rămăsese tăcută. Sperase că va apuca să vorbească între patru ochi cu ea în după-amiaza aceea, dar poate nu venise momentul.

– Îți găsesc eu o armă, promise Daniel, care apoi se întoarse către Midori: Ar fi bine să îmbucăm ceva înainte, crezi că ai putea încropi ceva pentru noi? E posibil să nu apucăm să mâncăm mai târziu și vom avea nevoie de toată puterea.

– Da, sigur că da. Imediat vă pregătesc.

Înainte ca Nico să îi prindă privirea, ea ieși din odaie. El înjură în gând: „Blestemat fie regele ăsta, de ce a trebuit să apară tocmai acum? Să-l ia toți dracii!"

***

O jumătate de oră mai târziu, unchiul Marston veni în bucătărie, unde Nico și Daniel dădeau gata ultimele îmbucături de tocană.

– Ha! zise el, cu un aer surprinzător de mulțumit. Tocmai ce am auzit de la un vecin. Maiestatea Sa se așteaptă ca garnizoana noastră să se predea imediat, căci a trimis un mesaj prin care ne transmite „Predați-vă sau veți fi nimiciți". Evident, a primit un refuz categoric.

– Da, așa și trebuia, mormăi Daniel cu gura plină.

– Ce-o să se întâmple acum? întrebă Temperance. Ea stătuse până acum retrasă, iar Midori a văzut-o ducându-și de mai multe ori mâna la buzunarul șorțului, de parcă ar fi vrut să verifice dacă briceagul ascuțit era acolo.

– Păi, se pare că a fost foarte furios, cum era de așteptat, continuă unchiul Jacob. Pesemne că nu și-a crezut urechilor, așa că a trimis un alt

mesager, cu aceeaşi cerere. I s-a transmis prin mesager că oraşul Plymouth nu i se va preda niciodată şi că, dacă mai trimite un mesager, va fi spânzurat.

– Vai de mine, acum sigur va ataca! Biata Temperance tremura vizibil, dar tatăl ei nu păru a băga de seamă. Aşa cum i-a spus Midori lui Nico, verişoara cea mică a încercat să fie curajoasă în timpul acestui război, dar începuse să îşi piardă puterile, asemenea tuturor, de altminteri. Midori o cuprinse de după umeri, ca să o încurajeze.

– Aşa e, nu e nicio îndoială, zise unchiul. De atacat, sigur ne va ataca, e doar o problemă de timp.

Midori aruncă o privire spre Temperance şi îşi spuse că cel mai bine ar fi să-l îndepărteze puţin pe unchiul Marston de fiica lui, până îi mai trece entuziasmul.

– Unchiule Marston, cred că mătuşa Hesketh te aştepta ca să îi aduci veşti. Tocmai voiam să-i duc o tavă cu mâncare. Vrei să mă însoţeşti?

– Da, sigur. Ia-o înainte, Midori.

Departe de urechile celorlalţi, ea îl întrebă:

– Avem vreo şansă să rezistăm în faţa unei armate aşa de numeroase cum e aceea a regelui?

Lui Midori i se părea imposibil, dar ştia că în mintea mândrilor locuitori ai acestui oraş nu exista nicio altă alternativă.

– Trebuie. Mă alătur eu însumi apărătorilor oraşului, aşa cum ar trebui să facă orice bărbat în putere, femeie sau copil.

– Tu? Dar credeam că nu vrei să lupţi. Midori era surprinsă de această întorsătură a lucrurilor.

– Acum îmi dau seama, am fost mult prea egoist. Domnul are nevoie de noi toţi să luptăm pentru ceea ce este drept şi ar fi trebuit să îl ascult pe Daniel. Nu am vrut să îl văd rănit, dar se pare că se descurcă destul de bine, în mare parte mulţumită ţie. Aici, Jacob îi zâmbi recunoscător.

– Nu, sincer, n-am făcut nimic, dar... chiar trebuie să mergi şi tu? Sunt sigură că sunt mulţi alţii care ar putea merge în locul tău. Midori îl considera pe unchiul ei prea bătrân pentru a face faţă durităţii unui război. Nu-i ştia exact vârsta, dar bănuia că are în jur de cincizeci de ani şi era aproape sigură că nu a mai luptat niciodată.

El dădu din cap:

– Da, e de datoria mea.

Brusc, lui Midori îi veni o idee:

– Unchiule, adineauri ai spus cumva „toţi bărbaţii, femeile şi copiii”?

El făcu semn că da.

– Atunci, pot să merg şi eu?

El înclină capul într-o parte, de parcă nu ar fi fost sigur că a auzit bine:

– Vrei să lupţi? Eşti sigură? Dar eu nu am spus că e obligatoriu!

– Ştiu asta, dar vreau. Din tot sufletul.

– Foarte bine, atunci. A venit vremea să ne ridicăm întru apărarea credinţelor noastre. Unchiul ei o bătu uşurel pe umăr: Mă bucur că vii cu noi şi sunt mândru să te pot numi nepoata mea. Şi... dacă cumva... adică... ştii tu... vreau să îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut, pentru toată osteneala ta. Ştiu că nu a fost uşor pentru tine, dar mereu te-ai străduit să fii la înălţime.

Midori îi zâmbi:

– Nu, eu îţi mulţumesc pentru că m-ai primit în casa ta. Îţi sunt foarte recunoscătoare.

Şi au lăsat lucrurile aşa, niciunul dintre ei nevoind să creadă că s-ar putea să fie ultima lor şansă de a-şi exprima sentimentele.

Unchiul Jacob îi spuse cu simplitate:

– Domnul fie cu tine, Midori!

Iar Midori îi răspunse:

– Amin!

Aşa fusese învăţată. Şi aşa i se părea corect.

***

După ce şi-a lăsat unchiul cu mătuşa Hesketh, Midori coborî scările cufundată în gânduri. Faptul că unchiul a acceptat să o lase să lupte nu făcea decât să îi arate cât de gravă era situaţia şi spera din suflet că va putea da o mână de ajutor. Bubuiturile ghiulelelor de tun şi răpăitul muschetelor se auzea deja limpede. Trase adânc aer în piept. Se pare că lupta începuse deja sau măcar o mică încăierare, ceva. În aer plutea un miros greu de praf de puşcă, dar, în mod ciudat, asta păru a o calma.

„Asta am fost educată să fac. Tata şi Ichiro m-au pregătit bine; mă pot descurca singură." Viaţa sau moartea ei erau la voia zeilor. Dar dacă... dar regretele nu-şi mai aveau rostul. Trebuia să îşi accepte soarta, oricare va fi fiind ea.

Când s-a întors în bucătărie, doar Nico mai era acolo, şi arăta ca şi cum ar fi rămas să o aştepte pe ea. Veni lângă ea şi, fără a scoate o vorbă, o cuprinse în braţe şi o trase spre el.

– Midori.

Cuvântul suna ca o mângâiere, iar ea închise ochii, să se bucure de această clipă. Îl strânse şi ea, lipindu-se de pieptul lui.

– Nu mai avem timp, trebuie să plec, oftă el. Daniel mă aşteaptă afară. Nu aşa mi-aş fi dorit să-mi petrec această după-amiază...

Apoi se opri, ca şi cum ar fi vrut să-i spună atât de multe, dar nu ştia cum.

Midori privi în sus către el şi zâmbi:

– Ştiu, dar să sperăm că se va termina curând.

– Mereu atât de optimistă, şopti el, privind-o fix, de parcă ar fi încercat să îşi întipărească imaginea chipului ei în minte. Sper că ai dreptate. Apoi privirea lui se făcu drăgăstoasă: Eşti cea mai uimitoare femeie pe care am cunoscut-o vreodată, ştii asta, nu. Şi, înainte ca ea să apuce să-i răspundă, se aplecă şi o sărută pătimaş, adânc, iar în câteva secunde dispăru pe uşă.

Midori rămase stană de piatră câteva clipe, apoi se scutură şi încercă să îşi adune gândurile. Da, Nico avea dreptate, timpul era scurt, iar ea avea atâtea de făcut.

Capitolul 31

Temperance intră în dormitorul pe care îl împărţeau şi îşi sperie verişoara, care nu auzise uşa deschizându-se.

– Ce faci aici, Midori?

– Mă pregătesc de luptă, spuse Midori, continuându-şi pregătirile. Voi fi mai de folos pe câmpul de luptă decât aici, acasă. Unchiul Jacob a spus că e nevoie de mine.

– A spus el asta? zise copila neîncrezătoare.

– Da, e uimitor, nu-i aşa? Midori reuşi să încropească un zâmbet. Îmi pare rău că te las cu mătuşa Hesketh şi cu servitorii, dar...

– Nu-ţi fă griji, o să ne descurcăm. Du-te şi scapă-ne de blestemaţii ăia de regalişti. Mai am puţin şi îmi ies din minţi dacă nu câştigăm mai repede războiul ăsta.

Midori observă cearcănele adânci de sub minunaţii ochi ai lui Temperance. Era limpede că biata fată era îngrozită. Dar cine ar fi putut să o condamne?

– Eşti sigură? Midori nu ar fi vrut să o lase pe Temperance, dacă prezenţa ei ar fi putut să o încurajeze cumva.

Temperance încuviință din cap:

– Da, categoric, du-te.

O jumătate de oră mai târziu, Midori era pe drum; în scurtă vreme l-a găsit pe Daniel, căci știa unde avea postul.

– Ce s-a mai întâmplat? Ceva vești? întrebă ea.

El făcu semn că nu:

– Nu, nu cine știe ce. Cred că regele încearcă să ne sperie, dar probabil că o să se aleagă cu o răceală dacă mai stă mult pe aici. A făcut un adevărat spectacol plimbându-și armatele pe sub zidurile orașului, ca și cum asta ar fi putut avea vreun efect asupra noastră. De altfel, nici nu s-ar pricepe la altceva.

Midori știa că Daniel încerca, în parte cel puțin, să se convingă singur, așa că nu îl contrazise. Mintea e un lucru puternic, iar dacă vărul ei se putea convinge singur că nu se teme, cu atât mai bine.

– Nu a găsit niciun punct slab pentru atac, continuă Daniel, chiar dacă soldații lui au încercat deja de două ori să ia cu asalt zidurile.

– Asta e bine.

De fapt, regaliștii au fost alungați de fiecare dată, de-a lungul întregii zile; se pare că locuitorii orașului aveau din nou norocul de partea lor. Întâmplător, o impresionantă forță navală sub comanda căpitanului William Batten era ancorată în Millbay, iar când căpitanul a auzit ce se întâmpla, a decis să își coboare toți marinarii la țărm și să ajute la apărarea orașului. Midori a văzut femei și copii învârtindu-se de colo-colo și încercând să ajute trupele: femeile aduceau praf de pușcă, provizii și gloanțe, iar copiii trebăluiau și cărau și ei ce puteau. Era foarte probabil ca toți să fie expuși la imagini de coșmar, dar asta nu i-a împiedicat să fie acolo și să-i încurajeze pe oșteni.

– Toți vrem să ne facem datoria, atât cât ne stă în puteri, a murmurat o femeie când Midori a intrat în vorbă cu ea.

Cum nimeni nu se aventura încă în afara zidurilor pentru o luptă în toată regula, Midori a pus bucuroasă umărul să ajute femeile. La căderea nopții, s-a dus să stea alături de ele și de alți câțiva soldați în jurul unui foc plăpând. A venit și Daniel și au mâncat cu toții puținul care li s-a dat. Peste puțin timp, Midori auzi vocea pe care o așteptase:

– A, Daniel, iată-te. Eram... Midori?? Ce cauți aici?

– Am venit să dau o mână de ajutor. Îl privi pe Nico, în timp ce acesta se așeza lângă ea pe pământ. Tu, dintre toți oamenii, ar trebui să știi cel mai bine că aici e locul meu.

El se încruntă:

– Mda, aşa cred, dar... speram să te ştiu în siguranţă, în patul tău.

– Nu până nu se va termina totul. Şi ca să-i dea de înţeles că nu era dispusă să facă niciun fel de concesii în acest sens, schimbă vorba: Unde e postul tău? În partea cealaltă a oraşului?

– Nu, tocmai ce am fost trimis aici. Se pare că e nevoie de mai mulţi oameni în acest perimetru.

– Bun. Înseamnă că vom lupta împreună toţi trei. Şi Midori îi zâmbi încurajator lui Daniel.

– Excelent, răspunse tânărul.

Nico tot nu părea prea convins, dar nu i-a contrazis. A bombănit doar:

– Oricum, n-am idee cum ai să lupţi îmbrăcată aşa! Şi se uită încruntat la pelerina ei lungă, maronie.

Midori zâmbi şi ridică poalele:

– Nu-ţi fă griji, m-am gândit la asta.

Pe dedesubt purta o pereche de pantaloni vechi de-ai lui Daniel, iar Nico făcu ochii mari când văzu:

– Doar nu vorbeşti serios!

– Ba sigur că vorbesc. Nu am vrut să ies în evidenţă cu o hakama şi, cum îmi era imposibil să lupt în fustă, m-am gândit să îmbunătăţesc puţin lucrurile. Uite, am deja o vestă bărbătească din piele. Aşa, poate că mâine voi păcăli vreo câţiva oameni că sunt băiat.

Nico clătină din cap, dar nu mai făcu niciun comentariu. În schimb, se aplecă asupra unui bol cu supă pe care i-l adusese cineva iar Midori se bucură să-l vadă mâncând.

– Poate ar trebui să te duci acasă, Midori, spuse şi Daniel în cele din urmă. Oricum nu va fi nicio luptă până dimineaţă şi poate ar trebui să dormi cât mai confortabil. Şi făcu un semn din cap spre Nico: Şi tu la fel. Doar dacă nu eşti cumva de pază în noaptea asta.

– Nu, nu în seara asta. Tu?

– Da, dar nu vă faceţi griji, voi fi bine. M-am obişnuit deja.

Nico îşi termină supa, apoi se ridică, întinzând mâna să o ajute şi pe Midori să se ridice.

– Ce zici, mergem? Cu cât ne băgăm mai repede în pat, cu atât mai bine. Presupun că regele Carol o să ne trezească dis-de-dimineaţă.

Ea îl prinse de mână şi se lăsă trasă în picioare.

– Bine, atunci. Dar să ne dai de ştire dacă se întâmplă ceva, Daniel, da? Promiţi?

– Jur!

Pe când se îndreptau spre casa lui Jacob, Midori constată cu surprindere că mâna lui Nico, în loc să-i dea drumul, se strângea în jurul palmei ei. Degetele lui se împleteau cu ale ei, mult mai mici, şi păreau a se potrivi perfect. În ciuda tuturor nenorocirilor din jur, Midori se simţea în siguranţă, protejată, şi asta graţie acestei atingeri atât de mărunte. Au mers în tăcere până la casa cufundată în beznă. În faţa uşii, Midori se întoarse spre Nico să îi spună câte ceva din ceea ce-i zbura prin minte, dar nu ştia nici cum să înceapă, nici dacă acesta era momentul potrivit.

– Nico, poţi să mă trezeşti dimineaţă ca să ne întoarcem împreună?

– Sigur că da. Nu te scap din ochi. Nu până când nu se termină totul.

– Cum, crezi că nu sunt în stare să mă apăr singură? Ea-şi puse mâinile în şold, simţind cum enervarea începe să clocotească în ea. Am crezut că am făcut dovada priceperii mele cu mult timp în urmă. Şi m-am mai antrenat.

El păşi mai aproape de ea şi îşi strecură un braţ în jurul taliei, trăgând-o în braţele lui.

– Poate îmi amintesc, poate chiar prea bine, îi şopti la ureche. Din câte îmi aduc aminte, ai sfârşit stând peste mine. Şi trebuie să ţi spun că nu aş vrea să mai faci asta nimănui altcuiva. Căci vezi tu, va trebui să-l omor.

Midori simţi cum i se înfierbântă tot trupul la sugestia din cuvintele lui. Încercă să îi cerceteze chipul, dar întunericul nu o ajuta prea mult.

– Nico! Să nu cumva... nu ştiu ce ţi-a venit.

– Carpe diem, Midori, spuse el, dezmierdându-i urechea dreaptă, ceea ce îi dădu fiori fierbinţi pe şira spinării. Am auzit pe cineva vorbind despre asta. Trăieşte-ţi clipa. Nu amâna lucrurile pe care ai vrea să le spui sau să le faci, căci mâine s-ar putea să fie prea târziu.

– Înţeleg. Şi tu ce vrei de fapt?

– Să mă culc. Cu tine.

Era o neobrăzare, la drept vorbind, dar Midori ştia că şi ea îşi dorea asta, şi apoi ce motiv avea să reziste, să se opună? Mda, probabil erau câteva, dar nu avea chef să se gândească la ele acum. Încercă un protest slab:

– Dar...

El îi opri şuvoiul de vorbe punându-i un deget pe buze:

– Şşştt... Să nu ne irosim timpul vorbind. Doar spune da, te rog?

– Da, şopti ea.

Îi simţi zâmbetul pe buze, căci gura lui o astupă pe a ei cu un sărut

scurt, dar pătimaş. Apoi o luă de mână şi o trase după el în casă, pe scări, apoi în camera lui de sub streaşină. Instinctiv, amândoi păşeau tiptil, deşi probabil nu era nevoie de astfel de precauţii. Şi unchiul Marston, şi mătuşa Hesketh dormeau buştean, iar Temperance nu ar fi îndrăznit să se aventureze din camera ei, iar servitorii nici atât.

– Abia aştept să te văd în pantalonii ăia, şopti Nico, aprinzând cu destulă greutate o lumânare. Se întoarse şi o ajută cu pelerina, apoi îşi plimbă mâinile pe şoldurile, pe spatele ei, acolo unde materialul era lipit de trup.

– Hmmm, mormăi el, sunt destul de sigur că pe Daniel nu au stat niciodată aşa!

– Dacă ai de gând să râzi de mine, eu plec, protestă Midori. Iar când ea se prefăcu a o lua spre uşă, o apucă de braţ şi o trase la pieptul lui.

– Nu râdeam de tine, crede-mă. Pur şi simplu nu îmi găsesc cuvintele potrivite ca să îţi spun cât de ispititoare arăţi îmbrăcată aşa. Pur şi simplu mă scoţi din minţi.

Mâinile lui erau ocupate cu şireturile corsajului, iar ea îi întoarse favoarea, ajutându-l cu nasturii cămăşii, cu toate că îi era greu să se concentreze asupra acestei sarcini atât de simple acum, că gura lui Nico o căuta iar pe a ei.

Săruturile lui erau tot ceea ce visase Midori încă din noaptea furtunii. Atunci iniţiativa fusese a ei. Acum, rolurile se inverseră iar ea descoperi că îi plăcea chiar mai mult aşa. Deşi el începu încet, era evident nerăbdător, dorinţa de a o avea înfierbântându-i sângele. Îl auzi gemând când îl sărută la rândul ei cu toată emoţia pe care o ţinuse zăgăzuită atâta vreme. Avea gust de bere şi mirosea a praf de puşcă, dar dincolo de asta era mireasma lui unică, pe care o cunoştea şi o iubea atât de mult. Îi inspiră adânc parfumul şi îşi saltă coapsele, frecându-le de partea din faţă a pantalonilor lui. Ştia că asta îl va înflăcăra şi mai tare, ceea ce nu făcu decât să îi aprindă şi mai mult propria ei dorinţă.

– Îţi place? şopti ea, timidă, dar totodată dorind să fie şi îndrăzneaţă.

– Mmm, nici nu ştii cât de mult. Poţi să o faci din nou.

Reuşiseră să scape amândoi de haine în timp record, iar ea îi putu simţi în sfârşit pielea fierbinte lipită de a ei din cap până-n picioare. Degetele ei alergau pe trupul lui, urmând contururile tari ale muşchilor bine conturaţi ai braţelor, ai pieptului. Era aşa de mare, de perfect, de... „al meu cu totul”. Descoperi că îi place să atingă părul de pe stomacul lui care se prelungea în jos, spre vintre. Degetele ei au urmat dâra pe păr şi apoi a îndrăznit să meargă mai departe. L-a auzit gâfâind scurt.

– Midori!

Vocea lui era mai răguşită decât de obicei, ca o mângâiere senzuală. Îi sărută clavicula, în vreme ce mâinile lui urmau curbele spatelui ei. Atingerea lui era atentă, blândă, dar pielea ei era atât de sensibilă acum, încât i se părea că degetele lui trasează dâre de foc pe spatele ei. Îi sărută sânii, unul mai întâi, apoi celălalt, apoi îi gâdilă sfârcurile cu buzele, cu limba, în vreme ce mâinile lui continuau să exploreze. Degetele lui îi găsiră repede calea între picioarele ei, iar Midori avu senzaţia că se topeşte cu totul în chiar această clipă. Era mai mult decât minunat.

– Nico, te rog... Ştia foarte bine ce anume cerea, i se vorbise despre astfel de lucruri, dar până acum nu a realizat niciodată ce plăcere imensă presupuneau toate acestea.

El o ridică repede şi o întinse pe patul şubred, ţintuind-o sub trupul lui. Îi plăcea să îl simtă aşa, peste ea, în ciuda greutăţii, dar el îşi susţinu repede greutatea în braţe, atent să nu o zdrobească. Gura lui se mută de la sâni la ombilic şi apoi mai jos, iar ea gâfâi scurt când limba lui o străpunse acolo, jos, aprinzându-i flăcări de plăcere prin tot trupul.

– Dumnezeule, eşti atât de frumoasă, şopti el. O adevărată zeiţă. Zeiţa mea. El se ridică şi o sărută iar pe gură, în vreme ce degetele lui continuau acolo unde gura lui tocmai deschisese calea. Midori gemu de dorinţă şi îl cuprinse cu braţele, ca să-l facă să intre acolo unde îl dorea atât.

– Eşti sigură că asta vrei? gâfâi el. Eu? Suna ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă una ca asta, dar ea ştia ce voia să spună. Era ca un vis care devenise realitate. Dar era cât se poate de real, iar ea nu voia să mai aştepte nicio secundă în plus.

– Da, Nico, te vreau tot. Acum.

Nici nu şi-a terminat bine cuvintele, că dorinţa i-a fost îndeplinită. A umplut-o, trup şi suflet, iar ea ştiu că asta aşteptase, asta dorise de atâta vreme. Şi că a meritat toată aşteptarea. Iar când se mişcau împreună ca o singură fiinţă, ei îi venea să strige tare, fericită, triumfătoare.

În sfârşit era al ei.

***

S-au trezit în zori şi au mai făcut o dată dragoste, încet de astă dată, cu grijă, ca şi cum ar fi încercat să îşi memoreze reciproc contururile trupurilor. După aceea, Nico i-a şoptit, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare strânsă:

– Aş vrea să pot opri timpul aici şi acum, Midori.

Dar ea nu putea îndura să îl audă exprimând niciun regret, nici măcar vreo dorinţă pentru viitor, aşa că fu rândul ei să îi pună degetele pe buze, ca să îl facă să tacă.

– Nu, te rog. Mă duc jos, înainte să ne vadă cineva. Vino şi tu când eşti gata şi plecăm.

El încuviinţă şi o sărută pentru ultima oară înainte de a-i da voie să se ridice din pat.

Ca şi în noaptea dinainte, au străbătut străzile oraşului ţinându-se de mână, fără să scoată o vorbă. Nu avea niciun rost, căci nu ştiau ce avea să le aducă ziua aceea.

Capitolul 32

În a doua zi de luptă, a devenit evident că regele Carol avea de gând să facă vâlvă mare. La apropierea armatei regale, zgomotul devenise asurzitor, cu bubuiturile de tun, răpăitul muschetelor şi strigătele de luptă care mai de care mai războinice ale soldaţilor. Nico şi Midori şi-au croit drum la poartă, unde ştiau că era postul lui Daniel, şi au început să se uite după el prin fumul şi praful care plutea prin aer ca un văl greu.

– Unde ne prezentăm şi noi? întrebă Nico, care mergea în spatele ei. Încerca să adopte un ton vesel, ca să nu lase să se întrevadă cât de speriat era. Nu pentru el, ci pentru ea. „Dacă o pierd acum? După noaptea trecută, cum aş putea îndura una ca asta?” Numai gândul era ca un fel de durere fizică şi îl împinse iute într-un cotlon al minţii. Nu-şi putea permite să gândească aşa, altminteri va fi omorât, şi Midori la fel.

Observă cele două săbii de la cingătoarea ei, similare cu acelea ale fratelui ei. Ştia că le ascuţise perfect, iar gândul că era neasemuit de pricepută în mânuirea lor îl mai linişti puţin. Midori nu era o duduie neajutorată care avea nevoie de apărare; era un războinic perfect antrenat şi ar face bine să nu uite asta. Şi, judecând după antrenamentele pe care le-a făcut până şi în cabina minusculă de la bordul navei, probabil şi-a menţinut îndemânarea la cel mai înalt nivel. De altminteri, chiar ea spusese asta nu mai târziu de ziua de ieri.

Vestele groase din piele pe care amândoi le purtau îi puteau apăra de tăişul săbiilor. Nico avea şi el o sabie, o spadă lungă, ostăşească, pe care o cumpărase cu ani în urmă din Amsterdam şi care acum îi atârna în

partea stângă. Avea şi o muschetă – o flintă –, iar de-a curmezişul pieptului, o bandulieră din piele cu douăsprezece cartuşe, numite Apostolii, fiecare cu suficient praf de puşcă pentru o împuşcătură. La şold avea şi o ploscă mare cu praf pentru reîncărcare, un buzunar plin cu gloanţe şi zeci de chibrituri care se aprindeau la ambele capete. „Sunt cât se poate de pregătit".

– Cred că într-acolo trebuie să mergem, glăsui Midori. Tot atunci, amândoi au zărit un creştet roşcat care venea spre ei dinspre dreapta.

– Stai, cred că e el. Daniel!

– Ah, în sfârşit aţi ajuns. Sunteţi cum nu se poate mai bineveniţi, credeţi-mă. Daniel, transpirat din cauza efortului, cu dâre de praf pe obraji şi noroi în păr, o cuprinse pe Midori într-o îmbrăţişare scurtă. Midori îi zâmbi, iar Nico nu se simţi deloc deranjat. Nu era momentul să fie gelos; era a lui şi ştia că nu va avea niciodată vreun motiv să se îndoiască de ea.

– Nu pot să cred că a început aşa de devreme, îi spuse ea lui Daniel. Ar fi trebuit să venim mai devreme. Acum, că suntem aici, unde e nevoie de noi?

– Habar n-am. Haideţi cu mine, să găsim un ofiţer comandant şi să vedem ce trebuie să faceţi.

Cum mergea în urma lor, Nico luă hotărârea să urmeze măcar o dată pilda unchiului Jacob şi să se roage. Doar Dumnezeu îi mai putea ajuta acum.

***

Au fost trimişi aproape imediat pe câmpul de luptă.

– Avem nevoie de orice bărbat şi femeie în stare să ţină o armă, le-a spus pătimaş ofiţerul lui Daniel, care în mod evident nu s-a lăsat păcălit de deghizarea lui Midori. Urmaţi-i pe cei din trupa voastră, dar rămâneţi în rândurile din spate, până vă obişnuiţi cu situaţia. Poate fi puţin cam, cum să spun, năucitor la început. Se uită din nou la Midori, cu o expresie neîncrezătoare: Sunteţi sigură că vreţi să vă alăturaţi luptei, doamnă?

– Da, categoric, vă asigur că sunt bine antrenată. „Deşi nu am nicio experienţă într-ale războiului". Dar îşi spuse că e mai bine ca el să nu ştie asta.

Ochii bărbatului trădau o neîncredere majoră, dar pe de altă parte, probabil că nu-i păsa prea mult. Le arătă încotro s-o apuce:

– Foarte bine. Uitaţi, mergeţi într-acolo.

– Uite, ia şi pune-ţi ăsta. Iar Daniel îi dădu lui Midori coiful lui. Mai bine pune-ţi mai întâi un chipiu, că altfel nu o să-ţi vină. Midori îşi îndesă pe cap o pălărie micuţă, apoi îşi trase coiful. Emana un miros neplăcut, iar Midori strâmbă dezgustată din nas. Pe deasupra, era şi foarte greu.

– Chiar trebuie să..., încercă ea să protesteze, dar el i-o reteză scurt:

– Da, trebuie. Nu fi proastă.

Pe de altă parte, ea mai mult îl simţi decât îl văzu pe Nico zburlindu-se la vorbele aspre pe care i le adresase Daniel, dar ştia că vărul ei era preocupat doar de siguranţa sa, aşa că încuviinţă cuminte din cap.

Sute de oameni din jur purtau coifuri ascuţite similare, care scânteiau ori de câte ori razele de soare izbuteau să pătrundă prin stratul de nori şi praful care plutea prin aer. Valuri de fum îi inundau, căci tunurile şi muschetele nu păreau a se opri vreodată, iar Midori fu nevoită să clipească tot timpul ca să izbutească să vadă ceva prin ceaţa densă. Greutatea săbiilor pe care le purta la cingătoare o mai încuraja puţin; Daniel păşea în faţa lor, deschizându-le calea.

Mai fuseseră ei în preajma luptei, dar niciodată atât de aproape. Mirosul dulceag şi pătrunzător de sânge, duhoarea trupurilor murdare care făceau, toate, eforturi supraomeneşti, se amestecau cu fumul acru al prafului de puşcă. Pe Midori o înţepau nările şi instinctiv, plămânii ei s-au contractat, încercând să respire cât mai scurt. „Nu mi-am imaginat că o să fie chiar aşa."

Bubuiturile puternice ale tunurilor care zguduiau dealurile din jur şi ţipetele care le însoţeau imediat după aceea o făcură pe Midori să vrea să şi acopere urechile. Mai auzise ţipete de oameni care trec prin suferinţe teribile, dar urletele astea păreau aproape neomeneşti, de parcă un kami drăcesc ieşise să-şi caute răzbunare. A văzut bărbaţi aruncaţi în aer ca nişte păpuşi stricate şi prăbuşindu-se mai apoi greoi la pământ, cu un zgomot sec de oase frânte.

Când a dat pentru prima dată ochii cu duşmanul, pe Midori a străbătut-o un fior de teamă. Preţ de o clipă, a îngheţat lângă Daniel, incapabilă să se mişte fie în faţă, fie în spate. Dar după ce a respirat adânc, încercând să se calmeze, a reuşit să-şi pună din nou membrele în funcţiune.

„Eşti fiica unui daimyo, poţi face asta", şi-a spus în sinea ei. A înălţat o rugă scurtă către spiritele străbunilor: „Tată, mamă, daţi-mi putere şi curaj. Ajutaţi-mă să nu aduc dezonoare asupra familiei noastre."

Păşea spre focul bătăliei încadrată de Daniel şi Nico şi încerca să îşi golească mintea de orice alt gând în afară de acela al luptelor care o

aşteptau. Trebuia să îşi menţină concentrarea, să îşi amintească toate mişcările pe care le învăţase de la tatăl ei şi, mai presus de orice, nu trebuia să îşi arate teama. „Poţi face asta, poţi face asta..."

Dar miasma fricii o împresura din toate părţile, o spaimă primară, animalică, ce plutea în aer, molipsitoare. Ştia că nu era singură şi că orice om în toate minţile ar simţi acelaşi lucru în astfel de clipe, dar mai ştia şi că trebuie să depăşească această senzaţie. Altminteri va muri.

„Nu da niciodată dovadă de slăbiciune, Midori. Duşmanii tăi o vor adulmeca şi te vor ţintui în spada lor, nu uita asta", îi spunea tatăl ei. Midori a încuviinţat în sinea ei spusele tatălui şi şi-a semeţit umerii. A jurat că nu va arăta niciun semn exterior de teamă.

Zuruitul tobelor – singurele mijloace de comunicare pe un câmp de luptă, căci era prea mare gălăgia pentru ca ordinele să fie auzite – i-a indus un sentiment de excitaţie ciudată, pe măsură ce se apropiau. Şi-a scos săbiile din teacă şi s-a concentrat asupra sarcinii care o aştepta. „Bărbaţii ăştia sunt duşmanii, sunt nişte lepădături, nu merită să trăiască", îşi spuse în sinea ei cu sălbăticie, biciuindu-şi sentimentele de ură pentru a uşura astfel actul uciderii.

– Sunteţi gata? întrebă Daniel, iar bărbaţii care îl însoţeau au scos la unison un murmur aprobator. Cu ţipete de furie, toţi s-au năpustit ca unul asupra duşmanului, prinzând viteză pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc printre inamici. Midori simţi că picioarele i se mişcă animate cumva de o voinţă a lor şi îi urmă pe ceilalţi scoţând strigătul sângeros de luptă al clanului Kumashiro şi susţinându-şi astfel curajul. Era vremea.

***

Nico, aflat lângă Midori, încerca şi el să se concentreze asupra sarcinii care îl aştepta. Luptase până acum în atâtea bătălii, dar încă nu ştia exact pentru ce anume luptau şi, ca să fie sincer, nici măcar nu îi păsa. Religia şi politica nu-l preocupaseră niciodată, dar acum ajunsese să realizeze că familia era cea de care îi păsa cu adevărat. Şi cum familia lui era ameninţată, probabil că cel mai corect lucru pe care îl putea face era să lupte. Strecură o privire spre Midori şi văzu în ea dârzenie, un extraordinar sânge-rece şi ştiu că trebuie să fie alături de ea pas de pas.

Un singur gând îi era clar în minte: dacă Midori murea, nu voia să mai trăiască nici el. Dar mai mult decât orice altceva îşi dorea un viitor alături de ea, şi pentru asta va lupta cu mai multă înverşunare decât luptase vreodată.

Își alătură glasul celor al oștenilor care urlau strigătul de luptă și își simți picioarele grăbind pasul și avântându-se în bătălie...

***

Era haos, un haos deplin.

Odată ajunsă în vâltoarea luptei, Midori nu a mai avut nici măcar o secundă să se gândească la ce se întâmpla sau la ce avea de făcut. Dorința primară de supraviețuire a pus stăpânire pe ea și aceasta a fost cea care a ajutat-o să se ferească de săbiile inamicilor și să taie ea însăși în carne vie, să ucidă fără deosebire. Sângele șiroia din toate părțile, mânjind hainele, îmbibând pământul, picurând din văzduh. Midori îi simți gustul metalic pe limbă și înghiți greu, revoltată și în același timp excitată.

Își dădu curând seama că luptele imaginare din curtea castelului tatălui ei erau foarte departe de realitatea acestui război. Aici nu existau sferturi de măsură, nu dădeai și nu primeai îndurare. Intenția fiecărui om în parte era să-și ucidă inamicul, iar setea de sânge pe care o citi în ochii celor din jur o cutremură până în măduva oaselor, deși știa că probabil se reflecta și în propriii ei ochi. Nebunia pusese stăpânire pe ea, la fel ca pe toți ceilalți, nemiloasă, atotputernică.

Se pare că, uneori, nebunia putea fi destul de metodică. Erau momente când cele două părți avansau una spre cealaltă cu stindardele fluturând în bătaia vântului. Trăgătorii, în genunchi, în șiruri lungi, trăgeau salve de muschetă înspre inamici și nu o dată Midori a auzit gloanțe șuierându-i pe la urechi. Când bărbații din primul șir își terminau muniția, cei din rândul al doilea le luau locul și deschideau focul, trimițând în văzduh un nesfârșit vârtej de gloanțe ucigașe, unele dintre ele găsindu-și victimele în rândurile parlamentariștilor.

Lăncierii erau ușor de doborât cu sabia. Adunați în grupuri, cu lăncile la nivelul umărului ațintite asupra adversarilor, păreau niște arici care executau un dans straniu. Midori nu ezita să îi atace cu fiecare ocazie, și asta în repetate rânduri, așa că în scurtă vreme mânecile albe ale cămășii ei s-au înroșit de sângele dușmanilor.

Totuși, un lăncier a țâșnit pe neașteptate lângă Nico, care era prins într-o luptă cu altcineva. Midori a reacționat instinctiv, s-a întors și și-a înfipt sabia în spatele omului, în timp ce lancea lui a trecut razant pe lângă brațul lui Nico.

– Isuse! Nico s-a ferit dintr-un salt și i-a trimis o privire uimită.

– Mulțumesc! A fost cât pe ce!

Midori a zâmbit, dar nu i-a spus că i-a înghețat sângele în vene la gândul că a fost la un fir de păr distanță să-l piardă.

Nu a fost în viața ei atât de obosită, dar nici nu s-a simțit vreodată atât de vie. Fiecare secundă în care fenta moartea era prețioasă, ceva ce merita savurat. Simțurile ei absorbeau totul, depozitând imaginile pentru a le analiza mai târziu. Deocamdată nu își permitea să stea să se gândească la ce vedea, la ce făcea, nu putea decât să acționeze, să acționeze fără milă. Învârtindu-și cu sălbăticie sabia, și-a făcut drum printre soldații inamici, simțind o crudă mulțumire ori de câte ori sabia ei lovea în plin.

– Sfântă fecioară, mama lui Isus! îl auzi ea pe Daniel exclamând când a văzut pentru prima dată săbiile lui Midori în acțiune. Astea sunt cum nu se poate mai ascuțite! Dar în scurtă vreme tânărul trebui să se concentreze asupra propriei lui lupte. El și Nico intrau și ieșeau din câmpul vizual al lui Midori; de altminteri, fiece bărbat și femeie de acolo lupta pentru sine, dar avea un ochi ațintit și asupra spatelui unei ființe dragi.

O vreme, Midori s-a simțit invincibilă, apoi slăbiciunea a început să îi dea târcoale și frica a revenit. „Dacă nu am suficientă tărie să continui? Sau îmi pierd concentrarea și devin povară, mai curând decât un oștean valoros?" Pentru a-și menține curajul la cote maxime, începu să urle toate strigătele de război ale tatălui ei pe care și le aminti, în limba japoneză, unele dintre ele înfiorându-i de moarte pe adversarii ei direcți. Se întrebă în sinea ei dacă nu cumva or fi crezând-o cine știe ce ființă magică ce îi blesteamă, într-atât de îngrozită era expresia lor. Fumul persistent din jur îi usca gâtul și nu mai reușea să se oprească din tuse.

Deși nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului, în fața nimănui, a fost o mare ușurare când în sfârșit s-a întunecat, iar lupta a trebuit să se oprească. În graba ei de a ajunge mai repede la focurile din tabără, s-a împiedicat de un cadavru, dar a izbutit la limită să își țină echilibrul. S-a uitat în jur, să se asigure că nu o văzuse nimeni. „Nu voi permite nimănui să mă creadă slabă."

Capitolul 33

Midori îl întrebă pe Daniel, în timp ce se aşeza alături de Nico pe un bolovan, încercând să îşi tragă răsuflarea şi să mănânce nişte brânză. Se pare că era cel mai bun lucru disponibil, iar ei oricum nu-i păsa prea mult, câtă vreme era comestibilă.

– L-ai văzut pe tatăl tău?

– Nu, nu recent. A fost în partea de vest, căci nişte prieteni de-ai lui l-au rugat să li se alăture.

– Sper că e bine.

– Da. I-am spus că nu e nevoie să lupte el, personal, dar e un bătrân încăpăţânat. Daniel vorbea ca şi cum nu ar fi fost sigur dacă trebuie să fie enervat pe tatăl lui sau să admire curajul bătrânului.

– Ştiu. Şi eu am încercat să îl descurajez, dar odată ce o idee prinde rădăcini în mintea lui, nimic nu îl mai poate face să se răzgândească, după cum bine ştii. E o trăsătură de familie, nu? Şi îi dădu un pumn prietenesc în umăr, iar Daniel îi răspunse la fel, dar cu un zâmbet larg pe faţă:

– Mă bucur că ai venit, rosti el, înainte de a se ridica, să se dezmorţească. Dar acum trebuie să o şterg. Ne vedem mai târziu.

Nico, care păstrase tăcerea în timpul acestui dialog, o cuprinse de după umeri pe Midori:

– Eşti bine? Nu ai nicio zgârietură, nicio tăietură care ar trebui curăţată?

Ea scutură din cap:

– Nu, nimic grav. Tu?

– Sunt bine, cred. Şi îi adresă un zâmbet schimonosit, care o înduioşă până la lacrimi. Apoi continuă: Cu toate că, sincer să fiu, sunt atât de ostenit, încât cred că nu am băgat de seamă.

– Ştiu ce vrei să spui. Ce zici, rămânem aici să ne odihnim, în caz că va fi nevoie de noi mai târziu?

– Da. Am promis să preiau ştafeta la pază. Nu te deranjează că nu dormi în pat?

Ochii lui îi spuneau că da, pe el îl deranja. În ciuda oboselii, ştia că el o dorea, iar gândul ăsta îi înfierbântă sângele. Se întinse şi îi dădu un sărut fugar.

– Da, de fapt mă deranjează, dar partea raţională din mine îmi spune că ar trebui să rămânem aici.

El oftă.

– Da, aşa-i şi la mine. Întinse mâna şi mângâie o şuviţă care-i scăpase din bentiţa cu care-şi prinsese părul la spate. Când se va termina totul, nu ne ridicăm o săptămână din pat, de acord?

Ea încuviinţă, intrând în acest joc al unui pretins optimism:

– Mai încape vorbă!

Şi, cu toate că a sesizat că el nu a vorbit despre căsătorie ca parte a planurilor lui, nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Oricum i se dăruise, aşa că după toate regulile societăţii era oricum o femeie decăzută.

Dar gândul acesta nu o îngrijora câtuşi de puţin.

***

A doua zi în zori lupta a reînceput. Midori se simţea prinsă în ghearele unui coşmar hidos, unde toate se multiplicau ad infinitum. Duhoarea, frica, zarva şi moartea... toate erau la fel ca în ziua precedentă, singura diferenţă fiind aceea că picioarele ei erau tot mai grele şi se urneau tot mai anevoios. Muşchii protestau urlând de durere şi nu conta câţi bărbaţi reuşea să pună la pământ, în locul lor răsăreau alţii o sută, iar şi iar.

Chipurile intrau şi ieşeau din câmpul ei vizual într-un adevărat vârtej: contorsionate de furie, încruntate şi concentrate, urlându-şi durerea în gura mare, triumfătoare, învinse, speriate. Lui Midori îi venea să urle la ele să îi lase un răgaz, dar nimic nu le putea opri. Orele treceau una după alta, iar ea începea să simtă dureri atroce în tot trupul. Astăzi s-a ales cu o mulţime de vânătăi şi zgârieturi; a pierdut şirul rănilor, al loviturilor primite. A trebuit să se oprească o clipă să îşi şteargă ochii de transpiraţie şi de praf şi i-a zărit pe Nico şi Daniel făcând acelaşi lucru. Cei doi bărbaţi au insistat din nou să o flancheze, ambii fiind hotărâţi să o apere, iar ea încerca să facă acelaşi lucru pentru ei. Trebuia să admită că era bucuroasă de prezenţa lor. O făcea să se simtă în siguranţă.

Lupta se înteţi din nou.

– Pe toţi dracii, oare nu se mai termină odată? îl auzi pe Daniel strigând, dar se pare că răspunsul era negativ.

Răsuflarea lui Midori s-a îngreunat şi a simţit că din braţul care mânuieşte sabia i se scurge ultimul strop de vlagă. „Nu mai pot, dar trebuie, trebuie..." Era un mare efort pentru ea să se ţină pur şi simplu pe picioare şi trebuia să se oprească adesea să îşi tragă sufletul. După o astfel de pauză scurtă o lovi nenorocirea.

O ghiulea a explodat în solul din apropierea lor, despicând un copăcel şi aruncând în aer un nor de aşchii şi noroi. O durere puternică sfâşie coapsa dreaptă a lui Midori. Îi auzi pe Nico şi pe Daniel strigând-i numele la unison în timp ce ea simţea cum îşi pierde controlul asupra piciorului. Ţipă, pământul se desfăcu să o primească şi apoi totul se întunecă.

***

– Nuuuu! Nico se auzi urlând, dar era ca şi cum sunetul venea din altă parte. Midori se prăbuşi lângă el. Schimbă o privire cu Daniel şi văzu propriul lui şoc, groaza din ochii lui oglindite în ochii tânărului. După eforturile eroice din ziua precedentă, Nico încercase să se convingă că Midori va fi bine şi vor trece şi prin asta, într-un fel sau altul. Uitase de tun, vrăjmaşul nevăzut care putea lovi în orice clipă.

Îngheţă, picioarele lui nefiind în stare să se clintească, în timp ce o sudoare rece, o emanaţie a fricii, îi acoperi tot trupul. Apoi strigătul lui Daniel îl avertiză de pericolul din partea unui soldat inamic care îl ataca din stânga. Cu un efort imens de voinţă se întoarse şi îl înfruntă cum putu mai bine, apoi se întoarse la Midori.

„Nu e moartă. Nu poate fi moartă. Nu o voi lăsa, pentru numele lui Dumnezeu!"

– Păzeşte-mi spatele! îi strigă lui Daniel, care încuviinţă şi se apropie să îl protejeze pe Nico, care o ridica pe Midori de jos. Îşi lipi urechea de pieptul ei şi auzi bătăile încurajatoare ale inimii ei.

– Urmează-mă! porunci el şi o luă la goană printre tranşee. Nu mai stătu să vadă ce făcea Daniel; avea încredere în el.

De îndată ce fuseră în siguranţă la adăpost, o puse pe Midori jos, luptându-se să-i scoată mai repede jacheta, să i-o aşeze sub cap. Daniel apăru lângă el şi îl ajută în tăcere să o ridice pe Midori pe o pătură adusă de cineva.

– Respiră, zise Daniel.

Nico încuviinţă:

– Da, dar uită-te la piciorul ei. O aşchie de copac, cred. Trebuie să o scoatem.

Pantalonii pe care-i purta erau sfâşiaţi în partea dreaptă iar materialul era îmbibat cu sânge, pata mărindu-se cu rapiditate.

– Piciorul? Faţa lui Daniel se albi pe sub noroiul cu care era mânjită şi se holbă la Nico.

– Da, nătângule, piciorul. Aşchia. Nico încerca să vorbească cât mai calm. Nu era deloc o glumă, iar ultimul lucru de care avea acum nevoie era să îl vadă pe Daniel leşinând. Trebuiau să o ajute împreună pe Midori. Îl întrebă:

– E vreun chirurg pe-aici?

– Nu ştiu, mă duc să întreb.

Daniel plecă în fugă, dar se întoarse clătinând din cap:

– Nu găsesc niciunul, pesemne o fi toţi ocupaţi. Se uita cu ochii goi la carnagiul din jurul lor, parcă mormane de răniţi se îngrămădeau în jurul lor.

– Atunci va trebui să i-o scoatem singuri. Am văzut pe navă cum se face. Ţine-o tu, da?

– Eu?! Vocea lui Daniel era pierită – ca a unui adolescent –, iar Nico putea simţi frica pe care o emana. Era nimic în comparaţie cu teroarea care îl apăsa pe el însuşi, dar ştia că trebuia să acţioneze repede dacă voia să-i dea lui Midori o şansă de supravieţuire. Scrâşni din dinţi şi îl fixă pe Daniel cu răceală.

– Da, tu. Am nevoie de tine. Ea are nevoie de tine. Poţi face asta, ai înţeles?

Daniel încuviinţă din cap şi respiră adânc, apoi înghiţi în sec.

– Da, da, pot, răspunse el.

– Bravo. Ah, uite, începe să se agite. Pe toţi dracii, speram să mai rămână puţin inconştientă, dar nu am ce face. Ţine-o, te rog.

Nico trase adânc aer în piept. El însuşi trecea prin chinurile iadului.

***

– Midori, Midori, mă auzi?

Ea deschise ochii încet. La început nu văzu decât cerul, apoi faţa lui Nico îi apăru dinainte, în acelaşi timp cu o imensă explozie de durere.

– Nico?

– Da, aici sunt. Ai fost rănită şi mă tem că va trebui să mai înduri puţin, altminteri riscul de infecţie este foarte mare. Trebuie să fii curajoasă. Vrei să muşti ceva. Vrei să bei ceva tare?

– Ce vreţi să faceţi? Se uita pe rând când la Daniel, când la Nico, dar niciunul nu voia să o privească în ochi: Spuneţi-mi! Trebuie să ştiu!

– Ai o bucată de lemn înfiptă în coapsă, o aşchie mare. Trebuie să o scoatem repede, înainte de a pătrunde mai adânc, sau ai putea să-ţi pierzi tot piciorul. Îmi pare rău.

Midori strânse din dinţi şi dădu din cap:
– Bine... Scoateţi-o.
Măcar nu-i tăiau tot piciorul sau, cel puţin, nu încă.
Încă putea auzi zgomotele bătăliei, deşi acum erau mai îndepărtate şi nu chiar atât de puternice. Apoi realiză că era întinsă pe pământ, lângă un copac, pe ceva mai moale drept pernă.
– Am să-ţi pun o bucată de piele în gură ca să nu-ţi muşti limba, bine? spuse Nico. Gata? Hai!
Midori încuviinţă, îl văzuse pe chirurgul de pe navă făcând asta şi ştia că era un lucru bun. Muşcă, încercând să îşi ţină greaţa în frâu.
Nico se apropie de ea cu un cuţitaş ascuţit, iar ea închise ochii. Daniel îi cuprinse o mână în palme şi o strânse tare, încercând parcă să îi insufle ceva din propria lui putere. Apoi se aplecă asupra ei, ţintuind-o la pământ.
– Îmi pare rău, şopti tânărul. Trebuie să fac asta.
– Eşti gata? Vocea lui Nico venea din partea opusă a lui Daniel.
– Îhî. Midori muşcă din bucata de piele. Durerea o despică în două de îndată ce Nico începu operaţia, iar Midori scotea acum un fel de şuierat pe nas. Dinţii ei erau atât de încleştaţi pe bucata de piele, încât şi i-ar fi putut rupe. Nico continua, ea scoase un geamăt răguşit, iar după aceea durerea deveni atât de insuportabilă, încât întunericul binecuvântat se pogorî din nou asupra ei şi nu mai ştiu de sine.

***

– O să trăiască?
– Da, cred că da. E o luptătoare, după cum bine ştim.
Voci lipsite de trup pluteau în creierul lui Midori şi i-au tot dat târcoale până ce ea a izbutit să deschidă ochii. Nu vedea nimic, doar culoarea albă, şi se întreba dacă e cu adevărat conştientă. Apoi realiză că ceea ce vedea era şorţul mătuşii Hesketh, care era îngenuncheată lângă patul ei şi îi bandaja rana, în timp ce Temperance stătea în spatele ei.
Cu mare efort, întoarse capul şi îl văzu pe Nico stând în uşă cu o expresie îngrijorată pe chip. Când mătuşa ei termină operaţiunea de bandajare, focul aprig din picior se transformă într-o durere ascuţită. Midori începu să răsufle precipitat, iar ceilalţi o auziră.
– Îşi revine.
– Midori, cum te simţi? Nico se apropie de ea, cu o cută pronunţată de îngrijorare între sprâncene şi ochii adânci şi obosiţi plini de nelinişte.

– Puţin cam... ameţită.

Mătuşa Hesketh puse mâna pe fruntea ei şi mormăi ca pentru sine:

– Nu are febră încă. Apoi se întoarse spre Nico: Ai folosit un cuţit?

Nico răspunse:

– Da. Chirurgul meu de pe navă mi-a spus odată că el folosea întotdeauna vin ca să cureţe lama cuţitului înainte de orice operaţie, dar cum nu am găsit decât o ploscă de cidru tare, asta este ceea ce am folosit. Şi l-am înroşit în flacără ca să cauterizez rana, după ce am terminat. Mai sângerează?

– Puţin, dar am presărat nişte ierburi pe rană, aşa că sângerarea aproape că s-a oprit. Le las acolo puţin, apoi fac o cataplasmă ca să opresc infecţia, dar îmi trebuie scoarţă de salcie şi gălbenele. Mă duc să caut. Ieşi din odaie împreună cu Temperance, lăsând-o pe Midori singură cu Nico, care se aşeză cu mare grijă pe marginea patului.

– Eşti pe mâini bune cu mama mea vitregă, şopti el şi zâmbi când văzu privirea ei sceptică. Serios, ştiu că aţi avut problemele voastre, dar acum ţin de trecut şi crede-mă, când se apucă de ceva, o face cât mai bine cu putinţă.

– Sper că ai dreptate, încuviinţă Midori fără prea multă convingere. Tu eşti bine? Aşchiile nu te-au rănit? Nici pe Daniel?

– Nu, suntem amândoi teferi. Daniel încă luptă, a spus că nu se pot lipsi de el. Te-am adus aici, dar va trebui să plec puţin şi să...

Nu îşi termină propoziţia. Amândoi ştiau la unde anume trebuia să se întoarcă.

– Da, sigur, înţeleg. Încercă să zâmbească, dar fu mai presus de puterile ei.

Nico privea în zare, pe fereastră, aşa că Midori nu îi putea zări expresia, dar îi simţi durerea din voce când spuse:

– Am crezut că te-am pierdut, Midori, şi nu voiam decât să mor şi eu. Se întoarse spre ea: Trebuie să te faci bine, m-ai auzit? Midori fu luată prin surprindere de emoţia puternică din ochii lui, dar în acelaşi timp simţi cum o căldură plăcută i se împrăştie în trup.

– Am să mă fac bine. Ai grijă de tine, te rog. Nu ai cum petrece o săptămână în pat cu iubita ta dacă eşti omorât, ştii asta, nu?

– Iubită? Tu crezi că... Pentru numele cerului, Midori, nu pot să cred că încă mă consideri lipsit de onoare!

– Nu! Eu sunt cea care am renunţat la onoare. Ce s-a întâmplat acum două nopţi a fost... ei bine, a fost alegerea mea şi nu o regret. Sincer, e în regulă.

Nico îi luă mâinile într-ale lui şi se aplecă asupra ei, astfel încât faţa lui era foarte, foarte aproape de a ei.

– Nu, dragostea mea, nu e deloc „în regulă" dacă tu gândeşti aşa. Am crezut că ai înţeles: te iubesc. Vreau să mă însor cu tine. Dar mi s-a părut că nu are niciun rost să facem planuri în aceste zile, când există posibilitatea ca unul dintre noi să nu apuce sfârşitul acestei săptămâni în viaţă.

– Mă iubeşti? Cu adevărat?

– Sigur că te iubesc, prostuţo. Şi clătină din cap. Deşi, sincer să fiu, nu prea ştiu de ce, când tu insişti să ai o părere atât de proastă despre mine!

Ea ridică mâinile să-i cuprindă faţa, i-o trase spre ea şi îşi punctă cuvintele cu sărutări:

– Nu. Cred. Tu. Lipsit de onoare. Iubesc. Pe tine. Mult. Din tot sufletul.

El zâmbi şi îi înapoie săruturile, dar foarte blând, cu grijă, ca şi cum ar fi fost cel mai fragil lucru de pe faţa pământului

– Aşadar, te măriţi cu mine? şopti el.

– Da, sigur că da. Nu am vrut niciodată un altul.

– Bine, înseamnă că am toate motivele să mă întorc cât mai curând.

Gândul că el trebuia să se întoarcă la luptă întunecă bucuria lui Midori, dar aruncă o privire către urnele care odihneau în continuare pe policioara de deasupra şemineului şi înălţă o rugă mută către străbunii ei:

– Vă implor, vegheaţi asupra lui. Înseamnă totul pentru mine, nu-l pot pierde acum!

Capitolul 34

Plymouth a rezistat în continuare, iar în jurul datei de 14 septembrie regelui i-a venit mintea la cap şi a doua zi s-a retras spre nord, lăsându-l pe sir Richard Grenville să instituie din nou blocada asupra oraşului.

– Mulţumesc Cerului! S-au terminat luptele, cel puţin deocamdată! exclamă Daniel, năvălind în camera lui Midori fără să se sinchisească să bată la uşă. Şchiopăta, dar nu părea prea deranjat de asta, iar în afară de vânătăi, nu avea răni vizibile. Temperance, care se afla lângă Midori, se încruntă şi încercă să îl dojenească, dar el bâiguia în continuare despre ce veşti bune adusese, şi nu era singurul care se bucura.

Tot oraşul răsuna de chiotele de bucurie ale luptătorilor epuizaţi. Midori îi zâmbi lui Daniel, împărtăşindu-i bucuria, în ciuda slăbiciunii ei.

– Ei, acum te poţi bucura de o bine-meritată odihnă, spuse ea.

– Da, şi numai Domnul ştie câtă nevoie avem. Pesemne că regaliştii şi-au pierdut voinţa de a câştiga, altminteri ar fi trebuit să ne predăm în scurt timp. Nu m-am simţit aşa de ostenit în viaţa mea.

– Bine că ei nu au ştiut asta, comentă Midori.

Când Daniel tocmai se pregătea să iasă din odaie, intră gâfâind Nico:

– Daniel, Temperance, îmi pare atât de rău că vă aduc veşti proaste, dar... tatăl vostru, spuse el. S-a prăbuşit la pământ şi a murit. Cred că toate astea au fost prea mult pentru el. Nu ar fi trebuit niciodată să lupte.

Daniel scutură din cap:

– Cum adică? Dar lupta s-a terminat...

Nico îl privi cu cea mai adâncă simpatie:

– Da, dar el a avut un fel de atac, cel puţin aşa mi s-a spus. Îl vor aduce curând acasă.

– Vai, nu! Midori fu copleşită de tristeţe şi, fiind aşa de lipsită de vlagă, nu şi-a putut stăpâni lacrimile, care au început să i se rostogolească pe obraji. „Când se va termina oare cu toată moartea asta? Atât de tare m-am săturat!" Întinse braţele către Temperance, care se cuibări la pieptul ei plângând în hohote, cu capul pe umărul lui Midori. Aceasta o îmbrăţişă strâns şi privi către celălalt văr al ei:

– Vai, Daniel, îmi pare atât de rău, dar măcar a murit făcând ceea ce a considerat că este corect, spuse ea, sperând ca vorbele ei să îl consoleze cât de puţin.

Daniel încercă să se adune:

– Da, ai dreptate. Când l-am văzut ultima dată, mi-a spus că e timpul să se ridice şi el pentru credinţa lui. A fost nevoie de toată lumea, iar el a ştiut asta.

– A fost o situaţie disperată, a adăugat şi Nico. Iar el a făcut ceea ce a fost corect toată viaţa lui. Sincer să fiu, nu credeam că oraşul va rezista în faţa forţelor regelui, dar cumva a reuşit, şi asta numai mulţumită oamenilor ca tatăl tău!

Daniel clătină încet din cap:

– Aşa este, trebuie să fim recunoscători pentru eliberarea noastră, indiferent cât de mare a fost preţul pe care a trebuit să îl plătim.

***

Midori se recupera încet, chiar dacă rana nu s-a infectat şi nu a făcut febră. Nico aştepta îngrijorat să o vadă făcând primii paşi, încercând să stea cu ea cât de mult putea. Midori dormea cea mai mare parte a timpului, ajutată fiind de leacurile lui Kate; spre marea ei supărare, nu a putut lua parte la funeraliile lui Jacob, dar era evident că avea dureri mari. Pe Nico îl întrista să o vadă aşa şi i-ar fi plăcut să se strecoare lângă ea în pat şi să o ţină în braţe. Totuşi, din respect pentru defunctul lui unchi vitreg, hotărî să nu facă asta. Măcar o dată, îşi spuse el, va face lucrurile aşa cum se cuvine, după regulile lui Jacob, care erau – la drept vorbind – şi cele corecte.

Chiar dacă rana începuse să se vindece, Midori arăta la fel de lipsită de vlagă ca un miel nou-născut; dar agerimea minţii îi revenise, iar lui Nico îi era tot mai greu să o facă să stea liniştită în pat atât cât i-ar fi plăcut lui.

– Lasă, ai să te înzdrăveneşti curând, ai să vezi, şopti el. Iar atunci ne putem căsători şi începe o viaţă nouă împreună.

– În Amsterdam?

– Acolo ai vrea să trăieşti? Am crezut că ai prefera să rămânem aici, răspunse el.

– Ei bine, tu ai spus că m-aş adapta mai uşor acolo, dar sinceră să fiu, câtă vreme suntem împreună, nu prea mă interesează unde ne aflăm.

– Asta e bine, pentru că am nişte noutăţi. Avocatul, Schuyler, ştii cine este, mi-a trimis o scrisoare care conţinea un mesaj de la Heeren XVII.

– Directorii de la VOC? Midori se încruntă. Dar ce vor de la tine?

– Mi-au scris ca să mă informeze că poziţia de agent principal din Dejima e vacantă, pentru că l-au rechemat acasă pe nebunul acela de Corneliszoon. Vor să ştie dacă nu sunt interesat să o preiau.

– Dejima?? Se lumină toată la faţă, iar Nico îşi spuse că a avut dreptate când s-a gândit că o va bucura.

– Da. M-am gândit că, dacă tot nu putem locui în Japonia, asta ar fi cea mai bună alternativă. Cel puţin aşa vei fi aproape de fratele tău şi de cei dragi ţie. Te vei putea preface că eşti concubina mea japoneză, căci femeile nu au voie la sediul companiei, dar dacă nu te deranjează asta, sunt sigură că putem aranja lucrurile cumva.

Midori părea uşor ameţită, iar pe fruntea ei netedă apăru o cută micuţă:

– Dejima? repetă ea, iar Nico începu să se îngrijoreze. Cine ştie, poate nu a fost o idee atât de bună...

– Nu vrei să te mai întorci deloc?

– Nu, adică da, sigur că vreau! Ar fi atât de minunat să fiu alături de Ichiro, de Japonia! Dar asta înseamnă să-i lăsăm pe toţi ceilalţi în urmă, aici. Iar tu? Casa ta e Olanda. Ai o casă acolo, care îţi place atât de mult...

– Nu-ţi bate capul cu asta, nu e pentru toată viaţa şi apoi, putem veni oricând în vizită, nu? Japonia mi se pare un loc fascinant şi cred că pot face o treabă mai bună pentru companie decât actualul agent principal. Mai ales dacă îmi aduc propriul meu translator. Şi îi zâmbi: Deci spune, vrei să mergi sau nu?

Midori îl cuprinse de după gât şi îl sărută.

– Da, da, te rog! E un aranjament minunat. Mă întreb dacă îl voi putea vizita pe Ichiro în secret?

Nico izbucni în râs:

– Dacă mi-l amintesc bine, va şti el să aranjeze ceva. Avea privirea unui om care nu e dispus să se împiedice în nimic când îşi pune în gând să facă ceva. Cam ca tine, de fapt.

O aşeză din nou pe pernă înainte ca ea să apuce să protesteze, apoi adăugă:

– Crezi că îl va deranja căsătoria noastră?

Midori scutură din cap:

– A vrut să fiu fericită, şi sunt. Se va bucura pentru mine.

– Perfect, spuse el, atunci mă duc să le răspund tot acum directorilor din Heeren XVII. Şi să nu cumva să îndrăzneşti să te ridici din pat! Vreau să fii în deplinătatea puterilor!

– Nu îmi mai mişc niciun muşchi, promit. Numai grăbeşte-te, ca nu cumva să se răzgândească!

– Uite ceva să te ţină ocupată cât lipsesc eu, zise el, scoţând din mânecă un sul şi înmânându-i-l cu un zâmbet. O scrisoare pe care sunt sigur că o aşteptai. Să-mi spui şi mie ce mai face fratele tău.

– În sfârşit! Midori înhăţă scrisoarea, o desfăcu şi parcurse în mare grabă cuvintele.

Ceva mai târziu, când Temperance intră în odaie. Midori îi zâmbi larg:

– În sfârşit am primit veşti de la fratele meu. Toată lumea e bine şi aşteaptă veşti de la mine. Mulţumesc zeilor!

***

De îndată ce Midori s-a pus pe picioare, s-au căsătorit. În calitate de cap al familiei, Daniel a fost cel care i-a dat, mândru, mâna ei lui Nico. Toată familia a participat la eveniment, chiar şi fraţii şi fraţii vitregi ai lui Nico, ceea ce o bucură foarte tare pe Midori.

– Vezi, ai şi tu un clan, carevasăzică! îl tachină ea.

– Da, aşa s-ar zice, fu de acord Nico, iar acum, că am mai îmbătrânit şi eu, nu mi se mai par aşa de îngâmfaţi sau enervanţi – dacă e să vorbesc despre cei mai tineri.

– Nico! protestă Midori, dar vedea şi ea că bărbatul ei era chiar încântat de noua lui familie.

Totuşi, cea mai mare bucurie pentru Midori a fost întâlnirea cu Jochem şi Harding, care au aşteptat-o la sfârşitul ceremoniei, să o felicite. Nu-l mai văzuse pe Harding din timpul asediului şi se temuse de ce putea fi mai rău.

– L-am invitat şi pe puşti, îi spusese Nico, deşi Jochem nu mai era deloc puşti, ci bărbat în toată firea. O să navigheze cu noi în Japonia.

– Zilele mele pe mare s-au cam încheiat, zise Harding, dar vă doresc tot binele din lume şi sper să ne vedem sănătoşi când vă veţi întoarce.

Una peste alta, a durat aproape un an până ce familia a pus la punct călătoria către Orientul Îndepărtat, căci erau multe mărunţişuri de pus la punct înainte, dar Midori era fericită, căci aşa se putea asigura că de acum înainte rudele ei vor fi cu adevărat în siguranţă. .

Oraşul Plymouth a rezistat în continuare pe poziţii, spre cinstea cauzei susţinătorilor Parlamentului. A mai fost atacat o dată în 1645, exact după Anul Nou, dar regaliştii nu au putut străpunge apărarea, iar la mijlocul lui martie li s-a ordonat să mărşăluiască spre Somerset. Sub zidurile oraşului a rămas o trupă mică, dar aceasta nu a mai riscat niciun atac. Pe la sfârşitul verii, războiul era oricum, numai cu adevărat încheiat nu.

Regaliştii au fost învinşi pe tot întinsul Angliei. Au fost lupte în jurul Devonului, dar în cele din urmă salvarea a venit în persoana generalului sir Thomas Fairfax, cu a lui aşa-numită New Model Army, iniţiată de Oliver Cromwell, dar antrenată de Fairfax. Aceşti oşteni s-au dovedit imbatabili. Când se apropiau de oraş, regaliştii disperaţi au încercat să mituiască Plymouthul să se predea, oferindu-i comandantului garnizoanei oraşului zece mii de lire şi comanda unui regiment de regalişti, dar au fost refuzaţi.

Pe 25 martie 1646 generalul Fairfax a intrat în oraş. Toţi locuitorii cetăţii au fost prezenţi la eveniment, inclusiv Midori şi Nico, care a doua zi urmau să plece la Amsterdam. Au sărbătorit alături de membrii familiei Marston, în vreme ce ecourile a trei sute de bubuituri de tun răsunau pe străzi. Dar de astă dată sunetul era vesel, nu semăna cu teribilul trâmbiţaş al dezastrului ca odinioară. Acum toată lumea zâmbea.

Midori se uită în jur, la rudele ei, şi fu încântată să constate că toţi păreau foarte fericiţi, mai puţin mătuşa Hesketh. Ştia că mătuşa era tristă din cauza plecării fiului ei vitreg, de care în ultima vreme devenise foarte apropiată.

– Nu-ţi fă griji, îi şopti Nico, ne întoarcem în câţiva ani. Timpul trece repede şi îţi promit să-ţi scriem. Şi, cine ştie, poate ne întoarcem cu un nepoţel, doi?

Spre încântarea lui Midori, Daniel avea acum o nouă strălucire de încredere şi maturitate, cum nu avusese înainte, şi părea extrem de relaxat şi în largul lui. Ştia că asta se datora faptului că el şi cu Nico erau acum parteneri egali în afacerea familiei. Daniel urma să conducă afacerile din Anglia, în vreme ce Nico urma să-i trimită marfă spre vânzare.

– Nu mă pot gândi la nimeni altcineva cu care să lucrez, i-a spus Daniel, iar Midori şi-a dat lesne seamă că Nico era şi el în al zecelea cer, ca şi ea, de altminteri: în sfârşit amândoi simţeau că aparţin cu adevărat unei familii.

– S-a terminat cu adevărat? S-au terminat luptele? Obrajii lui Temperance se înroşiseră de bucurie şi uşurare. Stătea şi ea, alături de întreaga familie, şi privea marşul trupelor generalului.

– Da, s-a terminat. De acum poţi dormi liniştită în pătuţul tău, o asigură Daniel. Regaliştii au mâncat o bătaie de le-au mers fulgii.

– Totuşi, o să fie cam plictisitor, mormăi dezamăgită Temperance.

– Îţi pare cumva rău? Daniel făcu ochii mari la ea, dar Temperance nu se mai uita la fratele ei. Se întorsese deja spre Nico şi Midori, cu nişte ochi rugători:

– Vreau să merg şi eu în Japonia. Te rog, Midori, pot să vin şi eu? Mi-ar plăcea atât de mult să îţi văd ţara şi ar fi o mare aventură pentru mine! Te rog. Te rog frumos!

Midori nu ştia ce să-i răspundă:

– Dar s-ar putea să rămânem mai multă vreme acolo, Temperance. Şi chiar nu e un loc potrivit pentru o tânără singură. De fapt, nici nu ţi s-ar da voie să stai acolo.

Ceea ce evita să îi spună Midori verişoarei mai mici era că acesta devenise o adevărată frumuseţe şi ar putea fi o ispită pentru orice bărbat care muncea în Est, departe de nevastă şi familie.

– Dar m-aş putea îmbrăca în straie bărbăteşti, la fel ca mama ta. Nu m-ar deranja, numai lasă-mă să vin. Aş face orice, te-aş ajuta cu tot ce vrei tu, cu treburile din casă, cu toate. Vreau să le văd pe toate despre care mi-ai povestit. Pare a fi o lume fermecată.

Midori se uită la Nico, acesta îi întoarse zâmbetul şi ridică din umeri:

– Mie mi se pare că tânăra domniţă a luat o decizie. Dacă nu o luăm cu noi, va găsi ea o cale să plece singură, la fel ca mama ta, aşa că ar fi mai sigur pentru ea să vină cu noi. Apoi clătină din cap, prefăcându-se mâhnit: Femeile Marston sunt sămânţă încăpăţânată şi sper ca Domnul să îmi dea suficientă răbdare ca să mă descurc cu ele.

Midori îi dădu în glumă un ghiont; toată lumea râse, iar Nico o trase pe Midori şi o cuprinse în braţe.

– Şi tu eşti puţin Marston, şi s-ar zice că îţi place la nebunie, îi şopti ea, iar Nico nu o contrazise, pentru că era adevărat.

***

Un an mai târziu, aproape în aceeaşi zi, *Zwarte Zwaan* ancora la ţărmul straniei, rău famatei insule Dejima. Priveliştile familiare, sunetele şi miresmele Japoniei o asaltau din toate părţile şi, stând pe punte, Midori se simţi copleşită de o profundă recunoştinţă faţă de zeii şi de spiritele care au apărat-o în această aventură a ei. Acum pornea în altă aventură, de un cu totul alt fel, dar era gata să înfrunte orice câtă vreme soţul ei îi era alături. Îi strânse mâna, mult prea emoţionată ca să poată vorbi, dar oricum nu trebuia să scoată nicio vorbă.

Căci se înţelegeau întru totul unul pe celălalt.

Nota autoarei

Povestea se bazează pe evenimente istorice reale. În 1641, Shogunul, conducătorul Japoniei, a hotărât să evacueze toţi străinii, cu excepţia olandezilor (ultimii au plecat portughezii, în 1639). Hotărârea lui afecta şi copiii străinilor, indiferent dacă erau sau nu pe jumătate japonezi. Creştinismul fusese deja scos în afara legii de ceva vreme, şi orice creştin găsit ascunzându-se era executat; aşadar, cu toate că eroina noastră, Midori, este ficţională, situaţia ei dificilă ar fi putut fi cât se poate de reală.

Înainte de acest moment, negustorii străini trăgeau mai ales în Hirado, un port ceva mai în nord, dar după expulzare lucrurile s-au schimbat. Olandezii au fost obligaţi să se mute pe mica insulă Dejima din portul Nagasaki, şi nu li se permitea să se deplaseze pe teritoriul ţării. În mod vizibil şi declarat, Japonia va rămâne închisă în faţa lumii exterioare pentru următoarele două sute de ani.

Evenimentele pe care le-am descris a se fi întâmplat în Plymouth în timpul Războiului Civil sunt, şi acestea, fapte istorice. Au fost vremuri foarte tulburi şi probabil că englezului de rând i-a fost foarte greu să decidă de partea cui luptă. Deşi trebuie să recunosc că eu, personal, aş fi luat partea regaliştilor, am încercat să arăt ceea ce s-a întâmplat fără nicio miză personală. Cum eroina mea şi familia ei au fost adepţi ai Parlamentului, am încercat să pledez cauza „opoziţiei" aşa cum a fost ea, ceea ce s-a dovedit a fi un exerciţiu interesant! În orice caz, am putut înţelege punctul de vedere al ambelor tabere şi, evident, fiecare considera că dreptatea e de partea sa, ceea ce mi-a uşurat cumva sarcina.

Am urmat firul evenimentelor reale cât mai mult posibil (văzute prin ochii locuitorilor oraşului Plymouth) şi sper că am reuşit; orice greşeală s-ar fi strecurat, vina îmi aparţine în întregime. Cred că Plymouth a fost singurul oraş din Ţinutul de Vest care nu a căzut în mâinile regaliştilor şi a rămas parlamentarist de-a lungul întregului război, ceea ce a fost la drept vorbind o mică minune. Sigur, astăzi ştim cu toţii că triumful lor nu a durat prea mult, dar, deşi Carol al II-lea a fost reinstalat, regii britanici nu vor mai avea niciodată puteri la fel de mari; de asemenea, maniera de guvernare a ţării se va schimba pentru totdeauna. Mi-aş fi dorit totuşi ca bietul Carol I să nu fi fost nevoit să îşi piardă capul pentru asta, a fost atât de trist!

Am încercat să nu folosesc persoane reale în această poveste,

preferând să le inventez, deşi pe câteva – cum ar fi unii comandanţi din timpul războiului – le-am amintit pe numele lor reale. Agentul principal din Dejima nu se numea Corneliszoon, dar Antonio Van Diemen a fost guvernatorul general olandez al Bataviei; în conversaţia lui cu Nico am folosit un strop de „licenţă poetică". Sper că urmaşii lui nu mi-o vor lua în nume de rău!

Despre autoare

Christina Courtenay locuieşte în Herefordshire, este căsătorită şi are doi copii. Deşi s-a născut în Anglia, mama ei este suedeză şi a copilărit în Suedia. În adolescenţă, familia ei s-a mutat în Japonia, şi aşa a avut ocazia să călătorească mult prin Orientul Îndepărtat.

Christina este vicepreşedinte al Romantic Novelists Association. În 2011, primul roman al Christinei, *Trade Winds* (septembrie 2010), s-a aflat pe lista scurtă pentru Premiul pentru Cea mai Bună Ficţiune istorică a Romantic Novelists Association.

Al doilea roman, *The Scarlet Kimono,* a câştigat Premiul Big Red Reads Best Historical Fiction. În 2012, *Highland Storms* (noiembrie 2011) a câştigar premiul Best Historical Romantic Novel of the Year (RoNA).

The Silent Touch of Shadows (iulie 2012), al patrulea ei roman, a câştigat premiul Best Historical Read la Festivalul Dragostei.

De aceeași autoare au mai apărut în limba română:

- Destine paralele (The Silent Touch of Shadows)
- Sărutul secret al întunericului (The Secret Kiss of Darkness)
- Când suflă alizeul (Trade Winds – trilogia Kinross)
- Prins în furtunile vieții (Highland Storms – trilogia Kinross)

În curând vor apărea:

- Negura musonului (Moonson Mists – trilogia Kinross)
- Leoaica de jad (The Jade Lioness – trilogia Kumashiro)
- Chimonoul roșu (The Scarlet Kimono – trilogia Kumashiro)